STEPHEN KING

STEPHEN KING

MOBILUL

„ Id-ul nu va accepta o întârziere a gratificării. El simte permanent tensiunea dorinței neîmplinite.”

Sigmund Freud

„Agresiunea umană este instinctivă. Oamenii nu şi-au dezvoltat nici un fel de mecanisme rituale de inhibare a agresiunii pentru a a,sigura supraviețuirea speciei. Din acest motiv, omul este considerat un animal foarte periculos.”

Konrad Lorenz

„Acum mă puteți auzi?”

Verizon

Civilizația a lunecat în al doilea Ev Mediu pe o dâră de sânge deloc surprinzătoare însă cu o viteză pe care n-ar fi putut-o anticipa nici cel mai pesimist futurolog. A fost de parcă abia aşteptase să se ducă. Pe 1 octombrie, Dumnezeu era în cerurile Lui, indicele bursier arăta 10 140 şi majoritatea avioanelor ajungeau la timp (cu excepția celor care aterizau şi decolau în Chicago, iar asta nu constituia o surpriză). După două săptămâni, văzduhul aparținea din nou păsărilor şi bursa era o amintire. De Halloween, toate marile oraşe ale planetei, de la New York la Moscova, duhneau până în slava cerurilor pustii şi lumea aşa cum fusese nu mai era decât o amintire.

SEMNALUL

1

Evenimentul care a ajuns să fie cunoscut ca Semnalul s-a declanşat la ora trei şi trei minute după-amiaza, Eastern Standard Time, în după-amiaza de 1 octombrie. Termenul „Semnalul” era incorect, bineînțeles, dar, după zece ore de la eveniment, majoritatea savanților capabili să atragă atenția asupra acestei improprietăți erau fie morți, fie nebuni. Oricum, denumirea nu prea mai conta. Tot ce conta era efectul.

La ora trei în după-amiaza aceea, un tânăr lipsit de importanță pentru istorie mergea - aproape *țopăia* - pe strada Boylston din Boston. Numele lui era Clayton Riddell şi pe chip i se citea o expresie de neîndoioasă satisfacție, care se potrivea perfect cu elasticitatea mersului. Cu mâna stângă, legăna un portofoliu de artist, genul de mapă care se închide şi se încuie, astfel încât rezultă o valijoară de călătorie. Printre degetele mâinii lui drepte se întrețesea şnurul unei pungi de cumpărături din plastic maro pe care fuseseră imprimate cuvintele *micuțe* comori pentru oricine se sinchisea să le citească.

Înăuntrul pungii, pendulând înainte şi înapoi, se afla un obiect mic, rotund. Un cadou, ați fi putut ghici şi ați fi avut dreptate. Poate că ați fi ghicit în continuare că acest Clayton Riddell era un tânăr care căuta să sărbătorească o micuță (sau poate nici chiar atât de micuță) victorie cu o *micuță comoară* şi ați fi avut din nou dreptate. Obiectul din pungă era un prespapier din sticlă destul de costisitor, în mijlocul căruia era încastrat un puf cenuşiu de păpădie. Îl cumpărase pe drumul de întoarcere de la Hotelul Copley Square spre mult mai modestul Atlantic Avenue Inn unde trăsese el, înspăimântat de eticheta cu prețul de nouăzeci de dolari lipită pe baza prespapierului şi cumva chiar mai înspăimântat că acum îşi putea permite asemenea obiecte.

Când i-a întins vânzătoarei cardul de credit a dat dovadă de un curaj deosebit. Se îndoia că ar fi putut face gestul acela dacă ar fi cumpărat prespapierul pentru el; probabil că ar fi mormăit ceva de genul cum că s-a răzgândit şi ar fi ieşit cu

paşi grăbiţi din magazin. Era însă pentru Sharon. Lui Sharon îi plăceau astfel de obiecte şi ea încă îl mai plăcea pe Clayton - *Îţi ţin pumnii, scumpule,* îi spusese cu o zi înainte ca el să plece spre Boston. Ţinând seama de porcăriile cu care se împroşcaseră reciproc în decursul anului anterior, cuvintele acelea îl mişcaseră. Acum dorea s-o impresioneze, dacă aşa ceva ar mai fi fost încă posibil. Prespapierul era un fleac *(o micuţă comoară),* dar era convins că ei îi va plăcea puful gri şi delicat din mijlocul sticlei, ca un buzunăraş de ceaţă.

2

Atenţia lui Clay fu atrasă de clopoţelul unei furgonete cu îngheţată. Staţiona vizavi de Hotelul Four Seasons (care era mai măreţ decât Copley Square) şi lângă Parcul Boston Common ce se întindea în lungul lui Boylston cale de două-trei intersecţii de partea aceasta a străzii. Cuvintele MISTER SOFTEE erau tipărite în culori irizate peste două cornete de îngheţată ce dansau. Trei puşti se adunaseră lângă ferestruică, cu ghiozdanele lăsate jos, lângă picioare, aşteptând să primească bunătăţile. Înapoia lor stătea o femeie în costum cu pantaloni, ţinând un pudel în lesă, şi două adolescente în blugi cu talie joasă, cu iPoduri şi căşti, care deocamdată le atârnau în jurul gâtului, astfel ca ele să poată şuşoti - foarte serioase, fără să chicotească măcar o dată.

Clay se aşeză după ele, transformând grupuleţul într-o coadă scurtă. Îi cumpărase un cadou soţiei lui de care se separase; pe drumul spre casă, intenţiona să se oprească la Comix Supreme şi să-i cumpere fiului său ultimul număr din *Spider-Man;* ar fi putut de asemenea să-şi ofere şi lui ceva. Ardea de nerăbdare să-i spună vestea lui Sharon, dar îi era imposibil să o contacteze până ajungea ea acasă, pe la patru fără un sfert sau cam aşa. Se gândi că avea să mai zăbovească în Inn, cel puţin până vorbea cu Sharon, în principal plimbându-se înainte şi înapoi prin cameră şi privindu-şi

mapa încuiată. Până atunci, Mister Softee reprezenta o diversiune acceptabilă.

Vânzătorul din furgonetă îi servi pe cei trei puşti cu două Dilly Bar şi un monstru de cornet cu ciocolată şi vanilie în spirală pentru marele cheltuitor din mijloc, care se părea că va plăti pentru toți. În timp ce băiețelul bâjbâia printr-un ghemotoc de bancnote din buzunarul blugilor lui largi, la modă, femeia cu pudel şi costum model Power Suit, popular în anii optzeci în lumea afacerilor, scotoci în poşeta de pe umăr, scoase telefonul mobil - femeile în costume Power Suit nu mai plecau de acasă fără telefoanele lor mobile, tot aşa cum nu plecau fără cardurile AmEx - şi-i deschise clapeta. În spatele lor, în parc, un câine latră şi cineva strigă. Lui Clay nu i se păru un strigăt vesel, totuşi când privi peste umăr nu putu să zărească decât nişte amatori de plimbări, un câine care alerga cu o Frisbee în bot (n-ar fi trebuit să fie ținuți în lesă? se întrebă el într-o doară), pogoane de iarbă verde însorită şi umbră ademenitoare. Părea un loc potrivit pentru ca un bărbat care tocmai îşi vânduse primul album de benzi desenate - *şi* urmarea la albumul acela, ambele pentru o sumă incredibilă - să se aşeze şi să savureze un cornet de înghețată cu ciocolată.

Când reveni către furgonetă MISTER SOFTEE, cei trei puşti în blugi largi dispăruseră şi femeia în costum Power Suit comanda o înghețată cu sirop. Una dintre cele două fete aflate în spatele ei avea un telefon de culoarea mentei prins la şold, iar femeia în costum Power Suit îl ținea pe al ei cu casca fixată în ureche. Clay se gândi, aşa cum făcea mai mereu în asemenea situații, că un fel de a te purta care, cândva, ar fi fost considerat intolerabil de grosolan - da, da, chiar şi atunci când erai implicat într-o măruntă tranzacție comercială cu o persoană complet necunoscută! - devenea parte din conduita cotidiană acceptată.

Introdu-l în Pribeagul Negru, *iubitule,* spuse Sharon. Versiunea ei pe care Clay o păstra în minte îi vorbea frecvent şi nu se sfia să spună ce avea de spus. Acelaşi lucru era adevărat şi în privința lui Sharon din lumea reală, atât

înainte, cât şi după separarea lor. Deşi nu i-o zicea la telefonul lui mobil. Clay nu avea aşa ceva.

Telefonul de culoarea mentei cântă primele note ale melodiei de Crazy Frog care-i plăcea lui Johnny... cum se numea... „Axel F"? Clay nu-şi putea reaminti, poate pentru că o blocase mintal. Fata îl trase de la şold şi rosti:

— Beth?

Ascultă, surâse, apoi îi spuse prietenei:

— E Beth.

Cealaltă fată se aplecă spre ea şi amândouă ascultară, cu tunsorile stil Pixie aproape identice (lui Clay i se părea că semănau perfect cu nişte personaje din desenele animate de sâmbătă dimineaţă, poate cu Powerpuff Girls) fluturând laolaltă în briza după-amiezii.

— Maddy? zise exact în aceeaşi clipă femeia în costum Power Suit.

La capătul lesei (lesa era roşie şi presărată cu un fel de paiete scânteietoare), pudelul ei privea contemplativ traficul de pe Boylston. De cealaltă parte a străzii, la Four Seasons, un portar în livrea maro - livrelele păreau întotdeauna să fie maro sau albastre flutura din mână, probabil după un taxi. O ambarcaţiune amfibie Duck Boat ticsită cu turişti trecu pe lângă ei, prea înaltă şi parcă nelalocul ei pe uscat, cu şoferul răcnind în portavoce despre obiectivele istorice. Cele două fete care ascultau la telefonul de culoarea mentei se priviră zâmbind, reacţionând la ceva ce auzeau, dar fără să chicotească.

— Maddy? M-auzi? *Mă...*

Femeia în costum Power Suit ridică mâna care ţinea lesa şi înfipse un deget cu o unghie lungă în urechea liberă, iar Clay făcu o grimasă, temându-se pentru timpanul ei. Se imaginã desenând-o: câinele în lesă, costumul Power Suit, părul tuns scurt, modern... şi un firicel subţire de sânge în jurul degetului din ureche. Duck Boat tocmai părăsea cadrul şi portarul se zărea pe fundal, detalii care, cumva, confereau autenticitate schiţei. Aşa ar fi fost; erau chestii pe care le-ai fi recunoscut.

— Maddy, nu te mai *aud!* Voiam doar să-ți spun că m-am coafat la noul... m-am *coafat?... M-AM...*

Vânzătorul din furgoneta Mister Softee se aplecă şi-i întinse un cornet din care se ridica un Everest alb, pe versanții căruia se revărsau ciocolată şi sirop de căpşuni. Chipul lui nebărbierit era impasibil şi anunța că mai văzuse asemenea episoade. Clay era convins că şi el mai văzuse, şi nu doar o dată. În parc, cineva țipă. Clay se uită iarăşi peste umăr, spunându-şi că trebuia să fi fost un țipăt de bucurie. La ora trei după-amiaza, o după-amiază însorită în Boston Common, ar cam fi *trebuit* să fie un țipăt de bucurie. Nu? ’

Femeia îi spuse ceva neinteligibil lui Maddy şi-şi închise telefonul printr-un zvâcnet îndelung exersat al încheieturii. Îi dădu drumul înapoi în poşetă, apoi rămase pur şi simplu nemişcată, de parcă uitase ce făcea sau poate chiar unde se găsea.

— Face patru cincizeci, rosti Mister Softee, ținând răbdător înghețata cu sirop.

Clay avu timp să se gândească cât de al dracu' de *scump* era totul în Boston. Probabil că şi femeia în costum Power Suit gândea la fel - asta, cel puțin, fusese prima lui ipoteză - deoarece pentru încă o clipă tot nu schiță nici un gest, ci doar privi cornetul cu muntele de înghețată şi sirop prelins, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva.

Dinspre Common se auzi alt țipăt, de data aceasta nu unul omenesc, ci ceva între un scheunat de surpriză şi un urlet de durere.

Clay se întoarse complet ca să se uite şi văzu câinele care alergase cu Frisbee în bot. Era un câine cafeniu destul de mare, poate un labrador, el nu se pricepea la rasele canine şi când trebuia să deseneze vreuna făcea rost de o carte şi copia o imagine. Un bărbat în costum de afaceri stătea îngenuncheat lângă câine, îl prinsese cu brațul în jurul grumazului şi părea - *cu siguranță, nu văd ceea ce cred că văd,* gândi Clay - că-i mestecă urechea. Apoi câinele schelălăi din nou şi încercă să fugă. Bărbatul în costum de afaceri îl ținu cu fermitate - şi da, aceea din gura bărbatului era

urechea câinelui! - şi, în vreme ce Clay continua să privească, o smulse cu totul. De data asta câinele zbieră aproape ca un om şi mai multe rațe care plutiseră pe un iaz din apropiere îşi luară zborul, măcăind.

— *Rasd!* urlă cineva din spatele lui Clay.

Se auzise ca *Rasd.* Putuse să fie *basm* sau *rast,* însă cele petrecute ulterior îl făcură pe Clay să încline spre *Rasd:* câtuşi de puțin un cuvânt, ci pur şi simplu un sunet nearticulat de agresiune.

Clay reveni la furgoneta de înghețată, la timp ca *s-o* vadă pe Femeia Power Suit năpustindu-se prin ferestruica de servire în tentativa de a-1 înşfăca pe Mister Softee. Izbutise să înhațe pliurile largi de pe pieptul vestonului său alb, dar singurul pas de surprindere spre îndărăt al vânzătorului fusese suficient ca să se desprindă. Tocurile înalte ale femeii părăsiră pentru o clipă trotuarul şi Clay auzi hârşâitul țesăturii şi clinchetul nasturilor când partea din față a jachetei ei trecu mai întâi în sus peste pervazul micuț al ferestruicii, după care coborî înapoi. Cornetul cu înghețată dispăru din raza vizuală. Clay zări o pată de înghețată şi sirop pe încheietura stângă şi antebrațul Femeii Power Suit, când tocurile ei înalte pocniră, revenind pe trotuar. Ea se clătină, cu genunchii îndoiți. Expresia imperturbabilă, bine crescută, de afişat în public, de pe fața ei - cea pe care Clay o considera fizionomia fundamentală „anonim pe stradă" - fusese înlocuită de un mârâit convulsiv care-i micşora ochii la dimensiunile unor fante şi-i dezgolea ambele rânduri de dinți. Buza superioară i se răsfrânsese complet, dezvăluind o gingie roz catifelată, la fel de intimă, ca o vulvă. Pudelul o luă la fugă pe stradă, trăgând după el lesa roşie cu bucla mânerului în capăt. O limuzină neagră apăru şi-1 calcă înainte să fi traversat jumătate din stradă. Un ghemotoc de blăniță pufoasă transformat într-o clipită în măruntaie zdrobite.

Amarâtul de el, probabil că lătra în paradisul câinilor înainte să fi ştiut că murise, gândi Clay. Într-un mod îndepărtat şi nepăsător, înțelegea că era în stare de şoc, dar asta nu-i modifica în nici un fel profunzimea uluirii. Încremenise cu

mapa de desene atârnând într-o mână şi cu punga maro de cumpărături în cealaltă, iar gura îi rămăsese deschisă.

Undeva - ar fi putut să fie dincolo de colţ, pe strada Newbury - ceva explodă.

Cele doua fete aveau exact aceeaşi tunsoare deasupra căştilor iPodurilor, totuşi cea cu telefonul de culoarea mentei era blondă, pe când prietena ei era brunetă; erau Pixie Albă şi Pixie Neagră. Pixie Albă dădu drumul telefonului pe trotuar, unde se sparse, şi o prinse pe Femeia Power Suit de talie. Clay presupuse (în măsura în care mai era capabil să presupună ceva în momentele acelea) că intenționa s-o oprească pe Femeia Power Suit fie de a-şi relua atacul asupra lui Mister Softee, fie de a fugi pe stradă după câine. Ba chiar un colțişor al minții sale aplaudă prezența de spirit a fetei. Prietena ei, Pixie Neagră, se retrăgea din fața spectacolului, cu mâinile mici şi albe încleştate între sâni, cu ochii larg deschişi.

Clay lăsă propriile lui obiecte să-i cadă din mâini, câte unul de fiecare parte, şi făcu un pas înainte ca s-o ajute pe Pixie Albă. Vizavi, văzu asta cu coada ochiului, un automobil vira şi se năpusti peste trotuarul din fața lui Four Seasons, silindu-1 pe portar să sară într-o parte. Dinspre intrarea hotelului răsunară țipete. Şi înainte ca el să fi putut începe s-o ajute pe Pixie Albă cu Femeia Power Suit, Pixie Albă îşi repezise feţişoara frumoasă cu iuțeala unui şarpe, îşi dezgolise dinții tineri şi puternici şi-i înfipsese în gâtul Femeii Power Suit. Un jet enorm de sânge țâşni. Fata îşi adânci gura în el, părând să se scalde, poate chiar să bea (Clay fu aproape sigur că o făcuse), apoi o zgâlțâi pe Femeia Power Suit înainte şi înapoi, ca pe o păpuşă. Femeia era mai înaltă şi probabil că o depăşea în greutate cu cel puțin douăzeci de kilograme, dar fata o scutura îndeajuns de violent pentru ca să-i bălăngăne capul în față şi în spate, împrăştiind şi mai mult sânge. În acelaşi timp, Pixie Albă îşi ridică propriul chip mânjit de sânge spre cerul albastru senin de octombrie şi urlă parcă triumfător.

Este nebună, gândi Clay. *Complet nebună.*

Pixie Neagră țipă:

— Cine eşti tu? *Ce se-ntâmplă?*

Auzind glasul prietenei ei, Pixie Albă îşi roti fulgerător faţa însângerată. Sângele picura de pe vârfurile scurte ca nişte pumnale ale firelor de păr ce-i atârnau peste frunte. Ochii - lanterne albe - priveau din găvanele pătate de sânge.

Pixie Neagră se uită la Clay cu ochii holbaţi.

— Cine eşti tu? repetă ea... după aceea: Cine sunt *eu?*

Pixie Albă îi dădu drumul Femeii Power Suit, care se nărui pe trotuar cu artera carotidă muşcată şi deschisă continuând să pompeze sânge în jur, apoi sări către fata cu care împărţise camaradereşte un telefon cu doar câteva clipe mai devreme.

Clay nu stătu să se gândească. Dacă ar fi făcut-o, probabil că Pixie Neagră ar fi avut beregata ferfeniţă, ca femeia în costum Power Suit. Nici măcar nu privi. Pur şi simplu se aplecă în jos, în dreapta, prinse partea de sus a pungii *micuţei comori* şi o roti spre ceafa lui Pixie Albă, când ea se repezi la prietena de odinioară cu degetele întinse şi răşchirate precum cleştii unui crab pe fundalul cerului albastru. Dacă el ar fi ratat...

Nu rată şi nici măcar n-o lovi superficial pe faţă. Prespapierul de sticlă din interiorul pungii izbi exact în ceafa lui Pixie Albă, scoţând un *bonc* înăbuşit. Mâinile lui Pixie Albă, una pătată de sânge, cealaltă curată, coborâră pe lângă trup şi ea se prăbuşi pe trotuar la picioarele prietenei, ca un sac cu cartofi.

— Ce *dracu'?!* strigă Mister Softee.

Glasul îi era incredibil de ascuţit. Poate că şocul îi conferise nota aceea acută de tenor.

— Nu ştiu, spuse Clay. Inima îi bubuia. Ajută-mă, repede! Femeia va muri din cauza hemoragiei.

Din spatele lor, pe Newbury, se auzi inconfundabila bufnitură seacă dublată de zornăieli a unui accident auto, urmate de ţipete. După ţipete răsună altă explozie, aceasta mult mai puternică, zguduitoare, vibrând în văzduh. În spatele furgonetei Mister Softee, alt automobil vira pe neaşteptate, traversă trei benzi de pe Boylston si pătrunse în intrarea de la Four Seasons, unde calcă doi pietoni şi apoi se înfipse în spatele maşinii anterioare, care sfârşise cu botul

boțit în uşile rotative. Al doilea automobil îl propulsa şi mai departe pe primul prin uşi, căscându-le şi îndoindu-le. Clay nu putea distinge dacă acolo fusese prins vreun om - jeturi de aburi se ridicau din radiatorul spart al primei maşini - dar gemetele de agonie sugerau lucruri rele. Foarte rele.

Mister Softee, care nu putea vedea nimic în direcția respectivă, se aplecase afară prin ferestruică şi se holba la Clay.

— Ce se-ntâmplă acolo?

— Nu ştiu. Două accidente. Nişte oameni răniți. Nu contează. Ajută-mă!

Îngenunche lângă Femeia Power Suit, care zăcea în sânge, alături de fragmentele împrăştiate ale telefonului de culoarea mentei, ce îi aparținuse lui Pixie Albă. Femeia Power Suit abia mai mişca.

— E fum peste Newbury, observă Mister Softee care continua să nu părăsească adăpostul relativ sigur al furgonetei sale. A explodat ceva acolo. Da' ceva mare de tot. Poate că-s terorişti.

De îndată ce cuvântul îi ieşi dintre buze, Clay fu convins că avea dreptate.

— Ajută-mă!

— *CINE SUNT EU?* urlă brusc Pixie Neagră.

Clay uitase complet de ea. Înălță ochii la timp pentru a o vedea pe fată izbindu-se în frunte cu podul palmei, după aceea rotindu-se iute de trei ori, stând pe vârfurile tenişilor pentru a face asta. Imaginea îi readuse în minte amintirea unei poezii pe care o citise în colegiu pentru cursul de literatură - *Țese un cerc înjuru-i de trei ori.* Coleridge, parcă, nu? Fata se clătină, după care porni în fugă pe trotuar şi intră direct în stâlpul unui felinar. Nu făcu nici o încercare de a-1 evita ori măcar de a ridica brațele. Se izbi cu fața în el, ricoşa, se bălăbăni şi se lansă iar spre stâlp.

— *Termină!* urlă Clay.

Sări în picioare ca sa alerge către ea, lunecă în sângele Femeii Power Suit, fu cât pe-aici să cadă, făcu o nouă

tentativă, se împiedică de Pixie Albă şi fu cât pe-aici să cadă din nou.

Pixie Neagră întoarse capul şi-l privi. Îşi spărsese nasul şi sângele i se revărsa în partea de jos a feței. Un cucui îi creştea pe frunte, ca un nor de furtună într-o zi de vară. Un ochi privea zbanghiu din orbită. Deschise gura, etalând ruina unei lucrări ortodontice care fusese probabil costisitoare, şi hohoti. Clay nu uită niciodată râsul acela.

Apoi fata începu să alerge pe trotuar, zbierând.

În spatele lui Clay, un motor ambală şi clopoțeii amplificați porniră să cânte melodia de generic a emisiunii *Sesame Street.* Bărbatul se întoarse şi văzu furgoneta lui Mister Softee desprinzându-se rapid de bordură, exact în clipa în care, de la ultimul etaj al hotelului de vizavi, o fereastră se sparse într-o cascadă scânteietoare de cioburi. Un trup se repezi afară în văzduhul zilei de octombrie. Căzu pe trotuar, unde aproape că explodă. Alte zbierete dinspre intrare. Zbierete de oroare; zbierete de durere.

— *Nu!* urlă Clay, alergând în paralel cu furgoneta lui Mister Softee. *Nu, vino-napoi şi-ajută-mă! Am nevoie de-ajutor, nenorocitule!*

Nici un răspuns din partea lui Mister Softee, care poate că nu-l auzea peste muzica lui amplificată. Clay îşi amintea cuvintele cântecului din zilele când nu avusese nici un motiv să nu creadă în veşnicia căsătoriei lui. În zilele acelea, Johnny se uita regulat la *Sesame Street,* din scăunelul lui albastru, strângând în mânuțe păhărelul cu pai. Era ceva despre o zi însorită, care alunga norii.

Un bărbat în costum de afaceri se ivi în goană din parc, răcnind puternic, scoțând sunete dezarticulate, cu pulpanele hainei fluturându-i în urmă. Clay îl recunoscu după barbişonul din blană de câine. Bărbatul intră în fugă pe Boylston şi automobilele virară în jurul lui, cât pe-aici să-l atingă. El ajunse pe partea opusă a străzii, continuând să strige şi să-şi agite brațele către cer. Pătrunse în umbra de sub marchiza intrării Four Seasons şi dispăru din vedere, dar

probabil că se apucase imediat de alte isprăvi, fiindcă un nou val de țipete se ridică dintr-acolo.

Clay renunță să mai urmărească furgoneta lui Mister Softee şi rămase cu un picior pe trotuar şi celălalt proptit în rigolă, privind-o cum coti pe banda din mijloc a străzii, fără să-şi oprească muzica zurgălăilor. Era pe punctul de a reveni la fata leşinată şi femeia muribundă, când apăru altă Duck Boat, care însă nu hoinărea leneş, ci vuia la viteza maximă, legănându-se dement de la babord la tribord. Unii pasageri se rostogoleau de-a dreptul dintr-o parte în alta şi țipau - *implorau* - spre şofer să oprească. Alții se țineau pur şi simplu strâns de traversele metalice de pe laturile deschise ale ambarcațiunii greoaie, care înainta pe Boylston pe contrasens.

Un bărbat în tricou sport îl înhăță pe şofer din spate şi Clay auzi încă unul dintre răcnetele acelea nearticulate prin sistemul rudimentar de amplificare al Duck Boat, când şoferul se scutură de atacatorul lui, proiectându-1 cu putere înapoi. Nu *Rasd!* de data asta, ci ceva mult mai gutural, ceva care sunase ca *Gluh!* După aceea, şoferul lui Duck Boat zări furgoneta Mister Softee - Clay era perfect sigur în privința asta - şi-şi schimbă cursul, țintind spre ea.

— *Nu, Doamne, nu, te rog!* țipă o femeie aflată în partea din față a amfibiei turistice, pe când se apropia de furgoneta de înghețată cu clopoței care era de vreo şase ori mai mică decât Duck Boat. Clay îşi reamintea limpede cum privise la televizor parada de sărbătorire a victoriei în anul în care Red Sox câştigase campionatul Membrii echipei fuseseră suiți într-un alai lent format exact din aceleaşi ambarcațiuni amfibii şi fluturaseră din brațe către mulțimile în delir, sub picăturile reci ale burei de toamnă.

— *Doamne, te rog, nu! z*bieră încă o dată femeia şi de lângă Clay un bărbat rosti, aproape blajin:

— Iisuse Hristoase...

Duck Boat lovi furgoneta de înghețată în lateral şi o răsturnă ca pe o jucărie pentru copii. Furgoneta ateriza pe o parte, cu sistemul de amplificare continuând să cânte tema muzicală din *Sesame Street,* şi derapa înapoi spre Common,

ridicând jerbe de scântei generate de frecare. Două femei care priveau o luară la fugă din calea ei, ținându-se de mâini, şi scăpară ca prin urechile acului. Furgoneta Mister Softee se izbi în bordură, se înălță pentru scurtă vreme în aer, apoi lovi gardul din fier forjat care înconjura parcul şi se opri. Muzica sughiță de două ori, după care amuți.

Lunaticul care şofa Duck Boat pierduse, între timp, puținul control pe care poate că-l deținuse asupra vehiculului său. Amfibia se întoarse, traversând Boylston cu încărcătura sa de pasageri îngroziți care urlau din răsputeri, ținându-se de laturile deschise, escaladă trotuarul opus celui pe care furgoneta Mister Softee clincănise pentru ultima oară, dar la vreo cincizeci de metri mai departe, şi intră în zidul scund de siguranță, din cărămidă, de sub vitrina unui magazin luxos de mobilă numit Citylights. Vitrina se transformă în țăndări cu un bubuit teribil şi lipsit de muzicalitate. Pupa lată a Duck Boat (pe ea scria *Harbor Mistress* cu litere roz de mână) se înălță poate doi metri în aer. Inerția dorea ca imensa ambarcațiune amfibie să se rostogolească peste cap, însă masa nu-i permitea asta. Căzu înapoi pe trotuar, cu botul strecurat printre sofalele şi scaunele scumpe de living risipite, dar nu înainte ca o duzină de pasageri să nu fi zburat în continuare drept înainte, părăsind Duck Boat şi dispărând din vedere.

În Citylights începu să zbârnâie o alarmă antiefracție.

— Iisuse Hristoase, spuse pentru a doua oară vocea blândă de lângă cotul drept al lui Clay.

El se întoarse şi văzu un bărbat scund, cu păr negru care prinsese să se răărească, mustăcioară neagră şi ochelari cu rame de aur.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, răspunse Clay.

Îi era greu să vorbească. Foarte greu. Clay constată că era nevoit aproape să împingă cuvintele afară şi bănui că asta se datora socului. Pe celălalt trotuar, oamenii fugeau, unii îndepărtându-se de Four Seasons, alții de Duck Boat turtită. Sub ochii lui, un individ care fugea de Duck Boat se izbi de

unul care evadase din Four Seasons şi amândoi căzură violent pe trotuar. Clay avu timp să se întrebe dacă nu cumva înnebunise şi halucina toate imaginile acestea într-un sanatoriu. În Spitalul Juniper Hill, din Augusta, poate, între două injecții de Thorazine.

— Cel de la-nghețată zicea că poate-s terorişti.

— Nu văd pe nimeni cu arme, răspunse bărbatul scund cu mustață. Şi nici persoane cu bombe prinse în jurul corpului.

Nici Clay nu vedea aşa ceva, totuşi el *văzuse* punga *micuței comori* şi mapa lui de desene pe trotuar şi văzuse că sângele din beregata deschisă a Femeii Power Suit - *Dumnezeilor,* gândi el, *cât sânge!* - ajunsese lângă mapă. Toate desenele pentru *Pribeagul Negru,* mai puțin vreo zece, erau acolo şi mintea lui se sprijini pe desene. Porni înapoi, cu viteza normală de mers, şi bărbatul scund îl însoți. Când *o* a doua alarmă antiefracție (oricum, *un tip* de alarmă) se declanşa în hotel, alăturându-şi răgetele răguşite la vacarmul alarmei Citylights, omulețul tresări.

— Hotelul, arătă Clay.

— Ştiu, numai că... oh, *Dumnezeule!*

O văzuse pe Femeia Power Suit, care zăcea acum într-un lac din lichidul miraculos care-i pusese în mişcare toate farmecele... când? Până cu patru minute în urmă? Până numai cu două minute în urmă? E moartă, spuse Clay. Cel puțin, sunt aproape sigur. Fata aia... O arătă pe Pixie Albă. Ea a omorât-o. Cu dinții.

— Glumeşti...

— Din păcate, nu.

De undeva mai sus de pe Boylston bubui altă explozie şi amândoi bărbații tresăriră. Clay îşi dădu seama că acum simțea miros de fum. Ridică punga *micuței comori* şi mapa de desene, îndepărtându-le de sângele care se întindea.

— Sunt ale mele, zise el întrebându-se de ce simțea nevoia să explice.

Omulețul, care purta un costum de tweed - destul de spilcuit, gândi Clay - continua să se holbeze, îngrozit, la corpul boțit al femeii care se oprise pentru o înghețată cu sirop

şi-şi pierduse mai întâi câinele, apoi viaţa. În spatele lor, trei tineri trecură iute pe trotuar, hohotind şi ovaţionând. Doi aveau şepci Red Sox întoarse cu cozorocul la ceafă. Unul purta o cutie de carton, pe care o sprijinea pe piept. Pe o latură a cutiei scria cu litere albastre *panasonic.* Păşi cu piciorul drept în sângele care se lăţea al Femeii Power Suit şi lăsă înapoia lui urma tot mai slabă a unei singure tălpi, pe când el şi tovarăşii săi alergau spre capătul parcului şi spre Chinatown care se întindea mai departe.

3

Clay se lăsă într-un genunchi şi-şi folosi mâna care nu strângea mapa de desene (se temea şi mai mult să n-o piardă, după ce-1 văzuse pe puştiul care alerga cu cutia *panasonic)* pentru a ridica încheietura lui Pixie Albă. Îi simţi pulsul aproape imediat. Bătea lent, dar puternic şi regulat. Se simţi extrem de uşurat. Indiferent ce făcuse, nu era decât un copil. Nu voia să se gândească la faptul că fusese cât pe-aici s-o ucidă cu prespapierul luat cadou pentru soţia lui.

— *Ferea, ferea!* psalmodie omuleţul cu mustaţă.

Clay nu mai avu vreme să se ferească. Din fericire, pericolul nu era nici măcar în apropiere. Maşina - unul dintre SUV-urile mari, prietenoase cu OPEC - ieşi de pe Boylston şi intră direct în parc la cel puţin douăzeci de metri de locul unde îngenunchease el, purtând pe bot o bucată din gardul de fier forjat şi oprindu-se, afundată până la bara de protecţie, în iazul raţelor.

Portiera se deschise şi un tânăr ieşi cu greutate, urlând nearticulat spre cer. Căzu în genunchi în apă, duse la gură palmele făcute căuş şi bău (Clay se gândi într-o doară la toate raţele care se căcaseră fericite în iazul acela de-a lungul anilor), apoi se strădui să se ridice în picioare şi pleoscăi către malul opus. Dispăru printre copaci, fără să înceteze de a-şi agita braţele şi de a-şi rage predica lipsită de sens.

— Trebuie să chemăm ajutoare pentru fata asta, îi spuse Clay bărbatului cu mustaţă. Şi-a pierdut cunoştinţa, însă nici

vorbă să-i fie viața în pericol.

— Ceea ce *trebuie* să facem este să plecăm de pe stradă până nu suntem călcați, rosti bărbatul cu mustață şi, parcă pentru a-i confirma spusele, un taxi se ciocni de o limuzină, nu departe de Duck Boat avariată.

Limuzina mersese pe contrasens, dar taxiul o păți cel mai rău; privind din locul unde rămăsese îngenuncheat pe trotuar, Clay îl văzu pe taximetrist zburând prin parbrizul lui rămas brusc fără geam şi aterizând în stradă, ridicând un braț însângerat şi zbierând.

Bărbatul cu mustață avea dreptate, bineînțeles. Dramul de raționalitate pe care şi-1 mai putea apela Clay - numai puțin izbutea să-şi găsească drumul prin pătura de şoc care-i înăbuşea gândirea - sugera că de departe cursul cel mai înțelept de acțiune ar fi fost s-o şteargă dracului de pe Boylston şi să se adăpostească undeva. Dacă acesta era un atac terorist, nu aducea cu nici unul pe care-1 văzuse vreodată sau despre care citise. Ceea ce trebuia - *trebuiau* - să facă era să stea cuminți şi să rămână cuminți până se clarifica situația.

Probabil că asta avea să necesite găsirea unui televizor. Nu dorea totuşi să părăsească fata aceasta leşinată, care zăcea pe o stradă ce se transformase pe neaşteptate într-un azil pentru nebuni. Toate instinctele inimii lui, în general bună - şi cu siguranță civilizată - se împotriveau din răsputeri la aşa ceva.

— Dă-i drumul, îi spuse omulețului cu mustață.

Vorbise cu o imensă lipsă de entuziasm. Habar n-avea cine era omulețul, dar cel puțin nu bolborosea păsărească şi nu-şi agita brațele prin aer. Şi nici nu se repezea cu dinții dezgoliți la beregata lui Clay.

— Intră pe undeva. Eu o să...

Nu ştiu cum să termine.

— Tu ce-o să faci? întrebă bărbatul cu mustață, apoi îşi gârbovi umerii şi făcu o grimasă când ceva explodă.

Explozia aceasta păru că răsună dinapoia hotelului şi un fum negru începu să se ridice acolo, mânjind cerul albastru înainte de a se înălța destul ca să fie împrăştiat de vânt.

— O să telefonez la poliție, vorbi Clay cuprins brusc de inspirație. Ea are un mobil. Arătă cu degetul mare la Femeia Power Suit, care zăcea moartă în băltoaca propriului ei sânge. Îl folosea înainte... ştii, imediat înainte să-nceapă...

Amuți, rederulând exact *ce anume* se întâmplase imediat înainte să înceapă dezastrul. Constată că ochii îi trecură de la femeia moartă, la fata leşinată şi apoi la țăndările telefonului de culoarea mentei.

Două tonalități clar diferite de sirene cu frecvență variabilă se înălțau în văzduh. Clay bănuia că o tonalitate aparținea echipajelor de poliție, iar cealaltă maşinilor de pompieri. Mai bănuia că ai fi putut preciza diferența dintre ele dacă ai fi locuit în oraşul acesta, însă el nu locuia aici, ci în Kent Pond din statul Maine, şi-şi dorea din toată inima să fi fost acolo, acum.

Imediat înainte să înceapă dezastrul, Femeia Power Suit o sunase pe prietena ei Maddy ca să-i spună că se coafase, iar Pixie Albă primise un telefon de la una dintre prietenele *ei.* Pixie Neagră ascultase şi ea convorbirea respectivă. După aceea toate trei înnebuniseră.

Doar nu crezi...

Din spate, dinspre est, se auzi explozia cea mai puternică de până atunci: o bubuitură teribilă, ca de tun. Clay sări în picioare. El şi omulețul în costum de tweed se uitară îngroziți unul la celălalt, apoi priviră către Chinatown şi North End din Boston. Nu puteau să vadă ce anume explodase, dar o trâmbă mult mai largă şi mai neagră de fum se înălță deasupra clădirilor.

Pe când priveau, un echipaj de la departamentul de poliție Boston şi o maşină de pompieri cu scară telescopică opriră în fața lui Four Seasons, pe partea opusă a străzii. Clay se uită într-acolo şi văzu un al doilea săritor plonjând de la ultimul etaj al hotelului, urmat de altă pereche de pe acoperiş. I se păru că cei doi care se prăbuşiseră de pe acoperiş se luptară între ei pe tot timpul căderii.

— *Iisuse, Măria şi Iosif, NU!* țipă o femeie şi glasul i se frânse. *NU, nu mai VREAU, nu mai VREAU!*

Primul din trioul de sinucigaşi izbi spatele maşinii de poliție, împroşcând portbagajul cu păr şi sânge şi spărgând luneta. Ceilalți doi loviră maşina de pompieri, cu tulumbagiii îmbrăcați în uniforme galben-viu risipindu-se ca nişte păsări neverosimile.

— *NU!* zbieră femeia. *Nu mai VREAU! Nu mai VREAU! Doamne Dumnezeule, nu mai VREAU!*

De la etajul al cincilea sau al şaselea, căzu o femeie, rostogolindu-se aidoma unui acrobat nebun, lovind un polițist care tocmai ridica ochii şi ucigându-1 cu siguranță, în clipa în care se omorî ea însăşi. Dinspre nord bubui încă una dintre exploziile acelea vaste - sunetul diavolilor trăgând cu tunurile în iad - şi Clay se uită iarăşi la omulețul care-1 privea neliniştit. Mai mult fum se înălța pe cer şi, în ciuda brizei puternice, azurul din partea aceea era aproape complet acoperit.

— Iar folosesc avioane, rosti omulețul. Nenorociții naibii iar folosesc avioane!

Ca şi cum i-ar fi subliniat cuvintele, o a treia explozie monstruoasă se rostogoli spre ei din nord-estul oraşului.

— Dar... acolo-i Logan!

Clay constata din nou că-i venea greu să vorbească, ba şi mai greu să gândească. I se părea că în minte nu-i mai rămăsese nimic altceva decât un banc nesărat: *L-ai auzit pe-ăla despre teroriştii* [introduceți aici etnia favorită] *care au decis să îngenuncheze America, detonând aeroporturile?*

— Şi? întrebă omulețul, aproape agresiv.

— Atunci, de ce nu clădirea Hancock? Sau Pru?

Umerii celuilalt se gârboviră.

— Nu ştiu. Ştiu doar că vreau s-o şterg de pe strada asta.

Venind parcă în sprijinul spuselor lor, alți şase tineri trecură în fugă pe lângă ei. Clay observase că Boston era *într-adevăr* un oraş de tineri - existau de altfel multe colegii. Aceştia şase, trei bărbați şi trei femei, fugeau însă fără nici o pradă în mâini şi în tot cazul nu râdeau. În timp ce alerga, unul dintre bărbați îşi scoase telefonul mobil şi-1 duse la ureche.

Clay privi peste stradă şi văzu un al doilea echipaj alb-negru care oprise în spatele primului. Nu mai era nevoie să folosească telefonul Femeii Power Suit (ceea ce era bine, fiindcă decisese că de fapt n-ar fi dorit s-o facă). Putea să traverseze pur şi simplu strada şi să discute cu poliţiştii... atât doar că nu era sigur dacă îndrăznea să traverseze Boylston chiar în clipa aceea. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, oare ei ar fi venit *aici* ca să se uite la o fată leşinată când aveau Dumnezeu ştia câte victime *acolo?* Pe când se uita, pompierii începură să se îmbarce în maşina lor cu tulumbă; se părea că se îndreptau altundeva. Probabil către Aeroportul Logan sau...

— Doamne, Dumnezeule, uită-te la ăsta, rosti cu glas scăzut şi încordat omuleţul cu mustaţă.

Privea în lungul străzii, spre centru, în direcţia din care venise Clay când principalul lui obiectiv în viaţă fusese de a vorbi cu Sharon la telefon. Ştiuse până şi cum va începe: *Veşti bune, scumpo - indiferent ce va fi între noi, copilul va avea întotdeauna ce să încalţe.* În minte, îi sunase degajat şi amuzant... ca în trecut.

Acum însă nu era nimic amuzant. Spre ei venea - nu alerga, dar mergea cu paşi mari şi apăsaţi - un bărbat de vreo cincizeci de ani, care purta pantaloni de costum şi resturile unei cămăşi şi cravată. Pantalonii erau gri. Era imposibil de precizat ce culoare avuseseră cămaşa şi cravata, deoarece ambele erau zdrenţuite şi pătate de sânge. În mâna dreaptă, bărbatul ţinea un cuţit de măcelărie cu lama lungă de treizeci de centimetri. Clay avu senzaţia că văzuse cuţitul acela, în vitrina unui magazin cu firma Soul Kitchen, când se întorcea de la întâlnirea pe care o avusese în Hotelul Copley Square. Şirul de cuţite din vitrină (OŢEL SUEDEZ! anunţa cartonaşul stanţat din faţa lor) sclipise atunci în lumina vicleană a spoturilor ascunse, dar lama aceasta făcuse treabă bună de când fusese eliberată - sau treabă rea - şi în momentul de faţă era mată de sânge.

Bărbatul în cămaşa ferfeniţită agita arma pe măsură ce se apropia de ei cu paşi fermi, descriind în aer arce verticale, scurte, cu tăişul. Întrerupse şablonul acela o singură dată, ca

să se taie pe sine. Un firicel de sânge proaspăt curse printr-o spintecătură nouă a cămăşii distruse. Resturile cravatei se bălăbăneau. Apropiindu-se, li se adresă amenințător ca un predicator sălbatic vorbind în glosolalie în clipa unei revelații de natură divină.

— *Aialah!* urlă el. *Iiiialah-aialah-a-babalah naz! A-babalah* de ce? *A-bunalu* cum? *Kazalah! Kazalah - POT! Fai! CUM-fai!*

Apoi duse cuțitul spre înapoi pe lângă şoldul drept, iar Clay, al cărui simț vizual era supradezvoltat, zări imediat arcul loviturii ce avea să urmeze. Lovitura spintecătoare, executată în vreme ce-şi continua marşul dement către nicăieri, prin după-amiaza de octombrie, cu paşii aceia fermi, declamând.

— *Atenție!* urlă omulețul cu mustață, dar *el* nu era atent, omulețul cu mustață nu era atent; omulețul cu mustață, prima persoană *normală cu* care vorbise Clay Riddell de când se declanşase nebunia asta - care, de fapt, vorbise *cu el,* ceea ce necesitase probabil destul curaj, ținând seama de circumstanțe - încremenise locului, cu ochii mai mari ca niciodată îndărătul lentilelor ochelarilor săi cu rame din aur.

Şi oare dementul se îndrepta spre el pentru că, dintre cei doi bărbați, cel cu mustață era mai mic şi părea o pradă mai uşoară? În cazul acesta poate că Domnul Glosolalie nu era *complet* nebun şi, brusc, Clay se simți furios şi speriat în acelaşi timp, furios aşa cum poate ar fi fost dacă s-ar fi uitat în curtea unei şcoli şi ar fi văzut un derbedeu voinic pregătindu-se să-1 şicaneze pe un elev mai mic şi mai firav.

— *ATENȚIE!* scânci omulețul cu mustață, tot fără să se clintească, când moartea şuieră către el, moartea eliberată dintr-un magazin numit Soul Kitchen, unde cârdurile Diner's Club şi Visa erau fără doar şi poate acceptate, alături de Cecul Dumneavoastră Personal Dacă Este însoțit De Un Card Bancar.

Clay nu gândi. El ridică pur şi simplu din nou mapa cu desene, ținând-o de mânerul dublu, şi o împinse între cuțitul aflat în mişcare şi noua lui cunoştință în costum de tweed. Lama străpunse complet mapa, cu un *thuk sec,* totuşi vârful se opri la zece centimetri de abdomenul omulețului. Acesta se

trezi în sfârşit şi se trase într-o parte, spre parc, zbierând după ajutor cât îl ținea gura.

Bărbatul cu cămaşa şi cravata sfâşiate - începea să se rotunjească în obraji, iar gâtul îi era masiv, de parcă ecuația sa personală de prânzuri bune şi exerciții fizice la fel de bune pornise să se dezechilibreze cu vreo doi ani în urmă - îşi încetă instantaneu perorația fără sens. Chipul lui căpătă o perplexitate stupidă, aproape surprinsă, sau chiar uimită.

Clay simțea un soi teribil de furie. Lama aceea străpunsese toate tablourile lui din *Pribeagul Negru* (pentru el erau întotdeauna tablouri, niciodată desene sau ilustrații) şi i se păruse că sunetul *thuk* putea la fel de bine să fi fost vârful cuțitului care-i pătrunsese într-o ungher aparte al inimii. Era o prostie, deoarece avea copii după toate, inclusiv după paginile integral în patru culori, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simți. Cuțitul nebunului îi trăsese în frigare pe Magul John (botezat după propriul lui fiu, bineînțeles), Vrăjitorul Flak, Frank şi Gaşca Băieților, Gene Somnorosul, Sally Venin, Lily Astolet, Vrăjitoarea Albastră şi, desigur, pe Ray Damon, Pribeagul Negru. Propriile lui creaturi fantastice, care trăiau în grota imaginației sale şi erau pregătite să-1 elibereze din monotonia predării artelor plastice într-o duzină de şcoli rurale din statul Maine, şofând mii de kilometri în fiecare lună şi practic trăind în automobil.

Ar fi putut jura că-i auzise gemând când oțelul suedez al dementului îi înjunghiase, pe când dormeau inocenți.

Clocotind de mânie, fără să-i pese de cuțit (cel puțin pentru moment), îl împinse rapid înapoi pe bărbatul în cămaşă ferfeniță, folosind mapa ca pe un soi de pavăză şi înfuriindu-se tot mai mult când ea se îndoi într-un V larg în jurul mânerului.

— *Blet!* zbieră smintitul şi încercă să-şi elibereze lama, însă era înțepenită prea tare pentru a izbuti. *Blet ky-yam doe-ram kazalah a-babalah!*

— O să-ți a-babalah kazalahul *tău,* în pizda mă-tii! răcni Clay şi-şi duse piciorul stâng în spatele nebunului care se retrăgea.

Ulterior avea să înțeleagă că trupul ştie cum să lupte atunci când este nevoit s-o facă şi acesta este un secret pe care îl păstrează, la fel cum păstrează secretul de a şti cum să fugă, ori să sară peste un pârâu, ori - foarte probabil - să moară atunci când nu există altă opțiune. Că în condiții de stres extrem, corpul preia pur şi simplu controlul şi face ceea ce trebuie făcut în vreme ce creierul se retrage într-o parte, incapabil de a face altceva decât să fluiere, să bată tactul din picior şi să se uite la cer. Ori să contemple sunetul pe care îl scoate un cuțit când străpunge mapa pe care nevastă-ta ți-a dăruit-o la a douăzeci şi opta ta aniversare, dacă tot veni vorba.

Smintitul se împiedică de piciorul lui Clay, exact aşa cum intenționase trupul înțelept al lui Clay, şi căzu pe spate pe trotuar. Clay se opri deasupra lui, gâfâind, continuând să țină mapa cu ambele mâini, ca pe un scut îndoit în bătălie. Cuțitul de măcelar ieşea din ea cu mânerul dintr-o parte şi vârful din partea opusă.

Nebunul încercă să se scoale, dar noul prieten al lui Clay avansa brusc şi-1 lovi cu vârful pantofului în gât, destul de puternic. Omulețul plângea în hohote, cu lacrimile revărsându-i-se pe obraji şi aburindu-i lentilele ochelarilor. Dementul căzu înapoi pe trotuar, cu limba ieşită din gură, scoțând sunete de sufocare ce i se păreau lui Clay că semănau cu glosolalia bolborosită anterior.

— A-ncercat să ne-omoare! hohoti omulețul. A-ncercat să *ne-omoare!*

— Da, da, spuse Clay.

Era conştient că, odată, îi spusese *da da* lui Johnny exact în acelaşi fel, demult, pe vremea când încă îi spuneau Johnny-Gee, şi el venise în fugă la ei pe aleea din față, cu coatele julite, sau poate că fuseseră genunchii, plângând: *Am SÂNGE!*

Bărbatul de pe trotuar (plin de sânge) se sprijini în coate, străduindu-se iarăşi să se ridice. Clay făcu de data aceasta onorurile casei, izbindu-1 cu piciorul într-un cot, dezechilibrându-1 şi răsturnându-1 înapoi pe pavaj. Şuturile acestea păreau în cazul cel mai fericit o soluție temporară şi în

plus murdară din mai multe puncte de vedere. Clay prinse cuțitul, făcu o grimasă, simțind sângele pe jumătate închegat şi lunecos de pe mâner - era ca şi cum ți-ai fi frecat palma de untură rece - şi trase. Cuțitul ieşi puțin, apoi fie că se opri, fie că palma îi alunecă. Îşi imaginã că-şi auzi personajele murmurând nefericite în întunericul mapei şi scânci el însuşi îndurerat. În acelaşi timp nu putu să nu se întrebe ce intenționa să facă cu cuțitul după ce-1 va scoate. Să-1 înjunghie şi să-1 omoare pe smintit? Credea că ar fi fost în stare s-o facă în furia de moment, totuşi probabil nu şi acum.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă cu glas slab omulețul şi în ciuda propriei sale tulburări, Clay se simți mişcat de grija care se auzea în tonul lui. Te-a lovit? L-ai mascat pentru câteva secunde şi n-am putut vedea. Te-a rănit? Eşti tăiat?

— Nu, zise Clay. N-am pă...

Altă explozie gigantică răbufni dinspre nord, venind aproape cu certitudine de la Aeroportul Logan aflat de cealaltă parte a Portului Boston. Amândoi strânseră instinctiv din umeri şi din ochi.

Smintitul profită de ocazie pentru a se scula în capul oaselor şi tocmai se ridica, clătinându-se în picioare, când omulețul în costumul de tweed îi aplică un şut stângaci, dar eficient, din lateral, plantându-şi pantoful exact în mijlocul cravatei lui sfâşiate şi răsturnându-1 înapoi. Dementul scoase un răcnet şi-i înşfacă piciorul. L-ar fi tras peste el, probabil într-o îmbrățişare strivitoare, dacă Clay nu şi-ar fi apucat de umăr noua cunoştință şi ar fi tras-o într-o parte.

— *Mi-a luat pantoful!* scheună omulețul.

Îndărătul lor, alte două automobile se ciocniră între ele. Mai multe țipete, mai multe alarme. Alarme de maşini, alarme de incendiu, alarme antiefracție pline de viață. În depărtare vuiau sirene.

— *Nenorocitu ' mi-a luat pan ...*

Brusc, un polițist se ivi alături de ei. Unul dintre cei chemați vizavi, bănui Clay, iar când polițistul se lăsă într-un genunchi cu pantalon albastru lângă nebunul care bolborosea, Clay simți ceva ce aducea foarte mult cu iubirea

față de el. Pentru că îşi făcuse timp să vină aici! Pentru că nu-i trecuse cu vederea!

— Fiți atent cu el, rosti agitat omulețul. Este...

— Ştiu ce este, replică polițistul şi Clay văzu că ținea revolverul în mână.

Nu ştia dacă-1 scosese după ce îngenunchease, ori dacă-1 ținuse în mână din capul locului. Fusese prea ocupat cu recunoştința, ca să fi remarcat detaliul acela.

Polițistul se uită la smintit. Se apropie mai mult de el. Aproape păru că i *se oferă.*

— Salut, amice, ce mai faci? murmură el. Ia zi, ce s-a-ntâmplat?

Smintitul se repezi la el şi-şi puse mâinile pe gâtul lui. În clipa în care o făcu, polițistul lipi țeava revolverului de adâncitura lină a tâmplei nebunului şi apăsă pe trăgaci. Un jet imens de sânge țâşni prin părul cu fire gri din partea opusă a capului şi nebunul căzu pe trotuar, desfăcând melodramatic ambele brațe: *Uite, mami, sunt mort.*

Clay se uită la omulețul cu mustață şi omulețul cu mustață se uită la el. După aceea amândoi întoarseră privirile către polițist, care-şi vârâse revolverul în toc şi scotea un etui de piele din buzunarul de la piept al cămăşii de uniformă. Clay fu bucuros să vadă că mâna cu care făcea asta tremura puțin. Era înspăimântat acum de polițist, dar ar fi fost şi mai înspăimântat dacă mâinile acestuia ar fi fost perfect sigure pe ele. Iar ceea ce tocmai se întâmplase nu era un caz izolat. Împuşcătura păruse să acționeze asupra auzului lui Clay, deblocând un circuit de acolo sau aşa ceva. Putea să audă alte împuşcături, pocnete izolate ce punctau cacofonia crescătoare a zilei.

Polițistul scoase un cartonaş - Clay crezu că era o carte de vizită - din etuiul subțire de piele, după care-1 vârî înapoi în buzunarul de la piept. Ținu cartonaşul între primele două degete ale mâinii stângi şi coborî mâna dreaptă din nou pe patul armei. Lângă pantofii lui perfect lustruiți, sângele din capul sfărâmat al dementului forma o băltoacă pe trotuar. În apropiere, Femeia Power Suit zăcea în altă băltoacă de sânge,

care începuse să se închege şi să capete o nuanță mai închisă de roşu.

— Cum vă numiți, domnule? îl întrebă polițistul pe Clay.

— Clayton Riddell.

— Îmi puteți spune cum se numeşte preşedintele țării?

Clay îi spuse.

— Îmi puteți spune în ce zi suntem azi, domnule?

— Este 1 octombrie. Ştiți ce...

Polițistul se uită la omulețul cu mustață.

— Numele dumneavoastră?

— Mă numesc Thomas McCourt şi locuiesc pe strada Salem la numărul 140, în Malden. Am ...

— Îmi puteți spune cine a candidat împotriva preşedintelui la ultimele alegeri?

Tom McCourt îi spuse.

— Cu cine este însurat Brad Pitt?

McCourt ridică brațele disperat

— De unde *naiba* să ştiu? Cu vreo vedetă de film, probabil.

— Bine. Polițistul îi întinse lui Clay cartonaşul pe care-1 ținuse între degete. Sunt polițistul Ulrich Ashland. Aceasta este cartea mea de vizită. Domnilor, este posibil să fiți chemați să depuneți mărturie despre ceea ce tocmai s-a întâmplat. Ceea ce s-a întâmplat a fost că aveați nevoie de ajutor, eu vi l-am acordat, am fost atacat şi am răspuns.

— Ați vrut să-1 omorâți, zise Clay.

— Da, domnule, îi scăpăm pe cât mai mulți de chin, pe cât de repede o putem face, încuviință polițistul Ashland. Iar dacă veți declara în fața oricărei comisii sau tribunal de judecată că am spus cuvintele acestea, voi nega. Trebuie însă s-o facem. Oamenii aceştia apar de peste tot. Unii doar se sinucid. Mulți alții atacă. Şovăi, apoi adăuga: Din câte ne putem da seama, *toți* ceilalți atacă.

Parcă pentru a-i confirma spusele, de peste stradă răsună altă împuşcătură, iar după o pauză scurtă, încă trei, în succesiune rapidă dinspre intrarea adumbrită a Hotelului Four Seasons, care era acum un vălmăşag de sticlă spartă, trupuri inerte, maşini îndoite şi sânge vărsat.

— E ca-n *Noaptea morților vii*[1], în pizda mă-sii! Polițistul Ulrich Ashland porni spre stradă, fără să-şi ia mâna de pe patul revolverului. Atât doar că oamenii ăştia nu-s morți. Mai exact, dacă nu-i ajutăm noi.

— Rick! Un polițist de pe trotuarul opus îl striga agitat. Rick, trebuie s-ajungem la Logan! Toate echipajele! Hai repede!

Polițistul Ashland se uită în stânga şi în dreapta înainte de a traversa strada, dar traficul era inexistent. Cu excepția maşinilor avariate, Boylston era momentan pustie. Din împrejurimi însă se auzeau mereu explozii şi bubuituri de accidente de automobile. Izul de fum se întețea. El traversă strada, ajunse la jumătate, apoi se întoarse către ei.

— Intrați pe undeva, le spuse. Adăpostiți-vă. O dată ați avut noroc. Este posibil să nu mai aveți noroc din nou.

— Domnule polițist Ashland, vorbi Clay. Poliția nu foloseşte telefoane mobile, aşa-i?

Ashland îl privi din mijlocul străzii Boylston - nu locul cel mai sigur în care să staționezi, după părerea lui Clay. Se gândea la Duck Boat scăpată de sub control.

— Nu, domnule, răspunse polițistul. Noi avem stațiile radio din maşini. Şi acestea.

Bătu cu palma peste aparatul de emisie-recepție care-i atârna la centură, în partea opusă față de armă.. Devorator de comicsuri din clipa în care putuse să citească, Clay se gândi un moment la minunata centură utilitară a lui Batman.

— Nu le folosiți, zise Clay. Spuneți-le şi celorlalți. *Nu folosiți telefoanele mobile.*

— De ce spuneți asta?

— Pentru că *ele* le-au folosit. Arătă femeia moartă şi fata leşinată. Imediat înainte de a înnebuni. Şi fac prinsoare pe ce doriți că şi tipul cu cuțitul...

— *Rick!* strigă iarăşi polițistul de vizavi. *Grabeşte-te-n pula mea odată!*

— Adăpostiți-vă, repetă polițistul Ashland şi porni în fugă spre Four Seasons.

Clay regretă că nu putuse repeta chestia cu telefoanele mobile, dar pe ansamblu era pur şi simplu satisfăcut să vadă

că polițistul nu mai era în pericol. Nu credea însă că exista cineva din Boston care să nu fie în pericol, în nici un caz în după-amiaza aceasta.

4

— Ce faci? îl întrebă Clay pe Tom McCourt. Nu-l atinge, poate să fie... nu ştiu... contagios.

— N-o să-l ating, zise Tom, dar îmi vreau pantoful înapoi.

Pantoful, aflat lângă degetele răşchirate ale mâinii stângi a smintitului, măcar rămăsese departe de rana însângerată. Tom îşi îndoi cu delicatețe degetele în călcâiul pantofului şi-l trase către el. După aceea se aşează pe bordură - exact în locul în care furgoneta lui Mister Softee fusese parcată cândva demult, lui Clay i se părea că în altă viață - şi se încălță.

— S-au rupt şireturile, spuse el. Nenorocitul ăla de nebun a rupt şireturile.

Şi se puse din nou pe plâns.

— Fă şi tu ce poți, zise Clay.

Începu să extragă cuțitul de măcelar din mapă. Fusese izbit cu o forță uriaşă şi constată că trebuia să-l hâțâne înainte şi înapoi ca să-l elibereze. Ieşi cu greu, după o serie de smucituri şi cu hârşâituri groaznice, care-l înfiorau. Se întrebă întruna cine dintre cei aflați înăuntru suferise cel mai rău. Era o prostie, nimic altceva decât gânduri provocate de şoc, totuşi îi era imposibil să le alunge.

— Nu-l poți lega mai jos, mai spre bot?

— Da, cred c-o...

Clay auzise un bâzâit de țânțar mecanic, care sporea la nivelul unui zumzet, apropiindu-se. Tom ridică ochii din locul unde stătea pe bordură. Clay se întoarse complet. Micuța caravană de echipaje DPB care plecase de la Four Seasons se opri în fața magazinului Citylights şi a ambarcațiunii Duck Boat zdrobite, cu girofarurile fulgerând. Polițiştii ieşiră pe jumătate pe geamuri, privind avionul privat - ceva de dimensiuni mijlocii, poate un Cessna sau modelul căruia îi spuneau Twin Bonanza, Clay nu se pricepea deloc la avioane -

care se ivi, înaintând lent peste clădiri între port şi Parcul Common, dar coborând rapid. Avionul vira, înclinându-se într-o parte ca un beţiv, deasupra parcului, gata să atingă cu aripa de jos vârful unui copac împodobit în culorile strălucitoare ale toamnei, apoi pătrunse în canionul străzii Charles, ca şi când pilotul ar fi decis că aceea era o pistă. După care, la mai puţin de şapte metri deasupra solului, se aplecă spre stânga şi aripa din partea aceea lovi faţada unei clădiri din piatră sură, poate o banca, de la colţul dintre Charles şi Beacon. Orice senzaţie că avionul înainta lent, aproape planând, pieri într-o clipă. Avionul se învârti în jurul aripii agăţate cu violenţa unei bile prinse de o sfoară şi rotită, se izbi în clădirea de cărămidă roşie de lângă banca şi dispăru în petale strălucitoare de foc roşu-portocaliu. Unda de şoc se propulsa peste parc ca un baros şi raţele zburară alarmate din faţa ei.

Clay coborî ochii şi văzu că ţinea în mână cuţitul de măcelar. Îl smulsese din mapă, eliberându-l, pe când el şi Tom McCourt priviseră accidentul avionului. Îl şterse mai întâi pe o parte a lamei, apoi pe cealaltă, de pieptul cămăşii sale, având grijă să nu se taie (acum mâinile *lui* tremurau). După aceea îl vârî - cu foarte multă atenţie - la brâu, complet până la mâner. Când făcu asta, îi reveni în minte una dintre primele lui tentative de album BD... de fapt, o tentativă din adolescenţă.

— Joxer Piratul, la dispoziţia ta, frumuşica mea, murmură el.

— Poftim? făcu Tom.

Venise lângă Clay şi privea infernul clocotitor al avionului de pe latura îndepărtată a Parcului Common. Numai coada îi ieşea din vâlvătăi şi pe ea Clay putea zări seria LN6409B. Deasupra cifrelor se distingea ceva ce părea a fi logoul unei echipe sportive.

Apoi şi coada dispăru.

Clay simţi cum primele valuri de fierbinţeală începură să-i asalteze cu blândeţe faţa.

— Nimic, răspunse el omuleţului în costum de tweed. Hai s-o tăiem.

— Ce?

— Hai să plecăm de-aici;

— Ah! Bine.

Clay porni în lungul laturii sudice a Parcului Common, în direcţia către care mersese la ora trei şi optsprezece minute, cu o eternitate în urmă. Tom McCourt se grăbi să ţină pasul. Era într-adevăr un bărbat foarte scund.

— Spune-mi, îl întrebă el, vorbeşti deseori aiurea?

- Bineînţeles, zise Clay. Ia-ntreab-o pe nevastă-mea.

5

— Unde mergem? întrebă Tom. Eu mă-ndreptam spre metrou.

Arătă intrarea verde a staţiei, aflată cam la un cvartal în faţă. Mai mulţi oameni se îngrămădeau într-acolo.

— Acum nu mai sunt sigur că subteranul este o idee prea grozavă.

— Nici eu, zise Clay. Am o cameră în Hotelul Atlantic Avenue Inn, cam la cinci intersecţii mai sus.

Tom se învioră.

— Cred că-l ştiu. De fapt este pe strada Louden, imediat lângă Atlantic Avenue.

— Exact. Haidem acolo. Putem vedea la televizor ce se-ntâmplă. Şi vreau s-o sun şi pe nevastă-mea.

— Pe telefonul fix din cameră.

— Pe fix, da. Nici măcar *nu am* un telefon mobil.

— Eu am unul, dar l-am lăsat acasă. S-a stricat. Rafe - motanul meu - l-a trântit de pe masă. Voiam să-mi cumpăr unul nou chiar azi, dar... Domnule Riddell...

— Spune-mi Clay.

— Bine. Clay, eşti convins ca telefonul din camera ta n-o să facă probleme?

Clay se opri locului. Nici măcar nu se gândise la posibilitatea respectivă. Însă dacă firele terestre nu erau sigure, atunci ce mai rămânea sigur? Tocmai se pregătea să-i spună asta lui Tom, când o încăierare izbucni pe neaşteptate la intrarea în staţia de metrou din faţă. Se auziră ţipete de panică, zbierete şi bolboroselile acelea sălbatice - recunoştea acum ce însemnau, iscălitura demenţei. Grupuleţul de oameni care se strânsese în jurul construcţiei din beton cenuşiu de deasupra scărilor ce coborau în subteran se împrăştie. Câţiva ieşiră în fugă pe stradă, doi ţinându-se cu braţele după mijloc şi aruncând priviri speriate în urmă pe când mergeau. Mai mulţi - cei mai mulţi - alergară în parc, toţi în direcţii diferite, ceea ce îl îndurera cumva pe Clay. Era oarecum mai mulţumit în privinţa celor doi care se ţineau cu braţele după mijloc.

În intrarea staţiei de metrou rămăseseră în picioare doi bărbaţi şi două femei. Clay era aproape convins că ei suiseră din subteran şi-i determinaseră pe ceilalţi să fugă. Clay şi Tom se opriră la o jumătate de cvartal depărtare şi priviră cum cei patru începură să se bată între ei. Lupta avea brutalitatea isterică, decisă să ucidă, pe care o văzuse deja, dar nu se putea distinge vreun şablon clar. Nu erau trei contra unu, sau doi contra doi, şi în nici un caz nu se băteau băieţii cu fetele; de fapt, una dintre „fete” era o femeie ce părea trecută binişor de şaizeci de ani, cu trup robust şi o coafură sobră care-i amintea lui Clay de câteva profesoare pe care le cunoscuse şi care se apropiau de pensionare.

Se luptau cu picioarele, cu pumnii, cu unghiile şi cu dinţii, mârâind, răcnind şi ocolind vreo şase trupuri de oameni care fuseseră doborâţi şi erau fără cunoştinţă sau poate ucişi. Un bărbat se împiedică de un picior întins şi căzu în genunchi. Cea mai tânără dintre femei sări asupra lui. Bărbatul aflat în genunchi ridică ceva din capul scărilor - Clay văzu deloc surprins că era un telefon mobil - şi-l izbi în faţa ei. Telefonul se sparse, sfâşiind obrazul femeii şi revărsându-i un jet de sânge pe umărul jachetei deschise la culoare, totuşi urletul ei fu de mânie, nu de durere. Înhaţă urechile bărbatului îngenuncheat ca pe două toarte, se trânti cu propriii ei

genunchi în poala lui şi-l îmbrânci spre înapoi, în penumbra scării de acces în metrou. Dispărură din vedere, încleştaţi şi zvârcolindu-se împreună aidoma unor pisici în călduri.

— Haide, murmură Tom trăgând de cămaşa lui Clay cu o delicateţe stranie. Haide. Pe vizavi. Haide.

Clay îşi îngădui să fie condus peste Boylston. Presupuse că fie Tom McCourt se uitase încotro se îndreptau, fie era norocos, întrucât traversară strada fără probleme. Se opriră în faţa magazinului Colonial Books („Cele mai bune cărţi vechi, cele mai bune cărţi noi"), privind-o pe improbabila învingătoare din bătălia staţiei de metrou, care pătrunse cu paşi mari în parc, mergând în direcţia avionului incendiat, cu sângele picurându-i pe guler din capetele firelor sure de păr ce aveau toate exact aceeaşi lungime. Clay nu era deloc surprins că ultimul rămas în picioare fusese doamna care semăna cu o bibliotecară sau o profesoară de latină aflată la un an sau doi înaintea pensionării. Avusese parte de suficiente asemenea doamne, iar cele care ajunseseră la vârsta respectivă erau, în majoritatea covârşitoare a cazurilor, aproape indestructibile.

Deschise gura pentru a-i spune ceva de felul acesta lui Tom - în mintea lui, i se păruse destul de spiritual - însă nu emise decât un croncănit fără putere. Şi vederea parcă i se înceţoşase. Se părea că Tom McCourt, omuleţul în costum de tweed, nu era unicul care avea probleme cu lacrimile. Clay îşi trecu un braţ peste ochi, încercă din nou să vorbească şi nu izbuti decât încă una dintre orăcăiturile acelea stinse.

— Nu-i nimic, zise Tom. Mai bine, nu te mai împotrivi.

Aşa că, stând acolo în faţa unei vitrine pline cu cărţi vechi ce înconjurau o maşină de scris model Royal care-l saluta dintr-o epocă mult mai veche decât cea a comunicaţiilor mobile, Clay nu se mai împotrivi. Plânse pentru Femeia Power Suit, pentru Pixie Albă şi Pixie Neagră, şi plânse pentru el însuşi, fiindcă Boston nu era căminul lui, iar căminul nu-i păruse niciodată atât de departe.

6

Boylston se îngusta dincolo de Parcul Common şi devenea aşa de ticsită cu maşini - atât distruse în accidente, cât şi pur şi simplu abandonate - că nu mai trebuiră să-şi facă griji în privința unor limuzine kamikaze sau Duck-Boat scăpate de sub control. Ceea ce era o uşurare, pentru că, de jur împrejurul lor, oraşul bubuia şi vuia ca un revelion în iad. Existau destule zgomote şi în imediata apropiere - în majoritate, alarme de maşini şi antiefracție - totuşi strada în sine era pentru moment nefiresc de pustie. *Adăpostiți-vă,* spusese polițistul Ulrich Ashland. O *dată ați avut noroc. Este posibil să nu mai aveți noroc din nou.*

Dar, la două intersecții spre est de Colonial Books şi la încă una depărtare de hotelul nu chiar de mâna a treia la care trăsese Clay, *avură* noroc din nou. Alt smintit, un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu muşchi ce păreau reglați de aparate sportive ca Nautilus şi Cybex, țâşni de pe o străduță laterală chiar în fața lor şi se năpusti peste stradă, sărind peste barele de protecție suprapuse ale două automobile şi revărsând un torent neîncetat de bolboroseli lipsite de sens în timp ce mergea. Ținea câte o antenă de maşină în fiecare mână şi le înfigea fulgerător înainte şi înapoi prin aer, ca pe nişte pumnale, străbătându-şi traseul ucigător. Era complet dezbrăcat, cu excepția unei perechi de pantofi Nike ce păreau nou-nouți, cu logouri roşu-strălucitor. Penisul i se legăna dintr-o parte în alta precum pendula unui orologiu vechi dopată cu energizante. Ajunse pe trotuarul opus şi vira înapoi către Parcul Common, cu fesele apropiindu-se şi depărtându-se într-un ritm fantastic.

Tom McCourt prinse brațul lui Clay şi-1 strânse cu putere, până ce acel ultim nebun dispăru, apoi îşi relaxa lent degetele.

— Dacă ne-ar fi văzut..., începu el.

— Da, dar nu ne-a văzut, zise Clay.

Se simți pe neaşteptate absurd de fericit. Ştia că senzația aceea avea să treacă, însă pe moment era de-a dreptul încântat s-o savureze.

Se simțea ca un om căruia îi intrase o chintă servită şi avea potul cel mai mare al serii pe masă în fața lui.

— Vai de ăla pe care-1 *vede,* rosti Tom.
— Vai de ăla care-1 vedele *el,* spuse Clay. Haide.

7

Uşile Hotelului Atlantic Avenue Inn erau încuiate.

Clay fu atât de surprins, încât rămase pur şi simplu locului, străduindu-se să răsucească mânerul rotund şi simțindu-1 cum îi lunecă printre degete, încercând să priceapă ideea de „încuiat". Uşile hotelului său erau încuiate pentru el.

Tom veni lângă el, îşi lipi fruntea de sticlă, ca să umbrească reflecțiile luminii, şi privi înăuntru. Dinspre nord - de pe Logan, cu certitudine - răbufni altă explozie monstruoasă şi de data aceasta Clay doar se crispa. Credea că Tom McCourt nu reacționase absolut deloc. Tom era prea absorbit de ceea ce vedea.

— Un tip mort pe podea, anunță el în cele din urmă. E-mbrăcat în livrea, totuşi pare prea bătrân ca să fie un bagajist.

— Nu vreau să-mi care cineva bagajele, făcu Clay. Vreau doar să urc la mine-n cameră.

Tom scoase un sunet slab şi ciudat, ca un pufnet. Clay crezu că poate omulețul reîncepuse să plângă, apoi îşi dădu seama că sunetul era un râset înăbuşit.

Pe un panou de sticlă al uşilor duble scria ATLANTIC AVENUE INN, iar pe celălalt era o minciună sfruntată - CEL MAI BUN DIN BOSTON. Tom lovi cu podul palmei în sticla panoului din stânga, între CEL MAI BUM DIN BOSTON şi un şir de decalcuri cu cârduri de credit.

Clay privi şi el înăuntru. Recepția nu era foarte mare. În stânga se afla tejgheaua. În dreapta, două ascensoare. Pe podea era un covoraş roşu-viu. Bătrânul în livrea zăcea pe el, cu fața în jos, cu un picior pe o canapea şi o litografie înrămată a unei corăbii de Currier & Ives pe fund.

Senzația de bine a lui Clay dispăru instantaneu, iar când Tom porni să bată în sticlă, în loc să lovească doar cu palma, îşi puse mâna peste pumnul lui.

— Nu te mai obosi, îi spuse. N-o să ne lase să intrăm, chiar dacă sunt vii şi cu mințile-ntregi. Se gândi puțin şi aproba din cap. *Mai ales* dacă sunt cu mințile-ntregi.

Tom îl privi mirat.

— Tot nu te-obişnuieşti, aşa-i?

— Poftim? Cu ce sa m-obişnuiesc?

— Lucrurile s-au schimbat. Nu ne mai pot ține afară. Îndepărtă mâna lui Clay, dar nu reîncepu să ciocănească, ci-şi lipi iarăşi fruntea de sticlă şi strigă. Clay se gândi că avea o voce destul de puternică pentru un omuleț.

— *Alo! Alo, e cineva pe-acolo!*

Pauză. În recepție nu se schimbă nimic. Bătrânul bagajist continua sa zacă mort, cu un tablou pe fund.

— *Alo, dacă eşti acolo, ar fi mai bine să deschizi uşa! Omu' cu care sunt e cazat în hotelu' ăsta şi eu sunt musafirul* lui! *Deschide, că dacă nu, iau o piatră de bordură şi sparg geamu '! M-auzi?*

— O piatră de *bordură?* repetă Clay. Izbucni în râs. Ai spus piatră de *bordură?* E *tare* rău de tot.

Hohoti şi mai tare. Nu se putea stăpâni. Apoi prinse cu coada ochiului o mişcare şi, privind în jur, văzu o adolescentă ceva mai departe pe stradă. Se uita la ei cu ochi albaştri, pierduți în fundul capului ca ai victimei unui dezastru. Purta o rochie albă, pe al cărei piept se lățise o bavetă uriaşă de sânge. Alte pete de sânge i se închegaseră sub nas, pe buze şi bărbie. Cu excepția nasului însângerat nu părea rănită şi nici nu părea defel nebună, ci doar în stare de şoc. Şocată aproape până la moarte.

- Te simți bine? o întrebă Clay.

Făcu un pas spre ea şi fata făcu un pas înapoi. Ținând seama de circumstanțe, n-o putea învinui. Se opri, dar ridică un braț spre ea, ca un polițist rutier: *Stai pe loc.*

Tom aruncă o privire peste umăr, după care reîncepu să bubuie în uşă, de data aceasta îndeajuns de tare pentru ca să zăngăne geamul în cercevelele vechi din lemn şi să-i tremure reflecția.

— *E ultima somație; după care intrăm!*

Clay se întoarse şi deschise gura ca să-i spună că asemenea vrăjeli n-aveau să țină, în nici un caz astăzi, şi atunci o țeastă pleşuvă se înălță lent dinapoia tejghelei recepției. Era ca şi cum ar fi asistat la ridicarea unui periscop la suprafața apei. Clay recunoscu țeasta aceea chiar înainte să vadă chipul; aparținea recepționerului care-1 înregistrase ieri şi-i aplicase o ştampilă de validare pe tichetul pentru parcarea aflată la un cvartal depărtare, acelaşi recepționer care azi-dimineață îi dăduse indicații despre cum să ajungă la Hotelul Copley Square.

Pentru o clipă, recepționerul zăbovi înapoia tejghelei şi Clay îşi arătă cheia camerei de care spânzura ornamentul din plastic verde Atlantic Avenue Inn. După aceea îşi flutură şi mapa, gândindu-se că recepționerul ar putea s-o recunoască.

Poate că o recunoscu. Mai probabil însă decise pur şi simplu că nu avea de ales. În tot cazul, ieşi prin portița batantă de la capătul tejghelei şi traversă iute recepția spre uşă, ocolind trupul bagajistului. Clay Riddell gândi că era posibil sa vadă cea dintâi grăbire lipsită de tragere de inimă din viața lui. Când recepționerul ajunse în spatele uşii, se uită de la Clay la Tom, apoi din nou la Clay. Deşi nu părea tocmai liniştit de ceea ce vedea, scoase un inel de chei dintr-un buzunar, le prefiră repede, găsi una şi o folosi. Când Tom întinse mâna către clanță, recepționerul chel ridică palma cam la fel cum făcuse Clay spre fata pătată cu sânge din spatele lor. Găsi apoi a doua cheie, o introduse în altă încuietoare şi deschise uşa.

— Intrați, rosti el. Repede! După aceea o văzu pe fată, şovăind în apropiere şi privindu-i. Nu şi *ea.*

— Ba da, spuse Clay, şi ea. Haide, dulceață.

Ea însă rămase locului şi când Clay înainta un pas în direcția ei, se răsuci şi o luă la fugă, cu faldurile rochiei fâlfâindu-i în urmă.

8

— Poate să moară afară, zise Clay.

— Nu-i problema mea, replică recepționerul. Intrați sau nu, domnule Riddle?

Avea un accent bostonian, nu genul de sudist proletar cu care Clay era foarte familiarizat din Maine, unde se părea că una din trei persoane pe care le întâlneai fusese expatriată din Massachusetts, dar din categoria aferată aş-fi-vrut-să-fiu-britanic.

— Mă numesc Riddell.

Bineînțeles că intra, în nici un caz individul acesta nu avea să-1 țină afară acum, când uşa era închisă, totuşi mai zăbovi o clipă pe trotuar, uitându-se după fată.

— Haide, spuse încet Tom. Nu se poate face nimic.

Şi avea dreptate. Nu se putea face nimic. Astă era exact porcăria cea mare. Îl urmă pe Tom înăuntru şi recepționerul încuie iarăşi de două ori uşile Hotelului Atlantic Avenue Inn după ei, ca şi cum asta ar fi fost tot ce trebuia pentru a-i feri de haosul de pe străzi.

9

— El a fost Franklin, zise recepționerul conducându-i pe lângă bărbatul care zăcea cu fața în jos pe podea.

Pare prea bătrân ca să fie un bagajist, spusese Tom privind înăuntru prin geam şi Clay gândi că avusese dreptate. Franklin era un bărbat micuț, cu o coamă deasă de par alb. Din păcate pentru el, capul pe care părul alb continua probabil să crească (părul şi unghiile primeau mai încet vestea morții, sau cel puțin aşa citise el pe undeva) era îndoit față de gât sub un unghi teribil de mare, ca al unui spânzurat.

— Lucra în Inn de treizeci şi cinci de ani, aşa cum sunt sigur că le-a spus tuturor celor care au înnoptat vreodată aici. Celor mai mulți le-a spus-o de câte două ori.

Accentul acela bățos, slab, dar evident, zgâria nervii uzați ai lui Clay. Se gândi că echivalentul pentru un pârț ar fi fost genul care. se aude ca o trompetă de petrecere în care a suflat un puşti astmatic.

— Un bărbat a coborât din lift, spuse recepționerul folosind portița batantă pentru a trece din nou înapoia tejghelei.

Se părea că acolo era locul unde se simțea ca acasă. Lumina de deasupra îi cădea pe față şi Clay văzu că era foarte palid.

— Unul dintre nebuni. Franklin a avut ghinionul să stea chiar acolo, în fața uşii...

— Nu cred că ți-a trecut prin cap să-i fi luat măcar nenorocitul de tablou de pe fund, zise Clay.

Se aplecă, ridică litografia Currier & Ives şi o puse pe canapea. Simultan, împinse piciorul bagajistului mort de pe perna pe care ajunsese să se rezeme. Căzu cu un sunet pe care Clay îl cunoştea perfect. Îl reprezentase în multe benzi desenate prin: CLUMP!

— Bărbatul din lift l-a lovit numai o dată cu pumnul, urmă recepționerul. L-a trimis pe bietul Franklin până în perete. Cred că i-a rupt gâtul. Oricum, din cauza asta a căzut tabloul... când a izbit el peretele.

În mintea recepționerului, asta părea să justifice totul.

— Şi ce s-a întâmplat cu cel care l-a lovit? întrebă Tom. Nebunul ... Încotro a luat-o?

A ieşit, răspunse recepționerul. Atunci m-am gândit că încuierea uşii era de departe acțiunea cea mai înțeleaptă. După ce a ieşit el. Îi privi cu o combinație de teamă şi lăcomie lascivă de bârfă, pe care Clay o găsi extrem de neplăcută. Ce se *întâmplă* afară? Cât de rău au ajuns lucrurile?

— Cred că ai deja o idee destul de bună, rosti Clay. Nu din cauza asta ai încuiat uşa?

— Ba da, însă...

— Ce se spune la televizor? întrebă Tom.

— Nimic. Cablul a căzut... Îşi privi ceasul. De aproape o jumătate de oră.

— Şi la radio?

Recepționerul îi aruncă lui Tom o privire afectată de tipul *cred-că-glumeşti.* Clay începea să se gândească la faptul că individul ar fi putut scrie o carte: *Cum să te faci detestat în cel mai scurt timp.*

— Radio, *aici?* Într-un hotel din *centru?* Cred că glumiți.

De afară se auzi un țipăt ascuțit de spaimă. Fata cu rochia albă pătată de sânge apăru din nou la uşă şi începu să bată în ea cu podul palmei, privind în acelaşi timp peste umăr. Clay porni spre ea, repede.

— Nu, strigă Tom în urma lui, a-ncuiat-o la loc, ai uitat? Clay uitase. Se întoarse către recepționer.

— Descuie-o.

— Nu, zise recepționerul şi-şi încrucişa decis ambele brațe peste pieptul îngust pentru a demonstra cât de ferm intenționa să se opună unei asemenea acțiuni.

Afară, fata în rochie albă privi iarăşi peste umăr şi ciocani mai tare. Chipul mânjit de sânge îi era desfigurat de groază.

Clay trase cuțitul de măcelar de la brâu. Aproape că uitase de el şi fu cumva surprins cât de iute, cât de firesc îi reveni în minte.

- Deschide-o, nenorocitule, îi spuse recepționerului, dacă nu, îți iau gâtul.

10

— Nu mai e timp! răcni Tom şi înşfăca unul dintre scaunele cu spătar înalt, imitație Queen Anne, ce flancau canapeaua din recepție.

Se repezi spre uşile duble, ațintind scaunul cu picioarele înainte.

Fata îl zări şi se feri, ridicând ambele brațe ca să-şi protejeze chipul. În aceeaşi clipă, în fața uşii apăru bărbatul care o urmărise. Era tipul de muncitor voinic, cu abdomen masiv împingând partea frontală a tricoului său galben şi o coadă de cal sură şi unsuroasă jucându-i în sus şi în jos pe spate.

Picioarele scaunului loviră panourile de sticlă din uşile duble, cu cele două din stânga spărgând şi trecând prin ATLANTIC AVENUE INN şi cele două din dreapta prin CEL MAI BUN DIN BOSTON. Picioarele din dreapta izbiră umărul

stâng musculos şi îmbrăcat în galben al muncitorului exact în clipa în care o înhăţase pe fată de gât. Partea de dedesubt a scaunului propriu-zis se opri în bordura solidă ca o ramă în care se întâlneau cele două uşi şi Tom McCourt ricoşa înapoi, clătinându-se ameţit.

Muncitorul urla în glosolalia bolborosită şi sângele începuse să-i curgă pe pielea pistruiată a bicepsului stâng. Fata izbuti să se smulgă din strânsoarea lui, dar picioarele i se împleticiră şi căzu grămadă, jumătate pe trotuar şi jumătate în rigolă, ţipând de durere şi frică.

Clay era încadrat într-unui dintre panourile de sticlă spartă ale uşii, fără nici o amintire privind felul în care traversase recepţia şi doar cu o amintire foarte vagă despre cum smulsese scaunul din cale.

— Bă, pulă belită! răcni el şi fu doar marginal încurajat când torentul de bolboroseli lipsite de sens ale bărbatului voinic încetă pentru o clipă şi acesta încremeni locului. Da, bă, tu! urlă Clay. Cu tine vorbesc! Şi apoi, fiindcă era singurul lucru care-i veni în minte: Am futut-o pe mă-ta şi nu-i bună nici de pulă!

Maniacul uriaş în tricou galben zbieră ceva ce suna straniu de asemănător cu strigătul Femeii Power Suit cu o clipă înainte de a-şi întâlni sfârşitul - straniu de asemănător cu *Rasd!* - şi se roti spre clădirea căreia îi crescuseră pe neaşteptate colţi şi glas şi-1 atacase. Indiferent ce văzu acolo, nu văzu în nici un caz un bărbat încruntat, cu chipul scăldat de transpiraţie, care ţinea un cuţit în mână şi ieşea printr-un panou dreptunghiular care fusese din sticlă puţin mai devreme, deoarece Clay nu trebui să schiţeze absolut nici un gest de atac. Bărbatul în tricou galben sări *în* lama întinsă a cuţitului de măcelar. Oţelul suedez lunecă lin în guşa arsă de

soare ce-i atârna sub bărbie şi eliberă o cascadă roşie. Împroşcă mâna lui Clay, incredibil de fierbinte - parcă la fel de fierbinte ca o ceaşcă de cafea abia turnată - şi el trebui să-şi învingă impulsul de a şi-o retrage. În loc să facă asta, o împinse înainte, simţind în sfârşit cum cuţitul întâlneşte rezistenţă. Şovăise, totuşi copilaşul ăla nu ştia ce-nseamnă să

dea înapoi. Sfârtecă prin cartilaj, după care ieşi prin ceafa bărbatului voinic. Muncitorul căzu moale în față - Clay nu-1 putu ține în loc cu un singur braț, în nici un caz, ce dracu' individul avea o sută douăzeci, poate chiar o sută treizeci de kilograme - şi pentru o clipă se rezemă de uşă ca un beţiv de stâlpul unui felinar stradal, cu ochii căprui ieşindu-i din orbite, limba pătată de nicotină spânzurând printr-un colț al gurii şi vomitând sânge. Apoi balamalele genunchilor săi cedară şi el se prăbuşi. Clay se ținu de mânerul cuțitului şi fu uluit de uşurința cu care ieşi. Mult mai uşor decât fusese să-1 tragă afară din pielea şi blatul de particule ranforsate ale mapei cu desene.

Acum când smintitul căzuse, o putea vedea iarăşi pe fată, cu un genunchi pe trotuar şi celălalt în rigolă, țipând prin perdeaua de păr ce-i atârna peste chip.

— Nu, spuse el. Nu, dulceață.

Dar ea continuă să țipe.

11

Se numea Alice Maxwell. Asta le putuse spune. Şi le putuse spune că ea şi maică-sa veniseră la Boston cu trenul - de la Boxford, zisese ea - pentru târguieli, aşa cum făceau deseori miercurea, când avea „zi scurtă" la liceul pe care-1 urma. Coborâseră din tren în Gara South şi luaseră un taxi. Taximetristul purta un turban albastru. Turbanul albastru era ultimul lucru pe care şi-1 putea reaminti înainte ca recepționerul chel să fi descuiat în cele din urmă uşile duble sparte ale Hotelului Atlantic Avenue Inn şi să o fi lăsat să intre.

Clay credea că ea îşi amintea mai multe. Se baza în bănuiala lui pe felul în care fata începuse să tremure când Tom McCourt o întrebase dacă ea sau mama ei avuseseră telefoane mobile. Ea pretindea că nu-şi aminteşte, dar Clay era sigur că una sau chiar amândouă avuseseră mobile. În ultima vreme se părea că toată lumea avea asemenea telefoane. El constituia pur şi simplu excepția care confirma

regula. Mai era desigur şi Tom, care putea să-şi datoreze viața motanului care-i trântise telefonul de pe masă.

Statură de vorbă cu Alice (conversația constă în majoritate din întrebările lui Clay; fata tăcea, cu ochii coborâți spre genunchii ei juliți, şi la răstimpuri clătina din cap) în recepția hotelului. Clay şi Tom mutaseră trupul lui Franklin îndărătul tejghelei, ignorând protestul sonor şi bizar al recepționerului chel cum că „acolo o să fie sub picioarele mele". Recepționerul, care se prezentase simplu drept dl Ricardi, se retrăsese după aceea în oficiul din spatele tejghelei. Clay îl urmase, doar atât cât să se asigure că-i spusese adevărul în privința cablului TV care nu mai funcționa, apoi îl părăsise. Sharon Riddell ar fi spus că dl Ricardi clocotea în bârlogul lui.

Recepționerul nu-1 lăsase totuşi pe Clay să plece, fără o replică de despărțire.

— Acum suntem deschişi spre lume, rostise el amar. Sper că credeți că ați reuşit ceva.

— Domnule Ricardi, zisese Clay pe cât de răbdător putuse, acum nici o oră, am văzut un avion prăbuşindu-se de cealaltă parte a Parcului Common. Se pare că alte avioane - dintre cele mari - fac la fel pe Logan. Poate că efectuează chiar curse sinucigaşe către terminale. Din tot centrul oraşului se aud explozii. Aş zice că-n după-amiaza asta tot Bostonul este deschis spre lume.

Ca o încuviințare, un bubuit teribil răsunase deasupra lor. Dl Ricardi nu ridicase ochii. Fluturase doar *adio* din mână în direcția lui Clay. Fără televizor la care să privească, se aşezase în scaunul de la birou şi se uitase sever la perete.

12

Clay şi Tom mutară cele două scaune imitație Queen Anne şi le rezemară de uşă, unde spătarele lor înalte acopereau destul de bine ramele îndoite ce conținuseră cândva sticlă. Deşi era sigur că blocarea accesului din stradă oferea o securitate şubredă sau de-a dreptul falsă, Clay se gândea că blocarea *vederii* dinspre stradă putea fi o idee bună, iar Tom

fusese de acord. După amplasarea scaunelor, coborâseră jaluzelele peste fereastra principală a recepției, ceea ce adumbrise considerabil încăperea şi pusese în mişcare umbre vagi, ca de zăbrele de închisoare, peste covoraşul roşu-viu.

După ce lucrurile acelea fuseseră puse la punct şi Alice Maxwell îşi povestise istoria radical prescurtată, Clay se apropie în cele din urmă de telefonul din spatele tejghelei. Îşi privi ceasul. Era patru şi douăzeci şi două de minute după-amiaza, o oră cât se poate de normală, atât doar că simțul obişnuit al curgerii timpului părea să fi fost anulat. Avea senzația că trecuseră ore bune de când îl văzuse pe bărbatul acela muşcând câinele în parc şi simultan părea că timpul încremenise. Însă timpul, aşa cum îl măsurau oamenii, *exista* totuşi, iar Sharon revenise de acum cu siguranță în locuința din Kent Pond pe care el continua, în minte, să o numească „cămin". Trebuia să vorbească cu ea. Să se asigure că nu pățise nimic şi să-i spună că nici el nu pățise nimic, dar nu acelea erau lucrurile importante. Să se asigure că Johnny nu pățise nimic, da, asta era important, dar exista ceva chiar mai important decât asta. Ceva de-a dreptul vital.

Clay nu avea telefon mobil şi nici Sharon - era pe cât se poate de sigur în privința asta. Bănuia că ar fi fost posibil ca ea să-şi fi cumpărat unul după ce se separaseră, în aprilie; continuau la urma urmelor să locuiască în acelaşi oraş, Clay o vedea aproape zilnic şi se gândea că dacă femeia şi-ar fi cumpărat un telefon mobil, el ar fi ştiut. În primul rând, Sharon i-ar fi dat numărul, este? Este. Dar...

Dar Johnny avea un telefon mobil. Micul Johnny-Gee, care nu mai era chiar aşa mic, fiindcă doisprezece ani nu era puțin, îşi dorise un telefon pentru ultima lui aniversare. Un telefon roşu, care suna cu tema muzicală din serialul TV favorit. Bineînțeles că-i era interzis să-1 activeze ori măcar să-1 scoată din rucsac atunci când era în şcoală, însă orele de şcoală se terminaseră de acum. De asemenea, Clay şi Sharon practic îl *încurajaseră* să poarte telefonul cu el, pe de o parte din cauza separării. Era posibil să apară urgențe sau neajunsuri minore, cum ar fi fost ratarea autobuzului care-1

ducea la şcoală. Unica speranță de care se putea agăța Clay erau cuvintele lui Sharon care-i spusese că de cele mai multe ori când intrase în camera lui Johnny îi văzuse mobilul uitat pe masă, ori pe pervazul de lângă pat, fără să fie în priză, cu acumulatorul descărcat şi mort ca o bucată de plastic inert.

Totuşi gândul la telefonul mobil roşu al lui Johnny îi ticăia în minte ca o bombă.

Clay atinse telefonul fix de pe tejgheaua recepției, apoi îşi retrase mâna. Afară explodă altceva, dar bubuitura fusese îndepărtată. Era ca şi cum ai auzi explozia unui proiectil de artilerie, când te afli hăt departe în spatele liniei frontului.

Să nu faci presupunerea asta, gândi el. *Nici măcar să nu presupui că* există *linii.*

Se uită prin recepție şi-1 văzu pe Tom ghemuit pe vine, lângă Alice care stătea pe canapea. Îi murmura ceva încetişor, atingând-o pe un pantof şi privind în sus, spre fața ei. Era un lucru bun. *El* era bun. Clay era tot mai bucuros că dăduse peste Tom McCourt... sau că Tom McCourt dăduse peste el.

Probabil că liniile telefonice terestre erau sigure, însă rămânea întrebarea dacă „probabil" era suficient. Clay avea o soție care continua să fie, cumva, responsabilitatea lui, iar când venea vorba despre fiul său nu mai exista nici un fel de „cumva". Era periculos până şi să se gândească la Johnny. De fiecare dată când mintea îi revenea la băiat, Clay simțea o panică asemănătoare unui şobolan, gata să țâşnească pentru a se elibera din cuşca fragilă care îl ținea şi să roadă cu colțişorii lui ascuțiți orice lucru la care ar fi ajuns. Dacă se putea asigura că Johnny şi Sharon nu pățiseră nimic, putea să mențină şobolanul în cuşca lui şi să plănuiască ce să facă în continuare. Dar dacă făcea vreo prostie, n-ar mai fi fost în stare să ajute pe nimeni. Ba chiar ar fi înrăutățit situația pentru cei de aici. Se gândi puțin la asta, apoi strigă numele recepționerului.

Când nu primi nici un răspuns dinspre oficiu, strigă iarăşi. Când tot nu primi nici un răspuns, rosti:

— Domnule Ricardi, ştiu că mă auzi. Dacă mă faci să intru acolo şi să te scot, o să mă supăr. S-ar putea chiar să mă

supăr

îndeajuns de rău pentru ca să mă gândesc să te dau afară, pe stradă.

— Nu puteți face asta, rosti dl Ricardi pe un ton acru de dăscăleală. Sunteți *cazat* în *hotel.*

Clay se gândi să-i repete spusele lui Tom când erau încă afară - *lucrurile s-au schimbat.* Ceva îl făcu totuşi să-şi țină gura.

— Ce? rosti dl Ricardi în cele din urmă.

Păruse mai morocănos ca oricând. De la etaj răsună un bubuit puternic, de parcă cineva ar fi trântit o mobilă grea. Un birou, poate. De data asta, până şi fata ridică ochii. Clay crezu că aude şi un strigat înăbuşit - sau poate un urlet de durere - dar dacă aşa fusese, nu-i urmă nimic altceva. Ce se afla la etaj? îşi amintea că i se spusese (de către dl Ricardi însuşi, atunci când Clay se înregistrase la sosire) că hotelul nu avea restaurant, însă că putea să mănânce la Metropolitan Cafe, care era alături. *Săli de conferințe,* gândi el. *Sunt aproape sigur că acolo-s săli de conferințe cu denumiri indiene.*

— *Ce?* repetă dl Ricardi. Suna mai ursuz ca niciodată.

— Ai încercat să telefonezi cuiva, când a început totul?

— *Bineînțeles!* spuse dl Ricardi.

Veni la uşa dintre oficiu şi zona dindărătul tejghelei de recepție, cu compartimente pentru corespondență, monitoare de securitate şi bateria de calculatoare. După aceea, îl privi indignat pe Clay.

— S-au declanşat alarmele de incendiu şi le-am *oprit.* Doris a spus că luase foc un coş de hârtii de la etajul doi şi am sunat la Departamentul Pompierilor să-i anunț să nu se mai deranjeze. Linia era ocupată! *Ocupată,* dacă vă puteți imagina!

— Probabil,că ai fost tare neliniştit, comentă Tom.

Dl Ricardi păru domolit pentru prima dată.

— Am telefonat la poliție, când lucrurile de afară au... ştiți... au început s-o ia la vale.

— Da, încuviință Clay. (Da, *s-o ia la vale* era un mod de a descrie situația.) Ți-a răspuns cineva?

— Un bărbat mi-a spus că trebuie să las linia liberă, apoi mi-a închis, rosti dl Ricardi şi indignarea i se furişă iarăşi în voce. Când am sunat din nou - asta a fost după ce nebunul ieşise din lift şi-l omorâse pe Franklin - mi-a răspuns o femeie. Ea a spus... Glasul domnului Ricardi începu să tremure şi Clay zări primele lacrimi prelingându-se prin defileurile înguste ce marcau nările bărbatului.

A spus...

— Ce? întrebă Tom cu acelaşi ton de simpatie blândă. Ce a spus femeia, domnule Ricardi?

— A spus că dacă Franklin era mort şi ucigaşul fugise, atunci nu aveam nici o problemă. Ea m-a sfătuit să mă încui pe dinăuntru.

Tot ea mi-a spus să chem la nivelul recepției toate lifturile hotelului şi după aceea să le deconectez, ceea ce am şi făcut.

Clay şi Tom schimbară o privire care purta un gând fără cuvinte: *Bună idee.* Clay avu brusc imaginea clară a unor muşte prinse între geamuri, bâzâind furios, dar incapabile să scape. Imaginea era cumva asociată cu bufniturile pe care le auziseră răzbătând de deasupra lor. Pentru o clipă, se întrebă peste cât timp vor găsi scara cei care bufneau la etaj.

— Apoi şi *ea* mi-a închis. După aceea i-am telefonat soției mele, în Mii ton.

— Ai putut să iei legătura cu ea, rosti Clay dorind să fie clar în privința aceea.

— Era foarte speriată. M-a rugat să vin acasă. I-am spus că fusesem sfătuit să rămân înăuntru, cu uşile încuiate. Sfătuit de poliție. I-am spus să facă şi ea la fel. Să se încuie pe dinăuntru şi să păstreze, ştiți... discreția. M-a *implorat* să vin acasă. A spus că auzise împuşcături pe stradă şi o explozie pe strada vecină. A spus că văzuse un bărbat gol-puşcă alergând prin curtea Benzyck-ilor. Benzyck-ii sunt vecinii noştri de alături.

— Da, încuviință Tom domol.

Ba chiar liniştitor. Clay nu spuse nimic. Era puțin ruşinat pentru cât de furios se comportase cu dl Ricardi, dar Tom făcuse la fel.

— Ea a spus că bărbatul cel gol. părea - *părea,* a zis doar *părea* - să poarte trupul unui... mmm... copil gol. Probabil însă că era o păpuşă. M-a implorat din nou să părăsesc hotelul şi să vin acasă.

Clay avea tot ce-i trebuia. Liniile terestre erau sigure. Dl Ricardi era şocat, dar nu nebun. Puse mâna pe telefon. Dl Ricardi aşează mâna sa peste a lui Clay înainte ca el să poată ridica receptorul. Degetele domnului Ricardi erau lungi, albe şi foarte reci. Dl Ricardi nu terminase. Dl Ricardi se ambalase.

— Mi-a spus că-s un nenorocit şi a închis. Ştiu că era mânioasă pe mine şi, sigur că da, înțeleg şi motivul. Dar poliția mi-a spus să încui totul şi să păstrez discreția. Poliția mi-a spus să mă feresc de străzi. Poliția... *Autoritățile...* Clay aprobă din cap.

— Autoritățile, sigur că da.

— Ați venit cu metroul? întrebă dl Ricardi. Eu folosesc întotdeauna metroul. Stația este la numai două intersecții depărtare. E foarte convenabil.

— În după-amiaza asta n-ar fi fost convenabil, spuse Tom. După toate pe care tocmai le-am văzut, nu m-ai putea convinge să cobor acolo nici plătit.

Dl Ricardi se uită la Clay cu o ardoare tristă.

— Ați văzut?

Clay încuviință iarăşi.

— Eşti mai în siguranță aici, zise el.

Ştia însă că el trebuia să ajungă acasă şi să vadă ce se întâmplase cu fiul lui. Şi cu Sharon, bineînțeles, dar în principal cu fiul lui. Ştia că nu va îngădui să-l oprească nimic, decât numai dacă l-ar fi oprit pentru vecie. Ştiința aceea semăna cu o apăsare pe mintea lui, care îi proiecta realmente o umbră peste ochi.

— Mult mai în siguranță.

După aceea ridică receptorul şi apăsa tasta 9, pentru o legătură interurbană. Nu era convins că va căpăta tonul, totuşi îl auzi în receptor. Formă 1, apoi 207, prefixul pentru statul Maine, apoi 692, care era prefixul pentru Kent Pond şi oraşele din jur. Formă trei din ultimele patru cifre - ajungând

aproape până la casa pe care continua să o numească în minte „cămin" - înainte să fie întrerupt de semnalul distinctiv din trei note muzicale. Urmă apoi înregistrarea unui glas de femeie.

— Ne pare rău, dar toate circuitele sunt ocupate. Vă rugăm să reveniți mai târziu.

După care căpătă tonul de apel, fiindcă circuitul automat îl deconectase de Maine... dacă acela fusese locul de unde se auzise glasul de femeie. Clay lăsă receptorul să-i coboare la nivelul umărului, de parcă ar fi devenit foarte greu. După aceea îl puse în furcă.

13

Tom îi spuse că era nebun să vrea să plece.

În primul rând, îi atrase atenția, se aflau relativ în siguranță aici, în Atlantic Avenue Inn, mai ales cu lifturile deconectate şi scara blocată. Făcuseră asta, îngrămădind lăzi şi geamantane, pe care le aduseră din camera de bagaje, în fața uşii de la capătul coridorului scurt de după ascensoare. Chiar dacă cineva dotat cu o forță extraordinară ar fi împins uşa aceea din partea opusă, n-ar fi putut decât să turtească obstacolele de peretele din față, creând un interstițiu de maximum cincisprezece centimetri. Insuficient ca să se strecoare pe acolo.

În al doilea rând, tumultul din oraş, în exteriorul micuțului lor liman, păruse chiar să sporească. Era un vacarm constant de alarme, țipete, urlete şi motoare ambalate ce se întretăiau, la care se adăuga uneori mirosul alarmant de fum, deşi briza energică sufla dinspre ei, ferindu-i de ce era mai rău. *Deocamdată,* gândi Clay, dar n-o spuse cu glas tare, cel puțin nu încă - nu voia să sperie fata mai mult decât era deja. Unele explozii nu păreau să fie izolate, ci răbufneau cumva în rafale. Una dintre ele se auzi atât de aproape, încât toți se lăsară instinctiv în jos, convinşi că fereastra din față va detona spre interior. Nu detona, totuşi după aceea se mutară în oficiul domnului Ricardi.

Al treilea motiv pentru care Tom credea despre Clay că era nebun ca măcar să se *gândească* să părăsească siguranța marginală a hotelului era faptul că se făcuse de acum cinci şi un sfert. În scurt timp, ziua urma să se sfârşească. Tom susținea că a încerca să părăsească Bostonul pe întuneric ar fi fost curată nebunie.

— Ia uită-te nițel acolo, zise el arătând către ferestruica domnului Ricardi, care dădea pe strada Essex.

Strada era ticsită de maşini abandonate. Se zărea cel puțin un trup, al unei tinere în blugi şi o bluză de trening Red Sox, care zăcea cu fața în jos pe trotuar, cu ambele brațe întinse de parcă ar fi murit încercând să înoate. VARITEK, anunța bluza de trening.

— Crezi c-o să-ți poți şofa maşina? Dacă da, ar fi bine să te mai gândeşti o dată.

— Are dreptate, zise dl Ricardi. Stătea înapoia biroului, cu brațele încrucişate din nou peste pieptul îngust, ca un studiu al dezolării. Aveți maşina în garajul subteran de pe strada Tamworth. Mă îndoiesc că ați reuşi măcar să vă luați cheia.

Clay, care renunțase la ideea automobilului ca fiind o cauză pierdută, deschise gura ca să spună că nu intenționa să şofeze (cel puțin pe porțiunea inițială), când altă bubuitură se auzi de la etaj, îndeajuns de puternică pentru a cutremura plafonul. Fu însoțită de zornăitul slab, dar distinct, de sticlă spartă. Alice Maxwell, care stătea la birou în scaunul din fața domnului Ricardi, ridică ochii speriată şi păru că se gârboveşte şi mai mult.

— Ce-i acolo sus? întrebă Tom.

— Chiar deasupra este Sala Irocheză, răspunse dl Ricardi. Cea mai mare dintre cele trei săli de conferințe ale noastre şi locul unde ținem toate materialele: scaune, mese, echipamente audiovizuale. Făcu o pauză. Cu toate că nu avem restaurant, la solicitarea clienților putem aranja reuniuni cu bufet sau cocteiluri. Ultima bubuitură...

Nu-şi termină propoziția. Din partea lui Clay, nici nu era nevoie s-o facă. Ultima bubuitură fusese un cărucior plin cu veselă care fusese răsturnat pe podeaua Sălii Irocheze, unde

numeroase alte cărucioare şi mese fuseseră deja trântite de un nebun care se agita de colo-colo la etaj. Care bâzâia la etajul întâi ca o muscă prinsă între geamuri, o creatură lipsită de inteligența de a găsi o cale de ieşire, o creatură care putea doar să alerge şi să spargă, să alerge şi să spargă.

Alice vorbi pentru prima dată după o jumătate de oră şi pentru prima dată de când o întâlniseră fără să fi fost întrebată.

— Spuneați ceva despre cineva pe nume Doris.

— Doris Gutierrez, aprobă din cap dl Ricardi, camerista-şefă. O angajată excelentă. Probabil cea mai bună subordonată a mea. Ultima dată când am auzit-o era la etajul al doilea.

— Avea?...

Alice nu vru să rostească cuvântul. În locul lui folosi un gest care-i devenise lui Clay la fel de familiar ca şi degetul arătător ridicat în dreptul buzelor, indicând Ş-s-ş. Alice duse mâna dreaptă lângă obraz, cu degetul mare apropiat de ureche şi cu degetul mic în fața gurii.

— Nu, strâmbă din nas dl Ricardi. Angajații trebuie să le lase în dulăpioare în decursul programului de lucru. Încălcarea dispoziției atrage după sine o mustrare. La a doua mustrare pot fi concediați. Le spun asta din clipa când se angajează. Ridică un umăr costeliv, într-o jumătate de gest de scuză. Este politica managementului, nu a mea.

— Ar fi coborât la etajul întâi, ca să investigheze zgomotele acelea? întrebă Alice.

— Posibil, zise dl Ricardi. Nu am cum să ştiu. Ştiu doar că n-am mai auzit-o de când a anunțat că a stins focul din coşul de gunoi şi nici n-a răspuns la apelurile prin pager. Am apelat-o de două ori.

Clay nu vru să spună imediat şi cu voce tare *Vezi? Nici aici nu-i sigur,* aşa că privi pe lângă Alice, spre Tom, încercând să-i transmită din ochi ideea respectivă.

— Câți oameni ai zice că mai sunt la etaj? întrebă Tom.

— Nu am cum să ştiu.

— Dacă ar trebui să faci o estimare?

— Nu prea mulți. Ca personal de curățenie, probabil numai Doris. Echipa de zi pleacă la ora trei şi echipa de seară nu vine până la şase. Dl Ricardi strânse din buze. Este o acțiune de economie.

— Nu se poate spune *măsura,* întrucât nu dă roade. Cât despre persoanele cazate... Căzu pe gânduri.

— După-amiaza este un moment inactiv pentru noi, foarte inactiv. Cei care au venit ieri pentru o noapte au plecat, desigur - în Atlantic Inn, camerele se eliberează la ora douăsprezece - iar cei care *sosesc* azi pentru a sta o noapte apar de obicei după ora patru, într-o după-amiază obişnuită. Ceea ce în mod clar nu este cazul acum. Cei care stau mai multe zile vin de obicei cu afaceri. Aşa cum presupun că a fost cazul *dumneavoastră,* domnule Riddle.

Clay încuviință, fără sa se mai sinchisească să-1 corecteze în privința numelui.

— La mijlocul amiezii, oamenii de afaceri sunt de obicei în oraş, pentru activitățile care i-au adus în Boston. După cum vedeți, tot locul este aproape numai al nostru.

Parcă pentru a-1 contrazice, de deasupra se auziră alte bufnituri, alte zornăituri de cioburi şi un mârâit sălbatic înăbuşit. Toți ridicară ochii.

— Fii atent, Clay, rosti Tom. Dacă tipul de sus găseşte scara... nu ştiu dacă oamenii ăştia sunt capabili de gândire, dar...

— Judecând după cele văzute pe stradă, zise Clay, am greşi până şi dacă le-am spune „oameni". Ideea mea este că tipul de sus aduce mai degrabă cu o muscă prinsă între geamuri. O muscă astfel prinsă ar putea să scape - dacă ar găsi vreo gaură - iar tipul de sus ar putea găsi scara, însă cred că numai accidental.

— Iar când va coborî şi va găsi blocată uşa recepției, va folosi ieşirea de incendiu spre aleea laterală, spuse dl Ricardi cu ceea ce pentru el părea a fi însuflețire. Vom auzi alarma - e reglată să sune când cineva ridică zăvorul - şi vom şti că a plecat. Un nebun mai puțin despre care să ne facem griji.

Undeva în sudul lor explodă ceva de dimensiuni mari şi toţi tresăriră. Clay bănui că acum ştia cum fusese să trăieşti în Beirut în anii 1980.

— Încerc să subliniez o idee, rosti el răbdător.

— Nu cred asta, zise Tom. O să pleci oricum, fiindcă te îngrijorează soarta soţiei şi fiului tău. Încerci să ne convingi, deoarece vrei să ai tovarăşi de drum.

Clay expiră frustrat.

— Bineînţeles că vreau să am tovarăşi de drum, dar nu de aceea încerc să vă conving să veniţi. Mirosul de fum este mai puternic, totuşi când aţi auzit ultima dată o sirenă?

Nici unul nu-i răspunse.

— Nici eu n-am mai auzit, urmă Clay. Nu cred că lucrurile vor merge mai bine în Boston, cel puţin pentru o vreme. Vor merge mai rău. Dacă *motivul* îl constituie telefoanele mobile...

— A-ncercat să-i lase un mesaj tatii, spuse Alice. Vorbea repede, parcă dorind să se asigure că rostea toate cuvintele înainte ca amintirile să zboare. Voia doar să se asigure că el o să ia hainele de la curăţătorie, pentru că-i trebuia rochia ei galbenă de lână pentru şedinţa comisiei şi mie-mi trebuia echipamentul de rezervă pentru meciul de sâmbătă din deplasare. Asta a fost în taxi. Dup-aia ne-am ciocnit! *Ea l-a strâns pe gât şi l-a muşcat şi turbanul lui a căzut şi era plin de sânge pe obraz şi ne-am ciocnit!*

Alice se uită în jur la cele trei chipuri care se holbau la ea, apoi îşi coborî faţa în palme şi începu să plângă în hohote. Tom porni s-o liniştească, dar dl Ricardi îl surprinse pe Clay, ocolind biroul şi trecând un braţ fusiform în jurul fetei înainte ca Tom să fi ajuns la ea.

— Gata-gata, spuse el. Sunt sigur că totul a fost o neînţelegere, domnişoară.

Ea ridică privirea şi-l fixă cu ochi largi şi îngroziţi.

— *Neînţelegere?* Arătă baveta de sânge uscat de pe pieptul rochiei. Asta pare a fi o *neînţelegere?* Am folosit karate învăţat la cursul de autoapărare din gimnaziu. Am folosit karate pe propria mea mamă! I-am spart nasul, cred... sunt *sigură...*

Alice scutură rapid din cap şi părul îi şfichiui dintr-o parte în cealaltă.

Şi cu toate astea, dacă n-aş fi izbutit să mă-ntind îndărăt şi să deschid portiera...

— Ea te-ar fi ucis, zise Clay sec.

- Ea m-ar fi ucis, aprobă Alice în şoaptă. Nu ştia cine eram. Propria mea mamă... Se uită de la Clay la Tom. Telefoanele mobile au fost, urmă în aceeaşi şoaptă. Telefoanele mobile au fost, aşa este!

14

— Şi câte blestemății din astea există în Boston? întrebă Clay. Care-i pătrunderea pe piață?

— Ținând seama de numărul mare de studenți, aş zice că trebuie să fie uriaşă, replică dl Ricardi. Îşi reluase locul înapoia biroului şi părea nițel mai animat. Poate că la asta contribuise liniştirea fetei sau faptul că i se pusese o întrebare orientată spre afaceri. Deşi, bineînțeles, pătrunderea depăşeşte cu mult segmentul de tineri bogați. Acum o lună sau două am citit în *Inc.* un articol care susținea că în China continentală numărul de telefoane mobile este egal cu cel al populației Americii. Vă puteți imagina aşa ceva?

Clay nu dorea să-şi imagineze.

— Bine, încuviință Tom din cap fără chef. Înțeleg unde vrei să ajungi. Cineva - o organizație teroristă - manipulează cumva semnalele telefoanelor mobile. Dacă faci un apel sau dacă primeşti unul, recepționezi un fel de... ce anume?... un fel de mesaj subliminal, presupun... care te face să înnebuneşti. Sună a science-fiction, dar presupun că acum cincisprezece-douăzeci de ani, telefoanele mobile, aşa cum sunt ele actualmente, ar fi sunat a science-fiction pentru majoritatea oamenilor.

— Sunt aproape convins că-i ceva de genul ăsta, zise Clay. Mesajul te dă complet peste cap, chiar numai dacă *auzi din*

întâmplare o convorbire. Se gândea la Pixie Neagră. Însă nenorocirea cea mare este faptul că atunci când oamenii văd că împrejurul lor se întâmplă numai dezastre...

— Primul lor impuls este să întindă mâna după telefonul mobil şi să încerce să afle care-i cauza, rosti Tom.

— Da, încuviință Clay. Am văzut oameni care au procedat aşa.

Tom îl privi mohorât.

— Şi eu.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu dorința dumneavoastră de a părăsi siguranța hotelului, mai ales că începe să se lase întunericul, spuse dl Ricardi.

Parcă răspunzându-i, răsună altă explozie, urmată de încă şase, îndepărtându-se către sud-est ca paşii tot mai slab auziți ai unui gigant. De deasupra se auziră un trosnet şi un strigăt slab de mânie.

— Nu cred că nebunii vor avea atâta minte încât să părăsească oraşul, tot aşa cum individul de sus nu-şi poate găsi drumul spre scară, zise Clay.

Pentru o clipă i se păru că expresia de pe fața lui Tom era de şoc, apoi îşi dădu seama că era altceva. Uimire, poate. Şi răsărirea speranței.

— Hristoase, făcu Tom şi—şi trase realmente o palmă peste obraz. *Ei* n-o să plece. Nu m-am gândit nici o clipă la asta!

— S-ar mai putea să fie ceva, spuse Alice. Îşi muşca buza şi privea în jos, spre mâinile ce se frământau într-un ghem febril. Se sili să ridice ochii către Clay: De fapt s-ar putea să fie *mai sigur* de mers după ce se întunecă.

— De ce, Alice?

— Dacă ei nu te pot vedea - dacă te poți ascunde, dacă te poți furişa în spatele unui obiect - uită de tine aproape imediat.

— Ce te face să crezi asta, dulceață? întrebă Tom.

— Eu m-am ascuns de omul care mă urmărea, răspunse cu glas scăzut fata. Bărbatul în tricou galben... Asta s-a-ntâmplat imediat înainte să vă văd pe voi. M-am ascuns într-o fundătură, în spatele unui tomberon. Eram speriată, întrucât

mă gândeam că s-ar putea să nu mai am pe unde să scap dacă venea după mine, dar nu avusesem altă idee. L-am văzut stând în intrarea fundăturii, privind în jur, *învârtindu-se* înainte şi înapoi - „în cercul grijilor", aşa spunea bunicul meu - şi la început am crezut că îşi bătea joc de mine, ştiți? Fiindcă *trebuia* să mă fi văzut intrând acolo, eram la nici doi metri în fața lui... la nici doi metri... destul de aproape ca să mă-nhațe... Alice începu să tremure. Însă odată ce am intrat în fundătură, a fost ca şi cum... nu ştiu...

— Pierdut din vedere înseamnă pierdut din minte, completă Tom. Totuşi dacă era atât de aproape, de ce te-ai oprit din alergare?

— Pentru că nu mai puteam, spuse Alice. Pur şi simplu nu mai puteam! Îmi simțeam picioarele ca de cauciuc şi-aveam senzația c-o să mă desfac în bucăți, dinăuntru spre afară. S-a dovedit însă că oricum nu mai trebuia să fug. El s-a mai învârtit de câteva ori în cercul grijilor, bolborosind în graiul acela descreierat, după care a plecat pur şi simplu. Nu mi-a venit realmente să-mi cred ochilor. Am crezut că-ncerca să mă păcălească să ies... dar în acelaşi timp ştiam că era prea nebun pentru aşa ceva. Privi scurt la Clay, apoi reveni cu ochii asupra mâinilor ei. Problema mea a fost că am dat iarăşi peste el. Ar fi trebuit să rămân cu voi de prima dată. Uneori pot fi tare proastă!

— Ai fost spe..., începu Clay şi cea mai puternică explozie de până atunci bubui undeva din est, un *KER-WHAM!* asurzitor, care-i făcu pe toți să se gârbovească şi să-şi acopere urechile.

Auziră spărgându-se fereastra din recepție.

— Doamne... *Dumnezeule,* făcu dl Ricardi. Ochii lui holbați de sub calota pleşuvă a craniului îl făceau să-i pară lui Clay că semăna cu Tătuca Warbucks, mentorul micuței orfane Annie. Poate să fi fost noua benzinărie Shell pe care au construit-o pe Kneeland. Cea pe care o folosesc toate taxiurile şi Duck Boat-urile. Asta a fost direcția.

Clay nu ştia dacă Ricardi avea dreptate, nu simțea miros de benzină arzând (cel puțin, nu deocamdată), dar imaginația lui

educată vizual putea vedea un triunghi de beton citadin arzând acum în amurg ca o lampă cu propan.

— Un oraş modern poate să ardă? îl întrebă el pe Tom. Un oraş construit în majoritate din beton, metal şi sticlă? Ar putea să ardă aşa cum s-a întâmplat cu Chicago după ce vaca doamnei O'Leary a răsturnat felinarul?

— Chestia aia cu răsturnarea felinarului n-a fost decât o legendă urbană, zise Alice. Îşi masa ceafa, de parcă ar fi fost încercată de o migrenă păcătoasă. Aşa ne-a spus doamna Myers la cursul de „Istorie americană".

— Bineînțeles că poate, răspunse Tom. Uită-te ce s-a-ntâmplat cu World Trade Center, după ce l-au lovit avioanele alea.

— Avioane pline cu combustibil special, rosti apăsat dl Ricardi.

Ca şi cum fusese invocat de recepționerul chel, mirosul de benzină care ardea ajunse la ei, plutind prin ferestrele sparte ale recepției şi lunecând pe sub uşă spre oficiu, ca un descântec rău.

— Cred c-ai nimerit-o cu benzinăria Shell, remarcă Tom.

Dl Ricardi se duse la uşa dintre oficiu şi recepție, o descuie şi o deschise. Ceea ce putea distinge Clay din recepție părea pustiu, mohorât şi cumva irelevant. Dl Ricardi adulmecă sonor, apoi închise uşa şi o încuie.

— Mai slab deja, zise el.

— O iluzie, făcu Clay. Fie asta, fie că nasul ți s-a obişnuit cu parfumul.

— Cred că s-ar putea să aibă dreptate, spuse Tom. Afară bate un vânt puternic dinspre vest - ceea ce-nseamnă că aerul se mişcă spre ocean - şi dacă ceea ce tocmai am auzit a fost noua benzinărie construită pe colțul dintre Kneeland şi Washington, lângă Centrul Medical New England...

— Aceea este, exact, aprobă dl Ricardi. Chipul lui înregistra o satisfacție sumbră. Oho, ce mai de proteste au fost! Banii negri au aranjat *asta,* cred că ş...

Tom îl întrerupse:

— ...atunci spitalul trebuie sa fi luat foc de acum ... bineînțeles, cu toți cei care au fost lăsați înăuntru ...

— *Nu,* rosti Alice apoi îşi acoperi gura cu palma.

— Eu cred că da. Următorul la rând este Centrul Wang. Este posibil ca vântul să se oprească până se lasă întunericul, însă dacă n-o să fie aşa, atunci tot ce se află la est de Mass Pike are şansa să se transforme în mangal până la zece noaptea.

— Noi suntem la *vest* de incendiu, sublinie dl Ricardi.

— Atunci suntem destul de feriți, spuse Clay. Cel puțin de *acela.* Se duse la ferestruica domnului Ricardi, se ridică în vârful picioarelor şi privi afară pe strada Essex.

— Ce vezi? întrebă Alice. Oameni?

— Nu... ba da. Un bărbat. Pe cealaltă parte a străzii.

— Un nebun? întrebă ea.

— Nu-mi dau seama.

Dar Clay credea că aşa era. Credea asta după felul cum alerga şi după felul smucit în care privea întruna peste umăr. La un moment dat, chiar înainte de a da colțul şi de a intra pe strada Lincoln, bărbatul aproape că lovi o tarabă cu fructe din fața unei băcănii. Şi deşi Clay nu-1 putea auzi, îi vedea buzele mişcându-se.

— Acum a dispărut.

— Nimeni altcineva? întrebă Tom.

— Deocamdată nu, dar văd fum. Clay tăcu o clipă. În plus, funingine şi cenuşă. Nu-mi dau seama cât de mult. Vântul le răscoleşte.

— Bine, sunt convins, zise Tom. Dintotdeauna am învățat greu, totuşi niciodată nu m-am opus învățatului. Oraşul o să ardă şi nimeni n-o să rămână locului, cu excepția nebunilor.

— Cred că aşa-i, spuse Clay.

Şi mai credea că asta. nu era valabil doar pentru Boston, însă deocamdată îi era imposibil să ia în calcul şi altceva decât Bostonul. Cu timpul poate că ar fi izbutit să-şi lărgească unghiul de vedere, dar numai după ce ştia că Johnny era în siguranță. Sau poate că tabloul de ansamblu avea să fie întotdeauna prea mult pentru el. La urma urmelor, Clay

desena tablouri mici cu care să-şi câştige existența. Cu toate acestea, individul egoist care trăia ca un melc pitit sub partea de dedesubt a minții sale avu vreme să-i expedieze un gând clar, care sosi colorat în albastru şi auriu-întunecat, scânteietor. *De ce a trebuit să se întâmple tocmai azi, dintre toate zilele? Exact după ce, în sfârşit, am lovit-o realmente ca la carte?*

— Pot să vin şi eu cu voi, dacă plecați? întrebă Alice.

— Sigur că da, zise Clay şi se uită către recepționer. Poți să vii şi tu, domnule Ricardi.

— Voi rămâne la postul meu, spuse dl Ricardi.

Vorbi cu demnitate, dar, înainte să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Clay, ochii lui păreau suferinzi.

— Nu cred c-o să ai necazuri cu managementul dacă o să-ncui şi-o să pleci, ținând seama de circumstanțe, rosti Tom în maniera blândă pe care Clay ajunsese s-o îndrăgească atât de mult.

— Voi rămâne la postul meu, repetă dl Ricardi. Domnul Donnelly, managerul de zi, a ieşit să depună încasările la bancă şi m-a lăsat pe mine responsabil. Dacă se întoarce, poate că atunci...

— Te rog, domnule Ricardi, zise Alice. Nu-i bine să rămâi aici.

Însă dl Ricardi, care-şi încrucişase iarăşi brațele peste pieptul scofâlcit, se mulțumi să clatine din cap.

15

Traseră într-o parte un scaun Queen Anne şi dl Ricardi le descuie uşile din față. Clay privi afară. Nu zărea pe nimeni mergând în nici o direcție, totuşi era greu să fie absolut cert, fiindcă văzduhul era acum plin cu scrum fin, negru, care dansa în briză ca o ninsoare neagră.

— Haideți, rosti el.

Pentru început aveau să meargă doar până la clădirea de alături, Metropolitan Cafe.

O să încui uşa şi o să pun scaunul la loc, spuse dl Ricardi, dar o să ascult cu atenție. Dacă dați de necazuri - dacă, de pildă, în Metropolitan se mai ascund... *oameni...* din aceia - şi trebuie să vă retrageți, nu uitați să strigați: „Domnule Ricardi, domnule Ricardi, avem nevoie de tine!" În felul acesta, o să ştiu că-i sigur să descui uşa. S-a înțeles?

— Da, zise Clay şi strânse umărul uscățiv al domnului Ricardi. Recepționerul se crispa, *însă* nu se clinti (deşi nu trăda vreun semn de încântare față de gestul lui). Eşti un tip de treabă. Nu crezusem că eşti, dar m-am înşelat.

— Sper să fac tot ce pot mai bine, vorbi bățos bărbatul chel. Nu uitați...

— N-o să uităm, spuse Tom. Vom rămâne acolo probabil vreo zece minute. Dacă se-ntâmplă ceva rău aici, să ne strigi.

— Bine.

Clay nu credea însă că avea să-i strige. Nu ştia de ce gândea aşa, era ilogic să creadă că cineva n-ar fi strigat pentru a se salva dacă se întâmpla ceva rău, dar Clay *aşa* gândi.

— *Te rog,* răzgândeşte-te, domnule Ricardi, zise Alice. Bostonul nu este un loc sigur, bănuiesc că o ştii de acum.

Dl Ricardi se mulțumi să-şi ferească privirea. Iar Clay gândi, nu fără uimire, *Aşa arata un om când decide că prefera să rişte moartea decât să rişte schimbarea.*

— Haideți, spuse el. Să ne facem nişte sandvişuri cât timp mai avem curent electric şi ne putem orienta înăuntru.

- N-ar strica nici câteva sticle de apă, zise Tom.

16

Curentul electric se opri exact când ambalau ultimul sandviş în bucătărioara bine rânduită, cu faianță albă, din Metropolitan Cafe.

Până atunci, Clay mai încercase de trei ori să stabilească legătura cu Maine: o dată cu fosta lui locuință, o dată cu şcoala elementară Kent Pond, unde preda Sharon, şi o dată cu gimnaziul Joshua Chamberlain, la care învăța în prezent

Johnny. In nici una dintre tentative nu ajunsese mai departe de prefixul 207 al statului Maine. Când luminile din Metropolitan se stinseră, Alice țipă în bezna totală, aşa cum i se păru inițial lui Clay. După aceea se aprinseră luminile de avarie. Alice nu era cu mult mai liniştită. Se ținea strâns de Tom cu un braț şi ținea în mâna cealaltă cuțitul de tăiat pâine pe care-1 folosise pentru sandvişuri. Ochii îi erau holbați şi cumva fără luciu.

— Alice, spuse Clay ceva mai aspru decât intenționase, lasă cuțitul ăla înainte să răneşti pe cineva.

— Sau chiar pe tine, zise Tom cu glasul lui blând şi liniştitor.

Ochelarii îi sclipeau în strălucirea luminilor de avarie.

Fata lăsă cuțitul, apoi îl ridică imediat.

— Îl vreau, le spuse. Vreau să-1 iau cu mine. Tu ai un cuțit, Clay. Vreau şi eu unul.

— Bine, încuviință el, însă tu nu ai o curea sau o cingătoare, aşa că trebuie să-ți improvizăm ceva dintr-o față de masă. Deocamdată, fii pur şi simplu prudentă.

Jumătate dintre sandvişuri erau cu friptură şi brânză, iar jumătate cu şuncă şi brânză. Alice le înfăşurase în folie de plastic Saran Wrap. Sub casa de marcat, Clay găsi un maldăr de sacoşe pe care scria PENTRU CÂINI pe o parte şi PENTRU OAMENI pe partea opusă. El şi Tom băgară sandvişurile în două sacoşe. În a treia sacoşă puseră trei sticle cu apă.

Mesele fuseseră pregătite pentru o cină care nu avea să mai aibă loc niciodată. Două sau trei fuseseră răsturnate, însă cele mai multe erau perfecte, cu vesela şi tacâmurile scânteind în lumina puternică a spoturilor de avarie de pe pereți. Ceva din ordinea lor calmă îi sfâşie inima lui Clay. Curățenia imaculată a şervetelor împăturite şi veiozele micuțe de pe fiecare masă... Nu luminau acum şi el bănuia că s-ar putea să treacă mult timp înainte ca becurile lor să se aprindă din nou.

Îi văzu pe Alice şi Tom privind în jur cu expresii la fel de nefericite pe cât se simțea el însuşi şi fu cuprins de dorința de a-i înveseli - aproape anormală prin caracterul ei imperios. Îşi aminti o şmecherie pe care obişnuia s-o facă pentru fiul lui. Se

întrebă iarăşi despre telefonul mobil al lui Johnny şi panica-şobolan îl muşcă încă o dată. Clay spera din toată inima că nenorocitul de telefon zăcea uitat sub patul lui Johnny-Gee, printre vălătucii de praf, cu bateria complet, complet descărcată.

— Fiți atenți, zise el punându-şi deoparte sacoşa cu sandvişuri, şi vă rog să băgați de seamă că mâinile nu mi se desprind nici o clipă de brațe.

Prinse faldul atârnând al unei fețe de masă.

— N-ar prea fi momentul pentru scamatorii de societate, comentă Tom.

— Eu vreau să văd, rosti Alice.

Pentru prima dată de când o întâlniseră, pe fața ei se vedea un surâs. Era micuț, dar vizibil.

— Ne trebuie oricum fața de masă, zise Clay, nu va dura nici o secundă şi, în plus, doamna doreşte să vadă. Se întoarse către Alice. Va trebui să spui însă un cuvânt magic. *Şazam* e foarte bun.

— *Şazam!* spuse ea şi Clay smuci brusc cu ambele mâini.

Nu mai făcuse trucul de doi, poate chiar de trei ani, şi fu cât pe-aici să dea greş. În acelaşi timp însă eroarea lui - o şovăială mică în smucitură, neîndoios - spori de fapt efectul scamatoriei. În loc să rămână pe locurile unde se găseau pe când fața de masă dispărea ca prin farmec de sub ele, toate obiectele de pe masă se deplasară cam zece centimetri spre dreapta. Paharul cel mai apropiat de Clay ajunse chiar să stea cu baza circulară jumătate pe masă şi jumătate în aer.

Alice aplaudă, râzând. Clay făcu o plecăciune şi deschise larg brațele.

— Putem pleca acum, o, mărite Vermicelli? întrebă Tom, dar până şi el zâmbea. Clay îi zări dinții micuți în luminile de avarie.

— Imediat ce-aranjez asta, zise Clay. Alice poate să poarte cuțitul pe un şold şi o sacoşă cu sandvişuri pe celălalt, iar tu poți să duci sticlele.

Plie în triunghi fața de masă, apoi rulă iute triunghiul într-o centură. O băgă prin mânerele unei sacoşe cu sandvişuri,

după care cuprinse cu ea talia subțire a fetei, trebuind să o înconjoare o dată şi jumătate, şi legă nodul la spate, ca să fixeze totul. Termină, vârând cuțitul serat în partea dreaptă a centurii improvizate.

— Eşti destul de îndemânatic, observă Tom.

— Îndemânatic înseamnă simpatic, zise Clay apoi altceva explodă afara, îndeajuns de aproape ca să zguduie localul.

Paharul care stătuse jumătate pe masă şi jumătate în aer îşi pierdu echilibrul, căzu pe podea şi se sparse. Cei trei îl priviră. Clay se gândi să le spună că el nu credea în semne prevestitoare, dar n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. În plus, credea în asemenea semne.

17

Clay avea motivele lui pentru a dori să se întoarcă la Atlantic Avenue Inn înainte să pornească la drum. Unul dintre motive era de a-şi recupera mapa, pe care o lăsase în recepție. Altul era să vadă dacă nu puteau găsi vreo teacă improvizată pentru cuțitul Alicei; aprecia că ar fi mers chiar şi o trusă pentru bărbierit, dacă era suficient de lungă. Al treilea motiv era de a-i oferi domnului Ricardi încă o şansă de a li se alătura. Fu surprins să constate că dorea asta chiar mai mult decât mapa de desene pe care o uitase. Recepționerul începuse să-i placă în mod straniu şi oarecum şovăielnic.

Când îi mărturisi asta lui Tom, bărbatul îl surprinse, aprobând din cap.

— Exact aşa simt eu când văd anşoa pe pizza, rosti el. Îmi spun că o combinație de brânză, sos de roşii şi peşti morți are ceva dezgustător în ea... totuşi uneori imboldul acela reprobabil mă copleşeşte şi nu mă pot împotrivi.

Un viscol de funingine şi cenuşă neagră spulbera pe stradă şi printre clădiri. Alarmele maşinilor scoteau iodlere, alarmele antiefracție răgeau şi alarmele de incendiu zăngăneau. În aer nu părea să se simtă căldură, dar Clay auzea pârâitul incendiilor din sudul şi estul oraşului. Mirosul de ars era de

asemenea mai puternic. Auziră strigăte, însă veneau dinspre Parcul Common, unde se lărgea Boylston.

Când ajunseră la Hotelul Atlantic Avenue Inn, Tom îl ajută pe Clay să îndepărteze un scaun Queen Anne dintr-un panou de sticlă spartă al uşii. Recepția era acum o grotă de beznă, în care tejgheaua domnului Ricardi şi canapeaua erau forme şi mai întunecate; dacă n-ar fi fost mai devreme acolo, Clay n-ar fi avut idee ce reprezentau umbrele acelea. Deasupra lifturilor pâlpâia o singură lumină de avarie; În carcasa de sub ea, acumulatorul zumzăia ca un tăun.

— Domnule Ricardi? strigă Tom. Domnule Ricardi, ne-am întors să vedem dacă te-ai răzgândit!

Nu se auzi nici un răspuns. După o clipă, Alice începu să spargă cu precauție colții de geam care mai ieşeau din rama ferestrei.

— *Domnule Ricardi!* strigă din nou Tom şi, când nu primi nici un răspuns, se întoarse către Clay. Intri, nu-i aşa?

— Da. Să-mi iau mapa. Am desenele în ea.

— Nu ai copii?

— Alea sunt originalele, spuse Clay ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Pentru el, explica totul. În plus, era vorba despre dl Ricardi, care spusese *O să ascult cu atenție,*

— Dacă 1-a omorât Tropăitorul de la etaj? întrebă Tom.

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, cred că l-am fi auzit tropăind şi pe-aici, prin recepție, zise Clay. Sau mai degrabă cred că ar fi venit în goană la auzul vocilor noastre, bolborosind ca tipul care a-ncercat să ne scrijelească lângă parc.

— Nu ştii asta, rosti Alice muşcându-şi buza inferioară. E mult prea devreme ca să crezi că ştii toate regulile.

Bineînțeles că avea dreptate, însă nu puteau să stea aici şi să discute despre aşa ceva, nici asta nu era bine.

— O să fiu atent, spuse el şi trecu un picior peste partea de jos a ferestrei. Spațiul era îngust, dar suficient ca să poată trece. O să-mi bag doar capul în oficiul lui. Dacă nu-i acolo, n-o să plec în căutarea lui, aşa cum fac fetele prostuțe în filmele horror. O să-mi iau pur şi simplu mapa şi o ştergem.

— Strigă întruna, zise Alice. Spune doar „Bine, sunt bine", ceva de genul ăsta. Mereu şi mereu.

— Bine, dar dacă nu mai strig, plecați *imediat.* Nu intrați după mine.

- Nu te teme, replică ea fără să zâmbească. Am văzut şi eu filmele alea. Avem un mall.

18

— Sunt bine, strigă Clay luându-şi mapa şi apoi o aşează pe tejgheaua recepției.

Gata de plecare, îşi spuse. Totuşi nu încă, nu tocmai...

Când ocoli tejgheaua, privi peste umăr şi văzu lucind slab singura fereastră neblocată, care părea să plutească în amurgul ce sporea, cu două siluete precis conturate pe ultimele licăriri ale zilei.

— Sunt bine, sunt tot bine, acum mă duc s-arunc un ochi în oficiu, sunt bine, sunt...

— Clay?

Vocea lui Tom suna îngrijorată, dar pentru o secundă Clay nu putu să răspundă şi să-1 liniştească. În mijlocul tavanului înalt al oficiului era o lustră. Dl Ricardi atârna sub ea, de ceva ce semăna cu un şnur de draperie. Avea o pungă aibă trasă pe cap. Clay se gândi că era genul de pungă de plastic pe care hotelierii o lăsau în camere pentru rufele murdare.

— Clay, eşti bine?

— *Clay?*

Glasul Alicei se auzi ascuțit, aproape isteric.

— Bine, se auzi el rostind. Gura părea să-i funcționeze singură, fără nici un ajutor din partea creierului. Sunt tot aici.

Se gândea la felul în care arătase dl Ricardi când spusese *Voi rămâne la postul meu.* Cuvintele fuseseră nobile, însă ochii fuseseră speriați şi cumva jalnici, ochii unui raton micuț încolțit lângă peretele garajului de un câine mare şi furios.

— Ies imediat.

Se retrase cu spatele, de parcă dl Ricardi ar fi putut să-şi scoată laţul improvizat dintr-un şnur de draperie şi să vină după el în clipa în care-i întorcea spatele. Brusc, simţi mai mult decât îngrijorare pentru soarta lui Sharon şi Johnny; le duse dorul cu o profunzime care-1 făcu să se gândească la prima lui zi de şcoală, când mama îl lăsase lângă poarta terenului de joacă. Ceilalţi părinţi îşi duseseră copiii înăuntru. Mama lui spusese însă: *Intră, Clayton, este prima clasă, o să fie bine, băieţii trebuie să facă singuri asta.* Înainte de a-i urma spusele, el o privise plecând, întorcându-se pe strada Cedar în pardesiul ei albastru. Acum, stând aici în semiîntuneric, se reîntâlnea cu ştiinţa că *dor* semăna cu *doare* pentru un motiv cât se poate de bun.

Tom şi Alice erau minunaţi, dar el îi voia pe cei pe care-i iubea.

După ce ocoli tejgheaua, se întoarse către stradă şi traversă recepţia. Ajunse suficient de aproape de fereastra lungă şi spartă pentru a vedea chipurile înspăimântate ale noilor săi prieteni, apoi îşi aminti că-şi uitase iarăşi nenorocita de mapă şi trebuia să se întoarcă. Întinzându-se după ea, fu convins că mâna domnului Ricardi va ţâşni din beznă şi se va închide în jurul încheieturii sale. Nu se întâmplă aşa, însă de deasupra se auzi altă bubuitură. O creatură continua să fie acolo, la etaj, şi să se poticnească prin beznă. O creatură care fusese om până la ora trei azi după-amiază.

Când se afla la jumătatea drumului spre uşă, unica lumină de avarie alimentată de acumulator din recepţie pâlpâi brusc, după care se stinse. *Asta-i o încălcare a Pazei contra incendiilor,* gândi Clay. *Ar trebui să fac reclamaţie.*

Întinse mapa prin uşa sparta şi Tom o luă.

— Unde-i? întrebă Alice. Nu era acolo?

— E mort, răspunse Clay.

Îi trecuse prin gând să mintă, dar nu credea că ar fi fost în stare. Era prea zguduit de ceea ce văzuse. Cum te spânzuri de unul singur? Nu ştia nici măcar cum era posibil.

— S-a sinucis.

Alice începu să plângă şi Clay îşi dădu seama că fata nu ştia că ea însăşi ar fi fost probabil moartă de acum, dacă ar fi fost după dl Ricardi. Adevărul era că se simțea el însuşi încercat de lacrimi. Pentru că dl Ricardi îşi schimbase opinia. Poate că majoritatea oamenilor o făceau, dacă li se oferea ocazia.

Din stânga lor de pe strada care se întuneca, dinspre Parcul Common, se auzi un urlet care păru prea răsunător ca să fi ieşit din plămânii unui om. Lui Clay îi sună ca trâmbițatul unui elefant - lipsit de orice urmă de durere sau de bucurie. Nimic altceva decât demență. Alice se înfiora şi se lipi de el şi Clay o cuprinse cu brațul. Îi simțea trupul ca pe un cablu electric prin care trecea un curent de voltaj mare.

— Dacă e să ieşim de-aici, haideți s-o facem, zise Tom. Dacă nu-ntâlnim prea multe necazuri, ar trebui să putem merge spre nord până la Malden şi să petrecem noaptea la mine.

— Asta-i o idee a dracu' de bună, spuse Clay.

Tom surâse precaut.

Chiar crezi aşa?

— Chiar cred. Cine ştie, poate că polițistul Ashland este deja acolo.

— Cine-i polițistul Ashland? întrebă Alice.

— Un polițist pe care l-am întâlnit lângă parc, răspunse Tom. El... mă rog, el ne-a ajutat să scăpăm.

Mergeau spre est, către Atlantic Avenue, prin cenuşa care ningea şi sunetele alarmelor.

— Nu cred însă că-1 vom vedea. Clay încearcă doar să fie amuzant.

— Ah, făcu ea. Mă bucur că-ncearcă cineva asta.

Pe trotuar, lângă un coş de gunoi, zăcea un telefon mobil albastru cu carcasa crăpată. Alice îl lovi cu piciorul trimițându-1 în rigolă fără să se oprească din mers.

— Frumos şut, comentă Clay.

Fata strânse din umeri.

- Joc fotbal de cinci ani, rosti ea şi în clipa aceea felinarele stradale se aprinseră, ca o promisiune că nu era încă totul

pierdut.

MALDEN

1

Mii de oameni stăteau pe Podul Mystic River şi priveau cum Bostonul lua foc şi ardea între Comm Ave şi port. Vântul dinspre vest rămase energic şi cald, chiar şi după ce soarele coborî înapoia orizontului, iar flăcările vuiau ca un furnal, acoperind stelele. Luna ce răsărea era plină şi, în ultimă instanță, hidoasă. Uneori fumul o camufla, dar de prea multe ori ochiul acela bulbucat de dragon plutea deasupra tuturor, holbându-se şi proiectând o lumină portocalie spălăcită. Lui Clay i se părea o lună desprinsă dintr-un comics horror, totuşi nu spuse lucrul acesta.

Nimeni nu avea multe de spus. Cei de pe pod se mulțumeau să privească oraşul pe care-l părăsiseră în ultima clipă, uitându-se cum văpăile ajunseră la duplexurile scumpe de pe chei şi începură să le cuprindă. De peste apă sosea un concert susținut în principal din alarme de incendiu şi auto, cu câteva sirene modulate care condimentau ansamblul. O vreme un glas amplificat le spusese cetățenilor PĂRĂSIȚI STRĂZILE, apoi altul îi sfătuise PĂRĂSIȚI ORAŞUL PE JOS PE ARTERELE PRINCIPALE SPRE VEST ŞI NORD. Cele două recomandări contradictorii concuraseră între ele câteva minute, apoi PĂRĂSIȚI STRĂZILE încetase. După alte cinci minute PĂRĂSIȚI ORAŞUL PE JOS abandonase de asemenea. Se auzeau numai urletul flămând al focului împins de vânt şi un zgomot constant şi slab de pocnete despre care Clay credea că erau produse de geamurile ce făceau implozie din cauza temperaturii uriaşe.

Se întrebă câți oameni fuseseră prinşi acolo. Prinşi între foc şi apă.

— Mai ții minte că te-ntrebai cum poate să ardă un oraş modern? rosti Tom McCourt. În lumina incendiilor, chipul lui micuț şi inteligent arăta obosit şi bolnav. Era mânjit de funingine pe un obraz. Mai ții minte?

— Tăceți şi haideți, zise Alice.

În mod clar era foarte tulburată, însă, ca şi Tom, vorbea cu glas scăzut. *Parcă am fi într-o bibliotecă,* gândi Clay. Iar după aceea gândi, *Ba nu ~ într-o capelă, la înmormântare.*

— Haideți, vă rog, nu putem pleca? Chestia asta mă dă peste cap.

— Sigur, încuviință Clay. Bineînțeles. Cât mai este până la tine acasă, Tom?

— De aici nu-s nici doi kilometri. Dar, îmi pare rău s-o spun, n-am lăsat în urmă toate incendiile.

Porniseră acum spre nord şi el arătă înainte şi către dreapta. Lumina care înflorea acolo ar fi putut să fie produsă de tentele portocalii ale lămpilor stradale cu sodiu într-o seară înnorată, dar seara aceasta era senină şi lămpile stradale se stinseseră. Şi în tot cazul lămpile stradale nu ridicau fuioare de fum.

Alice gemu, apoi îşi acoperi gura cu palma, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vreun om din mulțimea tăcută ce privea Bostonul arzând s-o mustre pentru că făcea prea mult zgomot.

— Nu vă faceți griji, rosti Tom cu calm supranatural. Noi mergem spre Malden, iar acolo pare a fi Revere. După cum suflă vântul, Malden n-ar trebui să aibă probleme.

Nu mai adăuga nici un cuvânt, îl imploră Clay în gând, însă Tom nu-1 ascultă.

- Deocamdată, adăugă el.

2

Pe calea inferioară de rulare a podului se aflau câteva zeci de automobile abandonate şi o maşină de pompieri pe al cărei flanc verde-avocado scria EAST BOSTON şi care fusese lovită şi răsturnată de un camion cu ciment (ambele fuseseră

părăsite), dar în general nivelul acesta al podului aparținea pietonilor. *Atât doar că acum ar trebui probabil să le spui refugiați,* gândi Clay şi apoi îşi dădu seama că nu era vorba despre *le* spui, ci despre *ne* spui. *Ne spui refugiați.*

Continua să se vorbească foarte puțin. Majoritatea oamenilor stăteau pur şi simplu nemişcați şi priveau în tăcere oraşul care ardea. Cei care se mişcau *totuşi* plecau încet, uitându-se frecvent îndărăt, peste umăr. După aceea, pe măsură ce se apropiară de capătul opus al podului (se putea zări *Old Ironsides* - cel puțin aşa credea Clay, că era celebra fregată care-i învinsese pe englezi - ancorată în port, încă ferită de flăcări), Clay observă ceva straniu. Foarte mulți oameni trăgeau cu ochiul frecvent către Alice. La început, el avu ideea vrednică de un paranoic că refugiații credeau că el şi Tom o răpiseră pe fată şi o purtau Dumnezeu ştie în ce scopuri imorale. Apoi îşi reaminti că spectrele acestea de pe Podul Mystic erau în stare de şoc, fiind chiar mai dezrădăcinate din viețile lor normale decât fuseseră refugiații din fața uraganului Katrina - cel puțin, nefericiții aceia primiseră o avertizare - şi probabil incapabile să dezvolte asemenea idei subtile. Cei mai mulți oameni erau prea adânciți în propriile lor gânduri pentru ca sa aibă timp de considerente morale. După aceea luna se mai înălță puțin şi lumină mai tare şi el pricepu: Alice era singura adolescentă pe care o putea zări. Clay însuşi era tânăr, prin comparație cu majoritatea tovarăşilor de refugiu. Mare parte din cei care se holbau la torța ce fusese Boston sau care îşi târşâiau picioarele încet spre Malden şi Danvers trecuseră de patruzeci de ani şi mulți păreau eligibili pentru reducerile adresate pensionarilor din restaurantele familiale Denny's. Văzu câteva persoane cu copii mici şi chiar doi prunci în cărucioare, dar cam acela era tot segmentul de tineret.

După ce mai merseră o vreme, remarcă altceva. Pe drum zăceau abandonate telefoane mobile. Aproape la fiecare metru treceau pe lângă un astfel de aparat şi nici unul nu era întreg. Fuseseră fie călcate de maşini, fie realmente strivite cu talpa, până ce nu mai rămăseseră decât sârme şi cioburi de plastic,

ca nişte şerpi periculoşi ce fuseseră distruşi înainte dea putea muşca din nou.

3

— Cum te numeşti, scumpo? întrebă o femeie durdulie care traversă pieziş autostrada venind spre ei.

Asta se întâmpla la vreo cinci minute după ce părăsiseră podul. Tom zisese că în alte cincisprezece minute vor ajunge la rampa de ieşire pentru strada Salem şi de acolo mai erau doar patru intersecții până la locuința lui. Spusese că motanul lui va fi teribil de fericit să-1 vadă, iar asta adusese un surâs searbăd pe fața Alicei. Clay se gândi că searbăd era mai bine decât nimic.

Fata privi cu neîncredere reflexă la femeia durdulie care se detaşase de grupurile în general tăcute şi şirurile scurte de bărbați şi femei - cu puțin mai mult decât nişte umbre, unele cu geamantane, altele cu sacoşe pentru cumpărături sau cu rucsacuri - care traversaseră Podul Mystic şi mergeau către nord pe Route 1, îndepărtându-se de incendiul uriaş din sud şi fiind extrem de conştiente de incendiul nou care punea stăpânire pe Revere, în nord-est.

Femeia durdulie îi întoarse privirea, cu interes mieros. Părul presărat de fire sure îi era aranjat în zulufii perfecți de permanent ce se puteau obține numai la coafor. Purta ochelari cu rame în formă de ochi de pisică şi o haină pe care mama lui Clay ar fi numit-o „midi". Într-o mână ținea o sacoşă de plastic, iar în cealaltă mână o carte. Părea perfect inofensivă. Cu siguranță nu făcea parte dintre telnebuni - nu mai văzuseră nici unul de când plecaseră cu pungile de mâncare din Atlantic Avenue Inn - totuşi Clay se simți încordându-se vigilent. Nu părea deloc normal să fie abordați ca şi cum s-ar fi aflat la o sindrofie în scopul de a lega prietenii, în nici un caz în toiul refugierii dintr-un oraş în flăcări. Pe de altă parte, ținând seama de circumstanțe, ce anume ar fi părut normal? Probabil că exagera, dar în cazul acesta şi despre

Tom se putea spune acelaşi lucru. Şi el o privea cu ochi neprietenoşi pe femeia durdulie şi mămoasă.

— Alice? rosti Alice, tocmai când Clay decisese că fata n-avea să răspundă deloc. Sunase ca o puştoaică încercând să răspundă la o întrebare despre care se temea că ar putea fi una încuietoare la o materie realmente prea dificilă pentru ea. Mă numesc Alice Maxwell?

— Alice, repetă femeia durdulie şi buzele i se curbară într-un zâmbet maternal la fel de dulceag ca şi privirea. Nu exista nici un motiv pentru ca zâmbetul să-1 alerteze pe Clay şi mai mult, totuşi o făcu. Este un nume frumos. Înseamnă „binecuvântat de Dumnezeu".

— De fapt, doamnă, înseamnă „de neam regesc" sau „de sânge albastru", interveni Tom. Acum vă rog să ne scuzați. Fata şi-a pierdut mama astăzi şi...

— Noi *toți* am pierdut pe cineva astăzi, nu-i aşa, Alice? spuse femeia durdulie fără să se uite la Tom.

Ținea pasul cu Alice şi zulufii ei aranjați la coafor săltau la fiecare călcătura. Alice o privea cu un amestec de stânjeneală şi fascinație. În jurul lor, oamenii mergeau, uneori se grăbeau şi de cele mai multe ori înaintau încet cu capetele plecate, simple spectre în bezna cu care nu erau obişnuiți, iar Clay tot nu zărea pe nimeni tânăr, cu excepția unor prunci, a câtorva puşti şi a Alicei. Nu existau adolescenți, pentru că majoritatea adolescenților aveau telefoane mobile, ca Pixie Albă care stătuse lângă furgoneta lui Mister Softee. Sau ca propriul lui fiu, care avea un Nextel roşu cu tonul soneriei din *The Monster Club* şi o mămică învățătoare care putea să fie cu el, ori putea să fie pur şi simplu oriun...

Termină! Nu lăsa şobolanul să iasă. Şobolanul ăla nu poate să facă nimic altceva decât să alerge, să roadă şi să fugă în jurul propriei lui cozi.

Între timp, femeia durdulie continua să încuviințeze din cap. Zulufii i se legănau în ritmul mersului.

— Da, noi toți am pierdut pe cineva, fiindcă aceasta este clipa marii Tribulații. Totul stă scris aici, în Apocalipsă!

Ridică mult cartea pe care o ținea şi, desigur, era o Biblie, iar lui Clay i se păru că distinge mai bine scânteia dinapoia ochelarilor cu rame în formă de ochi de pisică ai femeii durdulii. Scânteia aceea nu era de interes blajin, ci de nebunie.

— Ah, asta-i, ieşiți imediat toți din piscină, rosti Tom.

În glasul lui, Clay auzi un amestec de dezgust (în primul rând, mai mult ca sigur, pentru propria sa persoană, deoarece o lăsase pe femeia durdulie să le vorbească şi să se apropie) şi exasperare.

Femeia durdulie nu-1 băgă în seamă, bineînțeles; o fixase pe Alice cu privirea ei şi cine din preajmă ar fi îndepărtat-o? Polițiştii erau ocupați altundeva, dacă mai rămăsese vreunul. Aici se găseau doar refugiații şocați şi împleticiți, iar pe ei nu-i interesa câtuşi de puțin o doamnă în vârstă şi nebună cu o Biblie şi permanent făcut la coafor.

— Şipul Nebuniei a fost deşertat în mințile nelegiuiților şi Oraşul Păcatului a fost dat pradă focului de văpaia purificatoare a lui Ie-ho-va! strigă femeia durdulie. Avea ruj roşu şi dinții îi erau prea regulați ca să fie altceva decât plăci dentare de modă veche. Acum îi vedeți fugind pe cei care nu s-au căit, da, adevăr vă grăiesc, la fel cum viermii fug din pântecele crăpat al...

Alice îşi acoperi urechile cu palmele.

— Opriți-o! strigă ea, însă formele fantomatice ale locuitorilor recenți ai oraşului trecură mai departe şi doar câțiva azvârliră o privire posomorâtă şi neinteresată, înainte de a se uita iarăşi spre bezna în care New Hampshire se întindea undeva în față.

Femeia durdulie începuse să se agite, cu Biblia ridicată, ochii scânteind şi cârlionții permanentului legănându-se şi săltând pe loc.

— Coboară mâinile, fato, şi ascultă Cuvântul Domnului înainte de a-i lăsa pe bărbații aceştia să te ademenească şi să păcătuiască trupeşte cu tine chiar în poarta deschisă a Iadului! „Fiindcă am zărit o stea arzând în cer ca o făclie şi se

numea Absintos şi cei care o urmau îl urmau pe Lucifer şi cei care îl urmau pe Lucifer pogorau în cuptorul..."

Clay o lovi. Îşi oprise pumnul în ultima clipă, totuşi îi expediase o directă solidă în falcă şi simțise impactul străbătându-i brațul până la umăr. Ochelarii femeii durdulii i se ridicară de pe nasul cârn şi apoi căzură la loc. Îndărătul lor, ochii îşi pierdură strălucirea şi se dădură peste cap în orbite. Genunchii i se transformară în gelatină şi femeia se înmuie, iar Biblia i se rostogoli din pumnul strâns. Continuând să pară stupefiată şi oripilată, Alice îşi retrase totuşi mâinile de pe urechi suficient de repede ca să prindă Biblia, iar Tom McCourt o înhață pe femeie de subsuori. Lovitura de pumn şi gesturile celor doi fură efectuate atât de precis, încât semănară cu o coregrafie îndelung repetată.

Brusc, Clay se simți mai aproape de colaps decât în orice alt moment de când lucrurile porniseră să meargă rău. Nu ştia de ce episodul acesta ar fi fost mai teribil decât adolescenta muşcătoare de beregată, decât omul de afaceri care mânuia cuțitul de măcelar sau decât găsirea domnului Ricardi atârnat de o lustră cu o pungă pe cap, dar aşa era. El lovise cu piciorul în omul de afaceri care mânuia cuțitul şi Tom o făcuse de asemenea, însă bărbatul acela fusese alt tip de nebunie. Bătrâna cu permanent era pur şi simplu o...

— Iisuse, rosti el, nu-i decât o țăcănită şi eu i-am tras una de am terminat-o.

Începuse să tremure.

— Teroriza o fată care azi şi-a pierdut mama, spuse Tom şi Clay îşi dădu seama că în glasul omulețului nu auzea calm, ci o răceală ieşită din comun. Ai făcut exact ce trebuia. În plus, nu poți să scoți mult timp din circulație o iapă bătrână ca asta. A-nceput deja să se trezească. Ajută-mă s-o ducem pe marginea drumului.

4

Ajunseseră în partea din Route 1 - numită uneori „Mila Miraculoasă" şi alteori „Strada Soioasă" - în care autostrada

cu acces limitat ceda în fața unei mulțimi de angrosişti de băuturi alcoolice, magazine de haine cu preț redus, debuşeuri ale producătorilor de articole sportive şi localurilor cu nume ca „Prânz cu Burta". Aici, cele şase benzi erau presărate, dacă nu tocmai ticsite, de vehicule care fie că se ciocniseră, fie fuseseră pur şi simplu abandonate când şoferii intraseră în panică, îşi încercaseră telefoanele mobile şi înnebuniseră. Refugiații îşi croiau în tăcere drumurile lor separate printre epave, reamintindu-i lui Clay Riddell mai degrabă de furnicile care evacuau un muşuroi ce fusese distrus de nepăsătoarea lovitură cu piciorul, din mers, a unui om neatent.

Un indicator verde-reflectorizant anunța STR. SALEM MALDEN IEŞIREA 500 M, la marginea unei clădiri roz scunde, în care se intrase cu forța; chiar în geamul din față se vedea o spărtură neregulată, iar o alarmă antiefracție se afla în ultimele faze obosite ale descărcării acumulatorului. O privire aruncată către firma moartă de pe acoperiş fu suficientă pentru a-i comunica lui Clay motivul pentru care locul acela devenise o țintă în continuarea dezastrului zilei: MR. BIG: BĂUTURI ALCOOLICE REDUCERI.

Ținea unul dintre brațele femeii durdulii. Tom îl ținea pe celălalt, iar Alice sprijinea capul femeii care murmura când o instalară în şezut, cu spatele rezemat de unul dintre suporturile indicatorului de ieşire de pe autostradă. Exact în clipa în care îi dădură drumul, femeia durdulie deschise ochii şi-i privi amețită.

Tom pocni din degete în fața ochilor ei, de două ori, energic. Femeia clipi, apoi îşi întoarse privirea la Clay.

— M-ai... lovit, rosti ea.

Degetele i se ridicară şi atinseră locul de pe maxilar care se umfla rapid.

— Da, îmi pare ră..., începu Clay.

— Lui i-o părea, dar mie nu-mi pare, îl întrerupse Tom cu aceeaşi energie rece. Ne terorizai pupila.

Femeia durdulie râse încetişor, însă ochii îi erau înlăcrimați.

— *Pupila!* Am auzit multe cuvinte pentru aşa ceva, dar niciodată pe ăsta. Ca şi cum n-aş şti ce vor bărbaţii ca voi de la o fată fragedă ca ea, mai ales în asemenea clipe. „Ei nu se căiră nici de păcatele lor trupeşti, nici de sodomii şi nici de ..."

— Taci, zise Tom, sau îţi trag şi eu una. Şi spre deosebire de prietenul meu, care a fost, cred, îndeajuns de norocos ca să nu crească printre sectantele Hannah şi de aceea nu recunoaşte ce eşti, eu n-o să-mi opresc pumnul. Te avertizez în mod cinstit - ajunge să mai scoţi un singur cuvânt.

Îşi ridică pumnul înaintea ochilor ei şi, cu toate că decisese deja că Tom era un bărbat educat, civilizat şi probabil nu prea agresiv în condiţii obişnuite, lui Clay îi fu imposibil să nu simtă groază la vederea pumnişorului acela încleştat, ca şi când ar fi privit semnul de rău augur al epocii care sosea.

Cucoana durdulie se uită şi nu spuse nimic. O lacrimă mare se prelinse pe obrazul ei fardat.

— Ajunge, Tom, n-am păţit nimic, spuse Alice.

Tom trânti în poala cucoanei durdulii sacoşa ei cu obiecte. Clay nici măcar nu observase când o recuperase. După aceea, Tom luă Biblia de la Alice, prinse una dintre mâinile pline de inele ale cucoanei durdulii şi izbi Biblia în ea, cu cotorul în palmă. Se ridică şi dădu să plece, după care se întoarse.

— Ajunge, Tom, rosti Clay, haidem.

Tom îl ignoră. Se aplecă spre femeia care stătea rezemată cu spatele de suportul indicatorului. Se sprijini cu palmele pe genunchi şi cei doi - femeia durdulie, cu ochelari, care privea în sus, şi bărbatul micuţ, cu ochelari, care se apleca, ţinându-şi mâinile pe genunchi - îi părură lui Clay personaje desprinse dintr-o parodie lunatică a primelor ilustraţii din romanele lui Charles Dickens.

— Un sfat, surioară, zise Tom. Poliţiştii nu te vor mai apăra aşa cum o făceau când tu şi prietenii tăi ipocriţi pe care-i apucau crizele de tremurici de atâta pioşenie demonstraţi în faţa centrelor de planning familial sau la Clinica Emily Cathcart din Waltham...

— Moara de-avorturi! scuipă ea, apoi ridică Biblia parcă pentru a bloca o lovitură.

Tom nu o lovi, însă rânji sinistru.

— Nu ştiu nimic despre Şipul Nebuniei, dar cu siguranță sunt *beaucoup* de nebuni care dau ture-n noaptea asta. Să fiu mai clar? Leii au scăpat din cuşti şi s-ar putea să descoperi că-i înfulecă mai întâi pe creştinii clănțăi. Cineva ți-a anulat dreptul la liberă exprimare azi după-amiază pe la ora trei. A fost doar un sfat de la-nțelepți. Se uită de la Alice la Clay şi Clay văzu că, sub mustață, buza superioară îi tremura. Mergem?

— Da, încuviință Clay.

— Uau! făcu Alice după ce porniseră iarăşi spre rampa care ducea la strada Salem, lăsând în urmă depozitul Mr. Big: Băuturi Alcoolice Reduceri. Ai crescut printre astfel de oameni?

— Maică-mea şi amândouă surorile ei, spuse Tom. Prima Biserică a lui Hristos Mântuitorul din Noua Anglie. ÎI considerau pe Iisus mântuitorul lor personal, iar biserica le considera pe ele papagalii ei personali.

— Unde-i mama ta acum? întrebă Clay.

Tom îl privi scurt.

- În rai. Dacă nu cumva au înşelat-o şi-n privința asta. Eu sunt sigur c-aşa au făcut – nemernicii.

5

Lângă indicatorul de oprire de la baza rampei, doi bărbați se băteau pentru un butoiaş de bere. Dacă ar fi fost silit să ghicească, Clay ar fi spus că probabil fusese furat din Mr. Big: Băuturi Alcoolice Reduceri. Acum zăcea uitat lângă balustrada de protecție, cu tabla îndoită şi spumegând încetişor, în timp ce bărbații - amândoi musculoşi şi amândoi însângerați - se loveau devastator cu pumnii. Alice se lipi de el şi Clay o cuprinse cu brațul, totuşi bătăuşii degajau un aer aproape liniştitor. Erau furioşi... Înrăiți, dar nu nebuni. Nu semănau deloc cu cei rămaşi în oraş.

Unul dintre ei era chel şi purta o jachetă Celtics. Îl trosni pe celălalt cu un croşeu care-i zdrobi buzele şi-1 trânti la pământ. Când bărbatul în jacheta Celtics avansa către cel căzut, acesta se târî îndepărtându-se, apoi se sculă, continuând să se retragă. Scuipă sânge.

— Ia-l în pizda mă-tii! răcni el cu accent bostonian apăsat, plângăreț. Sta-ți-ar în gât!

Bărbatul chel în jacheta Celtics simula că se repede la el şi celălalt o luă la goană în sus pe rampa ce ducea la Route 1. Jacheta Celtics se apleca să-şi ia trofeul, îi observă pe Clay, Alice şi Tom şi se îndreptă iarăşi. Erau trei împotriva unuia singur, el avea un ochi învinețit şi pe obraz i se prelingea sânge dintr-un lob de ureche pe jumătate rupt, însă Clay nu zări pic de teamă pe fața aceea, deşi se putea bizui doar pe lumina tot mai slabă dinspre incendiile din Revere. Se gândi că tatăl lui ar fi spus că se umflase rânza irlandeză a individului şi cu certitudine asta s-ar fi potrivit cu trifoiul mare şi verde de pe spinarea jachetei sale.

— La ce pula mea vă uitați? întrebă chelul.

— La nimic - voiam doar să trecem pe lângă tine, dacă n-ai nimic împotrivă, rosti Tom cu blândețe. Eu locuiesc pe strada Salem.

— Din partea mea vă puteți duce pe strada Salem sau la dracu', spuse bărbatul chel în jachetă Celtics. E tot democrație, nu?

— În seara asta? zise Clay. E prea multă.

Bărbatul chel se gândi la spusele lui, după care emise două hohote de râs lipsite de veselie.

— Ce pula mea s-a-ntâmplat? Ştie vreunul din voi?

— Telefoanele mobile, răspunse Alice. Ele i-au înnebunit pe oameni.

Chelul ridică butoiaşul de bere şi-1 mânui cu uşurință, înclinându-1, astfel încât să oprească spumegarea.

— Căcaturile dracu', comentă el. N-am vrut niciodată să am unu'. Minute reportate... Ce pula mea-s alea?

Clay nu ştia. Poate că Tom ar fi ştiut - el avusese un telefon mobil, aşa că părea posibil - dar Tom nu zise nimic. Probabil

că nu dorea să intre într-o discuție prelungită cu bărbatul chel şi probabil că era o idee bună. Clay se gândi că bărbatul chel prezenta unele dintre caracteristicile unei grenade neexplodate.

— Arde oraşul? întrebă chelul. Aşa-i?

— Da, spuse Clay. Nu cred că Celtics o să mai joace anul ăsta pe Fleet.

— Oricum i-o echipă de căcat, zise bărbatul. Doc Rivers n-ar putea s-antreneze nici în campionatul polițailor. Rămase privindu-i, cu butoiaşul pe umăr şi sângele curgându-i pe obraz, însă acum părea destul de paşnic, aproape senin. Dați-i drumul, zise el, da-n locu' vostru n-aş mai rămâne mult timp pe lângă oraş. O să se nasolească şi mai tare înainte să se-ndrepte. În primu' rând, o să fie mai multe incendii. Credeți că toți care-au şters-o spre nord şi-au amintit să-nchidă gazele? Să-mi bag pula dacă eu cred asta.

Cei trei porniră mai departe, apoi Alice se opri. Arată butoiaşul.

— Era al tău?

Bărbatul chel o privi tolerant.

— Papuşel, n-au mai fost zile d-astea. Şi nici nu ştiu dac-o să mai fie altele vreodată. Există doar acu' şi poate-Maine. I-al meu acu' şi dac-o să mai rămână ceva, o să fie-al meu poate-Maine. Acum, dați-i drumu'. Hai, uşcheala-n pula mea!

— Numai bine, zise Clay şi ridică o mână.

— Dacă n-o să dați de mine, replică bărbatul chel fără să zâmbească, dar ridică şi el brațul în semn de salut.

Trecuseră de indicatorul de stop şi traversau pe cealaltă parte a străzii despre care Clay bănuia că ar fi Salem, când chelul strigă din nou după ei:

— Auzi, frumuşelule!

Clay şi Tom se întoarseră amândoi să se uite, apoi se priviră între ei, amuzați. Bărbatul chel cu butoiaşul de bere era doar o siluetă neagră pe rampa ce suia; putea foarte bine să fie un troglodit cu o ghioagă pe umăr.

— Unde-s ticniții acum? întrebă bărbatul chel. N-o să-mi spuneți c-au murit toți, nu? Că nu cred aşa ceva-n pula mea.

— Asta-i o întrebare foarte bună, încuviință Clay.

- Să ştii că-i bună-n pula mea. Aveți grija de păpuşel de-acolo. Şi fără să-i mai aştepte să răspundă, bărbatul care câştigase bătălia butoiaşului de bere se întoarse şi se contopi cu umbrele.

6

— Asta-i, spuse Tom peste nici zece minute şi luna se ivi din noianul de nori şi fum care o ocultase în ultima oră, de parcă omulețul cu ochelari şi mustață îi făcuse un semn discret Regizorului Iluminării Celeste.

Razele ei - argintii acum, în locul portocaliului oribil de puroi luminau o locuință care părea albastru-închis, verde, sau poate chiar gri; fără ajutorul lămpilor stradale, era greu de spus cu certitudine. Ceea ce Clay *putea* spune cu certitudine era că arăta îngrijită şi frumoasă, deşi poate nu atât de mare pe cât te păcălea inițial ochiul. Lumina lunii contribuia şi ea la amăgirea aceea, cauzată în principal de felul în care treptele suiau de pe peluza cochetă a lui Tom McCourt spre singura verandă cu stâlpi de pe toată strada. În stânga se ridica un coş clădit din piatră de râu. De deasupra verandei, o lucarnă ațintea strada de sus.

— Oh, Tom, este *superbă!* rosti Alice cu o voce prea entuziastă.

Lui Clay, fata îi păru epuizată şi în pragul isteriei. El unul nu considera casa superbă, dar în tot cazul arăta ca locuința unui om care deținea un telefon mobil şi toate celelalte farafastâcuri ale secolului al XXI-lea. La fel arătau de altfel şi restul caselor din partea aceasta a străzii Salem şi Clay se îndoia că mulți dintre rezidenți avuseseră norocul fantastic al lui Tom. Privi în jur neliniştit. Toate locuințele erau întunecate - alimentarea,cu electricitate se oprise deja - şi puteau foarte bine să fi fost părăsite, atât doar că el avea senzația că simțea ochi care-i urmăreau.

Ochii nebunilor? Telnebunilor? Se gândi la Femeia Power Suit şi la Pixie Albă, la smintitul în pantaloni gri, cu cravată ferfeniţită, la bărbatul în costum de afaceri care rupsese cu dinţii urechea câinelui. Se gândi la bărbatul gol care lovea înainte şi înapoi cu antenele de maşină, în timp ce alerga. Nu, *urmărire* nu era un cuvânt care să facă parte din repertoriul telnebunilor. Ei se repezeau pur şi simplu la tine. Dar dacă în casele acestea - oricum, în *unele* dintre ele - se ascundeau oameni normali, *unde* erau telnebunii?

Clay nu ştia.

— Nu ştiu dacă i-aş spune chiar superbă, rosti Tom, totuşi *încă* stă în picioare şi asta-i suficient pentru mine. Mă cam resemnasem c-o să ajungem aici şi n-o să găsim decât ruine fumegând. Scotoci în buzunar şi scoase un inel subţire cu chei. Haideţi înăuntru! În modestul meu sălaş... şi-aşa mai departe.

Porniră pe alee şi nu făcură nici şase paşi, când Alice strigă:

— *Staţi!*

Clay se răsuci iute, simţindu-se simultan alarmat şi vlăguit. Se gândi că începea să înţeleagă puţin ce însemna epuizarea specifică soldaţilor de pe front; până şi adrenalina îi era obosită. Îndărătul lor nu era însă nimeni - nici un telnebun, nici un bărbat chel cu sângele curgându-i pe obraz dintr-o ureche zdrenţuită, nici măcar o cuconiţă bătrână care să delireze despre apocalipsă. Doar Alice, lăsată într-un genunchi în locul de unde aleea lui Tom pornea de pe trotuar.

— Ce-i dulceaţă! întrebă Tom

Ea se ridică şi Clay văzu că ţinea un pantof sport minuscul.

— Este un Baby Nike, rosti ea. E al....

Tom cătină din cap.

— Eu locuiesc singur. Mai precis, cu Rafe. El se crede regele, da' nu-i decât un motan

— Atunci cine l-a pierdut?

Se uită de la Tom la Clay cu ochii intrebători, obosiţi.

Clay scutură din cap.

— Habar n-am, Alice. N-ai decât să-l arunci.

Clay ştia însă că ea n-avea s-o facă; era un dejâ-vu cu totul descumpănitor. Fata continua să țină pantofiorul în mână, lipit de abdomen, când înaintă şi se opri după aceea în spatele lui Tom, care era pe trepte, examinând Şi într-adevăr, motanul care fusese salvarea lui Tom McCourt apăru dinăuntru, miorlăind a salut.

7

Tom se aplecă şi Rafe sau Rafer - un diminutiv de la Rafael - îi sări în brațe, torcând zgomotos şi întinzând gâtul ca să adulmece mustața îngrijit tunsă a bărbatului.

— Da, da, zise Tom, şi eu ți-am dus dorul. Am dat uitării totul, crede-mă.

Îl purtă pe Rafer prin veranda închisă, mângâindu-1 pe cap. Alice îi urmă. Clay veni ultimul, închizând uşa şi răsucind cheia în broască înainte de a-i ajunge.

— Mergem în bucătărie, anunță Tom după ce intrară în casa propriu-zisă. (Se simțea un iz plăcut de lac de mobilă şi, aşa i se păru lui Clay, de piele, un miros pe care îl asocia cu bărbați ce duceau vieți tihnite ce nu includeau neapărat femei.) A doua uşă pe dreapta. Nu vă îndepărtați de mine. Holul este larg şi pe jos nu-s covoare, însă în ambele părți sunt măsuțe şi e-ntuneric ca-n pivnița de cărbuni. Aşa cum, de altfel, cred că puteți vedea.

— Ca să zic aşa, completă Clay.

— Ha-ha.

— Ai lanterne? întrebă Clay.

— Lanterne şi un felinar minier Coleman, care ar trebui să fie şi mai bun, dar haideți mai întâi să ajungem în bucătărie.

Îl urmară pe hol, cu Alice mergând între cei doi bărbați. Clay o putea auzi pe fată răsuflând iute, încercând să nu-şi îngăduie să fie speriată de împrejurimile nefamiliare, dar, desigur, asta era greu. Ce dracu', era greu şi pentru el! Dezorientant... Ar fi fost mai bine dacă ar fi existat măcar o luminiță, însă...

Lovi cu genunchiul una dintre măsuțele amintite de Tom şi ceva ce păru gata-gata să se spargă scoase un sunet ca un clănțănit de dinți. Clay se încorda pentru zgomotul de cădere şi pentru țipătul Alicei. Faptul că ea *avea* să țipe era de la sine înțeles. Apoi obiectul acela necunoscut, un vas ori un bibelou, decise să mai trăiască nițel şi redeveni stabil. Clay avu totuşi impresia că merseseră foarte mult până ce Tom anunță:

— Gata, am ajuns. Imediat la dreapta.

Bucătăria era tot atât de întunecoasă ca şi holul şi Clay avu la dispoziție doar o secundă pentru a se gândi la toate lucrurile care-i lipseau lui şi care probabil că-i lipseau şi mai mult lui Tom: afişajul digital al cuptorului cu microunde, zumzetul frigiderului, poate lumina de la o casă vecină pătrunzând prin fereastra de deasupra chiuvetei şi sclipind pe bateria acesteia.

— Aici este masa, anunță Tom. Alice, o să te apuc de mână. Aici este un scaun, da? Îmi cer scuze dacă vorbesc ca şi cum am juca baba-oarba.

— Nu-i ni..., începu ea apoi scoase un țipăt sugrumat care-1 făcu pe Clay să sară cât colo. Palma i se închise în jurul mânerului cuțitului său (acum se gândea la el de parcă ar fi fost al său) înainte să-şi fi dat măcar seama de gestul făcut.

— Ce-i? întrebă precipitat Tom. *Ce-i?*

— Nimic, răspunse ea. Pur şi simplu... nimic. Pisica... Coada ei... mi-a atins picioarele.

— Ah! îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Sunt o *tâmpită,* adăugă ea cu o notă de autodispreț care-i provocă lui Clay o grimasă în beznă.

— Nu, spuse el. Nu te mai acuza, Alice. Azi a fost o zi grea la birou.

— O zi grea la birou! repetă Alice şi râse într-un fel care nu-i plăcu lui Clay.

Îi reamintea de glasul ei atunci când spusese despre casa lui Tom că era superbă. Î*ncepe să-şi piardă controlul,* îşi zise, *şi atunci ce*

trebuie să fac? În filme, fata isterică primeşte o palmă peste obraz şi-şi revine de fiecare dată, dar în filme poți să vezi unde

este fata.

Nu fu nevoit s-o pălmuiască, s-o zgâlțâie sau s-o ia în brațe - ceea ce probabil că ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi încercat. Ea îşi auzi tonul propriului glas, poate, îl prinse bine şi-1 stăpâni: mai întâi la nivelul unui gâlgâit înecat, apoi al unui icnet, apoi al tăcerii.

— Stai jos, zise Tom. Cred că eşti obosită. Stai şi tu, Clay. Mă duc să mă ocup de lumină.

Clay bâjbâi până găsi un scaun şi se aşează la o masă pe care abia o putea distinge, deşi ochii lui ar fi trebuit deja să se fi adaptat complet întunericului. Ceva foşni pe lângă un crac al pantalonului, după care dispăru. Un mieunat slab. Rafe.

— Hei, ia ghici, se adresă el siluetei vagi a fetei în vreme ce paşii lui Tom se îndepărtară. Moş Rafer m-a speriat şi pe mine.

Deşi nu-1 speriase, nu tocmai.

— Trebuie să-1 iertăm, zise ea. Fără pisica asta, Tom ar fi fost la fel de nebun ca toți ceilalți. Şi ar fi fost păcat.

— Aşa-i.

— Mi-e tare frica, spuse Alice. Crezi că va fi mai bine Maine, la lumina zilei? Mă refer la partea cu frica...

— Nu ştiu.

— Cred că eşti foarte îngrijorat pentru soția şi băiețelul tău.

Clay suspină şi-şi frecă fața.

— Cel mai greu este să-ncerci să te obişnuieşti cu ideea că nu poți să-i ajuți. Suntem separați, ştii, şi...

Se opri şi scutură din cap. Nu ar fi continuat, dacă ea nu s-ar fi întins şi nu l-ar fi prins de mână. Avea degetele ferme şi răcoroase.

— Ne-am separat astă-primăvară. Continuăm să locuim în acelaşi orăşel... maică-mea ar fi numit asta „divorț pur şi simplu".Soția mea predă la şcoala elementară.

Se aplecă în față, căutând să-i zărească chipul în întuneric.

— Vrei să ştii care-i chestia cea mai a dracu'? Dacă asta s-ar fi întâmplat cu un an în urmă, Johnny ar fi fost cu ea. Dar acum, în septembrie, el a intrat la gimnaziu, care-i la vreo opt kilometri de Kent Pond. Mă-ntreb întruna dacă era acasă când s-a-ntâmplat nebunia asta. El şi cu prietenii lui merg cu

autobuzul la şcoală. *Cred* că ar fi trebuit să fie acasă. Şi mai cred că s-ar fi dus direct la maică-sa.

Sau şi-a scos telefonul din rucsac şi a sunat-o! sugeră vesel şobolanul-panicii... apoi *muşcă.* Clay se simți încleştându-şi degetele pe ale Alicei şi îşi impuse să se oprească. Nu putea opri însă transpirația să i se reverse din porii feței şi brațelor.

— Dar nu ştii sigur, spuse ea.

— Nu.

— Tata are un atelier foto în Newton, zise Alice. Sunt convinsă că n-a pățit nimic - este un tip plin de resurse şi sigur pe el - însă o să-şi facă griji în privința mea. Eu şi ma... Ştii tu ...

Clay ştia.

— Mă tot întreb cum s-a descurcat la cină, spuse ea. Ştiu că pare o nebunie, dar el e zero în bucătărie.

Clay se gândi s-o întrebe dacă tatăl ei avea un telefon mobil şi ceva îi spuse să n-o facă. De aceea o întrebă:

— Tu te simți bine acum?

— Da, încuviință Alice şi strânse din umeri. Ce s-a-ntâmplat cu el s-a-ntâmplat, şi gata. N-am cum să schimb lucrurile.

Doream să nu-mi fi spus asta, gândi Clay.

— Băiatul meu are un telefon mobil, ți-am zis?

În propriile lui urechi, glasul îi sună spart precum croncănitul unei ciori.

— Da, ai zis. Înainte să fi traversat podul.

— Da, da, aşa-i. Îşi morfolea buza inferioară şi se sili să înceteze. Însă nu-1 ținea întotdeauna încărcat. Probabil că ți-am zis şi asta.

— Da.

— Pur şi simplu, n-am cum să ştiu.

Şobolanul-panicii evadase din cuşcă. Alerga şi muşca. Ambele palme ale Alicei se închiseră peste mâinile lui. Clay nu dorea să cedeze în fața alinării oferite de fată - simțea că i-ar fi fost greu să renunțe la autocontrol şi să cedeze în fața alinării ei - totuşi o făcu, gândindu-se că poate ea avea mai multă nevoie să ofere decât avea el nevoie să primească. Stăteau aşa,

ținându-se de mâini peste solnița şi piperniţa din staniu de pe măsuța bucătărioarei lui Tom McCourt, când Tom reveni din beci cu patru lanterne şi un felinar Coleman aflat încă în cutia originală.

8

Colemanul oferea destulă lumină pentru ca lanternele să nu fie necesare. Lumina era albă şi intensă, dar lui Clay îi plăcea strălucirea ei, felul în care alunga toate umbrele, cu excepția propriilor lor umbre şi a pisicii - care escaladau fantastic peretele, aidoma unor podoabe de Halloween decupate din hârtie creponată neagră.

— Cred că ar trebui să tragi draperiile, zise Alice.

Tom deschidea una dintre sacoşele de plastic de la Metropolitan Cafe, cele pe care scria PENTRU CÂINI pe o parte şi PENTRU OAMENI pe cealaltă parte. Se opri şi o privi întrebător.

— De ce?

Ea strânse din umeri şi zâmbi, iar Clay se gândi că era zâmbetul cel mai straniu pe care-l văzuse vreodată pe chipul unei adolescente. Alice îşi spălase sângele de pe nas şi bărbie, însă avea cearcăne întunecate de oboseală sub ochi, felinarul Coleman îi decolora restul feței la o paloare cadaverică, iar zâmbetul, dezvăluind o scânteiere infinitezimală de dinți între buzele tremurătoare de pe care se şterse acum orice urmă de ruj, era descumpănitor prin artificialitatea lui adultă. I se părea că Alice semăna cu o actriță de film de la sfârşitul anilor 1940 jucând rolul unei femei de lume aflate în pragul unei prăbuşiri nervoase. Ținea pantofiorul în fața ei, pe masă şi-l învârtea cu un deget. De fiecare dată când făcea asta, şireturile se roteau şi capetele lor se loveau, clicăind. Clay începu să spere că fata avea să cedeze nervos în curând. Cu cât se opunea mai mult colapsului, cu atât mai rău avea să fie când ceda în cele din urmă. Eliberase o parte din presiune, dar în nici un caz suficient. Deocamdată el se descărcase cel mai mult.

— Nu cred că oamenii ar trebui să vadă că suntem aici, înăuntru, asta-i tot, zise ea.

Dădu un bobârnac pantofiorului căruia îi spusese Baby Nike. Pantofiorul se învârti. Şireturile se rotiră şi capetele lor se loviră, clicăind pe masa foarte lustruită a lui Tom.

— Cred că poate să fie... rău.

Tom se uită la Clay.

— Ar putea să aibă dreptate, încuviinţă Clay. Nici mie nu-mi place să fim singura casă iluminată de pe stradă, chiar dacă lumina dă spre curtea din spate.

Fără nici un cuvânt, Tom se ridică şi trase draperia de deasupra chiuvetei. În bucătărie mai erau două ferestre şi el trase draperiile şi peste acelea. Reveni către masă, apoi schimbă direcţia şi închise uşa dintre bucătărie şi hol. Alice învârti Baby Nike în faţa ei, pe masă. În lumina puternică, nemiloasă, a felinarului Coleman, Clay văzu că pantofiorul era roz şi purpuriu, culori care numai unui copil puteau să-i placă. Se roti o dată. Şireturile şfichiuiră şi clicăiră. Tom se uită la pantofior şi se încruntă când se aşeză, iar Clay gândi: *Spune-i să-l ia de pe masă. Spune-i că nu ştii pe unde a călcat şi că nu-l vrei pe masa ta. Ar trebui să fie suficient pentru ca ea să izbucnească în plâns şi aşa putem scăpa de partea asta. Spune-i! Cred că ea vrea să-i spui. Cred că de asta face aşa.*

Dar Tom se mulţumi să scoată sandvişuri din sacoşă - friptură şi brânză, şuncă şi brânză - şi să le împartă. Luă din frigider o carafă cu ice tea („S-a păstrat încă rece", anunţă el), după care puse pe podea resturile unui pachet cu hamburgeri cruzi pentru motan.

— Îi merită, le spuse aproape pe un ton de scuză. În plus, s-ar strica, dacă nu mai merge curentul electric.

Pe perete era un telefon. Clay îl încercă, dar o făcu realmente ca pe o simplă formalitate şi de data aceasta nu obţinu nici măcar tonul. Obiectul era la fel de mort ca... da, ca Femeia Power Suit de lângă Parcul Common. Se aşeză şi începu să-şi molfăie sandvişul. Îi era foame, dar nu avea chef să mănânce.

Alice lăsă sandvişul ei după numai trei muşcături.

— Nu pot, spuse ea. Nu acum. Cred că-s prea obosită. Vreau să mă culc. Şi vreau să-mi scot rochia asta. Cred că n-o pot spăla - oricum, n-o pot spăla foarte bine - şi aş da orice s-arunc rochia asta nenorocită. Pute a transpirație şi sânge.

Învârti pantofiorul şi acesta se roti lângă şervețelul mototolit pe care se afla sandvişul ei abia atins.

— Simt şi mirosul mamei pe ea. Parfumul ei.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Clay nu-şi găsea realmente cuvintele. Pentru o clipă, avu în minte imaginea Alicei extrasă din rochia ei, în sutien şi slip albe, cu ochii goi şi afundați în orbite, semănând cu o păpuşă decupată din hârtie. Fantezia lui de artist, mereu gata şi mereu îndatoritoare, adăugă imaginii bucățele de legătură la umeri şi picioare. Era şocant nu fiindcă ar fi fost *sexy,* ci fiindcă nu era. În depărtare - foarte slab - ceva explodă cu un *fuump* slab.

Tom întrerupse tăcerea şi Clay îl binecuvânta pentru asta.

— Pun prinsoare că nişte blugi de-ai mei ți s-ar potrivi, dacă i-ai sufleca. Se sculă. Ştii ceva - cred chiar că ai arăta drăguț în ei, ca Huck Finn într-o dramatizare după *Big River* jucată de şcoala de fete. Haide la etaj! O să-ți pregătesc nişte haine pe care să le porți Maine dimineață şi o să te culci în dormitorul pentru musafiri. Am destule pijamale... am mormane de pijamale. Vrei să iei tu Colemanul?

— Doar... cred că doar o lanternă mi-ar ajunge. Poți să mi-o dai?

— Da, spuse Tom.

Luă o lanternă şi-i dădu fetei alta. Fu gata să spună ceva despre pantofior când ea îl ridică de pe masă, apoi păru să se răzgândească. Zise doar:

— Poți să te şi speli. Nu cred că mai este multă apă, dar probabil ca pe țevi a mai rămas ceva, chiar şi fără electricitate şi sunt sigur că ne putem permite un lighean. Se uită peste vârful capului ei spre Clay. Țin mereu în beci un bax de apă îmbuteliată, aşa că n-o să ducem lipsă.

Clay încuviință din cap.

— Somn uşor, Alice, zise el.

— Şi ție, rosti ea vag, după care continuă şi mai vag: Mă bucur că te-am cunoscut.

Tom îi deschise uşa. Razele lanternelor lor se legănara, apoi uşa se închise iarăşi. Clay le auzi paşii pe trepte şi după aceea deasupra capului. Auzi apă curgând. Aşteptă să audă horcăitul aerului în țevi, dar jetul de apă se opri înainte ca aerul să fi pătruns. Un lighean, spusese Tom, şi exact asta căpătase fata. Clay era de asemenea plin de sânge şi praf pe care ar fi dorit să le spele - îşi imagină că acelaşi lucru era valabil pentru Tom - însă bănuia că şi la parter trebuia să existe o baie, iar dacă Tom era în toate privințele la fel de îngrijit ca şi cu propria sa persoană, atunci apa din vasul toaletei ar fi fost curată. Desigur, mai exista şi apa din bazinul toaletei.

Rafer sări pe scaunul lui Tom şi începu să-şi spele labele în lumina albă a Colemanului. Clay îi putea auzi torsul, în ciuda fâsâitului slab al felinarului. Din punctul de vedere al lui Rafe, viața continua să fie minunată.

Se gândi la Alice rotind pantofiorul şi se întrebă, aproape într-o doară, dacă era posibil ca o fată de cincisprezece ani să aibă o criză nervoasă.

— Nu fi idiot, vorbi el către motan. Bineînțeles că-i posibil. Se-ntâmplă tot timpul. Se toarnă şi filme despre asta.

Rafer îl privi cu ochi verzi înțelepți şi continuă să-şi lingă labele. *Zbune-mi mai multe,* părea să rostească ochii aceia. *Ai fozd bădud în cobilărie? Aveai fandezii zexuale legade de mama da?*

Simt mirosul mamei pe ea. Parfumul ei.

Alice ca o păpuşă decupată din hârtie, cu bucățele de legătură ieşindu-i din umeri şi picioare.

Nu fi brozd, părea să spună ochii verzi ai lui Rafer. *Bucățile de legădurâ zund be* haine, *nu be* băbuşă. *Ce artizd mai eşdi şi du?*

— Un artist şomer, spuse Clay. Acum vrei să taci?

Închise ochii, dar era şi mai rău. Ochii verzi ai lui Rafer pluteau fără trup în beznă, ca ochii pisicii Cheshire a lui Lewis Carroll: *Alice dragă, aici toți suntem nebuni.* Şi înapoia

şuieratului constant al felinarului Coleman, putea auzi motanul torcând în continuare.

9

Tom lipsi cincisprezece minute. Când reveni, îl dădu jos pe Rafe fără multă ceremonie de pe scaunul lui şi muşcă zdravăn, convingător, din sandviş.

— A adormit, spuse el. A îmbrăcat o pijama de-a mea, pe când eu aşteptam pe hol, şi după-aia am aruncat amândoi rochia la gunoi. Cred c-a adormit în patruzeci de secunde după ce-a pus capul pe pernă. Descotorosirea de rochie a rupt-o definitiv de trecut, sunt convins de asta. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Puțea rău, într-adevăr.

— Cât timp ai lipsit, zise Clay, l-am propus pe Rafe ca preşedinte al Statelor Unite. A fost ales în unanimitate.

— Bravo, făcu Tom. Înțeleaptă alegere? Cine a votat?

— Milioane. Toți cei cu mințile încă întregi. Au trimis voturi mentale. Clay holbă mult ochii şi-şi ciocăni tâmpla. Eu pot citi *miiiințile!*

Tom se opri din mestecat, apoi reîncepu... Însă mai lent.

— Ştii, spuse el, ținând seama de circumstanțe, nu-i chiar aşa amuzant.

Clay oftă, bău puțin ice tea şi se sili să mai muşte din sandviş. Îşi impuse să se gândească la sandviş ca fiind benzină pentru motorul corpului, dacă asta era necesar ca să-l înghită.

— Nu. Probabil că nu. Scuze.

Tom îl salută cu propriul său pahar înainte de a sorbi.

— E-n regulă. Apreciez efortul. Ia zi, unde ți-e mapa?

— Am lăsat-o pe verandă. Voiam să am ambele mâini libere, în timp ce bâjbâiam prin Coridorul Morții lui Tom McCourt.

— *Asta* e mai amuzant. Uite ce-i, Clay, îmi pare rău ca naiba de-ai tăi...

— Să nu-ți pară încă rău, răspunse Clay uşor tăios. Deocamdată n-are de ce să-ți pară rău.

— ...dar sunt realmente fericit că te-am întâlnit. Asta-i tot ce voiam să spun.

— Reciproca e valabilă, zise Clay. Îți mulțumesc că mi-ai oferit un loc liniştit în care să-mi petrec noaptea şi sunt sigur că şi Alice gândeşte la fel.

— Atâta vreme cât Malden nu se-ntețeşte şi ne arde-n flăcările iadului.

Clay încuviință, surâzând uşor.

— Aşa-i. I-ai luat pantoful ăla înfiorător?

— Nu. S-a culcat cu el de parcă ar fi fost... nu ştiu, un ursuleț. Maine se va simți mult mai bine, dacă doarme neîntoarsă în noaptea asta.

— Nu crezi c-o să doarmă?

— Nu, răspunse Tom. Dar dacă se trezeşte speriată, o să stau cu ea peste noapte. Dacă va fi nevoie, o să mă bag în pat lângă ea. Ştii că nu-s periculos pentru ea, da?

— Da. Clay ştia că nici el n-ar fi fost periculos pentru fată, totuşi înțelegea la ce se referea Tom. Maine dimineață de cum se luminează, o să pornesc spre nord. Probabil c-ar fi o idee bună dacă tu şi Alice m-ați însoți.

Tom se gândi puțin, apoi întrebă:

— Cum rămâne cu tatăl ei?

— Ea zice că este, citez, „plin de resurse". Cea mai mare grijă pe care şi-a declarat-o față de taică-său a fost că n-are ce mânca la cină. Ceea ce am descifrat în spatele cuvintelor astea este că nu-i pregătită să afle adevărul despre el. Sigur că da, va trebui să vedem ce părere are ea în privința asta, dar aş prefera s-o ținem cu noi şi *nu vreau* să merg către vest, în oraşele alea industrializate.

— Nu vrei să mergi deloc către vest.

— Nu, recunoscu Clay.

Crezu că Tom s-ar putea împotrivi, însă n-o făcu.

— Cum facem la noapte? Crezi c-ar trebui să stăm de pază?

Clay nici măcar nu se gândise la asta până atunci.

— Nu ştiu dacă ar ajuta prea mult, zise el. Dacă o gloată dementă apare pe strada Salem, agitând arme şi torțe, ce am putea *noi* face?

— Să coborâm în beci?

Clay căzu pe gânduri. Adăpostirea în beci i se părea un act teribil, chiar final - Buncărul, Ultima Linie Defensivă - dar exista într-adevăr posibilitatea ca ipotetica gloată dementă despre care vorbeau să creadă că locuința fusese părăsită şi să treacă mai departe, ignorând-o. Bănuia că ar fi fost mai bine, decât să fii măcelărit în bucătărie. Eventual şi după ce asistaseşi la violul în grup al Alicei.

N-o să se ajungă la asta, îşi spuse el nelinişitit. *Te pierzi printre ipoteze, asta-i tot. Frichineală în beznă. N-o să se ajungă la asta.*

Atât doar că Bostonul ardea din temelii înapoia lor. Magazinele de băuturi erau prădate şi oamenii se băteau până la sânge pentru butoiaşe din aluminiu cu bere. Se ajunsese deja la aşa ceva.

Între timp, Tom îl privea, lăsându-1 să ajungă la o concluzie... ceea ce putea să însemne că Tom ajunsese deja la o concluzie. Rafe îi sări în poală. Tom lăsă sandvişul din mână şi mângâie motanul pe spinare.

— Fii atent ce-ți propun, zise Clay. Dacă ai vreo două pături cu care să mă-nvelesc, aş putea petrece noaptea pe verandă. Este închisă şi-i mai întunecată decât strada, iar asta-nseamnă că aş putea vedea pe oricine se apropie cu mult înainte ca respectivul să-şi dea seama de existența mea acolo. Mai ales dacă cei care se apropie sunt telnebuni. Nu m-au impresionat ca fiind nişte țipi subtili.

— Nu, în nici un caz nu sunt genul care să se furişeze tiptil. Dar dacă vine cineva prin curtea din spate? Pe-acolo este bulevardul Lynn, la numai o intersecție depărtare.

Clay ridică din umeri, încercând să indice că nu se puteau apăra de toate - şi nici chiar foarte mult - totuşi fără s-o rostească cu voce tare.

— Bine, încuviință Tom după ce mai muşcă din sandviş şi-i dădu o bucățică de şuncă lui Rafe. Poți să mă scoli însă pe la ora trei, ca să te schimb. Dacă Alice nu s-a trezit până atunci, este posibil să doarmă neîntoarsă până dimineață.

— Eu zic să acționăm pur şi simplu în funcție de ce se va întâmpla, zise Clay. Auzi - deşi cred că ştiu răspunsul la întrebarea asta - nu ai cumva o armă?

— Nu, răspunse Tom. Nici măcar un spray paralizant rătăcit.

Îşi examină sandvişul, apoi îl puse pe masă. Când ridică ochii spre Clay, expresia lui era remarcabil de posomorâtă. Vorbi cu glas scăzut, aşa cum fac oamenii când discută secrete:

— Mai ții minte ce-a zis polițistul înainte să-l împuşte pe nebunul ala?

Clay încuviință. *Salut, amice, ce mai faci? Ia zi, ce s-a-ntâmplat?* N-avea să uite niciodată.

— Ştiam că nu era ca-n filme, continuă Tom, dar n-am bănuit niciodată enormitatea *puterii* armei, sau violența... şi sunetul când chestiile... chestiile din capul lui...

Se aplecă pe neaşteptate în față, cu o mână micuță dusă la gură. Mişcarea îl sperie pe Rafer şi motanul sări jos. Tom emise trei icnituri surde şi Clay se încorda pentru jetul de vomă care avea să urmeze cu certitudine. Putea doar să spere că nu va începe sa vomite el însuşi, deşi se gândea că era perfect posibil. Ştia că era foarte aproape de aşa ceva, la depărtare de numai o atingere de fulg. Fiindcă ştia despre ce vorbea Tom. Împuşcătura şi după aceea împroşcătura de materii umede şi oribile pe asfalt.

Nu urmă nici un vomitat. Tom îşi regăsi controlul şi ridică privirea cu ochi înlăcrimați.

— Scuză-mă, zise el. N-ar fi trebuit să pomenesc despre asta.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze.

— Cred că dacă intenționăm să trecem cu bine prin ceea ce ne aşteaptă, ar fi preferabil să găsim o cale prin care să ne anulăm sensibilitățile. Cred că oamenii care nu pot face asta... Se opri, apoi urmă: Cred că oamenii care nu pot să facă asta... Se opri pentru a doua oară. A treia oară izbuti să termine. Cred că oamenii care nu pot să facă asta pot să moară.

Se priviră unul pe celălalt în lumina albă şi puternică a felinarului Coleman.

10

— După ce am ieşit din oraş, n-am văzut pe *nimeni* cu vreo armă, spuse Clay. Inițial, nu m-am uitat cu atenție după aşa ceva, dar apoi am făcut-o.

— Ştii motivul, nu-i aşa? Massachusetts are cea mai dură legislație privind deținerea armelor de foc din Statele Unite, cu excepția poate a Californiei.

Clay îşi reaminti că, în urmă cu câțiva ani, văzuse panouri publicitare ce anunțau asta la granița statului. După aceea panourile fuseseră înlocuite cu altele ce te înştiințau că dacă erai prins şofând sub influența băuturilor alcoolice urma să petreci o noapte în închisoare.

— Dacă polițiştii găsesc o armă ascunsă în maşina ta, zise Tom, şi „ascunsă" înseamnă ținută pur şi simplu în torpedo, lângă asigurare şi certificatul de înmatriculare, te pot băga la închisoare pentru, mi se pare, şapte ani. Dacă te opresc pe şosea şi ai o puşcă încărcată, chiar şi în sezonul de vânătoare, te poți alege cu o amendă de zece mii de dolari şi doi ani de activități în folosul comunității. Ridică restul sandvişului, îl cercetă, apoi îl puse din nou pe masă. Poți să deții o armă şi s-o ții în casă, dacă nu eşti un fost puşcăriaş ... dar să ai un permis portarma? Poate dacă semnează pentru tine părintele O'Malley de la Clubul Cercetaşilor, însă cred că nici atunci.

— Absența armelor poate că a salvat nişte vieți, la plecarea din oraş.

— Sunt absolut de acord cu tine, zise Tom. Indivizii ăia care se băteau pentru butoiaşul de bere... Slavă *Domnului* că nici unul nu

avea vreun revolver.

Clay aprobă din cap.

Tom se lăsă pe spate în scaun, îşi încrucişa brațele pe pieptul îngust şi privi în jur. Ochelarii îi scânteiară. Cercul de

lumină proiectat de felinarul Coleman era strălucitor, dar micuț.

În clipa asta însă, nu m-ar deranja defel să am un pistol. Chiar şi după ce am văzut ce porcărie lasă în urmă. Şi ține minte că eu mă consider un tip pacifist.

— De cât timp locuieşti aici, Tom?

— De aproape doisprezece ani. Suficient de mult ca să văd cum Malden a avansat serios pe drumul spre Rahatville. Încă n-a ajuns acolo, dar nici nu dă semne că s-ar opri.

— Perfect, atunci ia gândeşte-te nițel. Dintre vecinii tăi care ar fi cel mai probabil să aibă o armă, sau mai multe, în casă?

Tom răspunse prompt:

— Arnie Nickerson, care stă peste drum, la trei case mai sus. Are pe bara Toyotei Camry un abțibild de la Asociația Armelor de Vânătoare... alături de două decalcuri militare şi un abțibild vechi Bush-Cheney...

— Nu mai trebuie să spui nimic...

— Plus *două* abțibilduri AAV pe furgonetă, pe care în noiembrie fixează un portbagaj şi pleacă să vâneze în statul vostru.

— Iar noi suntem încântați să încasăm veniturile oferite de permisul lui de vânătoare, rosti Clay. Haide să intrăm Maine în casa lui şi să-i luăm armele.

Tom McCourt îl privi de parcă îl credea nebun.

— Individul nu-i la fel de paranoic ca unii dintre paramilitarii ăia din Utah - ce naiba, doar *trăieşte* în Taxachusetts - dar are pe peluză un indicator antiefracție, care declară în esență TE SIMȚI NOROCOS, JIGODIE?, şi sunt sigur că eşti familiar cu politica declarată a AAV despre când anume le vor fi luate armele.

— Mi se pare că era ceva cu descleştarea degetelor moarte...

— Aia-i!

Clay se aplecă în față şi declară ceea ce pentru el fusese evident din clipa în care coborâseră pe rampă de pe Route 1: momentan, Malden era pur şi simplu alt oraş futut din Statele Unicelulare ale Americii, iar țara era momentan scoasă din funcțiune, decuplată, aşa că, ne pare rău, vă rugăm să

reveniți mai târziu. Strada Salem era pustie. El simțise asta când se apropiaseră... nu?

Nu. Rahat! Te-ai simțit urmărit cu privirea.

Serios? Şi chiar dacă ar fi fost realmente urmărit cu privirea, era oare genul de intuiție pe care să te poți bizui, pe baza căreia să poți *acționa,* după o zi cum fusese asta? Ideea era ridicolă.

— Tom, ascultă-mă. Maine, după ce se luminează bine, unul dintre noi va merge la casa acestui Nackleson...

— Îl cheamă Nickerson şi nu cred că-i o idee prea grozavă, mai ales că Marele Maestru Swami McCourt are o viziune a lui Nickerson îngenuncheat în spatele ferestrei din living, cu o carabină automată pe care a păstrat-o pentru sfârşitul lumii. Care pare să fi început.

— O să mă duc eu, spuse Clay. Şi *n-o s-o fac,* dacă auzim împuşcături din reşedința Nickerson în noaptea asta sau Maine dimineață. În *nici un caz* n-o s-o fac, dacă zăresc pe peluza individului vreun trup cu, sau fără, răni de gloanțe. Am văzut şi eu toate episoadele alea vechi din *Zona crepusculară* - cele în care se dovedeşte că civilizația nu-i cu nimic mai mult decât o poleială subțire.

— Poate nici măcar atât, rosti Tom sumbru. Idi Amin, Pol Pot... acuzarea nu mai are nimic de adăugat.

— O să mă duc cu brațele ridicate. O să sun la uşă. Dacă răspunde cineva, o să spun că vreau doar să stăm de vorbă. Care-i lucrul cel mai rău care mi se poate întâmpla? Să-mi zică s-o şterg de-acolo.

— Nu, lucrul cel mai rău care ți se poate întâmpla este să te-mpuşte direct pe preşul lui de la intrare şi să mă lase pe mine cu o adolescentă fără mamă, replică Tom prompt. Râzi cât vrei de vechile episoadele din *Zona crepusculară,* dar nu uita de oamenii ăia pe care i-ai văzut azi bătându-se în stația de metrou.

— Aia a fost... nu ştiu *ce* a fost, însă oamenii aceia erau demenți din punct de vedere clinic. Nu poți pune asta la îndoială, Tom.

— Şi Bertha Babornița Bibliei? Şi cei doi care se băteau pentru butoiaş? Şi ei erau demenți?

Nu, bineînțeles că ei nu fuseseră, dar dacă în locuința de vizavi exista o armă, Clay continua s-o dorească. Iar dacă existau mai multe, atunci dorea ca şi Tom şi Alice să aibă câte una.

— Eu mă gândesc că am de mers peste o sută cincizeci de kilometri spre nord, zise Clay. Poate c-o să reuşim să luăm un automobil şi să parcurgem cu el o parte din drum, totuşi este posibil să nu putem merge decât pe jos. Vrei s-o facem fiind apărați doar de nişte cuțite? Te întreb ca de la bărbat serios la bărbat serios, pentru că unii dintre cei cu care ne vom întâlni *vor avea* arme. Ce naiba, o ştii *şi tu!*

— Da, rosti Tom şi îşi trecu mâinile prin părul aranjat perfect, ciufulindu-1 caraghios. Mai ştiu şi că Arnie şi Beth nu sunt probabil acasă. Erau tot atât de înnebuniți după gadgeturi, pe cât erau după arme. El pălăvrăgea mereu la telefonul mobil când pleca în Dodge-ul lui Ram Detroit, mare şi-n formă de falus.

— Vezi? Ai început să-nțelegi.

Tom suspină.

— Bine. În funcție de felul în care vor arăta lucrurile Maine dimineață. De acord?

— De acord.

Clay îşi ridică iarăşi sandvişul. Acum avea ceva mai mult chef să mănânce.

— Unde au plecat? întrebă Tom. Mă refer la telnebuni, cum le spui tu... Unde s-au dus?

— Nu ştiu.

— Să-ți spun ce cred eu. Cred că la asfințit s-au târât în case şi-n clădiri şi-au murit.

Clay îl privi nesigur.

— Examinează situația rațional şi-o să vezi că am dreptate, urmă Tom. A fost mai mult ca sigur un tip de acțiune teroristă, de acord?

Asta pare explicația cea mai probabilă, deşi să fiu al naibii dacă ştiu cum este posibil ca un semnal, indiferent cât de

subversiv, poate fi programat să facă ce-a făcut ăsta...

— Eşti cumva om de ştiinţă?

— Ştii bine că nu. Sunt artist.

— Atunci, dacă guvernul îţi spune că poate dirija proiectile inteligente computerizate prin uşile buncărelor de sub deşerturi, lansându-le de pe portavioane aflate la trei mii de kilometri depărtare, nu poţi decât să te uiţi la fotografii şi să accepţi că există tehnologia pentru aşa ceva.

— Doar nu m-ar minţi Tom Clancy, făcu Clay fără să zâmbească.

— Iar dacă tehnologia *aceea* există, de ce să n-o accepţi pe asta, cel puţin în mod provizoriu?

— Bine, dă-i drumul. Dar în cuvinte simple, te rog!

— În jurul orei trei după-amiaza, o organizaţie teroristă, poate chiar un guvern de mâna a doua, a generat un soi de semnal sau impuls. Deocamdată trebuie să presupunem că semnalul acesta a fost receptat de toate telefoanele mobile aflate în funcţiune din toată lumea. Să sperăm că lucrurile n-au stat chiar aşa, însă deocamdată *va trebui* să presupunem varianta cea mai rea.

— Semnalul s-a oprit?

— Nu ştiu, spuse Tom. Vrei să iei un telefon mobil şi să afli?

— Mi-ai zis-o, rosti Clay. Aşa spune băiatul meu. *Şi, te rog, Doamne, da s-o spună şi de-acum încolo.*

— Dar dacă acest grup poate să transmită un semnal care să-i înnebunească pe toţi cei care-l aud, urmă Tom, nu-i posibil atunci ca semnalul să conţină de asemenea o instrucţiune care le ordonă celor care-l primesc să se sinucidă peste cinci ore? Sau poate pur şi simplu să se culce şi să nu mai respire?

— Aş zice că aşa ceva e imposibil.

— Eu aş fi zis că era imposibil ca un nebun să mă atace cu un cuţit vizavi de Hotelul Four Seasons, spuse Tom. Sau că era imposibil ca Bostonul să ardă din temelii, în vreme ce toată populaţia oraşului - mă refer la partea îndeajuns de norocoasă să nu aibă telefoane mobile - fugea pe podurile Mystic şi Zakim.

Se aplecă înainte, fixându-1 cu privirea pe Clay. *Vrea să creadă asta,* gândi Clay. *Nu-ți pierde timpul încercând sa-l convingi că nu-i aşa, fiindcă doreşte cu adevărat s-o creadă.*

— Dintr-un punct de vedere, nu diferă cu nimic de bioterorismul de care guvernul se temea atât de mult după 11 septembrie, continuă Tom. Utilizând telefoane mobile, care au devenit forma dominantă de comunicare în existența noastră cotidiană, transformi într-o clipă toată populația în propria ta armată - care nu se teme realmente de nimic deoarece e nebună - şi distrugi infrastructura. Unde-i Garda Națională în noaptea asta?

— În Iraq? se hazarda Clay. În Louisiana?

Nu era cine ştie ce glumă şi Tom nu zâmbi.

— Nu-i nicăieri. Cum foloseşti o forță militară națională care depinde acum aproape exclusiv de telefonia mobilă, chiar şi pentru *mobilizare?* Cât despre avioane, ultimul pe care l-am văzut zburând era cel care s-a prăbuşit la colțul dintre Charles şi Beacon. Tăcu câteva clipe, după care urmă, privind drept peste masă în ochii lui Clay. Toate astea le-au făcut ei... indiferent cine ar fi *ei.* Ne-au privit de-acolo de unde trăiesc şi de unde-şi adulează zeitățile... şi ce-au văzut?

Clay clătină din cap, fascinat de ochii lui Tom care străluceau îndărătul lentilelor. Erau aproape ochii unui vizionar.

— Au văzut că noi construisem din nou Turnul Babel... şi fără altă temelie decât pânze de păianjen electronice. În numai câteva secunde, au înlăturat pânzele acelea de păianjen şi turnul nostru s-a prăbuşit. Au făcut asta, iar noi trei suntem ca nişte furnici care, din pură întâmplare, au scăpat să fie călcate de talpa unui uriaş. Au făcut toate astea şi tu crezi că n-ar fi putut codifica un semnal prin care să le spună celor afectați să se culce şi să înceteze pur şi simplu să mai respire după cinci ore? Care-i marea diferență, prin comparație cu primul semnal? Eu n-aş zice că-i una prea mare.

— Eu aş zice ca-i timpul să ne culcăm, spuse Clay.

Pentru o clipă, Tom rămase nemişcat, uşor ghemuit peste masă, privindu-1 de parcă n-ar fi fost în stare să-i înțeleagă

spusele. După aceea, izbucni în râs.

— Da, zise el. Da, ai dreptate. M-am ambalat. Scuze.

— N-ai pentru ce să te scuzi, rosti Clay. Sper că ai dreptate şi că nebunii sunt morți. Tăcu o clipă şi apoi adăugă: Vreau să spun... dacă nu şi băiatul meu ... Johnny-Gee...

Nu putu să termine. Parțial, sau poate în primul rând, pentru că dacă Johnny ar fi încercat să-şi folosească telefonul în după-amiaza aceasta şi ar fi căpătat acelaşi semnal ca Pixie Albă şi Femeia Power Suit, Clay nu era sigur că ar fi dorit ca fiul lui să mai fie în viață.

Tom se întinse spre el peste masă şi Clay prinse între palmele lui mâna delicată, cu degete lungi, a celuilalt. Îşi văzu gestul ca şi cum ar fi privit din afara trupului, iar când vorbi nu părea ca el să fie cel care vorbea, deşi îşi simțea buzele mişcându-se şi lacrimile începând să i se prelingă din ochi.

— Îmi este tare frică pentru el, spuneau buzele lui. Îmi este frică pentru amândoi, dar mai ales pentru băiatul meu.

- N-a pățit nimic, zise Tom şi Clay ştia că-i voia binele, totuşi cuvintele îi umplură inima de teroare, deoarece nu era decât una dintre frazele acelea pe care le spui când nu ai realmente nimic altceva de spus. La fel ca O *să treci peste asta* sau *Acum e-ntr-un loc mai bun.*

11

Zbieretele Alicei îl deşteptară pe Clay dintr-un vis confuz, dar nu neplăcut, în care afla în cortul de bingo de la Expoziția Statală Akron. În vis avea din nou şase ani - poate chiar mai puțin, dar cu siguranță nu mai mult - şi stătea ghemuit sub masa lungă la care era aşezată mama lui, privind o pădure de picioare de doamne şi simțind izul dulceag de talaş, în timp ce crainicul anunța:

— B-12, jucători, B-12! Vitamina *soarelui!*

Pentru un moment, subconştientul lui încercă să integreze țipetele fetei în vis, insistând că auzea fluierul ce marca

amiaza zilei de sâmbătă, totuşi numai pentru un moment. Clay îşi îngăduise să adoarmă pe veranda lui Tom după o oră de strajă, întrucât avea certitudinea că nimic n-avea să se întâmple afară, cel puțin nu în noaptea aceea. Probabil însă că fusese convins în aceeaşi măsură că Alice nu va dormi neîntoarsă, deoarece, odată ce mintea lui identifică zbieretele fetei drept ceea ce erau, nu mai există nici un fel de confuzie reală, nu mai bâjbâi deloc, întrebându-se unde se afla, ori ce se întâmpla. Cu o clipă în urmă fusese un băiețel ghemuit sub o masă de bingo din Ohio, iar în clipa imediat următoare cobora de pe canapeaua lungă şi confortabilă din veranda închisă a casei lui Tom McCourt, cu pătura încă învelindu-i gambele. Iar undeva în casă, Alice Maxwell țipa într-un registru aproape suficient de acut pentru a sparge cristalul, articulând toate ororile zilei de ieri şi insistând cu un strigăt după altul că asemenea lucruri cu certitudine nu se putuseră întâmpla şi existența lor trebuia negată.

Clay încercă să-şi elibereze picioarele de pătură şi inițial nu izbuti. Se pomeni țopăind către uşa dintre verandă şi casă şi trăgând de pătură cu un soi de panică, pe când privea spre strada Salem, încredințat că luminile se vor aprinde în toate locuințele vecine, deşi ştia că furnizarea curentului electric încetase, convins ca cineva - poate dl Nickerson, deținătorul de arme şi iubitorul de gadgeturi de vizavi - avea să iasă pe peluza sa şi să urle cuiva să-nchidă gura copilei ăleia, pentru Dumnezeu. *Nu mă face sa vin acolo!* ar fi răcnit Arnie Nickerson. *Nu mă face sa vin acolo şi s-o-mpuşc!*

Sau poate că zbieretele ei aveau să-i atragă pe telnebuni la fel cum becurile aprinse atrag insectele. Tom n-avea decât să creadă că ei muriseră, dar Clay nu credea asta, tot aşa cum nu credea în fabrica de jucării a lui Moş Crăciun de la Polul Nord.

Dar strada Salem - cel puțin porțiunea în care se aflau ei, la vest de centrul oraşului şi mai jos de partea din Malden pe care Tom o numise Platoul Granada - rămase întunecată, tăcută şi nemişcată. Până şi strălucirea incendiilor din Revere părea să se fi diminuat.

Clay se descotorosi în cele din urmă de pătură şi intră în casă, se opri la piciorul scării şi privi în sus, în beznă. Acum putea să audă glasul lui Tom - nu cuvintele, ci tonul, scăzut, calm şi liniştitor. Ţipetele înfiorătoare ale fetei începură să fie întrerupte de icnete, momente de pauză în care îşi trăgea răsuflarea, apoi de suspine şi gemete nearticulate ce deveniră cuvinte. Clay prinse unul dintre ele, *coşmar.* Vocea lui Tom continua fără oprire, psalmodind minciuni pe ton liniştitor: totul era în regulă, o să vadă ea, totul va arăta mai bine Maine dimineaţă. Clay şi-i putea imagina, unul lângă celălalt pe patul din dormitorul pentru oaspeţi, amândoi îmbrăcaţi în pijamale cu monograme TM pe buzunarul de la piept. I-ar fi putut desena în felul acela. Ideea îl făcu să zâmbească.

Când fu sigur că fata nu avea să reînceapă să ţipe, se întoarse pe verandă, care era destul de răcoroasă, dar nu inconfortabilă odată ce se învelea bine în pătură. Se aşeză pe canapea şi privi porţiunea din stradă pe care o putea zări. În stânga, la est de casa lui Tom, se întindea o zonă comercială şi se gândi că ar fi putut zări semafoarele ce marcau intrarea în piaţa oraşului. În direcţia opusă - cea din care veniseră - erau alte case. Toate continuau să fie afundate în tranşeea adâncă a nopţii.

— Unde sunteţi? murmură el. Unii dintre voi aţi pornit către nord sau vest şi eraţi *încă* în toate minţile. Dar unde s-au dus ceilalţi?

Strada nu-i oferi nici un răspuns. Ce dracu', poate că Tom avea dreptate - telefoanele mobile trimiseseră un mesaj prin care să

înnebunească la ora trei şi să moară la ora opt. Părea prea grozav ca să fie adevărat, dar îşi reamintea că exact la fel crezuse despre CD-urile înregistrabile.

Linişte pe strada din faţă; linişte pe strada din spate. După o vreme, Clay se lăsă pe spate şi le îngădui ochilor să se închidă. Se gândea că ar fi putut să moţăie, deşi se îndoia că ar mai fi putut readormi cu adevărat. În cele din urmă însă o făcu şi de data aceea nu mai visă nimic. O dată, cu puţin înainte de crăpatul zorilor, un câine maidanez se apropie de

aleea din față a lui Tom McCourt, îl privi pe Clay care sforăia în coconul lui din pătură, apoi trecu mai departe. Nu se grăbea; ofertele erau generoase în Malden în dimineața aceea şi aveau să se mențină ca atare destul timp.

12

— Clay. Trezeşte-te.

O mână îl scutura. Clay deschise ochii şi-1 văzu pe Tom, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă cenuşie groasă, aplecat peste el. Veranda era scăldată în lumină albicioasă, puternică. Coborându-şi picioarele de pe canapea, Clay îşi privi ceasul de la mână şi văzu că era şase şi douăzeci.

— Trebuie să vezi asta, rosti Tom.

Arăta palid şi agitat, iar ambele părți ale mustății erau presărate de fire argintii. Cămaşa nu era băgată în pantaloni într-o parte, iar părul îi rămăsese ciufulit la spate.

Clay se uită pe strada Salem, zări un câine cu ceva în bot, trecând pe lângă două maşini ciocnite cam la o jumătate de cvartal spre vest, şi nu mai văzu nimic altceva mişcându-se. În aer se simțea un iz vag şi neplăcut de fum şi bănui că provenea fie din Boston, fie din Revere. Poate din amândouă, însă cel puțin vântul încetase. Întoarse ochii către Tom.

— Nu aici, spuse Tom cu glas încet. În curtea din spate. Am văzut când m-am dus în bucătărie să pun de cafea, înainte de a-mi aminti că s-a terminat cu cafeaua, cel puțin deocamdată. Poate că nu-i decât o alarmă falsă, dar... nu ştiu, nu-mi place.

— Alice mai doarme?

Clay bâjbâi pe sub pătură, în căutarea şosetelor.

— Da, şi asta-i bine. Dă-le-ncolo de şosete şi de pantofi, că doar nu mergi să cinezi la Ritz. Haide!

Îl urmă pe Tom, care purta o pereche de papuci ce păreau confortabili, pe hol, până în bucătărie. Pe masă era un pahar pe jumătate golit de ice tea.

— Ştii, spuse Tom, dimineața nu pot să funcționez fără cofeină, aşa că mi-am turnat un pahar de ice tea - apropo, serveşte-te, dacă vrei, e încă bun şi rece - şi am tras draperia de deasupra chiuvetei, ca să mă uit în grădina. Fără nici un motiv, voiam pur şi simplu să reiau contactul cu lumea de-afară. Şi am văzut... da' uită-teşi singur.

Clay privi afară prin fereastra de deasupra chiuvetei. În spatele casei era un patio micuț şi îngrijit de cărămidă pe care se afla un grătar cu gaz. Dincolo de patio se întindea curtea lui Tom, jumătate gazon, jumătate grădină de legume. În spate se vedea un gard înalt din scânduri, cu o poartă. Poarta era deschisă. Zăvorul care o ținea închisă fusese probabil forțat, fiindcă atârna strâmb şi lui Clay i se părea că seamănă cu o încheietură ruptă. Se gândi că Tom ar fi putut fierbe cafeaua pe grătarul cu gaz, dacă în grădină nu s-ar fi aflat un bărbat care stătea lângă o roabă ornamentală şi mânca dintr-un dovleac despicat, scuipând sâmburii. Purta o salopetă de

mecanic şi o şapcă plină de unsoare, pe care se desluşea vag litera *B* decolorată. Pe partea stângă a pieptului salopetei scria *George* cu litere roşii aproape şterse. Clay putea auzi clefăielile slabe pe care le scotea de fiecare dată când chipul lui se afunda în dovleac.

— Futu-i..., rosti el cu glas scăzut. E unul dintre ei.

— Da. Şi-acolo unde-i unul vor fi mai mulți.

— A forțat poarta ca să intre?

— Bineînțeles, spuse Tom. Nu l-am văzut făcând-o, dar ieri când am plecat era încuiată, poți să fii sigur de asta. N-am cea mai bună relație din lume cu Scottoni, vecinul din spate. Lui nu-i plac „tipii ca mine", aşa cum mi-a spus în câteva rânduri.

Se opri, apoi continuă pe un ton şi mai slab. Vorbise încet din capul locului, însă acum Clay trebui să se aplece spre el ca să-1 audă.

— Ştii care-i nebunia? Îl *cunosc* pe individul ăsta. Lucrează la Sonny's Texaco, în centru, singura benzinărie din oraş care are şi atelier auto. Sau avea... O dată mi-a înlocuit un furtun de la radiator. Mi-a povestit cum el şi fratele lui au fost anul trecut pe Yankee Stadium şi l-au văzut pe Curt Schilling bătându-1 pe Big Unit[1] Părea un tip la locul lui. Acum - uită-te la el! Stă în grădina mea şi mănâncă dovleac crud.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Alice din spatele lor. Tom se răsuci, părând consternat.

— Nu cred că vrei să vezi asta, rosti el.

— Nu ține, făcu Clay. Trebuie să vadă.

Îi zâmbi Alicei şi nu-i era deloc greu s-o facă. Pe buzunarul pijamalei pe care i-o împrumutase Tom nu exista nici o monogramă, dar era albastră, exact cum îşi închipuise el, iar fata arăta teribil de drăguță aşa îmbrăcată, desculță, cu pantalonii suflecați pana la mijlocul gambelor şi cu părul răvăşit de somn. În ciuda coşmarurilor, arăta mai odihnită decât Tom. Clay era gata să pună prinsoare că arăta mai odihnită şi decât el.

— Nu-i vreun accident de maşină sau altceva, urmă el, ci pur şi simplu un bărbat care mănâncă un dovleac în curtea din spate a lui Tom.

Fata înainta între ei doi, se sprijini cu mâinile pe marginea chiuvetei şi se ridică pe vârfuri ca să privească afară. Brațul ei îl atinse pe al lui Clay şi el putu să simtă căldura somnului încă radiind dinspre pielea ei. Alice privi mult timp, apoi se întoarse către Tom.

- Ziceai că s-au sinucis toți, rosti ea şi Clay nu putea spune dacă era acuzatoare sau îl certa în glumă.

— N-am zis c-o ştiam în mod sigur, replică Tom cu glas jalnic.

— Mie mi s-a părut că erai foarte ferm.

Alice se uită din nou afară. Cel puțin, gândi Clay, nu izbucnea în istericale. De fapt i se părea că arăta remarcabil de calmă - chiar dacă aducea nițel cu Chaplin - în pijamaua aceea cam mare.

— Auziți?...

— Ce-i? întrebară ei simultan.

— Ia uitați-vă la roaba lângă care stă. Uitați-vă la roată.

Clay văzuse deja la ce se referea - maldărul împrăştiat de coji de dovleac, de miez de dovleac şi de semințe de dovleac.

— A lovit dovleacul de roată ca să-1 spargă şi să ajungă la miez, zise Alice. Cred că-i unul dintre ei...

Probabil că ea însăşi nu ştie asta, se gândi.

— Ah, e clar că-i unul dintre ei, spuse Clay.

Mecanicul George stătea în grădină cu picioarele depărtate, îngăduindu-i lui Clay să vadă că de ieri după-amiază uitase tot ce-1 învățase mama lui despre datul chiloților jos înainte să facă treaba mică.

— ...dar s-a folosit de roată ca de o *unealtă.* Asta nu mi se pare acțiunea unui nebun.

— Ieri, vorbi Tom, unul dintre ei folosea un cuțit. Iar altul lovea prin aer cu două antene auto.

— Da, totuşi... asta mi se pare cumva diferit.

— Mai paşnic, vrei să spui? Tom îl privi iarăşi pe intrusul din grădina sa. N-aş vrea să ies şi să aflu.

— Nu la asta mă referem. Nu voiam să spun „paşnic". Nu ştiu exact cum să explic...

Clay se gândi că înțelegea la ce se referea fata. Agresiunile la care asistaseră ieri fuseseră acțiuni orbeşti, care năvăleau pur şi simplu înainte. Ceva de felul orice-iese-în-cale. Da, omul de afaceri mânuise un cuțit şi tânărul musculos agitase antenele pe când alerga, însă în acelaşi timp bărbatul din parc rupsese cu dinții urechea unui câine. Pixie Albă se folosise tot de dinți. Situația actuală părea mult diferită şi nu numai pentru că se referea la hrănire, în loc de ucidere. Dar ca şi Alice, Clay nu putea defini precis *cum* anume diferea.

— Dumnezeule, încă doi, zise Alice.

Prin poarta deschisă din fundul curții intrară o femeie de vreo patruzeci de ani în costum-pantalon cenuşiu murdar şi un bărbat mai în vârstă, în şort pentru jogging şi un tricou pe care scria cu litere mari GRAY POWER. Femeia în costum-pantalon avusese o bluză verde care acum atârna în zdrențe, dezvăluind dedesubt cupele sutienului verde-deschis. Bărbatul mai în vârstă şchiopăta rău, dând puternic din coate la fiecare pas, ca şi cum ar fi înotat, pentru a-şi menține echilibrul. Piciorul stâng costeliv îi era desculț şi acoperit de sânge închegat. Rămăşițele unei şosete de sport, murdară de noroi şi sânge, îi fluturau în jurul gleznei stângi. Părul alb, destul de lung, îi atârna în jurul feței inexpresive ca un fel de glugă. Femeia în costum-pantalon scoase un sunet repetitiv care se auzi ca *Guum! Guum!,* în vreme ce examina curtea şi grădina. Se uită la George Mâncătorul de Dovleac de parcă nici n-ar fi contat, apoi trecu pe lângă el spre restul castraveților. Aici îngenunche, rupse unul de pe coardă şi începu să-l rontăie. Bătrânul în tricou GRAY POWER merse până la marginea grădinii şi după aceea rămase nemişcat ca un robot căruia i s-a terminat în cele din urmă bateria. Purta ochelari micuți cu ramă din aur - ochelari pentru citit, gândi Clay - ce sclipeau în lumina zorilor. Lui Clay i se părea o persoană care cândva fusese foarte inteligentă şi acum era teribil de nătângă.

Cei trei din bucătărie se strânseră laolaltă, uitându-se pe fereastră, aproape ținându-şi răsuflarea.

Privirea bătrânului se opri asupra lui George, care azvârli o bucată de coajă de dovleac, examina restul, după care îşi

reafundă fața în el şi-şi reluă micul dejun. Departe de a se comporta agresiv față de noii-veniți, părea că nici nu-i bagă în seamă.

Bătrânul avansa şchiopătând, se aplecă şi porni să tragă de un dovleac de mărimea unei mingi de fotbal. Era la mai puțin de un metru de George. Amintindu-şi bătălia sălbatică de la intrarea în stația de metrou, Clay îşi ținu răsuflarea şi aşteptă.

O simți pe Alice strângându-1 de braț. Orice căldură a somnului pierise din mâna ei.

— Ce-o să facă? şopti ea.

Clay se mulțumi să clatine din cap.

Bătrânul încercă să muşte din dovleac şi nu izbuti decât să se lovească cu nasul de coaja lui. Ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu era. Ochelarii i se strâmbară şi el îi împinse înapoi la locul lor. Era un gest atât de normal, încât, pentru o fracțiune de secundă, Clay avu impresia covârşitoare că *el* era cel nebun.

— *Guum!* țipă femeia în bluză zdrențuită şi-şi azvârli castravetele pe jumătate mâncat.

Zărise câteva roşii şi se târî în patru labe către ele, cu părul atârnându-i peste față. Turul pantalonilor era îngrozitor de murdar.

Bătrânul observase roaba ornamentală. Îşi duse dovleacul acolo şi abia atunci păru să-1 remarce pe George, care stătea lângă ea. Îl privi şi înclină capul pe un umăr. George gesticula spre roaba cu un braț mânjit în portocaliu, un gest pe care Clay îl văzuse de o mie de ori.

— Serveşte-te..., murmură Tom. Să fiu al dracu'!

Bătrânul se lăsă în genunchi, o mişcare ce îi cauză în mod vizibil multă durere, făcu o grimasă, înălță fața ridată spre cerul care se lumina şi icni mormăit. După aceea ridică dovleacul deasupra roții. Studie traiectoria de coborâre pentru câteva clipe, cu bicepşii bătrâni tremurând, şi coborî dovleacul, despicându-1 în două jumătăți cărnoase. Ceea ce se petrecu în continuare se petrecu rapid. George lăsă bucata sa de dovleac, pe jumătate mâncată, să-i cadă în poală, se

balansa înainte, prinse capul bătrânului între palmele lui voinice, pătate în portocaliu, şi-1 răsuci. Pârâitul gâtului rupt al bătrânului se auzi chiar dinapoia geamului. Părul alb şi lung fâlfâi în jurul capului. Ochelarii mici dispărură printre nişte legume despre care Clay bănuia că ar fi sfecle. Trupul i se zbătu o dată, apoi se înmuie. George îi dădu drumul. Alice începu să țipe şi Tom îi acoperi gura cu mâna, iar ochii fetei, bulbucați de teroare, se holbară peste muchia palmei sale. Afară, în grădină, George luă altă bucată de dovleac şi muşcă perfect calm.

Femeia în bluza zdrențuită privi în jur o clipă, nepăsător, după care culese o tomată şi muşcă din ea. Zeama roşie îi curse pe bărbie şi se prelinse pe cutele murdare ale gâtului. Ea şi George stăteau acolo, în grădina din spate a lui Tom McCourt, mâncând legume şi, dintr-un motiv necunoscut, în mintea lui Clay apăru numele unuia dintre tablourile sale favorite - *împărăția păcii* de Edward Hicks.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare până ce Tom nu-1 privi mohorât şi comentă:

- Nu mai e cazul.

13

Stăteau tot acolo, la fereastra bucătăriei, şi peste cinci minute, când o alarmă începu să răcnească în depărtare. Părea obosită şi răguşită, ca şi cum avea să se epuizeze în curând.

— Ai idee ce poate să fie? întrebă Clay.

În grădină, George abandonase dovleacul şi dezgropa un cartof mare. Acțiunea lui îl apropiase de femeie, dar nu dovedi nici un interes față de ea. Cel puțin, deocamdată.

— Părerea mea este că tocmai a cedat generatorul de la super-marketul Safeway din centru, spuse Tom. Din cauza produselor perisabile, acolo există probabil o alarmă cu baterii. Este însă numai o bănuială. Ar putea la fel de bine să fie First Malden Bank şi T...

— Ia priviți! exclamă Alice.

Femeia se opri din gestul de desprindere a altei roşii, se ridică şi porni spre latura estică a casei lui Tom. Când trecu pe lângă el, George se sculă în picioare şi Clay fu sigur că intenționa s-o ucidă aşa cum făcuse cu bătrânul. Se crispa, anticipând momentul respectiv, şi-1 văzu pe Tom întinzându-se către Alice, ca s-o împiedice să se uite. Însă George se mulțumi să plece după femeie şi dispăru după colțul casei.

Alice se întoarse şi se grăbi spre uşa bucătăriei.

— Nu-i lăsa să te vadă! strigă Tom înăbuşit şi alarmat şi ieşi după ea.

— Nu-ți face griji, răspunse fata.

Clay îi urmă, neliniştit pentru toți.

Ajunseră la uşa sufrageriei la timp pentru a vedea femeia în costum-pantalon murdar şi pe George în salopeta şi mai împuțită trecând prin fața ferestrei sufrageriei, cu trupurile segmentate de jaluzelele orizontale ce fuseseră coborâte, dar nu alipite. Nici unul dintre ei nu privi spre casă, iar George era acum atât de aproape de femeie, încât ar fi putut s-o muşte de ceafă. Urmată de Tom şi Clay, Alice fugi prin hol spre cabinetul micuț al lui Tom. Aici jaluzelele *erau* închise, însă Clay văzu umbrele proiectate ale celor doi trecând iute peste ele. Alice continuă pe hol, către uşa deschisă a verandei. Pătura era jumătate pe canapea şi jumătate pe jos, aşa cum o lăsase Clay, şi veranda era inundată de lumina strălucitoare a dimineții. Razele soarelui păreau că ard pe scânduri.

— Alice, ai grijă! rosti Clay. Ai...

Fata se oprise. Stătea locului şi privea. Tom se opri apoi lângă ea şi Clay văzu că aveau exact aceeaşi înălțime. Văzuți aşa, ar fi putut să fie frate şi soră. Nici unul dintre ei nu se sinchisea deloc să evite de a fi zărit.

— Să-mi bag picioarele, spuse Tom.

Vorbise pe un ton de parcă i s-ar fi tăiat răsuflarea. Lângă el, Alice izbucni în plâns. Era genul de plânset cu hohote înecate al unui copil obosit. Al unui copil care începe să se obişnuiască cu pedepsele.

Clay li se alătură. Femeia în costum-pantalon traversa peluza şi George continua să vină după ea, înaintând în acelaşi ritm.

Mergeau practic la unison, ca la defilare. Armonia aceea se strica puțin la bordură, când George veni în stânga femeii, devenindu-i extremă, în loc de fundaş.

Strada Salem era plină de nebuni.

Inițial, Clay aprecie că erau o mie sau mai mulți. După aceea controlul fu preluat de observatorul din el - ochiul detaşat al artistului - şi-şi dădu seama că fusese o supraestimare pripită, determinată pur şi simplu de surpriza de a zări pe cineva pe o stradă la care se aşteptase să fie pustie şi de şocul înțelegerii că toți erau dintre *ei.* Nu se puteau confunda fețele inexpresive, ochii ce păreau să privească în gol, hainele murdare, însângerate, mototolite (în câteva cazuri, nu existau nici un fel de haine), ocazionalele croncăniturisau gesturi smucite. Un bărbat îmbrăcat doar în chiloți albi, mulați, şi tricou de polo părea să salute întruna; o femeie masivă a cărei buză inferioară era despicată şi atârna în două falduri cărnoase, dezvelindu-i complet dinții de jos; un adolescent înalt în şort de blugi care mergea prin mijlocul străzii ținând într-o mână ceva ce părea a fi un levier acoperit cu sânge închegat; un gentleman indian sau pakistanez care trecu pe lângă locuința lui Tom mişcându-şi falca dintr-o parte în alta şi în acelaşi timp clănțănind din dinți; un băiat - Dumnezeule, un băiat de vârsta lui Johnny! - care mergea fără să trădeze nici cel mai mic semn de durere, deşi un braț i se bălăngănea sub proeminența umărului dislocat; o tânără drăguță în fustă scurtă şi maieu care părea să mănânce din stomacul roşu al unei ciori. Unii gemeau, unii scoteau sunete care poate că fuseseră cândva cuvinte şi toți mergeau spre est. Clay nu ştia dacă erau atraşi de alarma care urla ori de mirosul mâncării, însă toți mergeau în direcția centrului lui Malden.

— Hristoase, spuse Tom, paradisul morților vii!

Clay nu se obosi să răspundă. Oamenii de afară nu erau tocmai morți vii, totuşi Tom folosise o comparație destul de

potrivită. *Dacă vreunul dintre ei se uită-ncoace, ne vede şi decide să vina după noi, am terminat-o. N-o să avem nici cea mai mică şansă. Nici chiar dacă ne-am baricada în beci. Să mai luăm armele de vizavi? Las-o baltă!*

Ideea că soția şi fiul său puteau fi - foarte probabil *erau* - nevoiți să aibă de-a face cu asemenea creaturi îl umplea de groază. Aceasta nu era însă o bandă desenată şi el nu era un erou, ci era neajutorat. Poate că ei trei se aflau în siguranță în casă, dar în privința viitorului imediat nu se părea deloc că el, Tom şi Alice aveau să plece undeva.

14

— Sunt ca păsările, zise Alice şi-şi şterse lacrimile de pe obraji cu podurile palmelor. Un stol de păsări.

Clay înțelese imediat ce voia ea să spună şi o strânse în brațe, mânat de un impuls. Fata pusese degetul pe ceva care-l izbise de prima dată când îl zărise pe mecanicul George urmând-o pe femeie în loc s-o ucidă, aşa cum făcuse cu bătrânul. În mod clar, cei doi aveau mințile golite, totuşi păruseră să iasă în fața casei în urma unui acord nerostit.

— Nu pricep, spuse Tom.

— Probabil că n-ai văzut *Marşul pinguinilor,* comentă Alice.

— Aşa-i, încuviință Tom. Când vreau să văd pe cineva legănându-se în frac, mă duc la un restaurant franțuzesc.

— Dar n-ai observat niciodată cum se comportă păsările, întrebă Clay, mai ales primăvara şi toamna? Nu pot să cred că n-ai văzut aşa ceva. Se adună toate în acelaşi copac sau pe aceeaşi fir de telefon...

— Uneori atât de multe, încât firul se curbează sub greutatea lor, adăugă Alice, dar toate îşi iau zborul în aceeaşi clipă. Tata spune că au probabil un conducător de grup, însă domnul Sullivan de la Ştiințele Naturii - asta a fost în gimnaziu - ne-a zis că-i vorba despre o minte de grup, aşa cum au furnicile când ies toate din muşuroi sau ca albinele dintr-un stup.

— Stolul coteşte la dreapta sau la stânga, cu toate păsările în acelaşi timp şi fără să se atingă vreodată între ele, spuse Clay.

Uneori cerul e negru de atâtea păsări şi fac un zgomot care te poate înnebuni. Tăcu câteva clipe. Cel puțin aşa-i la țară, unde locuiesc eu. Făcu iarăşi o pauză. Tom, tu... tu recunoşti pe cineva dintre oamenii ăştia?

— Pe câțiva. Ăla-i domnul Potowami, de la brutărie, şi i-1 arătă pe indianul care-şi mişca falca şi clănțănea din dinți. Tânăra aceea drăguțică... Cred că lucrează la bancă. Şi mai ții minte că ți-am pomenit de Scottoni, vecinul meu din spate?

Clay aprobă.

Foarte palid, Tom indică o femeie vizibil însărcinată, îmbrăcată doar într-un şorț pătat de mâncare ce-i cobora până în partea de sus a coapselor. Părul blond era lipit de obrajii ei cu gropițe şi un diamant îi sclipea într-o nară.

— Aia-i nora lui, Judy. Ea s-a străduit din răsputeri să fie amabilă cu mine.

Adăugă pe un ton sec, indiferent:

— Mi se rupe inima.

Dinspre centrul oraşului se auzi o împuşcătură sonoră. Alice țipă, dar acum Tom nu mai fu nevoit să-i acopere gura, pentru că o făcu ea însăşi. Oricum, nimeni dintre cei de pe stradă nu privi în direcția lor. De asemenea, nici împuşcătura - Clay credea că fusese o armă de vânătoare - nu păruse să-i fi neliniştit. Continuau să meargă, nici mai repede şi nici mai încet. Clay aşteptă altă împuşcătură, însă se auzi doar un țipăt, foarte scurt, care se opri ca şi cum fusese retezat.

Stând în penumbră, la intrarea verandei, cei trei rămaseră privind, fără să vorbească. Toți cei de pe stradă se îndreptau către est şi deşi nu se putea spune că mergeau în formație, dovedeau o ordine indiscutabilă. Pentru Clay, ordinea aceea era exprimată cel mai bine nu de vederea telnebunilor în sine, care adesea şchiopătau şi uneori se împleticeau, bolboroseau şi făceau gesturi stranii, ci de defilarea tăcută şi ordonată a umbrelor lor pe pavaj. Îl ducea cu gândul la filmele de ştiri din al Doilea Război Mondial pe care le vizionase, în care valuri

după valuri de bombardiere străbăteau cerul. El numără două sute cincizeci de oameni înainte de a renunța s-o mai facă. Bărbați, femei, adolescenți... De asemenea, destui copii de vârsta lui Johnny. Mult mai mulți copii decât bătrâni, deşi zărise numai câțiva copii sub zece ani. Nu-i plăcea să se gândească la ce se putuse întâmpla cu micuții şi micuțele de care nu avusese cine să aibă grijă când se declanşase Semnalul.

Sau micuții şi micuțele care fuseseră în grija unor persoane cu telefoane mobile.

Iar în privința copiilor cu ochi goi pe care-i vedea, Clay se întrebă câți dintre cei care tocmai treceau prin fața lui îşi sâcâiseră părinții anul trecut pentru telefoane mobile cu tonuri speciale, aşa cum făcuse Johnny.

— O singură minte, rosti brusc Tom. Chiar crezi aşa ceva?

— *Eu* aproape că o cred, răspunse Alice. Fiindcă... de fapt... ei ce minte proprie au?

— Are dreptate, spuse Clay.

Migrația (odată ce o definiseşi aşa era greu să gândeşti că putea fi altceva) se rarefie, dar nu se opri nici după o jumătate de oră; trei bărbați în linie unul lângă celălalt - unul în tricou de bowling, unul în resturile unui costum, unul cu partea inferioară a feței complet ascunsă de o crustă de sânge închegat - apoi doi bărbați şi o femeie mergând într-un fel de şir conga, o femeie de vârstă mijlocie care aducea cu o bibliotecară (desigur, dacă ignorai un sân dezvelit ce se bălăbănea în vânt) mergând în tandem cu o fată insuficient dezvoltată, stângace, care putea să fi fost ajutoarea ei. După aceea o pauză şi încă o duzină, părând aproape să formeze un careu gol la mijloc, ca o unitate de luptă din războaiele napoleoniene. Iar din depărtare începuseră să se audă zgomote ca de război - un pocnet sporadic de foc de puşcă sau pistol, iar o dată (şi din apropiere, poate din învecinatul Medford sau chiar de aici, din Malden) mugetul prelung, răpăit al unei arme automate de calibru mare. De asemenea, țipete. Cele mai multe răsunau îndepărtat, însă Clay era sigur asupra naturii lor.

Pe aici încă existau şi alţi oameni întregi la minte, destui, iar unii *izbutiseră* să pună mâna pe arme. Era foarte probabil ca oamenii aceia să tragă în telnebuni. Alţii însă nu fuseseră îndeajuns de norocoşi pentru a fi în case când răsărise soarele şi se iviseră nebunii. Se gândi la George, mecanicul care prinsese capul bătrânului între palmele lui portocalii, răsucitura, pocnitura, şi ochelarii mici de lectură care zburaseră în sfecle, unde aveau să rămână. Şi să rămână. Şi să rămână...

— Vreau să merg în living şi să stau jos, rosti Alice. Nu mai vreau să mă uit la ei. Nici să-i aud. Mi se face rău.

— Sigur că da, încuviinţă Clay. Tom, de ce nu?...

— Nu, spuse Tom. Du-te tu. Eu rămân aici şi mă mai uit o vreme. Cred că unul dintre noi *ar trebui* să stea de pază, nu?

Clay aprobă din cap. Aşa credea şi el.

— Peste vreo oră, sau cam aşa, mă poţi schimba. O să facem cu rândul.

— Bine. S-a făcut.

Când porniră înapoi pe hol, Clay cu braţul după umerii Alicei, Tom spuse:

— Încă ceva.

Ei întoarseră capetele.

— Cred că azi ar trebui să încercăm şi să ne odihnim cât mai mult cu putinţă. Asta dacă mai intenţionăm să mergem spre nord.

Clay se uită atent la el, ca să se asigure că Tom mai era în toate minţile. Părea să fie, dar...

— N-ai văzut ce se-ntâmplă afară? întrebă el. N-ai auzit împuşcăturile? N-ai auzit... - nu voia să zică *zbierete* faţă de Alice, deşiDumnezeu ştia că era niţel cam târziu pentru a încerca să-i protejeze sensibilitatea ce-i mai rămăsese - ...strigătele?

— Ba da, răspunse Tom. Dar nebunii au stat înăuntru *azi-noapte,* nu-i aşa?

Pentru o clipă, nici Clay, nici Alice nu se clintiră, după care fata porni să lovească uşor din palme, în aplauze moi, aproape silenţioase. Şi Clay începu să surâdă. Îşi simţea zâmbetul

strâmb şi nefamiliar pe chip, iar speranța care-l însoțea era de-a dreptul dureroasă.

— Tom, rosti el, s-ar putea să fii un geniu.

Tom nu-i întoarse zâmbetul.

- Nu te baza pe asta, zise el. N-am obținut niciodată cine ştie ce rezultate la testele de inteligență.

15

Simțindu-se în mod clar mai bine - şi asta trebuia să fie un lucru bun, aprecie Clay - Alice sui la etaj ca să caute printre hainele lui Tom ceva ce să poată îmbrăca. Clay se aşeză pe canapea şi se gândi la Sharon şi Johnny, încercând să decidă ce ar fi făcut ei şi unde s-ar fi dus, presupunând permanent că fuseseră îndeajuns de norocoşi pentru a fi împreună. Începu să picotească şi-i văzu limpede în şcoala elementară Kent Pond, acolo unde preda Sharon. Erau baricadați în sala de sport cu alte douăzeci sau treizeci de persoane, mâncând sandvişuri de la bufetul şcolii şi bând lapte din cutiuțele de carton. Ei...

Alice îl trezi, strigând de la etaj. Clay îşi privi ceasul şi văzu că dormise douăzeci de minute. Din gura întredeschisă, saliva i se prelinsese pe bărbie.

— Alice? Se duse la piciorul treptelor. S-a-ntâmplat ceva?

Văzu că Tom privea de asemenea în direcția scării.

— Nu, dar poți să vii pentru o secundă?

— Sigur că da.

Se uită la Tom, strânse din umeri, apoi urcă.

Alice se afla în dormitorul pentru oaspeți, care nu părea să fi avut parte de mulți oaspeți, deşi cele două perne sugerau că Tom petrecuse mare parte a nopții alături de fată, iar aşternutul mototolit sugera în plus un somn nu tocmai odihnitor. Fata găsise o pereche de pantaloni care aproape că i se potriveau şi o bluză de trening pe pieptul căreia scria CANOBIE LAKE PARK, sub conturul unui montagne russe. Pe podea se găsea genul de radiocasetofon cu CD player portabil

mare, după care Clay şi prietenii lui tânjiseră cândva, tot aşa cum Johnny-Gee tânjise după telefonul mobil roşu. Clay şi prietenii lui numeau asemenea aparate „ghetou-blastere" sau „bum-boxuri".

— Era în debara şi bateriile par noi, zise Alice. M-am gândit să-i dau drumul şi să caut un post de radio, însă după aceea m-am temut.

El se uită la ghetou-blasterul de pe podeaua frumos parchetată din dormitorul pentru oaspeți şi se temu de asemenea. Putea la fel de bine să fi fost o armă încărcată. Încerca totuşi impulsul de a întinde mâna şi a răsuci selectorul de mod, îndreptat acum spre CD şi FM, şi presupunea că Alice simțise acelaşi imbold şi de aceea îl chemase. Imboldul de a atinge o armă încărcată n-ar fi diferit cu nimic.

— Soră-mea mi 1-a dăruit acum doi ani de ziua mea de naştere, rosti Tom din prag şi amândoi tresăriră. În iulie, i-am pus baterii şi l-am luat la plajă. Când eram puşti, mergeam toți la plajă şi ascultam la radiouri, deşi eu n-am avut niciodată unul atât de mare.

— Nici eu, spuse Clay. Dar mi-am dorit unul.

— M-am dus la plaja Hampton din New Hampshire, cu un teanc de CD-uri cu Van Halen şi Madonna, însă n-a mai fost acelaşi lucru. Nici pe departe. De atunci nu l-am mai folosit. Bănuiesc că nu emite nici un post, aşa-i?

— Eu fac prinsoare că unele mai emit, spuse Alice. (Îşi muşca buza inferioară şi Clay se gândi că dacă n-avea să înceteze în scurt timp, avea să înceapă să sângereze.) Cele pe care prietenii mei le numesc roboptzeci. Au denumiri prietenoase ca BOB şi FRANK, dar toate provin de la un radicomputer gigantic din Colorado şi sunt transmise prin satelit. Cel puțin aşa zic prietenii mei. Şi...îşi umezi cu limba locul pe care-1 muşca. Imediat sub pieliță strălucea sângele.

— Şi tot aşa sunt direcționate şi semnalele telefoanelor mobile, nu? Prin satelit.

— Nu ştiu, răspunse Tom. Probabil că aşa este în cazul apelurilor interurbane... iar pentru cele transatlantice este

absolut sigur... şi mai cred că un geniu al informaticii ar putea dirija un semnal incorect de satelit în toate turnurile de microunde pe care le vezi... cele care amplifică semnalul pe parcurs...

Clay ştia despre ce turnuri vorbea - schelete din oțel acoperite aproape complet de antene radar rotunde ca nişte ventuze cenuşii. Se înălțaseră peste tot în ultimii zece ani.

— Dacă am putea recepționa o stație locală, spuse Tom, am putea afla ştiri. Am avea idee ce să facem, unde să mergem...

— Da, dar dacă semnalul *acela* este şi la radio? rosti Alice. *Asta* întreb eu. Dacă auziți ce-a... - îşi umezi iarăşi buzele, apoi reîncepu să le morfolească - ce-a auzit mama? Şi tata? Şi el, da, da, şi el, avea un mobil nou-nouț, cu cele mai recente funcții... video, autoapelare, conexiune Internet... se *topea* după jucăria aia. Scoase un hohot, care era în acelaşi timp isteric şi îndurerat, într-o combinație amețitoare. Dacă auziți ce-au auzit şi *ei?* Părinții mei şi ei, cei de-afară? Vreți să riscați asta?

La început Tom nu spuse nimic. După aceea, precaut, ca şi cum ar fi testat ideea, vorbi:

— *Unul* dintre noi ar putea s-o rişte. Ceilalți doi ar putea să iasă şi să aştepte până ce...

— Nu, zise Clay.

— *Va rog,* nu, spuse Alice. Era pe punctul să reizbucnească în lacrimi. Vă vreau pe *amândoi.* Am nevoie de voi *amândoi.*

Stăteau în jurul radioului şi se uitau la el. Clay se pomeni gândindu-se la romanele science-fiction pe care le citise în adolescență (uneori la plajă, ascultând Nirvana în loc de Van Halen la radio). În nu puține dintre ele, lumea se sfârşea, iar apoi eroii o

reconstruiau. Nu fără strădanii şi obstacole, însă, da, ei foloseau unelte şi tehnologie şi o reconstruiau. Nu-şi putea reaminti vreo carte în care eroii să stea pur şi simplu într-un dormitor, uitându-se la un aparat de radio. *Mai devreme sau mai târziu,* gândi el, *cineva o sa ridice o unealtă sau o să deschidă un radio, fiindcă cineva trebuie s-o facă.*

Da. Dar nu în dimineața asta.

Simțindu-se ca şi când ar fi trădat ceva mai mare decât putea să înțeleagă, ridică ghetou-blasterul lui Tom, îl puse înapoi în debara şi închise uşa.

16

Cam după vreo oră, migrația către est începu să-şi piardă caracterul ordonat. Clay era de veghe. Alice se afla în bucătărie, mâncând unul dintre sandvişurile pe care le aduseseră din Boston - spusese că trebuiau să termine sandvişurile înainte de a deschide conservele din cămara micuță a lui Tom, pentru că nici unul dintre ei nu ştia când vor mai găsi carne proaspătă - iar Tom dormea în living, pe canapea. Clay îl putea auzi sforăind fericit.

Observă câțiva oameni care mergeau împotriva curentului general spre est, apoi percepu un fel de diminuare a ordinii de pe Salem, ceva atât de subtil încât mintea lui înregistra doar ca o intuiție ceea ce zărea ochiul. Inițial o ignoră, ca fiind o impresie falsă cauzată de cei câțiva rătăcitori - chiar mai descreierați decât restul - care se îndreptau spre vest, nu spre est, după care coborî privirea către umbre. Configurațiile ordonate în formă de „V" pe care le observase mai devreme începuseră să se deformeze, iar în scurt timp dispărură complet.

Majoritatea oamenilor se îndreptau acum spre vest şi unii dintre ei molfăiau produse pe care le luaseră din magazine, probabil din supermarketul Safeway despre care amintise Tom. Nora domnului Scottoni, Judy, avea o găletuşă enormă de înghețată cu ciocolată ce se topea, pe care o ținea în brațe şi care o mânjise de la genunchi până la nasul cârn; fața ei acoperită practic de ciocolată o făcea să semene cu o actriță dintr-un spectacol cu albi deghizați în negri. Iar dacă dl Potowami avusese cândva predispoziții vegetariene, acestea dispăruseră demult; el mesteca din ambii pumni plini cu hamburgeri cruzi, chiar în vreme ce mergea. Un bărbat gras, în costum murdar, avea ceva ce semăna cu o pulpă de miel parțial decongelată, iar când Judy Scottoni încercă să i-o

tragă din mână, el o pocni cu sălbăticie drept în mijlocul frunții. Femeia căzu fără un sunet, aidoma unei viţele lovite cu maiul, cu pântecele însărcinat în faţă, strivind găletuşă de ciocolată Breyers.

Încăierările erau destule şi majoritatea destul de violente, dar nu se revenise la sălbăticia totală din după-amiaza trecută. În tot cazul, nu aici. În centrul Maldenului, alarma, care din capul locului sunase obosit, se oprise de mult. În depărtare răsunau sporadic focuri de armă, totuşi nici unul nu fusese aproape, după acea singură împuşcătură din centrul oraşului. Clay se uită cu atenție dacă vreun nebun încerca să intre într-o casă, însă, deşi ocazional suiau pe peluze, ei nu dovedeau în vreun fel că ar trece de la încălcarea ilegală a proprietății la spargere. Principala lor ocupație era să rătăcească de colo-colo, încercând ocazional să înhaţe mâncarea altcuiva, uneori lovindu-se sau muşcându-se. Trei sau patru - printre care Judy Scottoni - zăceau pe stradă, fie morți, fie leşinați. Majoritatea celor care trecuseră mai devreme pe lângă casa lui Tom erau tot în piaţa oraşului, bănui Clay, participând la un dans pe stradă sau la Primul Festival Anual de Carne Crudă din Malden, şi-i mulțumi proniei pentru asta. Era totuşi straniu felul în care concentrarea anterioară - senzația de *cârd* - păruse să se destrame şi să dispară.

După amiază, când i se făcu somn în mod serios, Clay se duse în bucătărie şi o găsi pe Alice moțăind la masă, cu capul pe braţe. Într-o mână ținea pantofiorul căruia îi spusese Baby Nike. Când o trezi, fata îl privi buimacă şi strânse pantofiorul la pieptul bluzei de trening, ca şi cum s-ar fi temut că el ar fi încercat să i-1 ia.

El o întrebă dacă putea să vegheze o vreme din capul holului, fără să adoarmă din nou, ori să fie văzută, şi fata răspunse că putea. Clay o crezu pe cuvânt şi-i aduse un scaun. Alice se opri pentru o secundă în uşa livingului.

— Ia fii atent, îi zise.

Clay privi peste umărul ei şi-1 văzu pe motanul Rafe dormind pe abdomenul lui Tom. Pufni amuzat.

Alice se aşeză pe scaunul pe care Clay îl instalase dincolo de uşă, pentru a nu fi văzută de cineva care s-ar fi uitat la casă. După o singură privire aruncată afară, fata spuse:

— Nu mai sunt un cârd. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu.

— Cât e ora?

El îşi privi ceasul.

— Douăsprezece şi douăzeci.

— La ce oră am remarcat noi că *mergeau* în cârd?

— Nu ştiu, Alice. Încerca să fie răbdător cu ea, dar abia putea ține ochii deschişi. La şase jumătate? Şapte? Nu ştiu. Contează?

— Dacă le-am putea întocmi un orar, ar conta mult, nu crezi?

Clay îi spuse că se va gândi la asta după ce avea să doarmă nițel.

— Două ore, după aceea trezeşte-mă pe mine sau pe Tom, îi zise. Chiar mai devreme, dacă se-ntâmplă ceva anormal.

— E greu să fie mult mai anormal, rosti ea încet. Du-te la etaj. Arăți realmente terminat.

Clay sui în dormitorul de oaspeți de la etaj, îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. Se gândi pentru o clipă la cuvintele ei: *Dacă le-am putea întocmi un orar.* S-ar fi putut ca fata să fi avut o idee. Nu mare lucru, însă poate...

Era o încăpere plăcută, foarte plăcută, plină de soare. Când stai întins într-o asemenea odaie, îți vine uşor să uiți că în debara exista un radio pe care n-ai curaj să-1 porneşti. Nu-ți vine la fel de uşor să uiți că soția, de care te-ai separat, dar pe care încă o iubeşti, poate să fie moartă şi că fiul - pe care nu-1 iubeşti, ci-1 adori - poate să fie nebun. In acelaşi timp, orice trup are nişte imperative, nu? Iar dacă pentru somnul de după-amiază existase vreodată o cameră perfectă, atunci aceasta era. Şobolanul-panicii zvâcni, însă nu muşcă, şi Clay adormi imediat ce închise ochii.

17

De data aceasta Alice fu cea care-1 scutură, deşteptându-1. Pantofiorul mov se legăna înainte şi înapoi, când îl zgâlțâia. Fata legase obiectul în jurul încheieturii stângi, transformându-1 într-un talisman destul de macabru. Lumina din odaie se schimbase - se îndrepta spre peretele opus şi-şi diminuase intensitatea. Clay se întorsese pe o parte şi simțea nevoia să urineze, un semn sigur că dormise destul de mult. Se ridică grăbit în capul oaselor şi fu surprins - aproape îngrozit - să vadă că era şase fără un sfert. Dormise mai mult de cinci ore. Dar, desigur, noaptea trecută nu fusese prima lui noapte de odihnă imperfectă; şi cu o noapte în urmă

dormise prost. Fusese agitat înaintea prezentării pe care o susținuse în fața celor de la Editura Dark Horse.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el, prinzând-o pe fată de încheietură. De ce m-ai lăsat să dorm aşa mult?

— Fiindcă aveai nevoie de somn, răspunse Alice. Tom a dormit până la două şi eu am dormit până la patru. De atunci, am privit

împreună. Vino jos să te uiți. Mi se pare uluitor.

— Iar sunt în cârd?

Ea încuviință din cap.

— Acum însă merg în direcția opusă. Şi asta nu-i tot. Vino să vezi.

Clay îşi goli vezica şi se grăbi la parter. Tom şi Alice stăteau în pragul verandei, ținându-se după talie unul pe celălalt. Nu se mai

punea problema de a fi văzuți; cerul se înnorase şi veranda era complet în umbră. Oricum, pe strada Salem mai erau doar câțiva oameni şi toți mergeau către vest, nu tocmai alergând, dar cu pas destul de vioi. Un grup de patru umbla chiar pe carosabil, trecând peste trupuri şi resturi de alimente, printre care o pulpă de miel, acum roasă până la os, o mulțime de pungi de celofan şi cutii de carton rupte şi diverse rămăşițe de fructe şi legume abandonate. După ei venea un grup de şase, în linie, cu cei doi din extremități mergând pe trotuare. Nu se uitau unul la celălalt, însă se mişcau atât de hotărât la

unison când trecură pe lângă casa lui Tom, încât, pentru o secundă, părură un singur om şi Clay observă că până şi braţele li se mişcau în acelaşi ritm. Îi urma un puşti de vreo paisprezece ani, care şchiopăta, zbierând mugete nearticulate şi încercând să ţină pasul.

— Nu se ocupă de morţi şi de cei total lipsiţi de cunoştinţă, zise Tom, dar pe doi care se mai mişcau i-au ajutat.

Clay se uită după femeia însărcinată şi n-o mai văzu.

— Doamna Scottoni? întrebă el.

— Era printre cei pe care i-au ajutat, răspunse Tom.

— Aşadar se comportă din nou ca nişte oameni.

— Nu te grăbi să tragi concluzia asta, spuse Alice. Unul dintre bărbaţii pe care au încercat să-i ajute nu putea să umble şi după ce a căzut de vreo două ori, unul dintre cei care-1 ridicau s-a săturat să fie un bun samaritean şi, pur şi simplu...

— L-a omorât, zise Tom. Dar nu cu mâinile, aşa cum a făcut cel din grădină, ci cu dinţii. I-a sfâşiat beregata.

— Am văzut ce-o să se-ntâmple şi mi-am ferit privirea, rosti Alice, totuşi am auzit. El a... *chiţăit.*

— Uşurel, spuse Tom şi o strânse cu blândeţe de braţ. Uşurel.

Strada era aproape complet pustie. Apărură alţi doi rătăcitori şi, cu toate că mergeau mai mult sau mai puţin unul lângă celălalt, amândoi şchiopătau atât de rău, încât nu lăsau deloc impresia de unison.

— Unde merg? întrebă Clay.

are dreptate.

— Alice crede că ei intră undeva, răspunse Tom şi glasul îi părea surescitat. Înainte de a se înnopta. Poate că

— Unde? *Unde* intră? Aţi văzut pe vreunul intrând în case de pe cvartalul ăsta?

— Nu. ’

Răspunseseră amândoi simultan.

urmare, mulţi se află sport ale şcolilor.

— Nu s-au întors toţi, zise Alice. În tot cazul, nu s-au *întors* la fel de mulţi pe cât au plecat azi-dimineaţă. Prin încă în

centrul Maldenului sau mai departe. Este posibil să se fi îndreptat spre clădiri publice, de pildă sălile de

Sălile de sport ale şcolilor... Lui Clay nu-i plăcea deloc cum suna.

— Ați văzut filmul *Dimineața morții*[1]*?* întrebă ea.

i.în original, Dawn ofthe Dead (n tr.).

— Da, încuviință Clay. Să nu-mi zici că cineva te-a lăsat *pe tine* să-1 vezi.

Fata se uită la el de parcă ar fi fost sărac cu duhul. Sau bătrân.

— O prietenă de-a mea avea DVD-ul. L-am văzut demult, în clasa a opta, într-o noapte când am rămas la ea acasă. *(Hăt pe vremea când mai circula poştalionul şi bizonii erau regii preriei,* spunea tonul ei.) în filmul ăla, toți morții - mă rog, nu chiar toți, însă foarte mulți - se duceau la mall după ce se trezeau.

Tom McCourt se holbă la ea o secundă, apoi izbucni în râs. Nu era un râs simplu, de altfel, ci o serie lungă de hohote, atât de puternice, încât fu nevoit să se sprijine de perete şi Clay consideră că era mai înțelept să închidă uşa dintre hol şi verandă. Nu putea şti cât de bine auzeau creaturile acelea care şontâcăiau pe stradă; în clipa aceea nu se putea gândi decât că auzul smintitului povestitor al lui Poe din *Inima care-şi spune taina* fusese extrem de ascuțit.

— Da, *aşa* au făcut, zise Alice punându-şi mâinile în şolduri şi pantofiorul făcu o tumbă prin aer. S-au dus drept la mall.

Tom hohoti încă şi mai tare. Genunchii îi tremurară şi bărbatul se prelinse încet pe podeaua holului, râzând din toți rărunchii şi lovindu-se cu palmele peste cămaşă.

— Au *murit...,* icni el, ... şi s-au *trezit...* ca să meargă la *mall.* Iisuse Hristoase, da' Jerry *F-Falwell...*

Răbufni în altă cascadă de hohote. Lacrimile îi curgeau acum pe obraji în pâraie limpezi. Izbuti să-şi regăsească suficient control de sine ca să termine:

- Jerry Falwell[2] ştie că raiul este mallul Newcastle?

Clay începu şi el să râdă. Râse şi Alice, deşi lui Clay i se părea că fata era nițel iritată pentru că referirea făcută de ea nu fusese întâmpinată cu interes sau măcar amuzament, ci cu tăvăleli pe jos de râs. Pe de altă parte, când oamenii încep să râdă, e greu să nu li te alături. Chiar şi dacă eşti iritat.

Aproape că se opriseră, când Clay spuse fără nici o legătură:

— Dacă raiu' nu seamănă mult cu Dixie, eu nu vreau să mă duc.

Asta stârni alte hohote, din partea tuturor. Alice încă râdea, când spuse:

— Dacă merg în cârd, iar noaptea se cuibăresc ca găinile în săli de sport şi malluri, oamenii i-ar putea mitralia cu sutele.

Clay se opri cel dintâi din râs. Apoi amuți şi Tom. O privi, şi-şi şterse saliva din mustăcioara lui bine îngrijită.

Alice aprobă din cap. Veselia îi colorase obrajii şi continua să zâmbească. Trecuse, cel puțin momentan, dincolo de drăgălăşenie şi pătrunsese în frumusețea reală.

— Cu miile, poate, dacă merg toți în acelaşi loc.

— Iisuse, rosti Tom, după care îşi scoase ochelarii şi începu să le lustruiască lentilele. Nu te-ncurci.

- E vorba de supraviețuire, zise Alice sec. Îşi coborî privirea spre pantofiorul legat de încheietură, apoi ridică ochii spre cei doi bărbați. Dădu iarăşi din cap. Ar trebui să întocmim un orar. Să aflăm *dacă* merg în cârd şi *când* merg în cârd. *Dacă* se cuibăresc ca găinile pentru culcare şi *unde* o fac. Fiindcă dacă pot fi încadrați într-un orar...

18

Clay îi condusese afară din Boston, dar când ei trei părăsiră casa de pe strada Salem după aproape douăzeci şi patru de ore, Alice Maxwell, în vârstă de cincisprezece ani, era categoric conducătorul grupului. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât Clay era mai puțin surprins.

Tom McCourt nu ducea lipsă de ceea ce verii lui britanici numeau „dârzenie", însă nu era şi n-avea să fie niciodată un conducător înnăscut. Clay avea unele calități de lider, dar în seara asta Alice deținea un avantaj pe lângă inteligența şi dorința ei de supraviețuire : fata era pe punctul de a depăşi criza provocată de pierderile ei personale. Plecând din locuința de pe strada Salem, amândoi bărbații se confruntau cu probleme noi. Clay începuse să sufere de o deprimare de-a dreptul înfricoşătoare, despre care inițial crezuse că era pur şi simplu rezultatul deciziei sale - inevitabile, de altfel - de a-şi abandona mapa. Pe măsură însă ce se lăsa noaptea, el îşi dădu seama că era spaima profundă față de ceea ce putea găsi, dacă şi când avea să ajungă, la Kent Pond.

Pentru Tom era mai simplu. El nu putea accepta ideea să-1 abandoneze pe Rafe.

— Propteşte-i uşa şi las-o deschisă, zise Alice - noua şi mai puternica Alice, care părea tot mai fermă cu fiecare clipă.

Mai mult ca sigur ca nu va păți nimic, Tom. Va găsi destule de mâncat. Va trece mult înainte ca pisicile să flămânzească, ori ca telnebunii să coboare pe lanțul trofic încât să ajungă la carnea de pisică.

— Se va sălbătici, spuse Tom.

Stătea pe canapeaua din living, arătând elegant şi nefericit în trenciul cu cordon şi purtând pălărie moale de fetru. Rafer îi stătea în poală, torcând şi părând plictisit.

— Da, aşa se va-ntâmpla cu toate animalele, zise Clay. Gândeşte-te numai la câini... cei foarte mici şi cei foarte mari nici nu vor mai avea timp să se sălbăticească, ci vor muri pur şi simplu.

— Îl am de multă vreme. De pe când era doar un pisoiaş. Tom ridică privirea şi Clay văzu că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. În plus, cred că-1 consider norocul meu. Amuleta mea. Nu uitați că el mi-a salvat viața.

— Acum noi suntem amuleta ta, spuse Clay. Nu dorea să-i aducă aminte că el însuşi îi salvase, aproape cu siguranță, viața într-o ocazie, dar acela era adevărul. Nu-i aşa, Alice?

— Da, încuviință ea.

Tom îi găsise un poncho şi fata purta un rucsac în spate, deşi deocamdată înăuntru nu se găseau decât baterii pentru lanterne... şi, Clay era convins în privința asta, pantofiorul macabru, pe care cel puțin nu-1 mai ținea legat de încheietură. Clay avea de asemenea baterii în ranița sa, alături de felinarul Coleman. Nu duceau nimic altceva, la sugestia Alicei. Ea spusese că n-avea rost să care lucruri pe care le puteau obține de pe drum.

— Noi suntem Cei Trei Muşchetari, Tom - toți pentru unul şi unul pentru toți. Haide acum să traversăm la casa lui Nickleby şi să vedem dacă găsim ceva muschete.

— Nickerson.

Tom continua să mângâie motanul.

Alice era îndeajuns de inteligentă - şi îndeajuns de compătimitoare, da, poate şi asta - ca să nu spună ceva de felul *Nu contează numele,* dar Clay putea să vadă că era pe punctul de a-şi epuiza capitolul răbdare.

— Tom, vorbi el, e timpul să plecăm.

— Da, cred că aşa-i.

Dădu să lase motanul din brațe, apoi îl ridică şi-1 sărută apăsat între urechi. Rafe îl suportă, mijind doar puțin ochii. Tom îl aşează pe canapea şi se scula.

— Ai o porție dublă în bucătărie lângă plită, băiete, îi spuse. Plus un castron mare cu lapte, amestecat juma-juma cu smântână. Uşa din spate e deschisă. Încearcă să-ți aminteşti unde-i casa şi poate... cine ştie, poate c-o să ne revedem.

Motanul sări de pe canapea şi ieşi din odaie, îndreptându-se către bucătărie cu coada ridicată băț. Şi, ca toate pisicile, nu aruncă nici o privire îndărăt.

Mapa lui Clay, îndoită şi cu o cută orizontală pornind în ambele direcții din punctul central unde fusese străpunsă de cuțit, era rezemată de peretele livingului. Ieşind, Clay o privi şi rezistă imboldului de a o atinge. Se gândi pentru o clipă la personajele dinăuntrul ei împreună cu care trăise aşa multă vreme, atât în studioul lui micuț, cât şi în domeniile mult mai vaste (cel puțin aşa îşi plăcea să se automăgulească) ale imaginației: Vrăjitorul Flak, Gene Somnorosul, Jumping Jack Flash, Sally Venin... Şi Pribeagul Negru, bineînțeles. Cu două zile în urmă, crezuse că poate aveau să ajungă staruri. Acum prin ele trecea o gaură şi-1 aveau drept tovarăş pe motanul lui Tom McCourt.

Se gândi la Gene Somnorosul, părăsind oraşul, pe Robbie Robo-poneiul, spunând *Ad-dio, b-băieți! P-poate c-c-o s-s-să m-mai t-trec p-pe-aici!*

— Adio, băieți, rosti el cu glas tare... uşor stânjenit, totuşi nu prea mult.

La urma urmelor, era sfârşitul lumii. Ca rămas-bun nu era mare lucru, dar trebuia să se mulțumească cu atât... şi, aşa cum ar fi putut spune tot Gene Somnorosul, *Oricum e m-mai b-bine d-decât un f-fier r-roşu-n ochi.*

Îi urmă pe Alice şi Tom pe verandă, apoi afară, în sunetul ploii uşoare de toamnă.

19

Tom purta pălăria de fetru moale, poncho-ul Alicei avea glugă şi Tom îi găsise lui Clay o şapcă Red Sox care să-i protejeze capul de ploaie, cel puțin o vreme, dacă bura aceea nu se întețea. Iar dacă se-ntețea... ei bine, scotocitul prin alte case n-ar fi trebuit să reprezinte o problemă, aşa cum subliniase Alice. Cu certitudine ar fi găsit ceva împotriva ploii. De pe veranda înaltă, puteau zări aproximativ două cvartale din strada Salem. În lumina tot mai slabă, era imposibil să fie absolut siguri, însă strada părea complet pustie, cu excepția câtorva trupuri şi a resturilor de mâncare lăsate de nebuni în urma lor.

Toți purtau cuțite, în teci improvizate de Clay. Dacă Tom avea dreptate în privința lui Nickerson, în scurt timp urmau să fie mai bine dotați. Clay o spera din toată inima. El ar fi putut să utilizeze din nou cuțitul de măcelar din Soul Kitchen, dar tot nu era convins că l-ar fi putut folosi cu sânge rece.

Alice ținea o lanternă în mâna stângă. Se uită ca să se asigure dacă şi Tom avea o lanternă şi după aceea încuviință.

— Gata, zise ea. Ne duci la locuința Nickerson-ilor, da?

— Da, spuse Tom.

— Iar dacă vedem pe cineva în drum, ne oprim imediat şi-i băgăm lanternele în ochi.

Îl privi pe Tom, apoi pe Clay, uşor neliniştită. Mai discutaseră o dată despre asta. Clay bănuia că fata se manifesta la fel de pedant înaintea testelor importante... şi desigur acesta era un test foarte important.

— Exact, încuviință Tom. Spunem: „Pe noi ne cheamă Tom, Alice şi Clay. Suntem normali. Pe voi cum vă cheamă?"

— Dacă au lanterne ca noi, zise Clay, am putea presupune...

— Nu putem *presupune* nimic, rosti ea agitată, pe un ton nemulțumit. Tata spune că *presupune* te prosteşte pe tine *şi* pe mine. Ai priceput, *pe tine* şi...

— Am priceput, spuse Clay.

Alice îşi trecu palma peste ochi, dar Clay nu fu sigur dacă pentru a se şterge de ploaie ori de lacrimi. Se întreba, iute şi dureros, dacă în chiar clipa aceea Johnny plângea undeva, gândindu-se la el. Clay spera că aşa era. Spera că fiul lui era capabil încă de lacrimi. De amintiri.

— Dacă ei ne pot răspunde, dacă îşi pot spune numele, atunci e bine şi probabil că nu ridică probleme, zise Alice. Aşa-i?

— Da, spuse Clay.

— Da-da, aprobă Tom uşor neatent.

Examina strada pe care nu se zăreau nici oameni şi nici luminițe mişcătoare de lanterne, nici aproape şi nici departe.

Undeva în depărtare răsunară împuşcături şi sunetele lor aduceau cu cele de artificii. Aerul duhnea a fum de incendii şi

tăciuni, la fel cum mirosise toată ziua. Clay se gândi că izul părea mai intens acum, fiindcă tăciunii erau uzi. Se întrebă cât va trece până ce miasma cadavrelor intrate în descompunere va preschimba în duhoare aerul stătut de deasupra Bostonului. Bănuia că asta depindea de căldura din zilele următoare.

— Dacă întâlnim oameni normali şi ei ne-ntreabă ce facem sau unde mergem, nu uitați ce-am convenit, zise Alice.

— Căutăm supraviețuitori, rosti Tom.

— Exact. Pentru că sunt prietenii şi vecinii noştri de pe stradă. Cei pe care-i vom întâlni sunt pur şi simplu în trecere şi nu vor dori să se oprească. Mai târziu, probabil că vom intenționa să ne asociem cu alți oameni normali, deoarece cu cât suntem mai mulți, cu atât suntem mai în siguranță, dar deocamdată...

— Deocamdată vrem să punem mâna pe armele alea, interveni Clay. Dacă există arme pe care să punem mâna. Haide, Alice, să trecem odată la treabă.

Ea îl privi neliniştită.

— Ce s-a-ntâmplat? Am uitat ceva? Poți să-mi spui... ştiu că nu-s decât o puştoaică.

Răbdător - pe cât de răbdător putea să fie cu nervii pe care-i simțea aidoma unor strune de chitară întinse la maximum - Clay zise:

— Nu s-a-ntâmplat nimic, dulceață. Vreau pur şi simplu să trecem odată la treabă. Oricum nu cred că ne vom întâlni cu cineva. Cred că-i prea devreme.

— Sper să ai dreptate, spuse ea. Părul îmi stă ca naiba şi mi-am rupt o unghie.

Ei o priviră în tăcere pentru o clipă, apoi izbucniră în râs. După aceea relațiile între ei fura mai bune şi deveniră şi mai bune până la sfârşit.

20

— Nu, zise Alice şi icni. Nu! Nu, nu pot...

Un icnet şi mai sonor. După aceea:

— O să vomit. Scuzați-mă.

Ieşi din lumina puternică a Colemanului, pătrunzând în întunericul livingului familiei Nickerson, care făcea legătura cu bucătăria prin intermediul unei arcade largi. Clay auzi un bufnet slab, când fata se lăsă în genunchi pe covor, apoi alte icnete. O pauză, o icnitură, după care ea vomită. El se simți aproape uşurat.

— Hristoase, spuse Tom.

Inspiră prelung şi şuierat, iar când vorbi o făcu printr-o expirație tremurătoare, care aducea mult cu un urlet:

— Oh, *Hriiiiistoase!*

— Tom, rosti Clay.

Văzu că omulețul se legăna pe picioare şi înțelese că era gata să leşine. De ce nu? Rămăşițele acestea însângerate fuseseră vecinii lui.

— *Tom!*

Păşi între Tom şi cele două trupuri de pe podeaua bucătăriei, între Tom şi majoritatea sângelui împroşcat, care părea la fel de negru ca tuşul în strălucirea albă şi neiertătoare a Colemanului. Cu mâna liberă, îl lovi uşor pe obraz.

— *Să nu leşini!* Când văzu că Tom îşi recăpătase echilibrul, coborî puțin glasul: Du-te-n camera cealaltă şi ocupă-te de Alice. Eu o să mă ocup de bucătărie.

— De ce vrei să te mai duci acolo? întrebă Tom. Aia-i Beth Nickerson cu creierii... cu c-creierii peste tot... Înghiți un nod, care se auzi realmente clicăindu-i în gât. Aproape că nu mai are față, totuşi îi recunosc sarafanul albastru cu fulgi albi de zăpadă. Iar Heidi este acolo, pe podea, lângă masa din centru. Fata lor... O recunosc *pe ea,* chiar cu ... Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-1 limpezească, apoi repetă: De ce *vrei* s-o faci?

— Sunt sigur că văd lucrul pentru care am venit, spuse Clay şi fu uimit cât de calm i se auzi glasul.

— În *bucătărie?*

Tom încercă să se uite pe lângă el, dar Clay îi bloca raza vizuală.

— Ai încredere în mine. Ocupă-te de Alice. Dacă şi-a revenit, începeți să căutați alte arme. Strigă, dacă dați peste ceva. Şi ai grijă, este posibil ca şi domnul Nickerson să fie acolo. Vreau să spun că am putea presupune că lucra, atunci când s-a prăbuşit totul, dar, aşa cum zice tatăl Alicei...

— Presupune te prosteşte pe tine *şi* pe mine, rosti Tom şi izbuti un zâmbet slab. Ştiu ce vrei să spui. Se întoarse ca să plece, însă după aceea reveni: Nu-mi pasă unde mergem, Clay, dar nu vreau să rămânem aici mai mult decât este necesar. Nu m-am topit din dragoste pentru Arnie şi Beth Nickerson, însă au fost vecinii mei. Şi să ştii că m-au tratat mult, mult mai bine decât idiotul ăla de Scottoni din spate.

— Am înțeles.

Tom îşi aprinse lanterna şi intră în livingul Nickerson-ilor. Clay îl auzi murmurându-i Alicei, liniştind-o.

Încordându-se, Clay intră în bucătărie cu felinarul Coleman ridicat şi ocoli băltoacele de sânge de pe podeaua din lemn de stejar. Sângele se uscase de acum, dar el tot nu voia să calce în el mai mult decât ar fi fost necesar.

Fata care zăcea pe spate lângă masa din centru fusese înaltă, însă ambele ei codițe, cât şi liniile ascuțite ale corpului sugerau că fusese cu doi-trei ani mai mică decât Alice. Capul îi era înclinat sub un unghi exagerat, ca o parodie de întrebare, iar ochii morți se bulbucau din orbite. Avusese părul blond-pai, dar pe partea stângă a capului - partea care receptase lovitura ce o ucisese - căpătase aceeaşi culoare maro-închis ca şi petele de pe podea.

Mama ei căzuse în spatele mesei din dreapta aragazului, acolo unde dulăpioarele elegante din lemn de cireş se apropiau, formând un colț. Palmele îi erau alb-spectral din cauza făinii, iar picioarele însângerate şi muşcate se răşchirau indecent. Cândva, înainte de a începe să lucreze la o bandă desenată de ediție limitată cu titlul *Bătălia Iadului,* Clay accesase o arhivă Web de fotografii ale unor răni fatale de gloanțe, gândindu-se că ar fi putut găsi ceva care să-i fie de folos. Nu găsise. Rănile de gloanțe vorbeau un limbaj propriu teribil de inexpresiv, pe care-l revedea acum. De la ochiul

stâng în sus, Beth Nickerson fusese transformată în cea mai mare parte în fluide şi cartilaje. Ochiul drept se rotise înspre partea de sus a găvanului său, ca şi cum femeia ar fi murit încercând să privească în propriul ei cap. Părul de la ceafă şi cea mai mare parte a materiei cerebrale erau încleiate de dulăpiorul din lemn de cireş de care se rezemase în clipele scurte ale morții. Câteva muşte bâzâiau în jurul ei.

Clay icni. Întoarse capul şi-şi acoperi gura, spunându-şi că trebuia să se controleze. În odaia alăturată, Alice se oprise din vomitat - de fapt, o putea auzi vorbind cu Tom, pe măsură ce înaintau prin casă - şi nu voia s-o facă să reînceapă.

Gândeşte-te la ei ca la nişte manechine, nişte păpuşi dintr-un film, îşi spuse, dar ştia că nu va putea face asta niciodată.

Când privi din nou bucătăria, se uită la celelalte obiecte de pe podea şi asta îl ajută. Arma o văzuse deja. Bucătăria era spațioasă şi pistolul se găsea tocmai în cealaltă parte a ei, între frigider şi unul dintre dulăpioare, întoarsă cu țeava spre cameră. Primul lui impuls când văzuse femeia moartă şi fata moartă fusese de a-şi feri ochii; aceştia căzuseră absolut accidental pe țeava armei.

Dar poate că aş fi ştiut că trebuia sa fie o armă.

Văzuse până şi locul unde stătuse: un suport mural, între televizorul incorporat într-un dulăpior şi deschizătorul de conserve de dimensiuni industriale. *Erau înnebuniți după gadgeturi, ca şi după arme,* spusese Tom, iar un pistol fixat pe perete în bucătăria ta, gata oricând să-ți sară în mână... păi dacă asta nu era cea mai bună dintre lumile posibile, atunci ce naiba era?

— Clay? ’

Vorbise Alice. Se auzea din depărtare.

— Ce este?

Urmă apoi un sunet de picioare suind iute trepte, după care Alice strigă din living:

— Tom a zis că vrei să te anunțăm dacă găsim ceva.Tocmai am găsit! La subsol trebuie să fie o duzină de arme. Puşti, dar şi pistoale. Sunt într-un rastel pe care-i lipit abțibildul de

alarmă al unei companii de securitate, aşa că probabil vom fi arestaţi... asta a fost o glumă. Vii?

— Imediat, dulceaţă. Nu intra aici.

— Nu te teme. Mai bine nu mai sta nici *tu* acolo, să nu ţi se facă rău.

Clay trecuse însă de posibilitatea de a i se face rău, trecuse cu mult. Pe podeaua însângerată din lemn de stejar a bucătăriei Nickerson-ilor se găseau alte două obiecte. Unul era un făcăleţ, ceea ce era logic. Pe masa din centru se aflau o formă din cositor pentru plăcinte, un castron pentru pregătit aluatul şi o cutie de tablă galben-vesel pe care scria FĂINĂ. Celălalt obiect de pe podea, destul de apropiat de una dintre mâinile lui Heidi Nickerson, era un telefon mobil care numai unui adolescent ar fi putut să-i placă: albastru, cu decalcuri mari, portocalii, în formă de margarete.

Clay putu *să vadă* ce se întâmplase, deşi n-o dorea mai deloc. Beth Nickerson făcea o plăcintă. Ştia ea oare că ceva groaznic începuse să se întâmple în Boston, în America, poate în toată lumea? Se transmisese oare la televizor? Dacă da, televiziunea nu-i expediase o nebunogramă, Clay era încredinţat în privinţa asta.

Dar fiica ei primise una. Oh, da! Şi Heidi îşi atacase mama. Oare Beth Nickerson încercase să discute cu fata ei înainte de a o trimite la podea cu o izbitură de făcăleţ, sau pur şi simplu lovise imediat? Nu de ură, ci de durere şi frică? Oricum, nu fusese suficient. Iar Beth nu purta pantaloni. Avea un sarafan şi picioarele ei erau goale.

Clay trase în jos fusta femeii moarte. O făcu cu blândeţe, acoperind lenjeria intimă banală, de casă, pe care o murdărise în clipa morţii.

Heidi, care cu siguranţă nu avea mai mult de paisprezece ani şi poate avea doar doisprezece, mârâise probabil în limbajul acela sălbatic şi lipsit de sens pe care toţi păreau să-l fi învăţat simultan după ce receptaseră o doză integrală de vitamina A-Dio-Minte din telefoanele lor, rostind *rasd* şi *aialah* şi *kazalab-POT!* Prima lovitură de făcăleţ o doborâse, însă n-o scosese din luptă şi fata nebună se repezise la picioarele

mamei ei. Nu erau ciupituri mici, câtuşi de puțin, ci muşcături adânci, arzătoare, dintre care unele ajunseseră până la os. Clay nu vedea numai urme de dinți, ci şi tatuaje spectrale, care fuseseră lăsate probabil de aparatul dentar al lui Heidi.

Aşa că - probabil țipând, neîndoios în agonie, mai mult ca sigur fără să-şi dea seama ce făcea - Beth Nickerson lovise iarăşi, de data aceasta mult mai violent. Clay aproape că putea auzi trosnetul înfundat al frângerii gâtului fetei. Fiica iubită, moartă pe podeaua bucătăriei ultramoderne, cu aparat dentar şi telefon mobil ultramodern lângă brațul întins.

Şi se oprise oare mama ei ca să se gândească, înainte de a desprinde pistolul din suportul mural aflat între televizor şi deschizătorul de conserve, unde aşteptase cine ştie de cât timp pentru ca un hoț sau un violator să apară în bucătăria aceasta curată şi bine luminată? Clay credea că nu. Clay credea că nu existase nici un moment de pauză, că ea dorise să ajungă sufletul îndepărtându-se al fiicei ei câtă vreme explicația pentru ceea ce făcuse îi era încă proaspătă pe buze.

Clay se apropie de armă şi o ridică. Din partea unui tip pasionat de gadgeturi ca Arnie Nickerson, s-ar fi aşteptat la un pistol automat - poate chiar la unul cu dispozitiv de țintire cu laser - dar acesta era un revolver Colt 0,45 simplu şi vechi. Bănui că era firesc. Nevastă-sa se simțea probabil mai în largul ei cu genul acesta de armă; nu mai trebuia să piardă timpul pentru a verifica dacă era încărcată atunci când avea nevoie de ea (ori să piardă timpul scotocind după un încărcător îndărătul spatulelor sau mirodeniilor, dacă era descărcată), apoi să tragă închizătorul pentru a se asigura că avea glonț. Nu, cu vagaboanda asta bătrână, ajungea să smuceşti brusc din încheietură şi butoiaşul ieşea în afară, aşa cum făcu Clay cu uşurință. El desenase pentru *Pribeagul Negru* o mie de variante ale exact aceluiaşi revolver. Aşa cum se aşteptase, numai unul dintre cele şase locaşuri era gol. Scutură afară un glonț, ştiind ce avea să găsească. Coltul 0,45 al lui Beth Nickerson era încărcat cu gloanțe ilegale. Explozive. Nu era de mirare că femeia nu mai avea creştetul capului. De

mirare era că-i mai rămăsese ceva din țeastă. Coborî ochii spre resturile femeii care zăcea în colț şi începu să plângă.

— Clay? vorbi Tom, care urca scara din beci. Arnie avea *din toate !* Am găsit un automat pentru care fac prinsoare că poliția l-ar fi trimis direct în închisoarea Walpole... Clay? S-a-ntâmplat ceva?

— Vin acum, rosti Clay ştergându-şi ochii.

Puse piedica revolverului şi-1 vârî la brâu. După aceea scoase cuțitul şi-1 aşează pe masa lui Beth Nickerson, fără să-1 scoată din teaca improvizată. Părea ca şi cum ar fi făcut un troc.

— Mai lasă-mă două minute.

— Gata, barosane.

Clay îl auzi pe Tom tropăind înapoi către arsenalul din beciul lui Arnie Nickerson şi zâmbi în ciuda lacrimilor ce continuau să i se scurgă pe obraji. Asta era ceva ce trebuia să țină minte: dă-i unui homosexual micuț şi amabil din Malden o cameră plină de arme cu care să se joace şi începe să spună *barosane,* ca Sylvester Stallone.

Începu să cerceteze sertarele. În al treilea pe care-1 deschise, găsi o cutie grea şi roşie pe care scria AMERICAN DEFENDER CALIBRUL 0,45 AMERICAN DEFENDER 50 GLOANȚE. Era sub ştergarele de vase. Puse cutia în buzunar şi se duse să se alăture lui Tom şi Alice. Acum dorea să plece de aici, ba cât mai repede cu putință. Problema avea să fie să-i convingă să plece fără să încerce să ia cu ei toată colecția de arme a lui Arnie Nickerson.

După ce trecuse pe jumătate pe sub arcadă, se opri, se uită îndărăt, ridicând felinarul Coleman, şi examina trupurile. Tragerea în jos a sarafanului femeii nu ajutase prea mult. Continuau să fie doar cadavre, cu rănile complet dezgolite, ca Noe când fiul lui îl găsise amețit de băutură. Ar fi putut găsi ceva cu care să le acopere, dar odată ce începea să acopere corpuri, unde avea să se oprească? Unde? La Sharon? La fiul lui?

— Doamne fereşte, şopti el dar se îndoia că Dumnezeu avea s-o facă doar pentru că îl rugase.

Coborî felinarul şi urmă razele de lumină ce dansau, în jos, pe scară, spre Tom şi Alice.

21

Amândoi purtau centuri cu pistoale de calibru mare în tocuri, iar acestea *erau* automate. Tom îşi trecuse peste umăr şi o bandulieră cu muniție. Clay nu ştia dacă să râdă sau să reînceapă să plângă. O parte din el era gata să le facă pe amândouă simultan. Bineînțeles însă că dacă ar fi făcut-o, ei ar fi crezut că-1 apucase o criză de isterie. Şi bineînțeles că ar fi avut dreptate.

Televizorul cu plasmă montat pe peretele de la subsol era fratele mai mare - foarte mare! - al celui din bucătărie. Alt televizor, doar puțin mai mic, avea un sistem multibrand de videojocuri pe care Clay, cândva, demult, ar fi fost încântat să-1 examineze. Poate să cadă în extaz înaintea lui. Parca pentru a-1 contrabalansa, în colț, lângă masa de ping-pong a Nickerson-ilor, se afla un tonomat vechi Seeberg cu fabuloasele lui culori întunecate şi moarte acum. Desigur, tot aici erau rastelele, două la număr, încuiate, însă cu vitrinele din sticlă sparte.

— Aveau bare de înzăvorâre, zise Tom, dar în garaj era o cutie de scule. Alice le-a rupt cu o cheie.

— Erau mai mult de formă, rosti Alice cu modestie. Uite ce-am găsit în garaj, în spatele cutiei de scule, învelită într-o pătură. Să fie oare ce cred eu?

Ridică obiectul de pe masa de ping-pong, ținându-1 cu grijă de patul scheletic şi-1 duse lui Clay.

— Să fiu al naibii, făcu el. Asta-i... Miji ochii la literele stanțate deasupra gărzii trăgaciului. Cred că-i rusească.

— Eu nu cred, ci sunt sigur, spuse Tom. Crezi că-i un Kalasnikov?

— Aici m-ai încuiat. Ați găsit gloanțe la fel? Vreau să zic, în cutii pe care să scrie la fel ca pe armă?

— Şase cutii, *grele* de tot. Este un pistol-mitralieră, nu-i aşa?

— Cred că-i poți spune şi aşa. Clay ridică o pârghie micuță. Sunt aproape convins că una dintre pozițiile astea este pentru foc cu foc, iar cealaltă pentru foc automat.

155

— Câte gloanțe trage pe minut? întrebă Alice.

— Nu ştiu, răspunse Clay, dar cred că-i vorba despre gloanțe pe *secundă.*

— *Uau!* Ochii ei se căscară, rotunjindu-se. Poți să-nțelegi cum se foloseşte?

— Alice... ruşii îi învață pe țărănuşii de şaisprezece ani să tragă cu automatele astea. Da, pot să-nțeleg. Poate c-o să consum o cutie de muniție, însă pot să-nțeleg.

Te rog, Doamne, se gândi, *n-o lăsa să-mi explodeze în mâini.*

— Aşa ceva este legal în Massachusetts? întrebă fata.

— Acum este, Alice, răspunse Tom fără să zâmbească. E timpul să mergem.

— Da, încuviință ea şi apoi - poate fiindcă nu se simțea încă în largul ei să fie cea care lua deciziile - se uită la Clay.

— Da, rosti el. Spre nord.

— Pentru mine, este perfect, zise Alice.

- Bun, spuse Tom. Spre nord. Haide să-i dăm drumul!
-

ACADEMIA GAITEN

1

Când se iviră zorii dimineții ploioase, Clay, Alice şi Tom poposiseră în hambarul de lângă o fermă de cabaline abandonată din North Reading. Din uşă, se uitară cum apărură primele grupuri de nebuni, mergând în cârd către sud-vest, pe Route 62, spre Wilmington. Hainele lor arătau uniform de îmbibate de apă şi ponosite. Unii erau desculți. Până la amiază dispăruseră. În jurul orei patru după-amiaza, când soarele răzbătu printre nori în raze lungi ca nişte spițe,

ei începură să se întoarcă, în cârd. Mulți molfăiau în timp ce mergeau. Unii îi ajutau pe cei cărora le era greu să păşească singuri. Dacă şi azi fuseseră crime, Clay, Tom şi Alice nu văzură nici una.

Vreo şase nebuni purtau obiecte mari ce-i păreau familiare lui Clay. Alice găsise unul similar în debaraua dormitorului pentru oaspeți al lui Tom şi ei trei stătuseră în jurul său, temându-se să-1 pornească.

— Clay? întreba Alice. De ce unii dintre ei cară bum-boxuri?

— Nu ştiu, răspunse el.

— Nu-mi place, zise Tom. Nu-mi place comportamentul de cârd, nu-mi place că se ajută între ei şi nu-mi place câtuşi de puțin să-i văd cu radiocasetofoanele alea mari.

— Nu-s decât câțiva cu..., începu Clay.

— Ia uitați-vă la aia de-acolo, îl întrerupse Tom arătând o femeie de vârstă mijlocie care şchiopăta pe Autostrada 62, ținând în brațe un radio cu CD player cât o pernă. (Îl ținea lipit de sâni de parcă ar fi fost un prunc care dormea. Cablul de alimentare al aparatului ieşise din compartimentul său micuț din spate şi se târa în urma ei pe drum.) Vedeți pe vreunul ducând veioze sau prăjitoare de pâine? Dacă sunt programați să instaleze radiouri cu baterii, să le deschidă şi să înceapă să emită tonul acela, semnalul, mesajul subliminal... ce-o fi el? Dacă ei vor să-i prindă pe cei pe care i-au ratat prima dată? *Ei.* Mereu popular paranoicul *ei.* Alice îşi scosese de undeva pantofiorul şi-1 strângea în palmă, dar când vorbi glasul îi era destul de calm:

— Nu cred că-i asta.

— De ce nu crezi? întrebă Tom. Fata clătină din cap.

— Nu pot explica, însă mi se pare că nu asta-i explicația.

— Intuiție feminină?

Tom zâmbi, totuşi nu pufni a derâdere.

— Poate că da, încuviință ea, însă un lucru mi se pare evident.

— Care anume? întrebă Clay.

Bănuia ce va răspunde... şi avu dreptate.

— Ei devin mai inteligenți. Nu luați în mod individual, ci pentru că gândesc laolaltă. Probabil că vă sună ca o nebunie, dar asta mi se pare mult mai probabil decât ideea că vor să adune un morman de valize FM alimentate cu baterii cu care să ne trimită pe noi în țara sonaților.

— Gândire telepatică de grup, spuse Tom.

Căzu pe gânduri. Alice îl privi în tăcere. Clay, care decisese deja că fata avea dreptate, se uită afară pe uşa hambarului spre

rămăşițele zilei. Se gândi că ar fi trebuit să se oprească undeva şi să facă rost de un atlas rutier.

Tom aprobă din cap.

— De ce nu? La urma urmelor, probabil că tocmai *asta* e deplasarea în cârd: gândire telepatică de grup.

— Chiar crezi asta, sau o spui numai ca să mă faci pe mine...

— Chiar cred asta, zise el. Se întinse şi o atinse pe mâna care acum strângea precipitat pantofiorul. Da, chiar cred asta. Mai lasă şi adidasul ăsta să răsufle, nu vrei?

Alice îi acordă un surâs scurt, distras. Clay îl zări şi se gândi din nou cât de frumoasă era fata, cât de realmente frumoasă. Şi cât de aproape de colaps ...

— Fânul ala pare moale şi sunt obosită. Cred c-o să trag un somnuleț pe-ndelete.

- Împacă-te cu eul tău cel rău, spuse Clay.

2

Clay visă că el, Sharon şi Johnny-Gee erau la picnic în spatele căsuței lor din Kent Pond. Sharon întinsese pe iarbă pătura Navajo. Mâncau sandvişuri şi beau ice tea. Brusc, ziua se întunecă. Sharon arătă peste umărul lui Clay şi rosti:

— Ia priviți! Telepați!

Dar când el se întoarse într-acolo, nu văzu decât un stol de ciori, un stol atât de uriaş, încât acoperea soarele. După aceea începu să se audă un sunet subțirel. Semăna cu furgoneta

Mister Softee care cântase tema muzicală din *Sesame Street,* însă Clay ştia că era o sonerie de telefon şi în visul său fu îngrozit. Se întoarse către pătură, iar Johnny-Gee dispăruse. Când o întrebă pe Sharon unde era băiatul - deja temându-se, deja ştiind răspunsul - ea spuse că Johnny se băgase sub pătură ca să răspundă la telefonul mobil. Pătura era într-adevăr bombată. Clay se aruncă sub ea, în mirosul atotpătrunzător de fân dulceag, răcnind la Johnny să nu deschidă telefonul, să nu răspundă, întinzându-se după el, dar nu găsi decât curba rece a unei bile de sticlă: prespapierul pe care-l cumpărase în Mici Comori, cel cu pâcia unui puf de păpădie plutind în interior ca un buzunar de ceaţă.

Iar apoi Tom îl zgâlţâi, spunându-i că era trecut de ora nouă după ceasul lui, luna răsărise şi, dacă intenţionau să mai meargă, ar fi fost cazul să-i dea drumul. Clay nu se simţise niciodată mai fericit să se trezească. Una peste alta, prefera visurile cu Cortul Bingo.

Alice îl privea ciudat.

— Ce-i? întrebă Clay, verificând dacă armele lor automate aveau siguranţele puse - ceva ce devenise o a doua natură pentru el.

— Vorbeai în somn. Spuneai: „Nu răspunde, nu răspunde."

— *Nimeni* n-ar fi trebuit să răspundă, zise Clay. Toţi am fi fost atunci într-o situaţie mult mai bună.

— Cine poate rezista însă târâitului unui telefon? întrebă Tom. Şi uite aşa pierzi meciul.

- Aşa grăit-a bietu' Zarathustra, spuse Clay şi Alice râse până îi dădură lacrimile.

3

Cu luna intrând şi ieşind din nori - ca o ilustraţie dintr-un roman cu piraţi şi comori adresat băieţilor, gândi Clay - lăsară în urmă ferma de cabaline şi-şi reluară drumul spre nord. În noaptea aceea începură să întâlnească pe alţii asemenea lor.

Fiindcă acum e ora noastră, îşi spuse Clay trecând automatul dintr-o mână în cealaltă. Complet încărcată, arma era a naibii de grea. *Ziua este a telnebunilor; când răsar stelele, apărem noi. Suntem ca vampirii. Am fost surghiuniți în noapte. Din apropiere, ne recunoaştem reciproc, deoarece încă putem vorbi; de la distanță mică, putem fi aproape siguri unii de ceilalți după ranițele pe care le purtăm şi după armele pe care tot mai mulți dintre noi le au; dar din depărtare, unicul semn sigur este raza de lumină mişcătoare a lanternei. Cu trei zile în urmă nu numai că noi stăpâneam Pământul, ci dovedeam şi vinovăția supraviețuitorilor față de toate celelalte specii pe care le exterminasem în ascensiunea noastră spre Nirvana ştirilor non-stop prin cablu şi a floricelelor pregătite la microunde. Acum suntem Oamenii-Lanternă.*

Se uită la Tom.

— Unde se duc ei? îl întrebă. Unde se duc nebunii după apusul soarelui?

Tom îl privi îndelung.

— La Polul Nord. Toți elfii au murit de boala renului nebun şi tipii ăştia dau o mână de ajutor până apare noul contingent.

— Iisuse, făcu Clay, s-a trezit cineva cu fața la fân în seara asta?

Tom tot nu zâmbi.

— Mă gândesc la motanul meu, spuse el. Mă-ntreb dacă n-a pățit ceva. Fără îndoială, crezi că asta-i o prostie.

- Nu, răspunse Clay, deşi, având o soție şi un fiu despre care să-şi facă griji, într-adevăr cam aşa credea.

4

Găsiră un atlas rutier într-o librărie din localitatea Ballardvale, în care existau doar două semafoare. Mergeau acum spre nord şi erau foarte mulțumiți că deciseseră să rămână în „V"-ul mai mult sau mai puțin bucolic dintre autostrăzile interstatale 93 şi 95. Ceilalți călători pe care-i

întâlniră - majoritatea mergeau către vest, îndepărtându-se de 1-95 - le povestiră despre ambuteiaje îngrozitoare şi accidente teribile. Unul dintre puținii pelerini care mergeau spre est spuse că o cisternă făcuse accident lângă ieşirea pentru Wakefield de pe 1-93 şi incendiul izbucnit cauzase un lanț de explozii ce incineraseră doi kilometri de trafic care se îndrepta către nord. Duhoarea, spunea el, era de „peşte prăjit în focurile gheenei".

Pe când se târau prin periferia Andoverului, întâlniră mai mulți Oameni-Lanternă şi auziră un zvon atât de persistent, încât începuse să fie repetat cu convingerea realității: granița cu statul New Hampshire era închisă. Poliția Statală New Hampshire şi şerifii mai întâi trăgeau şi abia după aceea întrebau. Pentru ei nu conta dacă erai nebun sau sănătos la minte.

— Nu-i decât o nouă versiune a căcatului de motto pe care-1 aveau de când mă ştiu pe căcaturile lor de plăcuțe de înmatriculare, rosti un bărbat în vârstă şi cu chip aspru, alături de care merseră o vreme. Purta o raniță mică peste pardesiul lui scump şi ținea o lanternă lungă. Din buzunarul pardesiului ieşea mânerul unui pistol. Dacă eşti *în* New Hampshire, poți să trăieşti liber. Dacă vrei *să vii* în New Hampshire, poți să mori în pula mea.

— Asta-i... chiar greu de crezut, zise Alice.

— Don'şoară, spuse tovarăşul lor temporar, poți să crezi ce vrei. Eu am întâlnit nişte tipi care-ncercau să meargă tot spre nord, ca voi, şi s-au întors repede spre sud când au văzut cum i-au împuşcat pe unii pe neaşteptate, când încercau să intre în New Hampshire la nord de Dunstable.

— Când a fost asta? întrebă Clay.

— Ieri-noapte.

Clay ar fi avut alte câteva întrebări, dar preferă să-şi țină gura. La Andover, bărbatul cu chip aspru şi majoritatea celor cu care împărțiseră şoseaua blocată de vehicule (însă pe care se putea merge) trecură pe Autostrada 133, îndreptându-se către Lowell şi alte destinații din vest. Clay, Tom şi Alice rămaseră pe strada principală din Andover - pustie cu

excepția câtorva scotocitori care-şi legănau lanternele - confruntându-se cu decizia pe care trebuiau s-o ia.

— Tu crezi asta? o întrebă Clay pe Alice.

— Nu, răspunse ea şi se uită la Tom.

Tom clătină din cap.

— Nici eu. Mi s-a părut că povestea tipului aducea cu relatările alea despre crocodilii din canalizare.

Alice aprobă încet.

— Ştirile nu mai circulă chiar atât de repede. Mai ales în absența telefoanelor.

— Aşa-i, zise Tom. În mod clar, este mitul urban al generației următoare, dar în acelaşi timp *este vorba* despre statul pe care un prieten de-al meu îi place să-1 numească New Hamster. Şi de aceea cred că ar trebui să-i trecem granița în locul cel mai îndepărtat şi mai sălbatic pe care-1 putem găsi.

- Sună ca şi cum ar fi un plan, observă Alice, apoi porniră mai departe, folosind trotuarele atâta vreme cât erau în oraş şi aveau trotuare pe care să le poată folosi.

5

La periferia Andoverului, un bărbat cu două lanterne prinse într-un fel de harnaşament (câte una pe fiecare tâmplă) ieşi dintr-o vitrină spartă a unui supermarket IGA. Flutură sociabil brațul înspre ei, apoi porni în direcția lor, strecurându-se printr-un vălmăşag de cărucioare de cumpărături; în timp ce mergea, punea conserve într-o geantă ce părea a fi de poştaş. Se opri lângă o camionetă ce zăcea răsturnată pe o latură, se prezentă - era domnul Roscoe Handt din Methuen - şi-i întrebă încotro mergeau. Când Clay îi spuse că spre Maine, Handt clătină din cap.

— Granița cu New Hampshire este-nchisă. Acum nici jumătate de oră am întâlnit două persoane care-au fost întoarse din drum. Bărbatul mi-a spus că cei de-acolo

încearcă să observe diferența dintre telnebuni şi cei ca noi, dar nu se străduiesc foarte tare.

— Aceste două persoane au văzut asta realmente cu ochii lor? întrebă Tom.

Roscoe Handt se uită la Tom de parcă *el* ar fi putut să fie nebun.

— Omule, trebuie să ai încredere în vorba altora, spuse el. Vreau să zic că nu prea poți să dai un telefon şi să verifici cum stau lucrurile, nu? Făcu o pauză semnificativă. În Salem şi Nashua se ard cadavrele, aşa mi-au spus tipii ăia. Şi miros ca porumbeii la frigare.

Tot ei mi-au spus-o. Am un grup de cinci pe care-i conduc spre vest şi intenționăm să parcurgem nişte kilometri până-n zori. Spre vest, drumul este deschis.

— Asta-i vorba pe care-ai auzit-o, nu? întrebă Clay.

Handt îl privi cu dispreț blând.

— Asta-i vorba, aşa-i. Şi o vorbă-i îndeajuns pentru cine-i înțelept, cum zicea maică-mea. Dacă vreți realmente să mergeți către nord, aveți grijă s-ajungeți la graniță în toiul nopții. Nebunii nu ies după ce se-ntunecă.

— Ştim, spuse Tom.

Bărbatul cu lanternele fixate de cap îl ignoră şi continuă să-i vorbească lui Clay. Îl etichetase pe Clay ca fiind conducătorul grupului.

— Şi n-au lanterne. Mişcați-vă lanternele înainte şi-napoi. Vorbiți. *Țipați.* Ei nu fac nici chestiile astea. Mă-ndoiesc că cei de la graniță vă vor lăsa să treceți, însă dacă sunteți norocoşi măcar n-o să vă-mpuşte.

— Devin mai inteligenți, zise Alice. Ştii asta, nu-i aşa, domnule Handt?

Handt pufni.

— Merg în haite şi nu se mai ucid între ei. Nu ştiu dacă asta înseamnă că sunt sau nu mai inteligenți. Dar mai ştiu că *încă* ne ucid *pe noi.*

Zărise probabil îndoială pe chipul lui Clay, întrucât zâmbi. Lanternele lui transformară zâmbetul într-un rânjet neplăcut.

— Azi-dimineață i-am văzut prinzând o femeie, rosti el. Cu propriii mei ochi, e bine?

Clay încuviință din cap.

— E bine.

— Cred că ştiu de ce ea se afla pe stradă. Asta se-ntâmpla în Topsfield, la vreo cincisprezece kilometri est de aici. Eu şi oamenii mei ne găseam într-un Motel 6, iar ea mergea pe-acolo. De fapt, nu mergea, ci se grăbea. Aproape că fugea. Se uita întruna înapoi peste umăr. Am văzut-o, deoarece nu puteam să dorm. Clătină din cap. E groaznic până te-nveți să dormi ziua.

Clay se gândi să-i spună lui Handt că aveau să se învețe toți până la urmă, dar nu i-o spuse. Văzu că Alice îşi ținea din nou talismanul în mână. Nu voia ca fata să audă asta şi ştia că nu avea cum s-o ferească. Pe de o parte pentru că erau informații legate de supraviețuire (şi spre deosebire de poveştile despre granița statului New Hampshire, el era sigur că erau informații reale), pe de altă parte fiindcă lumea urma sa fie plină de asemenea istorii pentru o vreme. Dacă ei ascultau destul de multe, unele aveau până la urmă să se alinieze şi să formeze şabloane.

— Probabil că pur şi simplu era în căutarea unui loc mai bun în care să stea, ştiți? A văzut Motel 6 şi s-a gândit: „Hopa, camere cu paturi! Chiar acolo, lângă benzinăria Exxon. La numai un cvartal depărtare." Dar înainte să fi parcurs măcar jumătate din distanță, o ceată de-a lor a apărut de după colț. Mergeau... ştiți cum merg acum?

Roscoe Handt merse către ei cu mişcări țepene, aidoma unui soldățel de plumb, bălăngănindu-şi geanta de poştaş. Nu aşa mergeau telnebunii, totuşi ei ştiau ce încerca să sugereze şi încuviințară din capete.

— Şi ea... Se rezemă cu spatele de camioneta răsturnată şi-şi frecă pentru o clipă fața cu palmele. Asta vreau să-nțelegeți, da? De asta nu vă pot lua prin surprindere, de asta nu puteți fi păcăliți că ei devin normali, doar pentru că la răstimpuri unul sau doi din ei a avut bafta să apese butoanele potrivite de pe un bum-box şi să pornească un CD...

— Ai văzut aşa ceva? întrebă Tom. *Ai auzit* aşa ceva?

— Da, de două ori. Al doilea tip pe care l-am văzut umbla legănând aparatul în braţe atât de tare dintr-o parte-n alta, încât CD-ul sărea ca dracu', dar aşa-i, cânta. Deci le place muzica şi, sigur că da, poate că-ncep să-şi mai recapete minţile, însă tocmai de asta trebuie să fiţi atenţi, înţelegeţi?

— Ce s-a-ntâmplat cu femeia? întrebă Alice. Cu femeia aceea care a fost prinsă?

— A-ncercat să se comporte ca unul dintre ei, zise Handt. Stând acolo, la fereastra camerei în care mă aflam, eu mi-am spus: „Da, asta-i, fato, s-ar putea să ai o şansă dacă mai simulezi nitel aşa şi dup-aia o rupi la fugă şi intri undeva." Fiindcă lor nu le place să intre în case, aţi observat chestia asta?

Clay, Tom şi Alice clătinară din capete.

— Totuşi *intră,* urmă bărbatul, i-am văzut intrând, dar nu le place.

— Cum au prins-o? întrebă iarăşi Alice.

— Nu ştiu exact cum anume. Au mirosit-o, sau aşa ceva.

— Sau poate că i-au citit gândurile, spuse Tom.

— Sau *n-au putut* să le citească, zise Alice.

— Habar n-am de chestiile astea, făcu Handt, însă ştiu c-au făcut-o bucăţi în stradă. Literalmente - au rupt-o bucăţi-bucăţi.

— Când s-a-ntâmplat asta? întrebă Clay.

Văzu că Alice se clătina şi o cuprinse cu braţul.

— La ora nouă azi-dimineaţă. În Topsfield. Aşa că dacă vedeţi o ceată mergând pe Cărarea Galbenă de Cărămidă cu un bum-box care cântă „Haidem să fim prieteni!" ... Îi examină cu o expresie sinistră în lumina lanternelor fixate de tâmple. Eu unul n-aş ieşi-n fuga mare din ascunzătoare, strigând *prietene credincios,* asta-i tot. Făcu o pauză semnificativă. Şi nu m-aş duce nici spre nord.

Chiar dacă nu vă-mpuşcă la graniţă, i-o pierdere de timp.

Dar după o scurtă consultare la marginea parcării IGA, ei plecară oricum către nord.

6

Se opriră lângă North Andover, pe un pasaj pietonal deasupra Route 495. Norii se îndeseau din nou, dar luna răzbătea îndeajuns de mult pentru ca să le arate şase benzi de trafic silenţios. Lângă podul pe care stăteau, în benzile ce mergeau spre sud, un trailer cu şaisprezece roţi se răsturnase şi zăcea pe o parte ca un elefant mort. În jurul lui fuseseră aşezate conuri portocalii, care arătau că cineva răspunsese totuşi în urma unui apel, şi dincolo de ele se zăreau două maşini de poliţie abandonate, dintre care una răsturnată. Jumătatea din spate a trailerului era carbonizată. Nu se vedeau trupuri, cel puţin nu în razele lunii. Câţiva oameni înaintau încet către vest pe banda intermediară, însă şi pe acolo se mergea la fel de'greu.

— Cumva, asta conferă realitate la tot ce s-a-ntâmplat, nu credeţi? întrebă Tom.

- Nu, răspunse Alice pe un ton indiferent. Mie mi se pare ca un efect special dintr-un film de superacţiune. Cumperi o găletuşă de floricele şi o Coca-Cola şi vezi sfârşitul lumii în... cum îi spun ei? Grafică generată pe calculator? GGC? Fundaluri albastre? Un căcat de-ăsta. Ridică pantofiorul, ţinându-l de un şiret. Asta-i tot ce-mi trebuie ca să-i confere realitate. Ceva îndeajuns de mic pentru a-l ţine în palmă. Haideţi, să-i dăm drumul!

7

Pe Autostrada 28 erau destule vehicule abandonate, totuşi drumul rămânea larg deschis prin comparaţie cu 495 şi până la ora patru dimineaţa se apropiau de Methuen, oraşul natal al domnului Roscoe Handt, cel cu lanternele stereo. Iar ei credeau destul de mult din povestea lui Handt, pentru a dori să fie la adăpost cu mult înainte de ivirea zorilor. Aleseră un motel la intersecţia dintre 28 şi 110. În faţa diverselor căsuţe

erau parcate vreo duzină de automobile, dar pentru Clay ele degajau un aer de abandon. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Ambele drumuri erau circulabile, însă numai dacă mergeai pe jos. Clay şi Tom se opriră la marginea parcării şi agitară lanternele deasupra capetelor.

— Suntem OK! strigă Tom. Oameni normali! Intrăm!

Aşteptară. Nu se auzi nici un răspuns din complexul pe care indicatorul îl identifica drept Sweet Valley Inn, Piscină încălzită, HBO, Reduceri pentru grupuri.

— Haideți, spuse Alice. Mă dor picioarele. Şi se va lumina în curând, nu?

— Ia uitați-vă aici, zise Clay.

Ridică un CD de pe aleea ce ducea la motel şi-1 fixă cu raza lanternei. Era *Love Songs* de Michael Bolton.

— Şi tu ziceai că devin mai deştepți..., comentă Tom.

— Nu te grăbi cu judecata, spuse Clay când porniră către căsuțe. Cine 1-a avut 1-a aruncat, nu?

— Mai degrabă cred că 1-a scăpat, zise Tom. Alice lumină CD-ul cu propria ei lanternă.

— Da' *cine* este individul?

— Dulcețica mea, rosti Tom, nici măcar nu vrei s-o ştii. Luă CD-ul şi-1 aruncă peste umăr.

Forțară uşile a trei căsuțe care se învecinau - pe cât putură de grijuliu, astfel ca măcar să poată trage zăvorul pe dinăuntru - şi întrucât acum aveau paturi, dormiră aproape tot restul zilei. Nu fură deranjați, deşi Alice zise seara că i se păruse că auzise muzică răsunând în depărtare. Dar, recunoscu ea, putea să fi făcut parte dintr-un vis.

8

În recepția de la Sweet Valley Inn existau hărți de vânzare, care ofereau probabil mai multe detalii decât atlasul lor rutier. Hărțile se găseau într-o vitrină de sticlă, care fusese spartă. Clay luă o hartă pentru Massachusetts şi una pentru New Hampshire, strecurându-şi mâna cu grijă, ca să nu se taie, şi atunci văzu tânărul care zăcea de cealaltă parte a tejghelei

recepției. Ochii lui se holbau fără să vadă. Pentru o secundă, Clay avu impresia că cineva pusese un buchețel de flori de culoare ciudată în gura cadavrului, după care zări vârfurile verzui ce ieşeau prin obrajii mortului şi îşi dădu seama că erau la fel cu cioburile de sticlă care acopereau rafturile vitrinei. Cadavrul purta un ecuson pe care scria MĂ NUMESC HANK OFER DETALII DESPRE TARIFELE PE O SĂPTĂMÂNĂ. Privindu-1 pe Hank, Clay se gândi pentru o clipă la dl Ricardi.

Tom şi Alice îl aşteptau lângă uşa recepției. Era nouă fără un sfert şi afară întunericul se lăsase complet.

— Ce-ai găsit? întrebă Alice.

— Astea ne-ar putea ajuta, răspunse el.

Îi dădu fetei hărțile, apoi ridică felinarul Coleman, astfel ca ea şi Tom să le poată studia, compara cu atlasul rutier şi stabili traseul nopții. El încerca să-şi cultive un sentiment de fatalitate în privința lui Johnny şi Sharon, străduindu-se să păstreze în centrul minții adevărul gol-goluț al situației sale familiale curente: ce se întâmplase în Kent Pond se întâmplase de acum... şi gata! Fiul şi soția sa fie că erau bine, fie că nu erau. El fie că avea să-i găsească, fie că nu. Succesul pe care-1 înregistra în genul acesta de autoconvingere fermecată nu era constant, ci apărea şi dispărea.

Când simțea că-i scapă de sub control, îşi repeta că era norocos că rămăsese în viață, iar asta era cu certitudine adevărat. Norocul său era însă echilibrat de faptul că fusese în Boston, la o sută şaizeci de kilometri sud de Kent Pond chiar şi pe ruta cea mai rapidă (pe care în mod clar, ei *nu* o urmau), când fusese emis Semnalul. Avusese totuşi parte să întâlnească oameni buni. Asta era important. Oameni la care se putea gândi ca la nişte prieteni. Văzuse destui dintre ceilalți - Butoiaşul-de-Bere şi Declamatoarea-de-Biblie, sau dl Roscoe Handt din Methuen - care nu erau la fel de norocoşi.

Dac-a ajuns la tine, Share, dacă Johnny a ajuns la tine, ar fi bine să ai grija de el. Şi să ai grijă la modul serios.

Dar dacă Johnny avusese telefonul la el? Dacă-şi luase telefonul mobil roşu la şcoală? Nu era posibil ca-n ultima

vreme să-l fi luat mai des? Pentru că atât de mulți copii veneau cu ale lor?

Hristoase...

— Clay? Ai pățit ceva? întrebă Tom.

— Nu. De ce?

— Nu ştiu. Păreai nițel... Încruntat.

— Înapoia tejghelei era un mort. Nu arăta deloc bine.

— Uitați aici, spuse Alice urmărind pe hartă o linie care şerpuia peste granița statului şi părea apoi să se unească cu Route 38 New Hampshire, la est de Pelham. Drumul ăsta mi se pare destul de bun. Dacă mergem pe autostrada aceea spre vest cel mult cincisprezece kilometri - arătă către 110, unde atât maşinile, cât şi asfaltul străluceau stins sub bura cețoasă - ar trebui s-ajungem. Ce ziceți?

— Eu zic că sună bine, încuviință Tom.

Fata îşi mută privirea de la el la Clay. Pantofiorul nu se vedea - probabil că era în rucsacul ei - dar Clay o simțea că ar fi dorit să-1

strângă în palmă. Bănuia că era bine că Alice nu fuma, fiindcă ar fi dat gata patru pachete pe zi.

— Dacă drumul peste graniță este păzit..., începu ea.

— Despre asta ne vom face griji dacă va fi nevoie, spuse Clay însă el unul nu-şi făcea griji.

Într-un fel sau altul, ajungea în Maine. Dacă pentru asta ar fi trebuit să se târască prin mărăcini, ca un culegător ilegal de mere

care traversa frontiera canadiană în octombrie, avea s-o facă. Dacă Tom şi Alice decideau să rămână de partea asta, i-ar fi părut rău. Ar fi regretat despărțirea de ei... dar avea să meargă până la capăt. Pentru că trebuia să ştie.

Liniuța roşie şi şerpuită pe care Alice o găsise pe hărțile din Sweet Valley avea un nume - Dostie Stream Road - şi era aproape complet pustie. Până la granița statului erau şapte kilometri şi, pe toată distanța respectivă, nu găsiră mai mult de cinci-şase vehicule abandonate şi nici măcar un accident auto. Trecură de asemenea pe lângă două case în care zăriră

lumini şi auziră vuiet de generatoare. Se întrebară dacă să poposească acolo, dar deciseră repede.

— Probabil c-o să ajungem la un schimb de focuri cu vreun tip care-şi apără vatra şi căminul, spuse Clay. Asta presupunând că înăuntru se află cineva. Este posibil ca generatoarele acelea să fi fost programate să intre în acțiune în cazul unei pene de curent şi vor funcționa până-şi termină combustibilul.

— Şi chiar dacă înăuntru s-ar afla oameni întregi la minte, care ne-ar lăsa să intrăm, ceea ce n-ar fi deloc un gest de oameni întregi la minte, ce vom face? întrebă Tom. O să-i rugăm să ne permită să folosim telefonul?

Discutară dacă ar fi fost cazul să se oprească undeva şi să încerce să-şi însuşească un vehicul *(să-şi însuşească* fusese expresia lui Tom), însă până la urmă deciseră împotrivă şi în cazul acesta. Dacă granița statală era apărată de şerifi sau de miliții cetățeneşti, apariția lor într-un Chevrolet Tahoe n-ar fi fost mişcarea cea mai inteligentă.

Aşa că merseră pe jos şi, bineînțeles, la granița statului nu era nimic, decât o pancartă (una mică, potrivită unui drum cu două benzi care şerpuia printr-un ținut rural) pe care scria ACUM INTRAȚI ÎN NEW HAMPSHIRE şi BIENVENUE! Nu se auzea nici un sunet, doar picuratul umezelii în pădurile printre care treceau şi câte un oftat ocazional de vânt. Poate foşnetul vreunui animal. Se opriră puțin, ca să citească pancarta, şi-şi continuară drumul, lăsând Massachusetts în urmă.

9

Sentimentul de singurătate dispăru complet odată cu Dostie Stream Road, la un indicator pe care scria NH ROUTE 38 şi MANCHESTER 30 KM. Pe 38 erau tot puțini călători, dar când trecură pe 128 - o şosea largă, presărată de accidente auto, care mergea aproape drept spre nord - după o jumătate de oră, firicelul acela deveni un şuvoi constant de refugiați. Aceştia mergeau în general în grupulețe de trei şi patru, cu o

jalnică lipsă de interes față de altcineva decât propriile lor persoane, care-1 frapa pe Clay.

Întâlniră o femeie de vreo patruzeci de ani şi un bărbat poate cu douăzeci de ani mai vârstnic, împingând cărucioare pentru cumpărături în care se aflau doi copii. Bărbatul împingea un băiat, şi încă destul de mare pentru vehiculul acela, care găsise totuşi un mod să se ghemuiască înăuntru şi să adoarmă. Când Clay şi grupul său trecură pe lângă familia aceea incompetentă, o roată se desprinse de la căruciorul bărbatului, căruciorul se înclină pe o parte şi băiatul, care părea de vreo şapte ani, căzu afară. Tom îl prinse de umăr şi atenuă mare parte din şoc, dar puştiul îşi juli un genunchi. Şi, bineînțeles, se sperie teribil. Tom încercă să-1 ajute să se ridice, însă băiatul nu-1 cunoştea şi se zbătu să-i scape din mâini, plângând şi mai tare.

— Gata, mulțumesc, l-am prins, rosti bărbatul.

Îl luă pe puşti şi se aşeză alături de el pe marginea drumului, unde făcu mare caz de ceea ce el numea „buba", un termen despre care Clay credea că nu-1 mai auzise de când avusese *el* şapte ani.

— Gata, spuse bărbatul, pupă Gregory şi trece.

Sărută julitura copilului şi acesta îşi lăsă capul pe umărul lui. Deja era pe punctul de a ațipi la loc. Gregory surâse către Tom şi Clay şi încuviință din cap. Arăta mort de oboseală - un bărbat care poate că săptămâna trecută fusese un om de şaizeci de ani zvelt şi antrenat la sala de forță, dar acum arăta ca un evreu de şaptezeci şi cinci de ani care încerca s-o şteargă din Polonia cât mai era încă timp.

— Ne descurcăm noi, le zise. Mulțumim, puteți să vă vedeți de drum.

Clay deschise gura ca să spună: *De ce n-am putea merge împreuna? De ce să nu ne asociem? Ce zici, Greg?* Era genul de replică pe care o spuneau mereu eroii din romanele de science-fiction pe care le citise în adolescență: *De ce să nu ne asociem?*

— Da, dați-i drumul, ce-aşteptați? întrebă femeia, înainte ca el să fi putut rosti cuvintele acelea sau altele.

În căruciorul ei de cumpărături, o fetiță de cinci ani continua să doarmă. Femeia stătea protector lângă cărucior, de parcă ar fi pus mâna pe cine ştie ce obiect fabulos scos la vânzare şi se temea ca nu cumva Clay sau unul dintre prietenii lui să încerce să i-1 smulgă.

— Credeți c-avem ceva ce doriți?

— Natalie, termină, zise Gregory pe un ton de răbdare obosită.

Natalie nu termină *însă* şi Clay înțelese ce anume era atât de demoralizant în episodul acesta mărunt. Nu faptul că-şi încasa porția - porția de la *miezul nopții* - de la o femeie ale cărei epuizare şi teroare o duseseră la paranoia, pentru că aşa ceva era de înțeles şi de iertat. Ceea ce-1 deprima complet, înmuindu-1 parcă din tot trupul, era felul în care ceilalți oameni continuau să meargă, legănându-şi lanternele şi vorbind în şoaptă între ei în propriile lor grupulețe, trecând dintr-o mână în cealaltă valizele ocazionale. O puşlama pe o motoretă se strecura pe şosea printre maşini şi peste gunoaie, iar oamenii îi făceau loc, mormăind iritați. Clay gândi că lucrurile s-ar fi petrecut la fel şi dacă băiețelul căzut din cărucior şi-ar fi rupt gâtul, în loc doar să-şi julească genunchiul. Gândi că lucrurile s-ar fi petrecut la fel şi dacă bărbatul masiv care înainta gâfâind pe marginea şoselei, purtând o geantă de umăr supraîncărcată, s-ar fi prăbuşit cu un infarct răsunător. Nimeni n-ar fi încercat să-1 resusciteze şi, desigur, zilele apelului la 911 se terminaseră.

Nimeni nu se sinchisi nici măcar să răcnească *Zi-i-o, cucoană!* sau *Băi, gagiule, de ce nu-i zici, băi, să-şi țină fleanca?* Toți îşi vedeau de mers.

— ...fiindcă noi n-avem altceva decât *copiii* ăştia, o responsabilitate pe care n-am cerut-o noi, când abia putem avea grijă de *noi înş'ne,* el are stimulator cardiac şi vreau să ştiu ce-o să ne facem când se termină *baderia?* Şi-acum copiii ăştia! Nu vreți un copil? Privi frenetic în jur. *Alo! Nu vrea cineva un copil*

Fetița începu să se foiască.

— Natalie, o scoli pe Portia, rosti Gregory.

Femeia pe care o chema Natalie izbucni în râs.

— Mare *căcat!* Şi-aşa i-o lume ca un cur!

În jurul lor, oamenii continuau să execute Mersul Refugiaților. Nimeni nu-i băga în seamă şi Clay gândi: *Va să zică aşa reacționăm. Aşa se-ntâmplă când se rupe totul. Când nu filmează videocamere, când nu ard clădiri, când nici un crainic nu spune: „Revenim acum în studioul CNN din Atlanta." Aşa se-ntâmplă când Legea securității naționale a fost abrogată din cauza demenței.*

— Dă-mi voie să-1 iau pe băiat, spuse Clay. Îl duc eu până găsiți ceva mai bun în care să-1 puneți. Căruciorul ăla este distrus.

Se uită spre Tom, care strânse din umeri şi încuviință din cap.

— Plecați de lângă noi, zise Natalie şi în aceeaşi clipă în mâna ei apăru un pistol. Nu unul mare, probabil doar de calibrul 0,22, dar chiar şi el şi-ar fi făcut treaba, dacă glonțul nimerea în locul cuvenit.

Clay auzi sunetul armelor scoase de o parte şi cealaltă a lui şi ştiu că Tom şi Alice ațintau pistoalele pe care le luaseră din casa Nickerson-ilor asupra femeii pe care o chema Natalie. Se părea că acesta era altul dintre modurile în care se desfăşurau lucrurile.

— Lasă arma, Natalie, spuse el. O să plecăm.

— Normal c-o să plecați în puii mei, zise ea şi-şi îndepărtă o şuviță de păr din ochi, folosindu-se de dosul palmei.

Nu părea să-şi dea seama că bărbatul tânăr şi femeia şi mai tânără care-1 însoțeau pe Clay îndreptaseră armele către ea. Oamenii care treceau pe lângă ei îi priveau *acum,* însă unica lor reacție era să treacă ceva mai repede pe lângă locul confruntării şi al potențialei vărsări de sânge.

— Haide, Clay, rosti încet Alice şi-şi puse mâna liberă pe încheietura lui. Până nu-i împuşcat cineva.

Porniră mai departe. Alice mergea cu mâna pe încheietura lui Clay, aproape ca şi cum ar fi fost prietenul ei. *O mică plimbare în miez de noapte,* gândi Clay deşi habar n-avea cât era ceasul şi nici nu-i păsa. Inima îi bubuia puternic. Tom

umbla alături de ei, atât doar că, până ajunseră la următorul viraj, el merse cu spatele, fără să lase arma din mână. Clay presupuse că Tom dorea să fie pregătit să tragă în cazul în care Natalie decidea totuşi să-şi folosească pistolaşul. Asta pentru că răspunsul la focurile de armă era de asemenea alt mod în care se desfăşurau lucrurile, acum când serviciile telefonice fuseseră întrerupte până la o dată ce avea să fie anunțată ulterior.

10

În orele dinaintea zorilor, după ce trecură pe Route 102 la est de Manchester, începură să audă muzică, foarte slab.

Hristoase, făcu Tom şi se opri. Asta-i „Mersul puiului de elefant"[3].

— *Ce* anume? întrebă Alice, părând amuzată.

— O piesă instrumentală pentru big banduri din vremea când benzina costa un sfert de dolar. O cântau Les Brown & His Band of Renown, chiar aşa îi chema. Maică-mea avea discul.

Doi bărbați ajunseseră în dreptul lor şi se opriră să-şi tragă sufletul. Erau vârstnici, însă arătau amândoi în formă fizică bună. *Ca doi poştaşi recent pensionați care fac o excursie prin dealurile Cotswold,* gândi Clay. *Indiferent de unde ar fi* ei. Unul avea un rucsac - şi nu era un rucsăcel de şcoală, ci unul dintre rucsacurile acelea lungi până la şale şi cu cadru metalic - iar celălalt o raniță care-i spânzura de umărul drept. Pe umărul stâng îi atârna o armă care părea a fi model 0,30-0,30.

Rucsac îşi şterse cu antebrațul transpirația de pe fruntea ridată şi rosti:

— Fiule, este posibil ca mama ta să fi avut o versiune cântată de Les Brown, dar mai probabil o cântau Don Costa sau Henry Mancini. Variantele alea au fost cele mai populare. Asta - şi înclină din cap în direcția notelor spectrale - e cântată de Lawrence Welk, cum te văd şi cum te-aud.

— Lawrence Welk, murmură Tom aproape cu venerație.

— *Cine?* întrebă Alice.

— I-auzi cum merg elefanții, rosti Clay şi râse.

Era obosit şi se simțea cretin. Se gândi că lui Johnny i-ar fi plăcut *mult* muzica aceea.

Rucsac îi aruncă în treacăt o privire disprețuitoare, apoi reveni spre Tom.

— Da, ăla-i Lawrence Welk, fără discuții, spuse el. Văzul meu nu mai e nici pe jumătate din ce-a fost cândva, dar auzul e perfect. Nevastă-mea şi cu mine ne uitam la emisiunea lui în fiecare sâmbătă seara, să-mi bag picioarele.

— Şi Dodge se distra mişto, zise Raniță.

Fusese singura lui contribuție la conversație şi Clay nu avea nici cea mai mică idee la ce se referise.

— Lawrence Welk şi Champagne Band, făcu Tom. Ia gândeşte-te...

— Lawrence Welk şi Champagne *Music Makers,* preciza Rucsac. Iisuse *Hristoase!*

— Ca să nu uităm de Lennon Sisters şi frumoasa Alice Lon, continuă Tom.

În depărtare, muzica fantomatică se schimbă.

— Asta-i „Calcutta", zise Rucsac şi oftă. Ei bine, noi îi dăm drumul. Ne-a plăcut sine petrecem ziua cu voi.

— Noaptea, spuse Clay.

— Nț, făcu Rucsac, de-acum astea-s zilele noastre. N-ai observat? Drum bun, băieți. Şi ție, domniță.

— Mulțumesc, rosti încet domnița care stătea între Clay şi Tom.

— Rucsac porni mai departe. Raniță i se alătură hotărât. În jurul lor, o defilare constantă de raze legănătoare de lanterne îi ducea pe oameni şi mai adânc în New Hampshire. După aceea, Rucsac se opri şi întoarse capul pentru o ultimă replică.

— N-ar fi recomandabil să stați pe drum mai mult de o oră, spuse el. Găsiți o casă sau un motel şi intrați. Ştiți chestia cu pantofii,

nu?

— Care-i chestia cu pantofii? se interesă Tom.

Rucsac îl privi răbdător, probabil în felul în care se uita la oricine care era prost fără să-şi dea seama. Hăt departe, „Calcutta" - dacă aceea fusese melodia - lăsă locul unei polci. Suna de-a dreptul nebunesc în noaptea cețoasă, sub ploaia fină. Iar acum bătrânul cu rucsacul mare pe spate le vorbea despre pantofi.

— Când intrați undeva, lăsați-vă pantofii la intrare, zise Rucsac. Nebunii n-o să vi-i ia, nu vă temeți de asta, şi-n felul ăsta îi anunțați pe alții că locu-i ocupat şi trebuie să caute altceva mai departe. Se evită... - coborî ochii spre automatul greu pe care-l purta Clay - ...se evită accidentele.

— Au fost accidente? întrebă Tom.

— Oh, da, răspunse Rucsac cu o indiferență care le dădu fiori. Accidente sunt întotdeauna, fiindcă oamenii sunt aşa cum sunt. Există totuşi multe case, aşa că nu-i nevoie ca *voi* să aveți parte de un accident. E suficient să vă lăsați pantofii în față.

— De unde ştii asta? întrebă Alice.

El îi oferi un zâmbet, care-i îmbunătăți în mod cu totul neaşteptat chipul. Nu era însă greu să-i surâzi Alicei; era tânără şi, chiar la ora trei noaptea, era drăguță.

— Când oamenii vorbesc, eu ascult. Când eu vorbesc, *uneori* alții ascultă. Tu ai ascultat?

— Da, zise Alice. Ascultatul este unul dintre lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

— Atunci spune mai departe ce-ai auzit. Şi-aşa-i rău că trebuie să ne înfruntăm cu *ei.* (Nu trebuia să fie mai specific.) Peste toate astea, ar fi păcat să mai avem şi accidente între noi.

Clay se gândi la Natalie care ridicase pistolul 0,22.

— Ai dreptate, rosti el. Mulțumim.

— Aia este „Beer Barrel Polka", nu-i aşa? întrebă Tom.

— Exact, fiule, încuviință Rucsac. La acordeon cântă Myron Floren, odihnească-l Dumnezeu. Poate că n-ar fi rău să vă opriți în Gaiten. Este un sătuc drăguț, la vreo trei kilometri mai încolo.

— Acolo veți sta şi voi? întrebă Alice.

— Nu, eu şi Rolfe ar putea s-o-mpingem niţeluş mai departe.

— De ce?

— Pentru că putem, domniţă, asta-i tot. S-aveţi o zi bună.

De data aceasta nu-1 mai contraziseră şi deşi cei doi bărbaţi se apropiau cu certitudine de şaptezeci de ani, dispărură repede din raza lor vizuală, urmând fasciculul lanternei pe care o ţinea Raniţă-Rolfe.

— Lawrence Welk şi Champagne Music Makers, se minună Tom.

— „Mersul puiului de elefant", rosti Clay şi izbucni în râs.

— De ce s-a distrat mişto şi Dodge? dori Alice să ştie.

- Fiindcă putea, cred eu, spuse Tom şi izbucni în râs la vederea expresiei ei perplexe.

11

Muzica venea din Gaiten, sătucul drăguţ pe care Rucsac îl recomandase ca loc de popas. Nu era nici pe departe atât de asurzitoare precum concertul AC/DC la care Clay participase în Boston în adolescenţă - şi după care urechile îi ţiuiseră zile întregi - totuşi era suficient de puternică pentru a-1 face să-şi amintească de concertele de fanfară la care mergea vara cu părinţii în South Berwick. De fapt chiar se gândea că vor descoperi sursa muzicii în parcul aşezării Gaiten - probabil era cineva mai în mai vârstă, nu un telnebun, ci un şocat de dezastru, care decisese să facă serenadă exodului ce se scurgea neîntrerupt, redând nişte vechituri fără pretenţii printr-un set de difuzoare alimentate de baterii.

Într-adevăr, în Gaiten *exista* un parc, însă era pustiu cu excepţia câtorva persoane care mâncau fie o cină târzie, fie un mic dejun timpuriu, la lumina lanternelor şi felinarelor Coleman. Sursa muzicii era mai spre nord. Lawrence Welk lăsase locul cuiva care cânta atât de discret la un instrument de suflat, încât era de-a dreptul soporific.

— Asta-i Wynton Marsalis, nu? întrebă Clay.

Era gata să se oprească pentru noaptea asta şi Alice arăta trasă la față ca moartea.

— El sau Kenny G, răspunse Tom. Ştii, nu-i aşa, ce-a zis Kenny G când s-a dat jos din lift?

— Nu, zise Clay, dar sunt sigur c-o să-mi spui tu.

— „Frate, ce ritm nebun!"

— I-aşa amuzant, zise Clay, că am impresia că simțul umorului meu tocmai a făcut implozie.

— Nu mă prind, rosti Alice.

— Nu merită să fie explicat, spuse Tom. Auziți, ce-ar fi să ne-oprim aici pentru azi? Sunt frânt.

— Şi eu, aprobă Alice. Crezusem că eram în formă după antrenamentele de fotbal, dar sunt realmente obosită.

— Da, încuviință Clay. Mă-nscriu al treilea pe listă.

Trecuseră deja prin zona comercială din Gaiten şi, potrivit indicatoarelor, strada principală - care era de asemenea Route 102 - devenise acum Academy Avenue. Nu era însă o surpriză pentru Clay, deoarece pancarta de la periferia aşezării proclama că în Gaiten se afla Istorica Academie Gaiten, o instituție despre care auzise zvonuri vagi. Credea că era una dintre şcolile din Noua Anglie care-i pregătea pentru colegiu pe puştii care nu izbutiseră să intre la Exeter sau Milton. Bănuise că, în scurt timp, ei trei aveau să revină în tărâmul localurilor Burger Kings, atelierelor auto pentru reparat tobe de eşapament şi lanțurilor de moteluri, însă partea aceasta din New Hampshire 102 era mărginită de case frumuşele. Problema era că în fața majorității uşilor existau pantofi - uneori chiar câte patru perechi.

Circulația pedestră se rarefiase considerabil, pe măsură ce alți călători găsiseră adăpost pentru ziua care se apropia, dar, după ce trecură pe lângă benzinăria Academy Grove Citgo şi se apropiară de stâlpii din piatră de râu ce flancau drumul de acces spre Academia Gaiten, ajunseră din urmă un trio: doi bărbați şi o femeie, trecuți toți binişor de vârsta mijlocie. Mergând încet pe trotuar, cei trei inspectau fiecare casă, căutând una fără pantofi în fața uşii. Femeia şchiopăta rău şi un bărbat o ținea cu brațul după mijloc.

Academia Gaiten era în stânga şi Clay îşi dădu seama că dintr-acolo se auzea muzica (actualmente era o versiune monotonă, ticsită de viori, a „Fly Me to the Moon"). Observă şi alte două lucruri. În primul rând că gunoaiele din zona aceasta - ambalaje rupte, legume pe jumătate mâncate, oase morfolite - erau mult mai numeroase şi cele mai multe dintre ele continuau pe pietrişul drumului către Academie. În al doilea rând, în locul unde drumul acela intra în Academy Avenue stăteau doi oameni. Unul era un bătrân gârbovit peste un baston. Celălalt era un băiat care ținea între pantofi o lanternă cu baterii. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani şi moțăia rezemat de un stâlp. Purta haine care păreau a fi fost o uniformă de şcoală: pantaloni gri, pulover gri şi jachetă maro cu o emblemă.

Când trioul din fața lui Clay şi a prietenilor săi trecu pe lângă drumul de acces spre Academie, bătrânul - îmbrăcat în jachetă de tweed cu petice în coate - li se adresă cu un glas pătrunzător de genul voi-fi-auzit-până-n-fundul-amfiteatrului:

— Vă salut! Vă salut, am zis! Nu vreți să veniți aici? Vă putem oferi adăpost, dar, mai important, trebuie să...

— Nu „trebuie să" nimic, domnule, replică femeia. Am patru băşici sparte, câte două pe fiecare picior şi abia mai pot umbla.

— Avem o mulțime de camere..., începu bătrânul.

Bărbatul care o ajuta pe femeie îi aruncă o privire probabil neplăcută, deoarece bătrânul se opri. Cei trei depăşiră drumul, stâlpii şi indicatorul de pe cârligele din fier de modă veche, în formă de S pe care scria: ACADEMIA GAITEN EST. 1846 - *O minte tânără este un felinar în beznă.*

Bătrânul se gârbovi din nou peste bastonul lui, apoi îi văzu pe Clay, Tom şi Alice apropiindu-se şi-şi îndreptă iarăşi ținuta. Păru gata să li se adreseze, după care decise probabil că abordarea profesorală nu avea succes. De aceea, preferă să-şi înghiontească tovarăşul în coaste cu vârful bastonului. Băiatul tresări şi privi speriat în spatele lor, unde clădirile de cărămidă se ridicau în întuneric pe panta unei coline scunde.

„Fly Me to the Moon" lăsă locul unei interpretări la fel de lente a ceva care ar fi putut să fie cândva „I Get a Kick out of You".

— Jordan! rosti bătrânul. E rândul tău! Invită-i!

Băiatul numit Jordan se cutremură din tot trupul, clipi spre bătrân şi după aceea se uită la noul trio de străini ce se apropiau cu neîncredere posacă. Clay se gândi la Iepurele de Martie şi Şoarecele din *Alice în Ţara Minunilor.* Poate că greşea - ba chiar era sigur de asta - dar se simțea foarte obosit.

— Domnule, rosti băiatul, *ei* nu vor fi altfel. Nu vor intra. Nimeni nu va intra. Vom încerca din nou, mâine noapte. Mi-e *somn*

Şi Clay ştiu că, obosiți sau nu, ei aveau să afle ce dorea bătrânul ... bineînțeles, dacă nu cumva Tom şi Alice refuzau asta cu hotărâre. Pe de o parte pentru că tovarăşul bătrânului îi reamintea de Johnny, da, însă mai ales pentru că puştiul ajunsese la concluzia că nimeni nu avea să întindă o mână de ajutor în această nu-tocmai-bravă lume nouă - el şi cel căruia îi spunea *domnule* rămăseseră pe cont propriu deoarece aşa mergeau lucrurile. Iar dacă asta ar fi fost adevărat, atunci în curând n-ar mai fi existat nimic care să merite să fie salvat.

— Haide, îl încuraja bătrânul şi-1 îmboldi încă o dată pe Jordan cu vârful toiagului, totuşi nu brutal, nu dureros. Spune-le că le putem oferi adăpost, că avem o mulțime de camere, dar că mai întâi ei trebuie să vadă. Cineva trebuie să vadă. Dacă vor refuza şi ei, atunci sunt de acord să renunțăm pentru noaptea aceasta.

— Bine, domnule.

Bătrânul surâse şi-şi arătă gura plină de dinți cabalini.

— Mulțumesc, Jordan.

Băiatul veni spre ei lipsit de orice entuziasm, târşâindu-şi pantofii prăfuiți, cu poalele cămăşii atârnând de sub marginea puloverului. Luase în mână lanterna, care sfârâia încetişor. Sub ochi avea cearcăne întunecate, de nesomn, iar părul lui avea neapărată nevoie să fie spălat.

— Tom? rosti Clay.

— O să vedem ce vrea, zise Tom, fiindcă-mi dau seama că asta vrei *tu,* dar...

— Domnilor? Mă scuzați, domnilor?

— O secundă, se adresă Tom băiatului, apoi reveni către Clay cu o expresie gravă pe față. Pe de alta parte, în vreo oră o să se lumineze. Poate chiar mai repede. Aşa c-ar fi bine dacă bătrânul ar avea dreptate şi am putea poposi în locul ăsta.

— Oh, da, domnule, spuse Jordan arătând ca şi cum n-ar fi dorit să spere, însă nu se putea controla. Sunt o mulțime de locuri.

Sute de dormitoare, ca să nu mai amintesc de Corpul Cheatham. Tobias Wolff ne-a vizitat anul trecut şi a stat acolo. A ținut o conferință despre romanul lui, *Şcoala veche.*

— L-am citit, rosti Alice părând derutată.

— Toți băieți care nu aveau telefoane mobile au fugit. Cei care aveau...

— Ştim despre ei, zise Alice.

— Eu sunt bursier. Locuiam în Holloway. N-aveam mobil. Când sunam acasă, trebuia să-1 folosesc pe al şefului de dormitor şi ceilalți băieți râdeau de mine.

— Mi se pare că tu ai râs până la urmă şi-ai râs mai bine, Jordan, spuse Tom.

— Da, domnule, încuviință el îndatoritor, însă, în lumina lanternei sale sfârâitoare, Clay nu distingea amuzament, ci doar oboseală şi îngrijorare. Nu vreți, vă rog, să veniți şi să faceți cunoştință cu Rectorul?

Şi cu toate că el însuşi era probabil foarte obosit, Tom răspunse perfect politicos, de parcă ei ar fi stat pe o verandă însorită - poate la o şedință cu părinții - nu pe marginea acoperită de gunoaie a Academy Avenue la ora patru şi un sfert dimineața.

- Plăcerea va fi de partea noastră, Jordan, rosti el.

12

— Interfoanele diavolului, aşa le spuneam eu, zise Charles Ardai, care era de douăzeci şi cinci de ani şeful Catedrei de

engleză al Academiei Gaiten şi fusese rectorul în exercițiu al întregii Academii la momentul Semnalului.

Acum şchiopăta cu rapiditate surprinzătoare, suind dealul cu ajutorul bastonului, rămânând pe trotuar şi evitând râul de gunoaie care acopereau drumul de acces spre Academie. Jordan mergea atent lângă el, iar ceilalți trei îl urmau. Jordan se temea ca bătrânul să nu-şi piardă echilibrul. Clay se temea să nu sufere un atac de cord, încercând să vorbească şi în acelaşi timp să suie un deal - chiar cu o pantă relativ lină ca aceasta.

— Bineînțeles, n-am gândit-o niciodată în mod serios, ci era doar o glumă, un spirit, o exagerare amuzantă, dar, realmente, nu mi-au plăcut niciodată obiectele acestea, mai ales într-un mediu universitar. Poate că aş fi acționat în direcția interzicerii lor în şcoală, dar cu siguranță moțiunea mi-ar fi fost respinsă. La fel de bine am putea încerca să interzicem fluxul şi refluxul, nu? Gâfâi rapid de câteva ori. Fratele meu mi-a dăruit unul la a şaizeci şi cincea aniversare. L-am lăsat să se descarce... Gâfâit, pufăitură. Şi pur şi simplu nu l-am mai reîncărcat niciodată. Ele emit radiații, ştiați asta? Doze minuscule, este adevărat, dar... o sursă de radiații atât de apropiată de cap... de creier...

— Domnule, ar trebui să aşteptați până ajungem la Tonney, spuse Jordan.

Îl redresă pe Ardai, când bastonul Rectorului lunecă pe o coajă putredă de fruct şi bătrânul se înclinase pentru un moment (însă sub un unghi alarmant) într-o parte.

— Probabil că ar fi o idee bună, rosti Clay.

— Da, încuviință Rectorul. Atât doar că... eu nu m-am încrezut niciodată în ele, asta-i ideea mea. Uite, față de calculator n-am simțit la fel. M-am repezit la el, ca rățoiul la apă.

În vârful dealului, drumul principal al campusului se ramifica într-un Y. În stânga şerpuia spre clădirile ce erau aproape cu certitudine căminele cu dormitoare, iar în dreapta mergea către amfiteatre, un grup de clădiri administrative şi o arcadă care sclipea albă în întuneric. Fluviul de gunoaie şi

ambalaje azvârlite cu nepăsare trecea pe sub arcadă. Rectorul Ardai îi conduse într-acolo, ocolind pe cât putea resturile de pe jos, cu Jordan ținându-1 de cot. Muzica - Bette Midler cânta acum „Wind Beneath My Wings" - răsuna dinapoia arcadei şi Clay zări zeci de compact discuri printre oase şi pungile goale în care fuseseră chipsuri de cartofi. Începea să aibă un presentiment neplăcut despre ceea ce îi aştepta.

— A-ă-ă, domnule? Domnule rector? Poate c-ar trebui să...

— N-o să se întâmple nimic, replică Rectorul. Ați jucat în copilărie scaunele muzicale? Bineînțeles că da. Ei bine, atâta vreme cât muzica nu se opreşte, nu avem de ce să ne temem. O să aruncăm o privire rapidă, apoi o să ne ducem la Corpul Cheatham. Acolo este reşedința Rectorului. La nici două sute de metri de Stadionul Tonney. Vă promit.

Clay se uită la Tom, care strânse din umeri. Alice aprobă din cap.

Jordan tocmai privea îndărăt (destul de neliniştit) şi surprinse schimbul acela colegial de replici.

— Ar trebui să vedeți, le spuse el. Rectorul are dreptate în privința asta. Până n-o să vedeți, n-o să vă dați seama.

— Ce să vedem, Jordan? întrebă Alice.

Dar Jordan se mulțumi să se uite la ea - ochi mari şi tineri, în beznă.

- Aşteptați, zise el.

13

— Să-mi bag picioarele, rosti Clay.

În mintea lui, cuvintele sunară ca un răget nestăvilit de surpriză şi oroare - poate şi cu o măsură de furie - dar de fapt dintre buzele lui ieşi mai degrabă un scâncet de câine bătut. Pe de o parte, asta se putuse datora faptului că, auzită atât de aproape, muzica răsuna *cu adevărat* la fel de tare ca la concertul acela AC/DC de demult (deşi Debby Boone, cântând ca o şcolăriță cuminte „You Light Up My Life", nu se putea compara defel cu „Hell's Bells", nici chiar la volumul acela

asurzitor), totuşi în majoritate fusese vorba despre şoc pur. Clay crezuse că după Semnal şi plecarea lor din Boston ar fi fost pregătit pentru orice, însă se înşelase.

Bănuia că şcolile pregătitoare ca aceasta n-ar fi îngăduit ceva atât de plebeu (şi de violent) ca fotbalul american, dar se părea că fotbalul european, soccerul, fusese un sport la mare vogă aici. Tribunele aflate de o parte şi cealaltă a terenului Stadionului Tonney ar fi putut cuprinde o mie de spectatori şi erau acoperite cu ghirlande de hârtie, care abia recent începuseră să arate jalnic, după ploile din ultima vreme. În partea opusă a terenului se afla o tabelă de marcaj modernă, deasupra căreia scria ceva cu litere mari. În întuneric, Clay nu putea citi mesajul şi probabil că nu l-ar fi citit chiar dacă ar fi fost în plină zi. Lumina era suficientă pentru a vedea terenul în sine şi altceva nu conta.

Fiecare centimetru de iarbă era acoperit cu telnebuni. Zăceau pe spate ca sardelele într-o conservă, picior lângă picior, şold lângă şold şi umăr lângă umăr. Feţele lor priveau drept în sus, la cerul negru de dinaintea zorilor.

— Doamne Dumnezeule şi Iisuse Hristoase, spuse Tom.

Glasul îi era înăbuşit, fiindcă îşi apăsase pumnul unei mâini peste gură.

— Prinde fata! rosti iute Rectorul. O să leşine!

— Nu, nu ... sunt bine, zise Alice, dar când Clay o cuprinse cu braţul, se rezemă de el, respirând iute.

Ţinea ochii deschişi, însă aveau o privire fixă, ca drogată.

— Sunt şi sub gradene, vorbi Jordan cu un calm studiat, aproape demonstrativ, în care Clay nu crezu nici măcar un minut. Era glasul unui băiat care-şi asigura prietenii că nu-1 scârbeau viermii ce colcăiau în găvanele unei pisici moarte... cu o clipă înainte de a se apleca şi a da la boboci. Rectorul şi cu mine credem că acolo îi pun pe răniţii care n-o să se mai însănătoşească.

— Rectorul şi *eu,* Jordan.

— Mă scuzaţi, domnule.

Debby Boone atinse catharsisul poetic şi amuţi. Urmă o pauză, apoi Champagne Music Makers ai lui Lawrence Welk

reîncepură să
cânte „Mersul puiului de elefant". *Şi Dodge se distra mişto,* gândi Clay.

— Câte bum-boxuri din acelea au conectat laolaltă? îl întrebă pe rectorul Ardai. Şi cum au făcut-o? Ei *nu au creiere,* pentru numele lui Dumnezeu, sunt morți umblători! O idee teribilă îi apăru în minte, ilogică şi simultan convingătoare. *Voi* ați făcut-o? Ca să-i mențineți liniştiți, sau... nu ştiu...

— N-au făcut-o ei, rosti Alice încetişor din locul ei ferit, în cercul protector al brațului lui Clay.

— Nu, iar ambele tale premise sunt greşite, spuse Rectorul.

— Ambele? N-am...

— Trebuie să fie mari iubitori de muzică, reflectă Tom, deoarece nu le place să intre în clădiri. Pe de altă parte, acolo sunt CD-urile, nu?

— Ca să nu mai zic de bum-boxuri, completă Clay.

— Nu avem timp acum pentru explicații. A început deja să se lumineze şi... spune-le, Jordan!

Jordan vorbi prompt, cu aerul cuiva care recită o lecție pe care n-o înțelege.

— Toți vampirii buni trebuie să fie înăuntru înainte de cântatul cocoşului, domnule.

— Exact - înainte de cântatul cocoşului. Deocamdată, mulțumiți-vă să priviți. Asta-i tot ce trebuie să faceți. Nu ştiați că există asemenea locuri, aşa-i?

— Alice ştia, răspunse Clay.

Se uitară în tăcere. Şi pentru că noaptea începuse *într-adevăr* să se risipească, Clay îşi dădu seama că ochii din toate fețele acelea erau deschişi. Era sigur că ochii nu vedeau nimic, ci că erau pur şi simplu... deschişi.

Aici se-ntâmplă ceva rău, gândi el. *Deplasarea în cârd a fost doar începutul.*

Imaginea trupurilor înghesuite unul în altul şi a fețelor inexpresive (majoritatea albe; la urma urmelor, aici erau în Noua Anglie) era oribilă, însă ochii goi întorşi în sus, spre cerul nopții, îl umpleau de o oroare irațională. Undeva, nu prea departe, prima pasăre a dimineții începu să cânte. Nu era un

cocoş, totuşi Rectorul tresări, după care se clătină. De data acesta, Tom fu acela care-l redresa.

— Haideți, le spuse Rectorul. Corpul Cheatham nu-i departe, dar ar trebui să-i dăm drumul. Umezeala asta mă înțepeneşte mai rău ca oricând. Ține-mă de cot, Jordan.

Alice se desprinse de lângă Clay şi trecu în cealaltă parte a bătrânului. El îi oferi un zâmbet destul de prohibitiv şi scutură din cap.

— Jordan poate să aibă grijă de mine. Acum avem grijă unul de celălalt - nu-i aşa, Jordan?

— Da, domnule.

— Jordan? întrebă Tom.

Se apropiau de o clădire în stil Tudor, mare (şi destul de ostentativă), despre care Clay presupunea că era Corpul Cheatham.

— Da, domnule?

— Anunțul acela de deasupra tabelei de marcaj... nu l-am putut citi. Ce scria?

— BUN VENIT LA WEEKENDUL ANIVERSAR AL ABSOLVENȚILOR.

Jordan fu cât pe-aici să zâmbească, apoi îşi aminti că anul acesta nu avea să mai fie un Weekend Aniversar - ghirlandele şi ornamentele din hârtie de deasupra tribunelor se sfâşiau deja - şi strălucirea îi dispăru de pe chip. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, probabil că şi-ar fi păstrat calmul, dar era foarte târziu, aproape în zori, şi, pe când mergeau pe aleea către reşedința Rectorului, ultimul elev al Academiei Gaiten, care-i purta şi acum culorile maro şi gri, izbucni în plâns.

14

— A fost incredibil, domnule, zise Clay, care adoptase în mod foarte natural felul de a vorbi al lui Jordan, la fel ca Tom şi Alice. Vă mulțumim.

— Da, spuse Alice. Mulțumim. În viața mea n-am mâncat doi hamburgeri... cel puțin nu aşa mari.

Era ora trei în după-amiaza zilei următoare şi stăteau pe veranda din spate a Corpului Cheatham. Charles Ardai - Rectorul, cum îi zicea Jordan - fripsese hamburgerii pe un grătar mic cu gaz. Le spusese că nu trebuiau să-şi facă griji în privința cărnii - era perfect sigură, întrucât generatorul care alimenta congelatorul cantinei funcționase până ieri la amiază (şi într-adevăr, porțiile pe care le luase din lada frigorifică pe care Tom şi Jordan o aduseseră din oficiu fuseseră albe de înghețate şi dure ca pucurile de hochei). Mai spusese că *frigerea* cărnii avea să fie probabil sigură până la ora cinci, deşi prudența dicta o masă timpurie.

— Ei pot simți mirosul de carne friptă? întrebă Clay.

— Să zicem doar că nu dorim să aflăm, replică Rectorul. Nu-i aşa, Jordan?

— Da, domnule, încuviință Jordan şi muşcă din al doilea lui hamburger. (Încetinise, dar Clay gândea că va izbuti să-şi ducă sarcina până la capăt.) Noi vrem să fim înăuntru când se trezesc ei şi tot înăuntru când revin din oraş. Acolo se duc ei, în oraş. Îl ciugulesc complet, aşa cum fac păsările cu un ogor abia semănat. Aşa zice Rectorul.

— Ceva mai devreme, pe când eram în Malden, reveneau acasă în cârd, zise Alice. Desigur, noi nu ştiam ce-nsemna acasă pentru ei. Examina o tavă pe care erau farfurioare cu budincă. Aş putea să iau una?

— Da, te rog. Rectorul împinse tava spre ea. Şi încă un hamburger, dacă doreşti. Tot ce nu vom mânca în scurt timp se va strica pur şi simplu.

Alice gemu şi scutură din cap, totuşi luă o farfurioară cu budincă. Tom o imită.

— Ei par să plece în fiecare dimineață la aceeaşi oră, însă comportamentul de revenire acasă în cârd a apărut *într-adevăr* mai târziu, rosti Ardai gânditor. De ce oare?

— S-a redus prada? întrebă Alice.

— Poate... Muşcă pentru ultima dată din propriul său hamburger, apoi înveli atent restul într-un şervețel din hârtie. Să ştiți că există mai multe cârduri. Pe o rază de optzeci de kilometri, s-ar putea să fie chiar o duzină. De la persoane care

mergeau spre sud, ştim că există cârduri în Sandown, Fremont şi Candia. În timpul zilei, ele spoliază aproape la întâmplare, poate căutând şi muzică, nu numai mâncare, după care revin în locul de unde au plecat.

— Ştiți asta în mod sigur, zise Tom.

Termină o porție de budincă şi se întinse după altă farfurioară. Ardai clătină din cap.

— Nimic nu este sigur, domnule McCourt.

Părul lui, o încâlceală de şuvițe albe şi lungi (în mod clar, părul unui profesor englez, gândi Clay), undui uşor în briza blândă a după-amiezii. Norii dispăruseră. De pe veranda din spate aveau o panoramă bună asupra campusului, care, deocamdată, era părăsit. Jordan ocolea clădirea la intervale regulate, pentru a cerceta panta ce cobora spre Academy Avenue şi anunța că şi acolo totul era liniştit.

— N-ați văzut nici unul dintre celelalte cuibare? întrebă Ardai.

— Nu, răspunse Tom.

— Dar am călătorit pe întuneric, îi reaminti Clay, iar acum întunericul este *cu adevărat,* sumbru.

— Da, aprobă Rectorul pe un ton aproape visător. Ca în *le moyen âge*. Traducere, Jordan?

— Evul Mediu, domnule.

— Bravo.

Îl bătu pe Jordan pe umăr.

— Până şi cârdurile mari ar fi uşor de scăpat din vedere, spuse Clay. Ei n-ar avea motive să se-ascundă.

— Nu, nu se ascund, încuviință rectorul Ardai unindu-şi vârfurile degetelor. Cel puțin, nu deocamdată. Se deplasează în cârd... spoliază... şi este posibil ca mintea lor de grup să se destrame nițel *în timp* ce spoliază... dar destul de puțin. În fiecare zi, poate mai puțin.

— Manchester a ars până la pământ, rosti brusc Jordan. Puteam vedea focul de aici, nu, domnule?

— Da, încuviință Rectorul. A fost foarte trist şi înspăimântător.

— Este adevărat că cei care încearcă să intre în Massachusetts sunt împuşcaţi la graniţă? întrebă Jordan. Aşa zice lumea. Se zice că trebuie să mergi prin Vermont, că numai drumul acela este sigur.

— I-o minciună, spuse Clay. Noi am auzit acelaşi lucru despre graniţa cu New Hampshire.

Jordan se holbă pentru o clipă la el, după care izbucni în râs şi sunetele răsunară limpede şi frumos în aerul nemişcat. Apoi, în depărtare, detună o armă. Şi ceva mai aproape, cineva răcni, fie de furie, fie de oroare.

Jordan se opri din râs.

— Povestiţi-ne despre starea aceea stranie în care erau azi-noapte, zise Alice încetişor. Şi despre muzică... Toate celelalte cârduri ascultă de asemenea muzică noaptea?

Rectorul îl privi pe Jordan.

— Da, răspunse băiatul. Este numai muzica de genul acesta, mai lentă, fără rock sau country...

— Pe de altă parte, interveni Rectorul, cred că nu este nici muzică clasică. Oricum nimic care să prezinte dificultăţi de receptare.

— Sunt cântecele lor de leagăn, spuse Jordan. Aşa credem Rectorul şi cu mine, nu, domnule?

— Rectorul şi *eu* Jordan.

— Rectorul şi eu, da, domnule.

— Într-adevăr asta credem noi, aprobă Rectorul. Deşi eu suspectez că s-ar putea să fie mai mult decât atât. Da, chiar destul mai mult.

Clay era buimăcit. Habar n-avea cum să continue. Se uită la prietenii lui şi citi pe chipurile lor ceea ce simţea el - nu doar derută, ci cumplita rezervă de a afla mai multe.

Aplecându-se în faţă, rectorul Ardai rosti:

— Pot să fiu sincer? *Trebuie* să fiu sincer, fiindcă este un obicei de o viaţă. Vreau să ne ajutaţi să facem aici ceva teribil. Cred că timpul care ne-a mai rămas la dispoziţie pentru a acţiona este scurt şi deşi un asemenea act poate să nu ducă la nimic dacă este izolat, nu poţi să ştii niciodată, aşa-i? Nu poţi să ştii niciodată ce mod de comunicaţie poate exista între

aceste... cârduri. Oricum, eu nu voi sta nepăsător, în vreme ce aceste... *creaturi...* Îmi fură nu numai şcoala mea, ci şi lumina zilei în sine. Aş fi încercat să acționez deja, dar sunt bătrân, iar Jordan este foarte tânăr. Prea tânăr... Indiferent ce anume sunt ei acum, au fost oameni, nu cu mult timp în urmă. Nu-l voi lăsa pe el să devină parte din asta.

— Eu îmi pot îndeplini rolul, domnule! zise Jordan.

Vorbise cu la fel de mult curaj, gândi Clay, ca orice adolescent musulman care-şi strânsese vreodată în jurul trupului centura de sinucigaş ticsită cu explozivi.

— Îți salut curajul, Jordan, spuse Rectorul, totuşi cred că răspunsul este „nu". Se uită cu drag la băiat, dar, când întoarse privirea spre ceilalți, ochii lui se înăspriseră considerabil. Voi aveți arme - bune - pe când eu nu am decât o puşcă veche calibrul 0,22, care trebuie încărcată glonț cu glonț, şi care poate că nici nu mai funcționează, deşi țeava este curată - m-am uitat. Şi chiar dacă ar funcționa, este posibil să nu mai amorseze cartuşele pe care le am pentru ea. Avem însă în micul nostru garaj auto o pompă de benzină, iar benzina poate sluji pentru a le pune capăt vieților.

Văzuse probabil oroarea de pe fețele lor, întrucât încuviință din cap. Pentru Clay, el nu mai semăna de-acum cu bunul şi vechiul Mr. Chips, ci mai degrabă cu un bătrân puritan dintr-o pictură în ulei. Unul care ar fi putut condamna un om la cazne fără să clipească. Sau o femeie la arderea pe rug, ca vrăjitoare.

Rectorul încuviința mai ales către Clay. Clay era încredințat de asta.

— Ştiu ce spun. Ştiu cum sună. Totuşi n-ar fi o crimă, nu tocmai, ci exterminare. Şi nu am puterea să vă silesc să faceți ceva. În tot cazul... indiferent dacă mă veți ajuta sau nu să-i ard, trebuie să transmiteți un mesaj.

— Cui? întrebă Alice în şoaptă.

— Tuturor celor pe care-i întâlniți, domnişoară Maxwell. Se aplecă peste resturile mesei lor, iar ochii aceia de judecător care trimite la eşafod erau pătrunzători, mici şi arzător de fierbinți. Trebuie să spuneți ce li se întâmplă *lor* - tuturor celor

care au auzit mesajul infernal pe interfoanele diavolului. Trebuie să transmiteți mesajul mai departe. Toți cei cărora le-a fost furată lumina zilei trebuie să-1 audă... şi înainte de a fi prea târziu.

Îşi trecu o mână peste partea inferioară a feței şi Clay văzu că degetele îi tremurau uşor. Ar fi fost simplu să ignore detaliul acela, punându-1 pe seama vârstei bărbatului, dar până atunci nu mai văzuse vreun tremurat.

— Noi ne temem că în curând va fi prea târziu. Nu-i aşa, Jordan?

— Da, domnule.

Cu siguranță, Jordan credea că Rectorul ştia ceva; părea înspăimântat.

— Ce? Ce li se-ntâmplă? întrebă Clay. Are vreo legătură cu muzica şi cu bum-boxurile acelea conectate laolaltă, nu-i aşa?

Rectorul se gârbovi şi arătă brusc obosit.

— Aparatele *nu sunt conectate* laolaltă, răspunse el. Nu-ți aminteşti că ți-am spus că amândouă premisele tale erau greşite?

— Ba da, dar nu înțeleg ce...

— Există un sistem stereo cu un CD în el, în privința asta ai neîndoios dreptate. Un singur disc - compilație, spune Jordan - şi acesta este motivul pentru care cântă mereu aceleaşi cântece.

— Ce norocoşi suntem, murmură Tom, însă Clay abia îl auzi.

Încerca să priceapă ceea ce tocmai spusese Ardai - *aparatele nu sunt conectate laolaltă.* Cum era posibil aşa ceva? Nu se putea!

— Sistemele stereo - bum-boxurile, dacă preferați - sunt plasate de jur împrejurul terenului, continuă Rectorul, şi funcționează. Noaptea le puteți vedea ledurile roşii care anunță că sunt active...

— Da, încuviință Alice. Am observat nişte luminițe roşii, însă nu mă gândisem ce ar putea să însemne.

— ...dar în ele nu există nimic - nici compact discuri, nici casete audio - şi ele nu sunt legate unul de celălalt prin fire.

Nu sunt decât sisteme secundare care preiau semnalul audio de la sistemul principal şi-1 redifuzează.

— Dacă țin gurile deschise, muzica se aude şi din ele, zise Jordan. Foarte încet... ca o şoaptă... dar se poate auzi.

— Nu, spuse Clay. Asta-i imaginația ta, puştiule. Nu poate fi adevărat.

— Eu unul n-am auzit, rosti Ardai, dar, desigur, urechile mele nu mai sunt ca pe vremea când eram fan Gene Vincent and the Blue Caps. „Acu' o mie de ani", ar spune Jordan şi prietenii lui.

— Sunteți de şcoală *foarte* veche, domnule, rosti Jordan cu solemnitate blânda şi afecțiune incontestabilă.

— Da, Jordan, aşa sunt, încuviință Rectorul. Îl bătu pe băiat pe umăr, apoi reveni cu atenția la ceilalți. Dacă Jordan spune ca el a auzit... eu îl cred.

— Nu-i posibil, zise Clay. Nu se poate fără un transmițător.

— *Ei* transmit, replica Rectorul. Este un talent pe care par să-1 fi dobândit după Semnal.

— Stați aşa, făcu Tom.

Ridică un braț aidoma unui polițist rutier, îl coborî, începu să vorbească, îl ridică iarăşi. Din locul său de adăpost nesigur de lângă rectorul Ardai, Jordan îl privea cu atenție. În cele din urmă, Tom spuse:

— Vorbim aici despre telepatie?

— Bănuiesc că nu este exact *le mot juste* pentru acest fenomen particular, răspunse Rectorul, însă de ce să ne împiedicăm în aspecte tehnice? Aş fi gata să pun la bătaie toți hamburgerii înghețați care au mai rămas în frigiderul meu că acest cuvânt a mai fost utilizat de voi zilele trecute.

— Ați câştiga hamburgeri dubli, zise Clay.

— Bun, de acord, spuse Tom, dar povestea cu deplasarea în cârd este altceva.

— Pentru că?... Înălță Rectorul sprâncenele sale stufoase.

— Pentru că...

Tom nu putu să termine şi Clay ştia motivul. *Nu era* altceva. Deplasarea în cârd nu era un comportament uman şi ei o ştiuseră din clipa în care-1 văzuseră pe mecanicul George

urmând-o pe femeia în costum-pantalon murdar peste peluza din față casei lui Tom, pe strada Salem. George mersese atât de aproape în urma ei, încât ar fi putut s-o muşte de gât... totuşi n-o făcuse. De ce? Fiindcă pentru telnebuni se terminase cu violențele şi începuse deplasarea în cârd.

Cel puțin se terminase cu violențele asupra celor la fel ca ei. Până ce...

— Domnule Ardai, inițial ei i-au ucis pe toți...

— Da, încuviință Rectorul. Am fost foarte norocoşi să scăpăm, nu-i aşa, Jordan?

Jordan se înfiora şi încuviință.

— Băieții alergau peste tot. Chiar şi unii profesori. Ucideau... muşcau... bolboroseau cuvinte fără sens... Pentru o vreme, eu m-am ascuns într-o seră.

— Iar eu chiar în podul acestei clădiri, adăugă Rectorul. M-am uitat pe ferestruica de acolo cum campusul - campusul pe care-1 iubesc - se ducea literalmente naibii.

— Cei care n-au murit, urmă Jordan, au fugit în majoritate spre centrul oraşului. Acum mulți dintre ei s-au întors. Acolo.

Arătă din cap în direcția generală a stadionului de fotbal.

— Şi unde ne conduc toate acestea? întrebă Clay.

— Cred că ştii, domnule Riddell.

— Clay.

— Clay, perfect. Eu cred că ceea ce se întâmplă în prezent este mai mult decât anarhie temporară. Eu cred că este începutul unui război. Va fi un război scurt, însă extrem de neplăcut.

— Nu credeți că exagerați...

— Nu. Deşi nu mă bizui decât pe propriile mele observații - ale mele şi ale lui Jordan - am avut la dispoziție un cârd foarte mare pe care să-1 spionăm şi i-am văzut venind şi plecând, dar şi... *odihnindu-se,* să spunem. Au încetat să se mai ucidă între ei, totuşi continuă să-i ucidă pe oamenii pe care noi i-am clasifica drept normali. Acest comportament el îl numesc „de tip război".

— I-ați văzut cu ochii dumneavoastră ucigând normali? întrebă Tom.

Lângă el, Alice îşi deschise ranița, scoase Baby Nike şi-l ținu în mână.

Rectorul îl privi grav.

— Da. Îmi pare rău s-o spun, dar şi Jordan i-a văzut.

— A fost imposibil să nu-i vedem, zise Jordan şi ochii lui lăcrimau. Erau prea mulți. Au fost un bărbat şi o femeie, ştiți? Nu ştiu ce căutau în campus atât de aproape de căderea întunericului, însă în mod cert nu ştiau despre Stadionul Tonney. Ea era rănită şi el o ajuta. Au dat peste vreo douăzeci dintre ei, care reveneau din oraş. Bărbatul a încercat s-o poarte în brațe. Glasul lui Jordan începu să tremure. Poate că de unul singur ar fi reuşit să scape, dar cu ea... a ajuns doar până la Corpul Horton. Ala-i un cămin cu dormitoare. Acolo a căzut şi ei i-au ajuns din urma. *Ei...*

Jordan îşi îngropa brusc capul în haina bătrânului - în după-amiaza aceasta, purta un sacou gri-închis. Palma mare a Rectorului mângâie ceafa netedă a băiatului.

— Se pare că ei îşi cunosc inamicii, medita Rectorul. S-ar putea ca asta să fi făcut parte din mesajul original, nu credeți?

— Poate, zise Clay.

Părea logic, într-un mod foarte neplăcut.

— Cât despre ceea ce fac noaptea când zac aici, nemişcați şi cu ochii deschişi, ascultându-şi muzica...

Rectorul oftă, scoase o batistă dintr-un buzunar al hainei şi, cu un gest firesc, şterse cu ea ochii lui Jordan. Clay văzu că era atât înfricoşat, cât şi foarte sigur de concluzia la care ajunsese.

— Cred că ei reinițializează, spuse Rectorul.

15

— Vedeți ledurile roşii, nu-i aşa? întrebă Rectorul cu glasul său voi-fi-auzit-până-n-fundul-amfiteatrului. Eu am numărat cel puțin şaizeci şi tr...

— *Gura!* şuieră Tom.

Mai că nu-i trântise palma peste gură. Rectorul îl privi calm.

— Ai uitat ce-am spus azi-noapte despre scaunele muzicale?

Tom, Clay şi Ardai stăteau imediat dincolo de turnichete, având în spate arcada Stadionului Tonney. În urma unei înțelegeri mutuale, Alice rămăsese cu Jordan în Corpul Cheatham. Melodia care se prelingea dinspre terenul de fotbal al şcolii pregătitoare era o versiune de jazz instrumental a cântecului „The Girl from Ipanema". Clay gândi că era probabil cea mai la modă, dacă erai telnebun.

— Nu, răspunse Tom. Cât timp cât muzica nu se opreşte, nu avem de ce ne teme. Atât doar că nu vreau să-mi fie sfâşiată beregata de un insomniac care este faimoasa excepție de la regula asta.

— Nu se va întâmpla aşa.

— Cum puteți fi atât de sigur, domnule? întrebă Tom.

— Fiindcă starea lor nu poate fi numită „somn". Haideți!

Porni pe rampa de beton pe care jucătorii o folosiseră cândva pentru a ajunge la teren, văzu că Tom şi Clay rămăseseră în urmă şi-i privi răbdător.

— Fără risc se câştigă prea puțină cunoaştere, rosti el, iar în punctul în care ne aflăm acum aş spune că cunoaşterea este esențială, nu credeți? Haideți!

Urmară păcăniturile bastonului, pe rampă, spre teren, cu Clay puțin înaintea lui Tom. Da, putea să vadă ledurile roşii de funcționare ale bum-boxurilor din jurul terenului. Păreau să fie şaizeci sau şaptezeci. Sisteme stereo zdravene, plasate la intervale de patru-cinci metri, fiecare înconjurat de trupuri. Sub lumina stelelor, corpurile acelea erau o imagine care te făcea să holbezi ochii. Nu se suprapuneau - fiecare avea propriul său spațiu - dar în acelaşi timp nu se irosea nici măcar un centimetru. Până şi brațele fuseseră întrețesute, astfel că lăsau impresia de păpuşi decupate din hârtie care acopereau terenul, rând după rând, în vreme ce muzica aceea - *Ceva de genul pe care l-ai auzi într-un supermarket,* gândi Clay - se înălța în beznă. Se mai înălța şi altceva: un iz

vag de murdărie şi legume putrede, îndărătul căruia exista o miasmă mult mai grea de urină, excremente umane şi putrefacție.

Rectorul ocoli poarta, care fusese împinsă într-o parte şi răsturnată, cu plasa ferfeniţită. Aici, unde începea lacul de corpuri, zăcea un tânăr de vreo treizeci de ani cu urme neregulate de muşcături suindu-i pe braț până la mâneca tricoului său NASCAR. Muşcăturile păreau infectate. Tânărul ținea într-o mână o şapcă roşie, care-1 duse pe Clay cu gândul la pantofiorul-amuletă al Alicei. Privea inexpresiv stelele, când Bette.Midler reîncepu să cânte despre vântul de sub aripile ei.

— Salut! strigă Rectorul cu glasul lui răguşit şi pătrunzător şi îl împunse energic pe tânăr în burtă cu vârful bastonului, apăsând până ce acesta îşi goli intestinele de gaze. Am zis, salut!

— Terminați! aproape că gemu Tom.

Rectorul îl privi disprețuitor şi strânse din buze, apoi deplasă vârful bastonului în şapca pe care o ținea tânărul. Şfichiui scurt din încheietură şi o azvârli cât-colo. Şapca zbură vreo trei metri şi ateriza pe fața unei femei de vârstă mijlocie. Clay privi, fascinat, cum şapca lunecă parțial pe un obraz, dezvăluind un ochi holbat, care nu clipea.

Tânărul ridică brațul încet, ca prin vis, şi strânse în pumn mâna care ținuse şapca. După aceea coborî brațul.

— Crede că o ține iarăşi, şopti Clay fascinat.

— Poate, replică Rectorul fără prea mult interes.

Scormoni cu vârful bastonului în una dintre muşcăturile infectate ale tânărului. Ar fi trebuit să stârnească o durere teribilă, însă tânărul nu reacționa, ci continuă să fixeze cerul cu privirea, în vreme ce Bette Midler îi lăsă locul lui Dean Martin.

— I-aş putea înfige bastonul prin gât şi n-ar încerca să mă oprească. Şi nici cei din jur nu i-ar sări în apărare, deşi în timpul zilei nu mă îndoiesc că m-ar face bucățele.

Tom se ghemuise lângă un ghetou-blaster.

— Are baterii înăuntru, anunță el. Îmi dau seama după cât este de greu.

— Da, toate au. Se pare că nu pot funcționa fără baterii. Rectorul tăcu câteva clipe, apoi adăugă ceva de care Clay s-ar fi putut lipsi: Cel puțin deocamdată.

— Am putea pătrunde printre ei, nu? întrebă Clay. I-am putea ucide, aşa cum în anii 1880 au fost exterminați porumbeii călători din America.

Rectorul aprobă din cap.

— Vânătorii le-au zdrobit creieraşii cu bâtele când stăteau pe pământ, nu-i aşa? Analogia este destul de bună, totuşi eu aş avansa destul de greu cu bastonul meu. Mă tem că ai avansa destul de greu până şi cu arma ta automată.

— Oricum, n-am destule gloanțe. Aici trebuie să fie... Clay privi din nou trupurile strâns lipite între ele şi simți că imaginea lor îi stârnea dureri de cap. Trebuie să fie şase-şapte sute. Fără să-i pun la socoteală pe cei de sub gradene.

— Domnule? Domnule Ardai? vorbi Tom. Când ați... prima dată cum ați?...

— Cum am determinat profunzimea acestei stări de transă? Asta vrei să mă întrebi?

Tom încuviință.

— În prima noapte, am ieşit ca să observ. Cârdul era mult mai mic pe atunci, bineînțeles. Am fost atras spre ei din simpla, dar covârşitoarea, curiozitate. Jordan nu era cu mine. Mă tem că lui îi vine destul de greu să comute la o existență nocturnă.

— Vă dați seama că v-ați riscat viața, rosti Clay.

— Nu prea am avut de ales, replică Rectorul. Parcă eram hipnotizat. Mi-am dat seama repede că erau inconştienți deşi țineau ochii deschişi, iar câteva experimente simple cu vârful bastonului au confirmat profunzimea stării.

Clay îşi aminti şchiopătatul Rectorului şi se gândi să-1 întrebe dacă ținuse seama de ce i s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi înşelat şi telnebunii ar fi pornit după el, însă îşi ținu limba. Neîndoios, Rectorul ar fi repetat afirmația lui anterioară: fără risc se câştigă prea puțină cunoaştere. Jordan avusese dreptate - era un tip de şcoală *foarte* veche. Cu

siguranță, lui Clay nu i-ar fi plăcut să aibă paisprezece ani şi să fie adus înaintea lui pentru încălcarea disciplinei.

Între timp, Ardai clătina din cap înspre el:

— Şase-şapte sute este o estimare foarte departe de adevăr, Clay. Acesta este un teren de fotbal cu dimensiuni regulamentare, ceea ce înseamnă o suprafață de o jumătate de hectar.

— Câți sunt?

— Aşa cum stau înghesuiți, unul lângă celălalt? Aş zice minimum o mie.

— Şi ei nu au de fapt minți, aşa este? Sunteți sigur?

— Sunt sigur. Iar ceea ce le revine - ceva mai mult în fiecare zi, Jordan spune la fel şi el este un observator cu ochi ascuțiți, puteți avea încredere în mine în privința asta - nu este ceea ce au fost ei. Altfel spus, nu este ceva omenesc.

— Ne putem întoarce acum? întrebă Tom. Părea că i se făcuse rău.

— Desigur, aprobă Rectorul.

— O clipă, ceru Clay.

Îngenunche lângă tânărul cu tricoul NASCAR. N-ar fi dorit s-o facă - nu putea să nu se gândească la faptul că mâna care se încleştase în căutarea şepcii roşii s-ar fi putut încleşta *pe el* - totuşi se sili. Aici jos, la nivelul solului, duhoarea era mult mai puternică. El crezuse că se obişnuise cu mirosul, însă se înşelase.

— Clay, începu Tom, ce...

— Taci!

Clay se aplecă spre gura tânărului, care era parțial deschisă. Şovăi, după care îşi impuse să se apropie mai mult, până ce îi putu zări sclipirea ştearsă a salivei de pe buza inferioară. Inițial crezu că putea fi doar imaginația lui, dar alți cinci centimetri - acum se afla îndeajuns de aproape pentru a săruta creatura care nu dormea şi care-l afişa pe Ricky Craven pe piept - înlăturară orice dubii.

Este foarte încet, spusese Jordan. *Abia ca o şoaptă... dar se poate auzi.*

Clay auzi, iar partea vocală se distingea, dintr-un motiv necunoscut, cu o silabă sau două înaintea celei care răsuna din bum-boxurile conectate: Dean Martin cânta „Everybody Loves Somebody Sometime".

Se sculă şi fu gata să țipe de sperietură la pocnetul ca de pistol al genunchilor săi care trosniră. Tom îşi ridică lanterna şi se holbă la el cu ochii căscați.

— Ce-i? *Ce-i?* Doar n-o să zici că puştiul avea...

Clay încuviință din cap.

— Haideți să ne-ntoarcem.

La jumătatea rampei, îl prinse brusc şi brutal pe Rector de umăr. Ardai se întoarse către el, aparent netulburat de tratamentul acela.

— Ați avut dreptate, domnule. Trebuie să scăpăm de ei. De cât mai mulți putem şi cât mai repede putem. Este posibil ca asta să fie singura noastră şansă. Sau credeți că mă înşel?

— Nu, răspunse Rectorul. Din păcate, nu cred asta. După cum am spus, acesta este un război - cel puțin, aşa consider eu - şi în război trebuie să-ți ucizi inamicii. Haide să discutăm asta când ajungem acasă. Putem bea o ciocolată fierbinte. Mie-mi place să-mi pun şi un strop de bourbon în ea, ca un barbar ce sunt.

Din capătul rampei, Clay aruncă o ultimă privire îndărăt. Terenul Stadionului Tonney era întunecat, însă, sub lumina puternică a stelelor nordului, nu chiar atât de întunecat pentru a nu putea distinge covorul de trupuri ce-l acopereau de la o tuşă la cealaltă, pe lungime şi pe lățime. Se gândi că era posibil să nu-ți fi dat seama ce priveai, în cazul în care căleai din întâmplare pe el, dar odată ce o făceai... odată ce o făceai...

Ochii îi jucară o festă şi pentru o clipă aproape că i se păru că-i poate vedea respirând - pe toți opt sute, sau o mie - ca un singur organism. Asta îl sperie rău, se întoarse şi o luă la fugă, ca să-i ajungă din urmă pe Tom şi rectorul Ardai.

16

Rectorul prepară ciocolată caldă în bucătărie şi o băură în salonul oficial, la lumina a două felinare cu gaz. Clay credea că bătrânul va sugera ca mai târziu să coboare spre Academy Avenue, ca să înroleze mai mulți voluntari în Oastea lui Ardai, însă el părea satisfăcut cu ceea ce avea.

Pompa de benzină din garaj, le spuse Rectorul, trăgea dintr-un rezervor suspendat cu capacitatea de 1 500 de litri - nu trebuiau decât să scoată un dop. În seră existau dispozitive de stropit de câte o sută de litri fiecare. Cel puțin o duzină. Le puteau încărca într-o camionetă, poate, pe care s-o coboare cu spatele pe una dintre rampe...

— Stați, îi opri Clay. Înainte de a discuta strategia, mi-ar plăcea să aud daca aveți o teorie despre ceea ce se întâmplă.

— Nu există nimic atât de oficial, răspunse bătrânul, totuşi Jordan şi eu am făcut observații, avem intuiție şi, laolaltă, beneficiem de destulă experiență...

— Eu sunt obsedat de calculatoare, vorbi Jordan peste cana sa cu ciocolată fierbinte şi Clay găsi ciudat de fermecătoare asigurarea aceea posacă a puştiului. Sunt chiar fanatic. M-am ocupat de ele toată viața mea... aproape. Creaturile alea reinițializează, aşa este. Pe frunțile lor ar putea să clipească la fel de bine cu litere luminoase INSTALARE SOFTWARE, VĂ RUGĂM AŞTEPTAȚI.

— Nu te-nțeleg, spuse Tom.

— Eu am înțeles, zise Alice. Jordan, tu crezi că Semnalul a fost *într-adevăr* un Semnal, nu? Toți cei care l-au auzit... s-au ales cu hard discurile şterse.

— Ei bine, *da,* încuviință Jordan.

Era prea politicos ca să spună: Ei bine, *văd că te-ai prins.* Tom privi perplex către Alice. Clay ştia însă că Tom nu era mărginit şi nici nu credea că mintea îi funcționa încet.

— Aveai un calculator, spuse Alice. L-am văzut în cabinetul tău.

— Da...

— Şi ai instalat software, nu?

— Da, dar... Tom se opri şi se uită fix la Alice, iar ea îi întoarse privirea. *Creierele* lor? Te referi la *creier ele* lor?

— Ce credeți că este un creier? întrebă Jordan. Un hard disc mare şi vechi. Circuite organice... Nimeni nu ştie câți octeți. Să zicem, un giga la puterea zece la puterea o sută. O infinitate de octeți. Îsi ridică mâinile spre urechile lui mici şi perfect desenate. Chiar aici - între ele.

— Nu cred, zise Tom, dar vorbi cu glas slab şi pe chipul lui se zărea o expresie de oroare.

Clay gândi că *el* credea. Reamintindu-şi nebunia care zguduise Bostonul, Clay trebuia să admită că teoria era convingătoare. În acelaşi timp, era teribilă: milioane, poate chiar miliarde de creiere şterse toate, complet şi simultan, aşa cum poți să ştergi hard discul vechi al unui calculator, utilizând un magnet puternic.

Se pomeni amintindu-şi de Pixie Neagră, prietena fetei cu telefon mobil de culoarea mentei. *Cine eşti tu? Ce se-ntâmplă?* strigase Pixie Neagră. *Cine eşti tu? Cine sunt eu?* Apoi se lovise în mod repetat în frunte cu podul palmei şi o luase la fugă, intrând drept într-un felinar stradal, nu o dată, ci de două ori, sfărâmându-şi în fragmente neregulate costisitoarea lucrare ortodontică.

Cine eşti tu? Cine sunt eu?

Nu fusese telefonul *ei* mobil. Ea doar ascultase ce vorbea altcineva şi nu receptase doza întreagă.

Clay, care în mare parte a timpului gândea mai degrabă în imagini, decât în cuvinte, zări în mod clar în minte reprezentarea unui monitor de calculator, al cărui ecran se umplea treptat de cuvintele: CINE EŞTI TU CINE SUNT EU CINE EŞTI TU CINE SUNT EU CINE EŞTI TU CINE SUNT EU CINE EŞTI TU CINE SUNT EU, şi în cele din urmă, la sfârşit, sumbru şi incontestabil ca soarta lui Pixie Neagră:

EROARE DE SISTEM

Pixie Neagră ca un hard disc parțial şters? Era oribil, totuşi simțea că acesta era adevărul.

— Mi-am luat diploma în engleză, spuse Rectorul, dar în tinerețe am citit multă psihologie. Am început cu Freud, bineînțeles, toți încep cu Freud... apoi Jung... Adler... şi de acolo am trecut treptat prin toți. Pitită în umbră înapoia

tuturor teoriilor despre felul în care funcționează mintea umană există o teorie şi mai mare: cea formulată de Darwin. Folosind terminologia lui Freud, ideea de supraviețuire ca primă directivă este exprimată prin conceptul de id. La Jung, este exprimată prin ideea, evident mai vastă, de conştiință colectivă. Cred că nici unul dintre ei nu s-ar împotrivi ipotezei că dacă *toată* gândirea conştientă, *toate* amintirile, *toate* capacitățile de raționare ar fi şterse dintr-o minte umană într-o singură clipă, ceea ce ar rămâne ar fi genuin şi teribil.

Tăcu şi privi în jur, aşteptând comentarii. Nici unul dintre ei nu rosti nimic. Rectorul încuviință parcă satisfăcut şi urmă:

— Deşi nici freudienii, nici jungienii n-o afirmă în mod direct, ei sugerează în mod răspicat că *s-ar putea* ca oamenii să aibă un nucleu, o singură undă purtătoare de bază, sau - ca să folosesc limbajul cu care Jordan este în largul lui - o singură linie de cod scris ce nu poate fi ştearsă.

— DP, zise Jordan. Directiva Primară.

- Da, aprobă Rectorul. Vedeți voi, în esență noi nu suntem defel *Homo sapiens.* Nucleul, miezul nostru este nebunia. Directiva Primară este omorul. Ceea ce Darwin a fost prea politicos să spună, prieteni, este că noi am ajuns să stăpânim Pământul nu pentru că am fost cei mai inteligenți, şi nici chiar cei mai răi, ci pentru că am fost mereu cei mai demenți, cei mai ucigaşi ticăloşi din junglă. Şi exact asta a dat în vileag Semnalul acum cinci zile.

17

— Refuz să cred că am fost lunatici şi ucigaşi înainte de a fi fost orice altceva, spuse Tom. Dumnezeule, oameni buni, dar cum rămâne cu Partenonul? Cum rămâne cu *David* de Michelangelo? Sau cu placa de pe Lună pe care scrie „Am venit animați de spirit paşnic, în folosul întregii omeniri"?

— Placa aceea poartă de asemenea numele lui Richard Nixon, comentă sec Ardai. Un quaker, însă nici pe departe un spirit paşnic. Domnule McCourt - Tom - nu am nici un interes sa pronunț o condamnare a omenirii. Dacă aş face-o, aş atrage atenția că pentru fiecare Michelangelo există un marchiz de Sade, pentru fiecare Gandhi un Eichmann, pentru fiecare Martin Luther King un Osama bin Laden. Mă opresc la afirmația următoare: omul a ajuns să domine planeta, mulțumită a două trăsături esențiale. Una dintre ele este inteligența. Cealaltă a fost predispoziția absolută de a ucide pe oricine şi orice îi stă în cale.

Se aplecă în față, privindu-i cu ochii lui scânteietori.

— Inteligența omenirii a dejucat în cele din urmă instinctul ucigaş al omenirii şi rațiunea a ajuns să domine impulsurile cele mai demente ale oamenilor. Asta a însemnat de asemenea supraviețuire. Eu consider că înfruntarea finală dintre cele două ar fi avut loc în octombrie 1963, în criza rachetelor nucleare din Cuba, totuşi aceasta este o discuție care rămâne pentru altă dată. Realitatea este că cei mai mulți dintre noi ne-am sublimat răul absolut până a sosit Semnalul, care a şters totul, mai puțin miezul acela roşu-aprins.

— Cineva a eliberat diavolul tasmanian din cuşca lui, murmură Alice. Cine?

— Nici asta n-ar trebui să fie grija noastră, replică Rectorul Bănuiesc că ei nu ştiau ce făceau... sau *în ce măsură.* Bazându-se pe nişte experimente probabil pripite derulate pe parcursul câtorva ani - poate chiar luni - ei trebuie să fi crezut că vor dezlănțui o furtună distructivă de terorism. În loc de aşa ceva, au dezlănțuit un tsunami de violență incalculabilă, care suferă un proces de mutație. Oribile aşa cum ni se pot părea zilele acestea, s-ar putea ca ulterior să le vedem ca pe o perioadă de acalmie între o furtună şi cea următoare. Zilele acestea pot fi de asemenea singura noastră şansă de a schimba situația.

— Ce vreți să spuneți prin „suferă un proces de mutație"? întrebă Clay.

Dar Rectorul nu-i răspunse, ci se întoarse către Jordan, puştiul de doisprezece ani.

— Te rog, tinere domn.

— Da. Bine. Jordan tăcu, adunându-şi gândurile, apoi rosti: Mintea noastră conştientă foloseşte doar un procentaj minuscul din capacitatea creierului. Ştiaţi asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Tom cu un ton vag de superioritate. Aşa am citit şi eu.

Jordan aprobă din cap.

— Chiar după ce adunăm toate funcţiile autonome pe care le controlează, plus chestiile subconştiente - vise, frânturi de gânduri, impulsuri sexuale, toate flecuştețele - creierul nostru este în majoritate inactiv.

— Holmes, mă uluieşti, făcu Tom.

— Termină cu spiritele, Tom! zise Alice şi Jordan îi surâse larg, cu ochi scânteietori.

— Nu-l luam peste picior, protestă Tom. Puştiul este inteligent.

— Aşa este, interveni Rectorul sec. Poate că Jordan are ocazional probleme cu engleza literară, însă nu şi-a căpătat bursa fiindcă ar fi excelat la jocul de capace. Observă stingherеala băiatului şi-i ciufuli afectuos părul cu degetele lui osoase. Continuă, te rog!

— Păi..., şovăi Jordan - Clay îşi dădu seama de asta - apoi păru să-şi regăsească ritmul. Dacă *într-adevar* creierul nostru ar fi fost un hard disc, atunci sectoarele lui ar fi fost în cea mai mare parte goale. (Văzu că numai Alice îi înțelesese cuvintele.) Altfel spus, o bandă de teletext ar anunța ceva de felul: 2% ocupat, 98% disponibil. Nimeni nu are o idee reală despre scopul celor nouăzeci şi opt la sută, totuşi potențialul este impresionant. De pildă, victimele accidentelor cerebrale... uneori, ele accesează zone anterior latente ale creierului lor pentru ca să poată merge şi vorbi din nou. Este ca şi cum creierul lor ar stabili conexiuni *în jurul* zonei vătămate. Luminile continuă să ardă într-o zonă similară a creierului, dar de cealaltă parte.

— Ai studiat chestiile astea? întrebă Clay.

— Este un rezultat natural al interesului meu față de calculatoare şi cibernetică, strânse din umeri Jordan. De asemenea, citesc multă literatură science-fiction cyberpunk. William Gibson, Bruce Sterling, John Shirley...

— Neal Stephenson? întrebă Alice.

Jordan rânji cu gura până la urechi.

— Neal Stephenson este un *zeu.*

— Să revenim la mesaj, îl îmboldi Rectorul... dar blând.

— Dacă ştergi hard discul unui calculator, spuse Jordan, el nu se poate regenera spontan... decât poate într-un roman de Greg Bear.

Surâse iarăşi larg, însă acum o făcu iute şi, aşa i se păru lui Clay, destul de nervos. Pe de o parte asta se datora Alicei, care-1 vrăjise în mod clar pe puşti.

— Oamenii sunt altfel, adaugă el.

— Este totuşi un salt uriaş între a reînvăța să mergi după ce ai suferit un accident cerebral şi a fi în stare să conectezi mai multe bum-boxuri prin telepatie, zise Tom. Un salt spectaculos.

Privi în jur stânjenit când pronunță cuvântul *telepatie,* de parcă se aştepta ca ei să râdă. N-o făcu însă nimeni.

— Da, răspunse Jordan, însă victima unui accident cerebral, chiar o persoană care a suferit unul grav, se află la depărtare de ani-lumină de ceea ce s-a întâmplat cu oamenii care au vorbit la telefoanele mobile în timpul Semnalului. Rectorul şi cu mine... Rectorul şi *eu* credem că pe lângă golirea completă a creierelor umane până la acea ultimă linie de cod ce nu poate fi ştearsă, Semnalul a mai şi activat ceva. Ceva care probabil că zăcea în interiorul nostru de milioane de ani, îngropat în cei nouăzeci şi opt la sută de hard disc latent.

Mâna lui Clay se furişă spre patul revolverului pe care-1 luase de. pe podeaua bucătăriei lui Beth Nickerson.

— Un trăgaci, rosti el.

Chipul lui Jordan se lumină.

— Da, exact! Un trăgaci care declanşează o *mutație.* El nu ar fi putut acționa niciodată în lipsa Semnalului... n-ar fi putut declanşa o ştergere totală la asemenea scară. Fiindcă

ceea ce iese, ceea ce se acumulează în oamenii de acolo... atât doar că de acum ei nu mai sunt oameni, ceea ce se acumulează este...

— Este un singur organism, îl întrerupse Rectorul. Asta credem noi.

— Da, totuşi mai mult decât un simplu *cârd,* preciza Jordan, întrucât ceea ce pot ei face cu playerele de CD-uri poate fi abia începutul, la fel ca un copil care învaţă să-şi pună pantofii. Gândiţi-vă ce ar fi ei în stare să facă peste o săptămână. Sau o lună... Sau un an...

— Poate te-nşeli, zise Tom însă vocea îi era la fel de seacă precum trosnetul unei crengi uscate.

— Dar în acelaşi timp s-ar putea să aibă dreptate, spuse Alice.

— Ah, eu sunt sigur că are dreptate, rosti Rectorul şi sorbi din ciocolata fierbinte în care îşi picurase brandy. Desigur, eu sunt bătrân şi oricum zilele aproape că mi s-au scurs. Mă voi supune oricărei decizii veţi adopta.

O pauză scurtă. Ochii îi trecură iute de la Clay, la Alice şi la Tom.

— Atât timp cât este cea corectă, bineînţeles.

— Cârdurile vor încerca să se reunească, spuse Jordan, să ştiţi. Dacă nu se aud deja unul pe celălalt, o vor face în foarte scurtă vreme.

— Rahat, mormăi Tom uşor neliniştit. Poveşti cu stafii.

— Poate că da, încuviinţă Clay, dar gândiţi-vă la ceva la ce merită să ne întrebăm. În momentul de faţă, nopţile ne aparţin, însă dacă ei decid că au nevoie de mai puţin somn? Sau că nu se tem de întuneric?

Pentru câteva momente, nimeni nu scoase o vorbă. Afară vântul începuse să se înteţească. Clay sorbi din ciocolata lui fierbinte, care nu fusese nicicând mai mult decât călduţă, iar acum se răcise complet. Când ridică iarăşi ochii, Alice îşi lăsase pe masă ceaşca

şi ţinea în mână talismanul Nike.

— Vreau să-i ştergem de pe faţa Pământului, rosti ea. Pe cei de pe terenul de fotbal... vreau să-i nimicim. Nu spun să-i

ucidem, deoarece cred că Jordan are dreptate şi nu vreau s-o fac pentru rasa umană. Vreau s-o fac pentru mama şi pentru tatăl meu, fiindcă şi el este dus. Ştiu asta, o simt. Vreau s-o fac pentru prietenele mele Vickie şi Tess. Au fost prietene bune, dar aveau telefoane mobile, nu se despărțeau niciodată de ele şi ştiu cum sunt ele acum şi unde dorm: într-un loc cum e căcatul ăla de teren de fotbal. Se uită spre Rector şi se învăpăie la față: Scuzați-mă, domnule.

Rectorul flutură nepăsător din mână, făcându-i semn să continue.

— Putem face asta? îl întrebă ea. Îi putem nimici?

Charles Ardai, care-şi încheia cariera ca Rector interim al Academiei Gaiten când lumea luase sfârşit, îşi dezgoli dinții într-un rânjet pe care Clay ar fi dat mult pentru a-1 putea captura cu tocul sau cu pensula; în el nu exista nici măcar un dram de milă.

- Domnişoară Maxwell, rosti Rectorul, putem încerca.

18

La ora patru în noaptea următoare, Tom McCourt stătea pe o masă de picnic între cele două sere ale Academiei Gaiten, care cunoscuseră ambele avarii serioase după declanşarea Semnalului. Picioarele lui, încălțate acum în pantofii Reebok pe care-i luase din Malden, erau pe una dintre bănci, iar capul pe brațele ce se odihneau pe genunchi. Vântul îi suflă părul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Alice stătea vizavi de el, cu bărbia proptită în mâini şi fasciculele câtorva lanterne îi trimiteau lumini şi umbre peste chip. Razele puternice o făceau să arate drăguță, în ciuda oboselii evidente; la vârsta ei, orice fel de iluminare era încă măgulitoare. Lângă ea, Rectorul arăta pur şi simplu epuizat. În sera cea mai apropiată, două felinare Coleman cu benzină pluteau aidoma unor spirite neliniştitoare.

Felinarele îşi uneau spoturile de lumină spre capătul apropiat al serei. Clay şi Jordan foloseau uşa, deşi în

panourile de sticlă din ambele părți fuseseră deschise găuri uriaşe. Peste o clipă, Clay se aşeză lângă Tom, iar Jordan îşi ocupă locul obişnuit alături de Rector. Băiatul degaja miros de benzină şi îngrăşăminte, dar radia şi mai puternic descurajare. Clay aruncă câteva seturi de chei pe masă, printre lanterne. Din punctul lui de vedere, puteau rămâne acolo până ce vreun arheolog le descoperea peste patru milenii.

— Îmi pare rău, vorbi încet rectorul Ardai. Părea atât de simplu...

— Mda, încuviință Clay.

Păruse *cu adevărat* simplu: umpleau cu benzină stropitorile din seră, încărcau stropitorile pe platforma unei camionete, traversau terenul Stadionului Tonney, udând în ambele părți pe măsură ce mergeau, iar după aceea aruncau un chibrit. Se gândi să-i spună lui Ardai că aventura lui George Bush în Iraq păruse probabil la fel de simplă - încarcă stropitorile, aruncă un chibrit - dar nu fusese aşa. Ar fi fost însă o cruzime inutilă.

— Tom? rosti Clay. Te simți bine?

Îşi dăduse deja seama că Tom nu avea rezerve impresionante de energie.

— Da, sunt numai obosit. Ridică fruntea şi-i surâse. Nu-s obişnuit cu schimbul de noapte. Ce facem acum?

— Păi, cred că mergem să ne culcăm, zise Clay. În vreo patruzeci de minute, răsar zorile.

Cerul începuse să se lumineze spre est.

— Nu-i cinstit, spuse Alice şi se frecă cu furie pe obraji. Nu-i cinstit, ne-am străduit atât de *mult!*

Se străduiseră, era adevărat, dar nimic nu mersese uşor. Fiecare victorie măruntă (şi în cele din urmă inutilă) fusese genul de strădanie înnebunitoare pe care maică-sa obişnuia s-o numească „abureală bolşevică". O parte din Clay *dorea* să dea vina pe Rector... dar şi pe sine însuşi, pentru ca înghiţise pe nerăsuflate ideea lui Ardai cu stropitorile. O parte din el se gândea că planul unui profesor bătrân de engleză de a folosi bombe incendiare asupra unui teren de fotbal aducea de fapt

cu ideea de a te înarma cu un cuțit pentru un duel cu pistoale. Şi totuşi... da, păruse o idee excelentă.

Asta până ce descoperiseră că rezervorul de depozitare a benzinei din atelierul auto era încuiat într-o magazie. Petrecuseră aproape o jumătate de oră în biroul alăturat, scotocind la lumina felinarului printre cheile înnebunitor de neetichetate de pe avizierul dinapoia mesei superintendentului. Jordan fusese cel care găsise până la urmă cheia de la uşa magaziei.

După care descoperiseră că *nu trebuia decât să scoată un dop* nu era tocmai aşa. Era vorba despre un capac, nu despre un dop. Şi precum magazia în care se afla rezervorul, capacul era încuiat.

Înapoi în birou; altă scotocire la lumina felinarelor; în cele din urmă, dăduseră peste o cheie ce părea într-adevăr să se potrivească la capac. Alice le atrăsese însă atenția că, deoarece capacul se găsea în partea inferioară a rezervorului, asigurând alimentarea gravitațională în cazul unei pene de curent, urmau să fie inundați de o cascadă, dacă nu aveau un furtun sau un sifon deversor. Petrecuseră o oră, căutând un furtun care s-ar fi putut potrivi şi nu găsiseră nimic care să fie măcar adecvat. Tom găsi o pâlnioară care-i făcu pe toți să izbucnească în hohote moderat isterice.

Şi fiindcă nici una dintre cheile de maşini nu era etichetată (cel puțin în moduri care să poată fi înțelese şi de alte persoane decât de angajații atelierului auto), găsirea cheii potrivite fusese alt proces de eliminare prin încercare. Cel puțin acesta se desfăşurase mai repede, deoarece în spatele garajului erau parcate doar opt camionete.

În cele din urmă, serele. Acolo găsiră numai opt stropitori, nu o duzină, cu capacitatea nu de o sută de litri fiecare, ci numai de treizeci. Poate că ar fi reuşit să le umple cu benzină din rezervorul de stocare, dar aveau să se ude leoarcă din cap până în picioare, iar rezultatul ar fi fost două sute patruzeci de litri de benzină folosibilă, ce putea fi pulverizată. Ideea de a nimici o mie de telnebuni cu două sute patruzeci de litri de benzină îi *scosese* pe Tom, Alice şi Rector afară, pe băncile

pentru picnic. Clay şi Jordan mai întârziaseră o vreme, căutând stropitori mai mari, dar nu găsiseră nici una.

— Am găsit însă câteva dintre cele mici pentru ghivece, rosti Clay. Noi obişnuiam să le spunem „pompe de flit".

— În plus, spuse Jordan, stropitorile mari dinăuntru sunt pline cu erbicide sau îngrăşăminte... sau altceva. Ar trebui să începem prin a le goli, ceea ce ar însemna să ne punem măşti de gaze doar pentru a ne asigura că n-o să murim intoxicați, ori ceva de felul acesta.

— Revenirea cu picioarele pe Pământ, murmură Alice posac.

Privi o clipă pantofiorul, apoi îl vârî în buzunar.

Jordan luă cheile pe care le identificaseră ca fiind de la o furgonetă de întreținere.

— Am putea merge în oraş, zise el. Există un magazin de fierărie unde *trebuie* să fie şi stropitori.

Tom clătină din cap.

— Sunt vreo doi kilometri şi şoseaua principală este plină de vehicule abandonate şi accidentate. Le-am putea ocoli pe unele, dar în nici un caz nu pe toate. Şi nu se pune problema să mergem peste peluze, întrucât casele sunt pur şi simplu prea apropiate. Există destule motive pentru care toți merg pe jos.

Văzuseră şi câțiva oameni pe biciclete, însă nu mulți; până şi cele echipate cu faruri deveneau periculoase, dacă erau conduse cu viteză.

— N-ar fi posibil ca o camionetă uşoară să meargă pe străduțele laterale? întrebă Rectorul.

— Am putea explora posibilitatea asta mâine noapte, răspunse Clay. Să mergem mai întâi pe jos, pentru a găsi un traseu accesibil şi după aceea să revenim pentru camionetă. Căzu pe gânduri. Probabil că într-un asemenea magazin ar fi şi tot felul de furtunuri.

— Nu pari tocmai incitat, comentă Alice.

— Străduțele mici se blochează cel mai uşor, oftă Clay. Vom sfârşi prin a trudi la greu, chiar dacă vom avea mai mult noroc decât am avut în noaptea asta. Pur şi simplu, nu ştiu...

Poate că după ce mă voi odihni nițel, situația îmi va părea mai roz.

— Sunt sigur că aşa va fi, încuviință Rectorul, dar vocea îi suna găunos. Aşa va fi pentru noi toți.

— Ce părere aveți despre benzinăria de vizavi de şcoală? întrebă Jordan fără multe speranțe.

— Care benzinărie? făcu Alice.

— Se referă la Citgo, răspunse Rectorul. Aceeaşi problemă, Jordan - în rezervoarele de sub pompe există suficientă benzină, totuşi nu avem energie electrică pentru a le folosi. Şi mă îndoiesc că acolo ar fi cine ştie ce recipiente, cu excepția unor canistre între cinci şi douăzeci de litri. Cred realmente.... Nu spuse însă ce credea realmente, ci se întrerupse. Ce s-a-ntâmplat, Clay?

Clay îşi reamintea de trioul din fața lor care şchiopăta pe lângă benzinăria aceea; un bărbat o ținea cu brațul pe femeie după mijloc.

— Academy Grove Citgo, spuse el. Aşa se numeşte, nu? - Da...

— Dar mi se pare că nu vinde numai benzină.

Nu era însă doar o părere, ci *ştia* asta. O ştia din cauza celor două cisterne care erau parcate în lateral. Le văzuse şi trecuse cu privirea peste ele. Nu se gândise atunci la ele. Nu avusese nici un motiv.

— Nu ştiu ce..., începu Rectorul, apoi se opri. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Clay şi dinții săi tociți reapărură în surâsul acela aparte, nemilos. Ah..., rosti el. *Ah!* Ah, vai... Ah, vai, *da!*

Tom privea de la unul la celălalt cu o perplexitate care sporea întruna. La fel şi Alice. Jordan se mulțumi să aştepte.

— V-ar deranja dacă ne-ați spune şi nouă despre ce anume dialogați voi? întrebă Tom.

Clay se pregătea s-o facă - el vedea deja în mod clar cum vor proceda şi era prea grozav ca să nu le împărtăşească şi altora - când muzica de pe Stadionul Tonney se stinse. Nu se opri brusc, aşa cum făcea de obicei când telnebunii se trezeau dimineața; ci se stinse lin şi parcă îndepărtându-se, ca şi cum

cineva ar fi dat pur şi simplu un şut sursei, trimițând-o într-un puț de ascensor.

— S-au sculat devreme, rosti Jordan cu glas încet.

Tom îl strânse pe Clay de antebraț.

— Nu-s la fel, zise el. Iar unul din nenorocitele alea de ghetou-blastere continuă să cânte... Îl pot auzi, foarte slab.

Vântul bătea puternic şi Clay ştia că sufla din direcția terenului de fotbal, din cauza mirosurilor grele pe care le purta: mâncare putrezită, carne vie putrezită, sute de trupuri nespălate. Purta de asemenea sunetul fantomatic al lui Lawrence Welk şi Champagne Music Makers, cântând „Mersul puiului de elefant".

Apoi, de undeva dinspre nord-vest - poate de la cincisprezece kilometri depărtare, poate de la cincizeci, era greu de spus cât de departe l-ar fi putut purta vântul - se auzi un geamăt spectral, ca un fâlfâit de aripi de molie. După aceea, tăcere... tăcere... după care creaturile nici treze, nici adormite de pe Stadionul Tonney răspunseră în acelaşi fel. Geamătul lor era mult mai puternic, un vaier găunos ca fantasma unei răbufniri care se înălță spre cerul negru şi înstelat.

Alice îşi acoperise gura. Pantofiorul îi răsărea în sus dintre palme şi ochii i se bulbucau de o parte şi cealaltă a sa. Jordan îşi trecuse brațele în jurul mijlocului Rectorului şi-şi îngropa fața în trupul bătrânului.

— Ia uită-te, Clay! spuse Tom. Se sculă în picioare şi se împletici către aleea ierboasă dintre cele două sere cu geamurile sparte, arătând spre cer în timp ce mergea. Vezi? Doamne Dumnezeule, vezi?

Spre nord-vest, de unde se înălțase geamătul îndepărtat, pe orizont înflorise o strălucire portocaliu-roşcată. Se înteți pe când privea, vântul purtă iarăşi sunetul acela teribil... şi răspunse din nou un suspin similar, dar mult mai puternic de pe Stadionul Tonney.

Alice li se alătură, apoi Rectorul, care mergea cu brațul în jurul umerilor lui Jordan.

— Ce-i acolo? întrebă Clay, arătând lumina care reîncepuse să scadă în intensitate.

— Ar putea fi Glen's Falls, zise Rectorul Ori s-ar putea să fie Littleton.

— Indiferent ce ar fi, acolo-s creveți la grătar, spuse Tom. Ei ard. Şi gloata noastră de aici ştie. Au auzit.

— Sau au *simțit,* rosti Alice. Se cutremură, după care îşi îndreptă ținuta şi-şi dezgoli dinții. Sper c-aşa a fost!

Parcă răspunzându-i, dinspre Stadionul Tonney se auzi alt geamăt: multe glasuri ridicate ca unul singur într-un strigăt de compasiune şi - poate - agonie împărtăşită. Singurul bum-box - cel principal, bănui Clay, cel în care se afla compact discul - continuă să cânte. După zece minute, celelalte i se realăturară. Muzica - The Carpenters cântau „Close to You" - crescu în intensitate, la fel cum mai devreme se diminuase. Până atunci însă, rectorul Ardai, şchiopătând vizibil în ciuda toiagului, îi condusese înapoi în Corpul Cheatham. La scurt timp după aceea, muzica se opri din nou... dar acum încetă pur şi simplu, ca în dimineața anterioară.

Din depărtare, purtat de vânt peste numai Dumnezeu ştia câți kilometri, se auzi pocnetul slab al unui foc de armă. Apoi lumea deveni în mod straniu complet tăcută şi aşteptă ca bezna să lase loc zilei.

19

Pe măsură ce soarele începuse să-şi strecoare primele raze roşii printre copacii de pe orizontul estic, ei se uitară cum telnebunii părăsiră terenul de fotbal în configurații ordonate, îndreptându-se către centrul Gaitenului şi cartierele vecine din jur. Se împrăştiau în evantai în vreme ce mergeau, coborând panta către Academy Avenue ca şi când nimic anormal nu s-ar fi întâmplat spre sfârşitul nopții. Clay nu avea însă încredere în purtarea lor. Se gândi că ar fi fost bine să-şi termine rapid treaba de la benzinăria Citgo, azi, dacă mai intenționau s-o facă. Dacă ieşeau la lumina zilei, ar fi însemnat că puteau fi nevoiți să-i împuşte pe unii dintre *ei,* dar atât timp cât telnebunii se deplasau în masă doar la

începutul şi la sfârşitul zilei, el era gata să-şi asume riscul acela.

Priviseră din sufragerie „zorii morților", aşa cum îi numise Alice, după care Tom şi Rectorul trecuseră în bucătărie. Clay îi găsi stând la masă în mijlocul unui dreptunghi de soare şi bând cafea călduță. Clay nici nu apucase să explice ce dorea să facă mai târziu în cursul zilei, când Jordan îl atinse pe încheietura mâinii.

— Unii nebuni sunt tot acolo, spuse el şi continuă cu voce scăzută: Unii dintre ei mi-au fost colegi.

— Crezusem că de acum vor fi toți în Kmart, zise Tom, căutând anunțurile cu Blue Light Specials.

— Ar fi bine să verifici, rosti Alice din prag. Nu sunt convinsă că-i alt... cum i-ai spune tu, pas de dezvoltare, dar s-ar putea. Probabil că este.

— În mod sigur este, vorbi Jordan posac.

Telnebunii care rămăseseră - Clay aprecia că era un grup de vreo sută - îi scoteau pe morți de sub gradene. Inițial îi duseră pur şi simplu în parcarea din sudul stadionului, în spatele unei clădiri lungi şi scunde din cărămidă. Se întorceau de acolo cu mâinile goale.

— Acolo este pista de atletism indoor, le spuse Rectorul. Tot acolo sunt depozitate şi echipamentele sportive. Dincolo de clădire este o râpă adâncă. Bănuiesc că aruncă trupurile peste margine.

— Sunt gata să pun prinsoare, încuviință Jordan cu glas pierit. Acolo jos este o mlaştină. O să putrezească.

— Putrezeau oricum, Jordan, rosti Tom blând.

— Ştiu, zise el mai pierit ca oricând, însă vor putrezi chiar mai repede la soare. Tăcu puțin, apoi adăugă: Domnule?

— Da, Jordan?

— L-am văzut pe Noah Chutsky, din clubul de teatru. Rectorul îl bătu pe băiat pe umăr. Era foarte palid.

— Nu te mai gândi la asta.

— E greu să n-o fac, şopti Jordan. Mi-a făcut cândva o fotografie. Cu ... cu ştiți dumneavoastră cu ce...

După aceea, se încruntă iarăşi. Douăzeci de lucrători-albinuțe se despărțiră de grupul principal, fără să încetinească pentru a discuta între ei, şi se îndreptară către serele sparte, deplasându-se într-o formate în „V" care le reamintea de gâştele migratoare. Printre ei se număra şi cel pe care Jordan îl identificase ca Noah Chutsky. Restul echipei de înlăturare a cadavrelor îi privi o clipă, după care coborî din nou rampele, câte trei în linie, şi reîncepu să pescuiască corpuri de sub gradene.

Peste douăzeci de minute, grupul din sere reveni, desfăşurat acum sub forma unui singur şir. Unii erau tot cu mâinile goale, dar cei mai mulți aveau roabe sau cărucioare dintre cele utilizate pentru transportul sacilor mari de var sau îngrăşăminte. Unii telnebuni folosiră roabele şi cărucioarele pentru a încărca trupurile şi munca lor merse mai repede.

— Este un pas înainte, fără doar şi poate, încuviință Tom.

— Nu numai un pas, adăugă Rectorul. Fac curățenie, iar pentru asta folosesc unelte.

— Nu-mi place, rosti Clay.

Jordan ridică ochii spre el; chipul îi era palid, obosit şi mult mai bătrân decât vârsta lui reală.

- Nu sunteți singurul, zise el.

20

Dormiră până la ora unu după-amiază. Apoi, după ce verificară dacă echipa de ciocli îşi terminase treaba şi mersese să se alăture celorlalți căutători de hrană, coborâră până la stâlpii de piatră care marcau intrarea în Academia Gaiten. Alice pufnise disprețuitor la propunerea lui Clay ca el şi Tom să lucreze singuri.

— Mai termină cu rahatul ăsta de Batman şi Robin! spuse ea.

— Of, of, dintotdeauna mi-am dorit să fiu Boy Wonder, zise Tom cu o urmă de sâsâit, dar când ea îl privi fără amuzament,

cu pantofiorul (care începuse de acum să arate nițel uzat) strâns ferm într-o mână, bătu în retragere. Scuză-mă...

— Puteți traversa la benzinărie pe cont propriu, rosti ea. Asta măcar este logic. Însă noi ceilalți vom sta de veghe de partea cealaltă.

Rectorul sugerase ca Jordan să rămână în Corpul Cheatham. Înainte ca băiatul să fi putut răspunde - şi păruse gata s-o facă în

mod violent - Alice întrebase:

— Ai ochi buni, Jordan?

El îi zâmbise, însoțindu-şi din nou surâsul cu privirea aceea naiv idealistă.

— Buni. Perfecți.

— Şi ai jucat jocuri video? Din cele în care se trage cu diverse arme?

— Sigur că da, cu tona.

Alice îi întinsese pistolul ei şi Clay îl văzuse pe băiat cutremurându-se uşor, ca un diapazon ciupit, când degetele lor se atinseseră.

— Dacă eu îți zic să ținteşti şi să tragi - sau dacă ți-o spune rectorul Ardai - o vei face?

— Sigur că da.

Fata îl privise pe Ardai cu o combinație de sfidare şi dezvinovățire.

— Avem nevoie de toate brațele disponibile.

Rectorul cedase, iar acum ei se aflau aici, iar Academy Grove Citgo se afla acolo, de cealaltă parte a străzii şi ceva mai spre oraş. De aici, celălalt indicator, doar puțin mai mic, era lesne de citit: PROPAN LICHID. Singura maşină de la pompe, cu portiera şoferului deja deschisă, avea un aspect prăfuit, de vehicul de mult abandonat. Fereastra mare din sticlă a benzinăriei fusese spartă. În dreapta, parcate în umbra unuia dintre puținii ulmi supraviețuitori din nordul Noii Anglii, se găseau două cisterne de forma unor gigantice butelii de propan. Pe latura fiecăruia scria PROPAN LICHID şi SERVIM SOUTHERN NEW HAMPSHIRE DIN 1982.

În partea aceasta din Academy Avenue nu se zărea nici un semn al telnebunilor căutători de hrană şi, cu toate că multe dintre casele pe care le putea zări Clay aveau pantofi în faţa uşilor, câteva nu aveau aşa ceva. Talazul de refugiaţi părea sa sece. *Eprea devreme s-o spui,* se avertiză el.

— Domnule? Clay? Ce-i asta? întrebă Jordan.

Arăta către mijlocul drumului - care, desigur, continua să fie Route 102, deşi asta era uşor de uitat în după-amiaza însorită şi tăcută, în care sunetele cele mai apropiate erau ciripelile păsărilor şi foşnetul vântului în frunze. Pe asfalt scria ceva cu cretă roz-fosforescent, dar Clay nu putea distinge nimic din locul în care se afla. Clătină din cap.

— Eşti gata? îl întrebă pe Tom.

— Sigur că da, răspunse Tom. Încerca să pară nepăsător, dar pulsul îi zvâcnea rapid într-o parte a gâtului nebărbierit. Tu - Batman, eu - Boy Wonder.

Traversară repede strada, cu pistoalele în mâini. Clay îşi lăsase automatul rusesc Alicei, mai mult sau mai puţin convins că arma avea s-o-nvârtă pe fată ca un titirez, dacă ar fi trebuit realmente s-o utilizeze.

Mesajul mâzgălit cu cretă roz pe macadam era: KASHWAK = NU-TEL

— Înţelegi ceva din asta? întrebă Tom.

Clay scutura din cap. Nu înţelegea şi nici nu-i păsa în clipa aceea. Nu-şi dorea decât să plece din mijlocul Academy Avenue, unde se simţea la fel de expus ca o furnică în mijlocul unui castron de orez. Brusc, dar nu pentru prima dată, se gândi că ar fi fost gata să-şi vândă şi sufletul doar ca să ştie că fiul lui nu păţise nimic şi că se găsea acum într-un loc unde oamenii nu puneau arme în mâinile copiilor pricepuţi la jocuri video. Era straniu. El crezuse că-şi stabilise priorităţile, că se ocupa de problemele lui personale una câte una, pe rând, însă gândurile acestea soseau şi erau toate la fel de proaspete şi de tulburătoare ca o suferinţă încă deschisă.

Pleacă de-aici, Johnny. Ăsta nu-i locul tău. Nici locul, nici timpul tău.

Cisternele de propan erau goale şi încuiate, dar era lipsit de importanță; astăzi, norocul lor se derula în direcția cea bună. Cheile atârnau pe un avizier în birou, sub indicatorul care anunța FĂRĂ REMORCARI ÎNTRE MIEZUL NOPȚII ŞI ŞASE DIM. FĂRĂ ECSCEPȚII. De inelul fiecărei chei atârna o butelie mică de propan.

La întoarcere, la jumătatea drumului spre uşă, Tom îl atinse pe Clay pe umăr.

Doi telnebuni mergeau pe mijlocul străzii, unul lângă celălalt, însă fără să păşească la unison. Unul mânca batoane Twinkie dintr-o cutie de carton plină; fața îi era mânjită de cremă, firimituri şi glazură. Celălalt era o femeie care ținea în fața ei un album de mărimea unei măsuțe. Lui Clay i se păru că semăna cu membra unui cor bisericesc, ținând un ceaslov supradimensionat. Pe coperta din față a albumului se vedea fotografia unui collie care sărea printr-o anvelopă suspendată de un lanț. Faptul că femeia ținea cartea răsturnată îl încuraja puțin pe Clay. Expresiile goale, pustii, de pe fețele lor - şi faptul că rătăceau pe cont propriu, ceea ce însemna că amiaza continua să fie o perioadă non-cârd a zilei - îi crescu şi mai mult moralul.

Nu-i plăcea totuşi cartea aceea.

Nu, nu-i plăcea deloc cartea aceea.

Trecură de stâlpii de piatră şi Clay îi putu zări pe Alice, Jordan şi Rector privind cu ochi larg căscați. Cei doi nebuni păşiră peste mesajul criptic scris cu creta pe stradă - KASHWAK = NU-TEL - şi femeia se întinse către batoanele tovarăşului ei. Bărbatul îşi feri cutia. Femeia azvârli albumul cât colo (aterizã cu fața în sus şi Clay văzu că era *Cele mai iubite 100 de rase de câini din lume)* şi se întinse din nou. Bărbatul îi trase o palmă peste față, îndeajuns de tare pentru ca părul ei murdar să-i şfichiuiască obrajii, iar sunetul se auzi puternic în tăcerea nemişcată a zilei. În tot acest timp, nu se opriseră din mers.

— *Au!* făcu femeia.

Bărbatul replică (lui Clay i se păruse că sunase ca o replică):

— *Iiiin!*

Femeia se întinse spre cutia de Twinkie. Tocmai treceau de Citgo. Bărbatul o izbi de data aceasta în gât, o lovitură de sus, cu brațul ridicat deasupra umărului, după care vârî mâna în cutie după alt baton. Femeia se opri. Îl privi. Peste o clipă, bărbatul se opri şi el. O depăşise nițel, aşa că era aproape complet cu spatele la ea.

Clay simți ceva în nemişcarea încălzită de soare a biroului din benzinărie. *Nu,* gândi el, *nu în birou, în mine. Ca o respirație întretăiată, după ce urci prea repede o scară.*

Atât doar că poate asta se simțea şi în birou, fiindcă...

Tom se ridică în vârful picioarelor şi-i şopti la ureche:

— Simți?

Clay încuviință din cap şi arătă masa. Nu era vânt, nici un curent oricât de slab, dar hârtiile de acolo fâlfâiau. Iar în scrumieră, scrumul începuse să se rotească leneş, ca apa ce se scurge prin orificiul de golire al unei căzi de baie. Înăuntru erau două mucuri - ba nu, trei - şi scrumul care se mişca părea să le împingă spre centru.

Bărbatul se întoarse către femeie şi o privi la rândul lui. Ea îl privi. Se uitau unul la celălalt. Clay nu putea descifra nici o expresie pe nici unul dintre chipuri, *însă* simțea cum firişoarele de păr de pe brațe i se zbârliră şi auzi un zornăit slab. Erau cheile de pe avizier de sub semnul FĂRĂ REMORCĂRI. Şi ele se clătinau, atingându-se foarte uşor între ele.

— *Au!* zise femeia.

Întinse mâna.

— *Iiiin !* spuse bărbatul.

Purta resturile unui costum ce începuseră să se decoloreze. În picioare avea pantofi negri, colbuiți. Cu şase zile în urmă putea să fi fost un middle manager, un comis-voiajor sau administratorul unui bloc de apartamente. Acum nu-i mai păsa decât de cutia lui cu batoane Twinkie. O strânse la piept, mestecând din gura mânjită şi lipicioasă.

— *Au!* insistă femeia.

Întinse ambele mâini, nu doar una, în gestul imemorial care semnifica *dă-mi,* iar cheile zornăira mai tare. Deasupra capetelor se auzi *bzzzzt,* când un tub fluorescent pentru care nu exista curent electric pâlpâi, apoi se stinse din nou. Afară, la pompa din mijloc, ajutajul căzu şi lovi betonul cu un zăngănit metalic surd.

— *Au!* spuse bărbatul.

Umerii i se gârboviră şi toată încordarea îl părăsi. Tensiunea dispăru din aer. Cheile de pe avizier amuțiră. Scrumul făcu un ultim circuit, lent, al relicvariului său metalic zgâriat şi se opri. N-ai fi ştiut că se întâmplase ceva, gândi Clay, dacă n-ar fi fost ajutajul căzut de afară şi mucurile de țigară strânse laolaltă în scrumiera de pe masă.

— *Au!* zise femeia.

Rămăsese cu mâinile întinse. Tovarăşul ei înainta, până ajunse lângă ele. Ea luă câte un baton Twinkie în fiecare mână şi începu să le mănânce, cu ambalaj cu tot. Clay se simți iarăşi liniştit, dar numai puțin. Ei îşi reluară târşâitul lent spre oraş, cu femeia oprindu-se doar atât cât să scuipe prin colțul gurii o bucată de umplutură amestecată cu celofan. Nu arătă nici un fel de interes pentru *Cele mai iubite 100 de rase de câini din lume.*

— Ce-a fost *asta?* întrebă Tom cu glas scăzut şi zguduit, când cei doi aproape că dispăruseră din vedere.

— Nu ştiu, dar nu-mi place, răspunse Clay.

Ținea în mână cheile de la cisternele cu propan. Întinse un set lui Tom.

— Ştii să conduci cu schimbător de viteze manual?

— Am *învățat* să conduc cu schimbător de viteze manual. Tu ştii?

Clay surâse răbdător.

— Eu sunt heterosexual, Tom. Heterosexualii ştiu să folosească schimbătorul de viteze manual fără să aibă nevoie de instrucțiuni. Pentru noi este instinctiv.

— Foarte amuzant. Tom nu-1 asculta de fapt, ci se uita după cuplul straniu care se îndepărtase, iar pulsul de pe gât îi

bătea mai rapid ca oricând. Sfârşitul lumii, deschiderea sezonului de vânătoare a pederaştilor, aşa-i?

— Aşa-i. O să se deschidă sezonul de vânătoare şi pentru heterosexuali, dacă *ei* o să poată controla chestiile astea. Haide, să-i dăm drumul.

Porni către uşă, însă Tom îl mai reţinu o clipă.

— Fii atent! Ceilalţi poate c-au simţit chestia asta sau poate că nu. Dacă n-au simţit-o, poate c-ar trebui s-o ţinem doar pentru noi deocamdată. Ce crezi?

Clay se gândi la felul în care Jordan nu-l lăsa pe Rector să-i scape din vedere şi la Alice care ţinea permanent pantofiorul acela macabru undeva la îndemână. Se gândi la cearcănele de sub ochii lor şi apoi la ceea ce plănuiau să facă la noapte. Poate că Armagedon era un cuvânt prea tare pentru acţiunea lor, totuşi nu cu mult. Indiferent ce anume erau acum, telnebunii fuseseră cândva oameni şi arderea a o mie de oameni vii era îndeajuns de împovărătoare. Ajungea să se gândească la asta şi simţea cum îl sfâşie imaginaţia.

— N-am nimic împotrivă, încuviinţă el. Să sui dealul în treapta mică de viteză, da?

— Cea mai mică pe care-o pot găsi, spuse Tom. Se îndreptau spre cisternele mari în formă de butelie. Câte viteze crezi că are un camion ca ăsta?

— Una înainte ar trebui să fie suficient, răspunse Clay.

— După cum sunt parcate, cred că va trebui să începi prin a găsi marşarierul.

— Rahat! rosti Clay. La ce mai e bun sfârşitul lumii, dacă nu poţi trece printr-un nenorocit de gard din scânduri?

Şi asta şi făcură.

21

Costişa Academiei era numele pe care rectorul Ardai şi ultimul lui elev îl foloseau pentru panta lungă şi ondulată a dealului ce cobora de la campus până la şoseaua principală. Iarba era încă verde-strălucitor şi abia începuseră să apară primele frunze uscate. Când după-amiaza lăsă loc amurgului

şi Costişa Academiei era tot pustie - nu se vedea nici urmă de telnebuni revenind acasă - Alice începu să se plimbe pe holul principal din Corpul Cheatham, oprindu-se la fiecare circuit doar atât cât să privească pe bovindoul livingului. Oferea o panoramă perfectă a Costişei, a celor două amfiteatre principale şi a Stadionului Tonney. Pantofiorul îi era din nou legat de încheietură.

Ceilalți stăteau în bucătărie şi sorbeau Coca-Cola din cutii.

— Nu se mai întorc, le spuse fata după ce încheie un circuit. Şi-au dat seama ce plănuim - ne-au citit gândurile sau aşa ceva - şi nu mai vin.

Încă două ture ale holului lung de la parter, fiecare cu câte o pauză pentru a privi afară pe fereastra livingului mare, apoi reveni la ei.

— Sau poate că-i o migrație generală - voi v-ați gândit vreodată la asta? Poate că iarna migrează spre sud, ca blestemații ăia de măcăleandri.

Plecă fără să aştepte un răspuns. În sus pe hol şi-n jos pe hol. În sus şi-n jos pe hol.

— Parcă ar fi Ahab urmărind-o pe Moby, remarcă Rectorul.

— Eminem o fi el un lăbar, dar avea dreptate în privința tipului, comentă Tom morocănos.

— Pardon, ce ai spus? întrebă Rectorul.

Tom flutură din mână, arătând ca era lipsit de importanță. Jordan îşi privi ceasul.

— Aseară s-au întors cu aproape cu o jumătate de oră mai târziu decât arată ceasul acum, rosti el. Dacă vreți, mă duc să-i spun asta.

— Nu cred că ar ajuta cu ceva, zise Clay. Trebuie să-şi descarce agitația, asta-i tot.

— Este destul de speriată, nu-i aşa, domnule?

— Tu nu eşti, Jordan?

— Ba da, recunoscu Jordan cu glas slab. Sunt în Oraşul Terorii.

Data următoare când veni în pragul bucătăriei, Alice rosti:

— Poate că-i mai bine dacă ei *nu se mai întorc*. Nu ştiu dacă-şi reinițializează creierii în alt mod, însă în tot cazul se-

ntâmplă ceva rău. Am simțit-o azi după-amiază la cei doi - femeia cu cartea şi bărbatul cu Twinkie... Clătină din cap. Ceva rău ...

Se repezi iarăşi în patrularea de pe hol înainte să-i fi putut răspunde cineva, cu pantofiorul legănându-se la încheietură. Rectorul se uită la Jordan.

— Tu ai simțit ceva, fiule?

Jordan şovăi, apoi răspunse:

— *Ceva* am simțit. Mi s-a zbârlit tot părul de pe ceafă.

Rectorul îşi întoarse după aceea privirea către bărbații care stăteau de cealaltă parte a mesei.

— Şi voi doi? Voi ați fost mult mai aproape.

Alice îi salvă de la necesitatea unui răspuns. Intră în goană în bucătărie, cu obrajii îmbujorați, cu ochii larg deschişi, cu tălpile pantofilor de sport scârțâind pe gresie.

- Vin, rosti ea.

22

De la bovindou, îi priviră pe telnebuni suind Costişa Academiei în linii convergente, cu umbrele lor alungite alcătuind pe iarba verde o gigantică formă de roată cu ştifturi. Pe măsură ce se apropiară de ceea ce Jordan şi Rectorul numeau Arcada Tonney, liniile se îndesiră şi roata păru să se învârtă în ultimele raze aurii de soare, contractându-se şi compactându-se.

De acum, Alice nu mai putea să stea fără să țină pantofiorul în mână. Îl smulsese de la încheietură şi-1 strângea obsedant între degete.

— Vor vedea ce am făcut şi se vor întoarce, spuse ea repede şi pe ton scăzut. Măcar *atât* de inteligenți au devenit, trebuie să fi devenit, dacă iau din nou cărți.

— Vom vedea, răspunse Clay.

Era convins că telnebunii *se vor duce* pe terenul Tonney, chiar dacă ceea ce zăreau acolo le neliniştea strania lor minte de grup; în curând se întuneca şi ei nu aveau alt loc unde să

se ducă. Un fragment dintr-un cântecel de leagăn pe care mama lui obişnuia să i-1 cânte îi pluti prin minte: *Ziua ți-a fost plină, co-pi-laş.*

— Sper c-o să se ducă şi sper c-o să rămână, vorbi Alice mai încet ca oricând. Mă simt de parcă-mi vine să explodez. Hohoti scurt şi sălbatic. Atât doar că *ei* ar trebui să explodeze, nu-i aşa? *Ei.*

Tom se întoarse s-o privească şi fata spuse:

— N-am pățit nimic. Mă simt bine, aşa că ține-ți gura.

— Nu voiam să spun decât că va fi ceea ce este, rosti el.

— Rahaturi New Age! Vorbeşti ca taică-meu. Regele Ramelor de Tablouri.

O lacrimă i se rostogoli pe un obraz şi ea o şterse nervoasă, îndepărtând-o cu podul palmei.

— Calmează-te, Alice. Ne uităm afară, da?

— O să-ncerc, bine? O să-ncerc.

— Şi opreşte-te cu adidasul ăla, vorbi Jordan - pe un ton iritat, pentru el. Scârțâitul ăla mă scoate din minți.

Ea privi pantofiorul, parcă surprinsă, apoi îi trecu din nou şiretul în jurul încheieturii. Se uitară cum telnebunii converseră la Arcada Tonney şi trecură pe sub ea, cu mai puține îmbrânceli şi confuzie decât orice mulțime de spectatori care ar fi venit vreodată la meciul de fotbal din weekendul aniversar - Clay era încredințat în privința asta. Se uitară cum nebunii se răspândiră iarăşi în evantai de cealaltă parte a arcadei, traversând spațiul deschis dinafară stadionului şi coborând după aceea pe rampe. Aşteptară să vadă cum marşul lor va încetini şi se va opri înainte de a pătrunde pe teren, dar asta nu se întâmplă. Ultimii - în majoritate răniți şi ajutându-se reciproc, dar continuând să meargă în grupuri strânse - păşiră pe teren cu mult înainte ca soarele înroşit să fi coborât mai jos de căminele cu dormitoare de pe latura vestică a campusului Academiei Gaiten. Reveniseră şi acum ca nişte porumbei călători la cuiburile lor, sau ca rândunelele la Gapistrano. La nici cinci minute după ce luceafărul de seară deveni vizibil pe cerul care se întuneca iute, Dean Martin începu să cânte „Everybody Loves Somebody Sometime".

— M-am îngrijorat degeaba, nu-i aşa? zise Alice. Uneori sunt o tâmpită. Aşa-mi zice tata.

— Nu, replică Rectorul. Tâmpiții aveau telefoane mobile, scumpo. De aceea ei sunt acolo, afară, iar tu eşti aici, înăuntru, împreună cu noi.

— Mă-ntreb dacă Rafe n-are probleme, rosti Tom.

- Eu mă întreb acelaşi lucru despre Johnny, spuse Clay. Despre Johnny şi Sharon.

23

La ora zece în seara aceea vântoasă de toamnă, sub o lună care intra în ultimul ei pătrar, Clay şi Tom stăteau în fosa pentru fanfară de la peluza cu tabelă a stadionului de fotbal Tonney. Drept în fața lor se afla un parapet din ciment înalt până la piept, care fusese capitonat zdravăn în partea dinspre teren. Dincoace de parapet erau câteva pupitre ruginite pentru portative şi un strat de gunoaie şi resturi ce le îngropa picioarele până la glezne; vântul aducea aici pungile rupte şi bucățile de ambalaj să-şi găsească odihna. În spatele lor şi mai sus, la turnichete, Alice şi Jordan îl flancau pe Rector - o siluetă înaltă, sprijinită în bățul subțire al toiagului.

Vocea lui Debby Boone se rostogolea peste teren în valuri amplificate de demnitate comică. În mod normal, ar fi urmat-o Lee Ann Womack cântând „I Hope You Dance", după care ar fi revenit Lawrence Welk şi Champagne Music Makers, dar poate că nu şi în noaptea aceasta.

Vântul sporea în intensitate, aducând miasma trupurilor ce putrezeau în mlaştina de după clădirea cu pista de atletism indoor, ca

şi mirosurile de murdărie şi sudoare ale celor vii, lipiți unul de celălalt pe terenul de după fosa pentru fanfară. *Daca îi poți numi vii,* gândi Clay şi-şi îngădui un scurt şi amar surâs interior. Procesul de raționalizare era un minunat joc al oamenilor, poate *cel mai de seamă joc* al oamenilor, însă în noaptea asta Clay nu avea să se auto-amăgească: bineînțeles

că ei se considerau vii. Indiferent ce ar fi fost sau ar fi devenit, ei se considerau vii, exact aşa cum făcea şi el.

— Ce aştepți? murmură Tom.

— Nimic, răspunse Clay tot în şoaptă. Absolut... nimic.

Din tocul de armă pe care Alice îl găsise în subsolul Nickerson-ilor, scoase vechiul revolver Colt 0,45 al lui Beth Nickerson, acum încărcat complet. Alice îi oferise automatul rusesc - pe care încă nici măcar nu-1 testaseră - dar o refuzase, spunând că dacă pistolul nu făcea treaba, probabil că nimic n-ar fi reuşit s-o facă.

— Nu ştiu de ce n-ar fi mai bună arma automată, zisese ea, dacă poate să tragă treizeci-patruzeci de gloanțe pe secundă. Ai putea face şvaițer din cisternele alea.

Clay fusese de acord că aşa putea să fie, dar îi reaminti fetei că în noaptea asta obiectivul lor nu era distrugerea în sine, ci aprinderea. După aceea îi explicase natura foarte ilegală a muniției pe care Arnie Nickerson o obținuse pentru revolverul soției sale. Gloanțe dintre cele care, cândva, erau numite „dum-dum".

— Bine, încuviințase ea, însă dacă dai greş o poți folosi imediat pe Doamna Mitralieră. Decât dacă nu cumva tipii o să... ştii tu... Nu dorise să rostească cuvântul *atace,* dar efectuase mişcări ca de păşire din degetele mâinii care nu ținea pantofiorul. În cazul ăla, ştergeți-o cât puteți de repede.

Vântul smulse o fâşie zdrențuită din decorațiunea weekendului aniversar de pe tabela de marcaj şi o trimise, dansând, peste adormiții strânşi laolaltă ca sardelele. În jurul terenului, părând să plutească în beznă, se vedeau ochii roşii ai bum-boxurilor, toate, cu o excepție, cântând fără să aibă nevoie de CD-uri. Decorațiunea lovi bara de protecție a unei cisterne cu propan, fâlfâi acolo câteva secunde, apoi se eliberă şi dispăru, zburând în noapte. Cisternele erau parcate una lângă cealaltă în mijlocul terenului, înălțându-se din masa de forme lipite între ele aidoma unor stranii terase metalice. Telnebunii dormeau sub ele şi atât de apropiați în jurul lor, încât unii fuseseră împinşi în roți. Clay se gândi iarăşi la porumbeii călători şi la felul în care vânătorii din secolul

al XlX-lea îi măcelăriseră cu bâtele la sol. Întreaga specie fusese exterminată până la începutul secolului XX... Însă, desigur, fuseseră doar păsări, cu creieraşe de pasăre, incapabile să reinițializeze.

— Clay? întrebă Tom încet. Eşti sigur că vrei s-o faci?

— Nu, răspunse Clay.

Acum, când se confrunta cu momentul respectiv, prea multe întrebări rămâneau fără răspuns. Ce vor face dacă va merge prost? era numai una dintre ele. Ce vor face dacă va merge bine? era alta. Deoarece porumbeii călători erau incapabili de răzbunare, pe când creaturile de acolo...

— Dar o s-o fac.

— Atunci fă-o, spuse Tom. Fiindcă, lăsând deoparte orice altceva, „You Light Up My Fire" mă face să mă sui .pe pereți.

Clay ridică revolverul calibrul 0,45 şi-şi susținu ferm încheietura dreaptă, ținând-o cu stânga. Centră cătarea pe cisterna din stânga. Avea să tragă două gloanțe în ea, apoi două în cealaltă. În felul acela avea să-i mai rămână câte un glonț pentru fiecare, dacă ar ft fost necesar. Dacă nu reuşea, putea să încerce cu arma automată căreia Alice îi spusese „Doamna Mitralieră".

— Să te-apleci dacă sare-n aer, îi zise lui Tom.

— Nu-ți face griji, rosti Tom.

Chipul îi era încordat într-o grimasă, anticipând bubuitura pistolului şi ceea ce avea să urmeze.

Debby Boone îşi sporea intensitatea glasului, apropiindu-se de un final apoteotic. Brusc, pentru Clay deveni foarte important ca el să i-o ia înainte. *Dacă ratezi de la distanța asta, eşti un pămpălau,* gândi şi apăsă pe trăgaci.

Nu mai avu ocazia şi nici nevoia unui al doilea glonț. O floare roşu-strălucitor înflori în centrul cisternei şi la lumina ei zări o adâncitură mare în suprafața metalică până atunci netedă. În interior părea că se află iadul, care se extindea. După aceea, floarea fu un torent roşu care se transforma în alb-portocaliu.

— *Jos!* urlă el şi-1 trase pe Tom de umăr.

Căzu peste bărbatul mai scund chiar în clipa în care noaptea deveni toiul amiezii într-un deşert. Se auzi un vuiet colosal, ca o răbufnitură, urmat de un *BANG* zguduitor, pe care Clay îl resimți în fiecare oscior din trup. Şrapnele vâjâiră pe deasupra. I se păru că Tom zbierase, dar nu era sigur, pentru că urmă altă răbufnitură bubuitoare şi brusc aerul deveni foarte, foarte, foarte fierbinte.

Îl înhață pe Tom pe jumătate de ceafă şi pe jumătate de gulerul cămăşii şi începu să-1 târască înapoi, suind rampa de beton care ducea la turnichete, cu ochii semiînchisi în fața strălucirii enorme care creştea din centrul terenului de fotbal. Ceva uriaş ateriza în tribuna din dreapta sa şi se gândi că putea să fie un bloc motor. Era convins că bucățile şi fragmentele de metal contorsionat de sub tălpile lui fuseseră cândva pupitrele pentru portative ale Academiei Gaiten.

Tom răcnea şi ochelarii îi erau strâmbi pe nas, însă stătea în picioare şi părea intact. Porniră în fugă pe rampă, ca şi cum ar fi scăpat din Gomora. Clay putea zări în față umbrele lor, lungi şi filiforme, şi-şi dădu seama că în jur cădeau obiecte: brațe, picioare, o bucată dintr-o bară de protecție, capul unei femei cu părul care ardea ca o torță. Din spate se auzi un al doilea *BANG* teribil - sau poate era al treilea - şi de data aceasta *el* fu acela care răcni. Picioarele i se împiedicară şi căzu, răşchirându-se. Lumea întreagă îşi sporea rapid fierbințeala şi lumina incredibil de puternică: avea impresia că se afla în studioul de sonorizări şi efecte speciale al lui Dumnezeu.

Nu ştiam ce facem, gândi Clay privind un cocoloş de gumă de mestecat, o cutiuță Junior Mints călcată în picioare şi un capac albastru de Pepsi-Cola. *Habar n-aveam şi-o să plătim cu viața, băga-mi-aş picioarele.*

— Scoală!

Fusese Tom, şi i se părea că urlase, deşi vocea lui părea să vină de la un kilometru depărtare. Simți mâinile cu degete lungi şi delicate ale lui Tom smucindu-1 de braț, apoi Alice fu şi ea acolo. Alice îl trăgea de celălalt braț şi ea *strălucea orbitor* în lumină. Îi zărea pantofiorul dansând şi legănându-se la

capătul şiretului prins de încheietură. Fata era împroşcată cu sânge, petice de haine şi fărâme de carne ce fumega.

Clay se târî pe brânci, după care reuşi să se ridice într-un genunchi şi Alice îl trase mai departe în sus, cu toată forța. Îndărătul lor, propanul mugi ca un dragon. După aceea îl văzu pe Jordan, cu Rectorul şchiopătând imediat în urma lui, trandafiriu la față şi şiroind de sudoare prin toate cutele feței.

— Nu, Jordan, nu, ocupă-te de el! zbieră Tom şi Jordan îl prinse cu putere de mijloc pe bătrân, când acesta se împletici.

Un trunchi în flăcări cu un inel în buric ateriza la picioarele Alicei şi ea îi trase instantaneu un şut, îndepărtându-l de pe rampă. *Joc fotbal de cinci ani,* îşi aminti Clay. O bucată de cămaşă care ardea îi căzu pe ceafă şi o scutură, înainte să fi reuşit să-i incendieze părul.

În vârful rampei, rezemată de ultimul rând de scaune, ardea o roată de camion care avea încă ataşată jumătate de osie retezată. Dacă ar fi căzut astfel încât să le blocheze ieşirea, probabil că ar fi fost prăjiți de vii... Cu siguranță, Rectorul n-ar fi putut scăpa. Izbutiră însă să se strecoare pe lângă ea, ținându-şi răsuflarea în vălătucii de fum unsuros. Peste încă o clipă, se clătinară prin turnichet, cu Jordan de o parte a Rectorului şi Clay de cealaltă parte, aproape purtându-l pe sus pe bătrân. Clay primi două lovituri în ureche de la bastonul pe care Rectorul îl agita prin aer, dar, la treizeci de secunde după ce trecuseră de roata de camion, stăteau sub Arcada Tonney, privind îndărăt la uriaşa coloană de foc care se ridica deasupra gradenelor şi lojii presei, cu expresii identice de neîncredere stupefiată.

Un fragment arzător din decorațiunea weekendului aniversar pluti încet spre pavaj lângă principalul ghişeu de bilete şi ridică o jerbă scurtă de scântei înainte de a se opri.

— Ştiai ce-o să se-ntâmple? întrebă Tom.

Pielea feței îi era albă în jurul ochilor şi roşie peste frunte şi obraji. Jumătate din mustață părea să-i fi fost pârlită. Clay îi distingea glasul, dar suna îndepărtat. Totul se auzea îndepărtat. Era ca şi cum urechile i-ar fi fost înfundate cu vată, sau cu dopurile antifonice pe care Arnie, soțul lui Beth

Nickerson, o obliga fără îndoială să le poarte atunci când o ducea la poligonul lor favorit. Acolo unde probabil că trăgeau, la țintă, cu telefoanele mobile prinse la un şold şi cu pagerele agățate la celălalt.

— *Ştiai?*

Tom încercă să-1 zgâlțâie, nu izbuti decât să prindă în pumn o bucată din pieptul cămăşii lui şi o rupse complet până jos.

— Nu, ce pizda mă-sii, eşti nebun? Vocea lui Clay trecuse de etapa răguşelii, de etapa scorojirii; suna de parcă ar fi fost *coaptă.* Crezi că dac-aş fi ştiut, aş fi stat acolo cu pistolul? Dacă n-ar fi fost parapetul de beton, am fi fost retezați în două. Sau vaporizați.

În mod incredibil, Tom începu să rânjească.

— Ți-am rupt cămaşa, Batman.

Lui Clay îi venea să-i tragă una de să-i zboare capul de pe umeri. În acelaşi timp îi venea să-1 strângă în brațe şi să-1 sărute, pur şi simplu pentru că rămăsese în viață.

— Vreau înapoi la Cheatham, rosti Jordan.

Spaima din glasul lui era inconfundabilă.

— Aşa este, să ne îndepărtăm la o distanță sigură, încuviință Rectorul, care tremura nestăpânit, cu ochii ațintiți asupra infernului ce se ridica peste Arcadă şi tribune. Slavă cerului că vântul bate spre Costişa Academiei!

— Puteți merge, domnule? întrebă Tom.

— Da, mulțumesc. Dacă Jordan mă va ajuta, sunt sigur că pot să ajung la Corpul Cheatham.

— l-am făcut, spuse Alice.

Îşi ştergea, cu gesturi aproape absente, fragmente de țesut organic de pe față, lăsând în urmă dâre de sânge. Ochii ei nu semănau cu nimic din ce văzuse Clay vreodată, decât poate în unele fotografii şi benzi desenate din anii cincizeci şi şaizeci. Îşi aminti că participase odată la o convenție dedicată comicsurilor, pe când nu era decât un puşti, şi-1 ascultase pe Wallace Wood vorbind despre încercarea de a desena ceva ce el numise „Ochii Panicați". Acum Clay vedea Ochii Panicați pe

chipul unei şcolărițe de cincisprezece ani dintr-o suburbie a Bostonului.

— Haide, Alice, rosti el. Trebuie să ne-ntoarcem în Cheatham şi să ne strângem bagajele. Trebuie să plecăm de-aici.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, trebui să le repete şi să audă dacă sunau a adevăr. A doua oară i se părură mai mult decât adevărate; i se părură speriate.

Era posibil ca fata să nu-1 fi auzit. Părea triumfătoare şi deborda pur şi simplu de satisfacția reuşitei. Dădea pe dinafară, ca un copil care mâncase prea multe dulciuri primite de Halloween pe drumul de întoarcere acasă. Pupilele ochilor îi scăpărau.

— Nimic n-ar fi putut supraviețui la aşa ceva.

Tom îl strânse pe Clay de braț şi strânsoarea duru, aşa cum doare o arsură de soare.

— Ce-i cu tine?

— Cred c-am făcut o greşeală, spuse Clay.

— E ca-n benzinărie? întrebă Tom. Îndărătul ochelarilor strâmbi, ochii lui erau pătrunzători. Când bărbatul şi femeia aia se băteau pentru nenorocitele de Tw...

— Nu, ci cred pur şi simplu c-am făcut o greşeală, repetă Clay. (De fapt, era vorba despre o senzație mult mai puternică. *Ştia* că făcuseră o greşeală.) Haideți. În noaptea asta, trebuie să plecăm.

— Bine, dacă zici tu asta, rosti Tom. Haide, Alice!

Fata îi însoți pe o distanță mică pe aleea către Cheatham, în bovindoul căreia lăsaseră aprinse două felinare cu gaz, apoi se

întoarse să mai privească o dată. Loja presei ardea acum, la fel ca gradenele. Stelele de deasupra terenului de fotbal dispăruseră, iar

luna nu era decât o fantomă care dansa sălbatic în pâcla de căldură de deasupra jetului arzător de gaz.

— Sunt *morți,* sunt *duşi,* sunt *crocanți,* spuse ea. Ardeți, copilaşi, ar...

În clipa aceea se înălță strigătul, atât doar că nu mai venea dinspre Glen's Falls sau din Littleton, de la o depărtare de

cincisprezece kilometri, ci chiar din spatele lor. De asemenea, nu mai părea spectral sau fantomatic, ci era un zbieret de agonie, urletul a ceva - o singură entitate, şi *conştientă,* Clay era încredințat în privința asta - care se deşteptase dintr-un somn adânc şi descoperise că ardea de viu.

Alice țipă şi-şi acoperi urechile, cu ochii holbați în lumina focului.

— Să-1 stingem! făcu Jordan, strângând încheietura Rectorului. Domnule, trebuie să-1 stingem!

- E prea târziu, Jordan, spuse Ardai.

24

Ranițele lor erau ceva mai pline, când le rezemară de uşa din față a Corpului Cheatham, o oră mai târziu. În fiecare se găseau câte două tricouri, plus pungi cu hrană deshidratată pentru drumeți, alune, fructe uscate şi semințe, cutii cu sucuri şi pachete de Slim Jim, ca şi baterii şi lanterne de rezervă. Clay îi zorise pe Tom şi Alice să-şi adune lucrurile cât mai repede cu putință şi acum el era cel care se repezea întruna în living, ca să tragă cu ochiul pe fereastra mare.

Jetul de gaz de pe stadion începuse, în sfârşit, să ardă mocnit, dar gradenele continuau să fie în vâlvătăi, ca şi loja presei. Arcada Tonney luase foc şi strălucea în noapte ca o potcoavă într-o fierărie. Nimic din ce fusese pe terenul acela nu putea să fi supraviețuit - Alice avusese dreptate în privința asta, cu siguranță - însă de două ori pe drumul de întoarcere în Cheatham (cu Rectorul clătinându-se ca un bețiv bătrân, în ciuda eforturilor lor susținute de a-1 sprijini), ei auziseră țipete spectrale purtate de vânt dinspre alte cârduri. Clay îşi repetă că nu auzea mânie în strigătele acelea, că nu era decât imaginația lui - imaginația lui vinovată, imaginația lui de ucigaş, imaginația lui de ucigaş *în masă* - dar nu credea asta pe de-a întregul.

Fusese o greşeală, însă ce altceva ar fi putut face? El şi Tom le simțiseră chiar în după-amiaza aceea puterea care se cumula, o *văzuseră,* şi nu fuseseră decât doi telnebuni, doar doi. Cum ar fi putut îngădui să continue aşa ceva? Cum ar fi putut îngădui s-o lase să sporească?

— Blestemat dac-o faci, blestemat dacă n-o faci, şopti el în barbă şi întoarse spatele ferestrei.

Nici măcar nu ştia cât timp privise stadionul care ardea şi rezistă impulsului de a-şi privi ceasul. Era la un pas să intre în panică, exact ca un şobolan, şi dacă ar fi cedat, imediat ar fi fost toți cuprinşi de panică. Începând cu Alice. Alice izbutise cât de cât să-şi recapete stăpânirea de sine, însă doar superficial, subțire, ca o foiță de ziar, ar fi spus mama lui, o jucătoare de bingo. Deşi doar o biată puştoaică, Alice reuşise să-şi afişeze surâsul voios, mai mult în folosul celuilalt puşti, astfel ca el să nu cedeze complet.

Celălalt puşti. Jordan.

Clay se grăbi înapoi în holul din față, văzu că lângă uşă tot nu apăruse al patrulea rucsac şi-l zări pe Tom coborând scara. Singur.

— Unde-i puştiul? întrebă Clay. Urechile i se mai destupaseră puțin, dar continua să-şi audă vocea sosind prea de departe, ca a unui străin, şi presupunea că starea aceea va mai dura o vreme. Trebuia să-l ajuți să-şi strângă nişte lucruri... Ardai spunea că şi-a adus un pachet din dormitorul lui...

— Nu vrea să vină.

Tom îşi frecă obrazul. Arăta obosit, trist, distras. Fără jumătate de mustață, arăta de asemenea grotesc.

— *Poftim?*

— Mai încet, Clay. Nu sunt eu autorul ştirilor. Eu doar le anunț.

— Atunci spune-mi despre ce vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu !

— Nu vrea să plece fără Rector. A zis: „Nu mă puteți sili." Şi dacă vrei realmente să plecăm în noaptea asta, cred c-are dreptate.

Alice ieşi brusc din bucătărie. Se spălase, îşi strânsese părul la spate şi îmbrăcase un tricou nou care îi atârna până la genunchi,

dar pielea ei strălucea de acelaşi pârjol pe care Clay îl simțea pe propria lui piele. Bănuia că ar fi trebuit să se considere norocoşi că nu se umplusera de băşici.

— Alice, rosti bărbatul, aş dori să-ți exerciți puterile feminine asupra lui Jordan. Este...

Fata trecu în goană pe lângă el, de parcă nici nu l-ar fi auzit, se lăsă în genunchi, îşi apucă ranița şi o deschise cu un gest sălbatic. Clay privi, perplex, cum începu să smulgă lucrurile dinăuntru. Se uită la Tom şi zări o expresie de înțelegere şi compătimire ivindu-se pe chipul lui.

— Ce-i? întrebă Clay. *Ce-i?* pentru Dumnezeu?

Simțise o iritare exasperată foarte similară față de Sharon în ultimul an în care trăiseră realmente împreună - o simțise des - şi se ura pe sine fiindcă îşi amintise asta tocmai acum, în cel mai nepotrivit moment cu putință. *La dracu'* altă complicație era exact ultimul lucru de care aveau nevoie.

-Ce-i?

— Uită-te la încheietura ei, spuse Tom.

Clay se uită. Bucata murdară de şiret era acolo, însă pantofiorul dispăruse. Simți un gol absurd în stomac. Sau poate că nu era chiar aşa absurd. Dacă pentru Alice era important, atunci era *într-adevăr* important. Ce conta că nu fusese decât un pantofior?

Tricoul şi bluza de trening pe care le împachetase fata (pe piept scria GAITEN BOOSTERS' CLUB) zburară în lături. Bateriile se rostogoliră. Lanterna ei de rezervă lovi gresia pardoselii şi lentila se crăpă, iar asta fu suficient ca să-1 convingă pe Clay. Aceasta nu era o criză de isterie marca Sharon Riddell, cauzată de faptul că li se terminase cafeaua cu aromă de alune sau înghețata Chunky Monkey; aici era teroare nepoleită.

Se duse către Alice, îngenunche lângă ea şi-i prinse încheieturile mâinilor. Simțea secundele cum zboară, cum se transformă în minutele pe care ei ar fi trebuit să le folosească

pentru a lăsa oraşul acesta în urmă, dar în acelaşi timp îi simțea fuga nebună a pulsului sub buricele degetelor. Şi-i putea vedea ochii. În ei nu citea acum panică, ci agonie, şi înțelese că Alice înglobase totul în pantofiorul acela: mama şi tatăl ei, prietenele ei, Beth Nickerson şi fiica ei, infernul de pe Stadionul Tonney... totul.

— Nu-i aici! strigă fata. Am crezut că poate l-am împachetat, dar n-am făcut-o! *Nu-l pot găsi nicăieri!*

— Nu, dulceață, ştiu. Clay nu-i dăduse drumul încheieturilor şi i-o ridică pe cea cu şiretul în jurul ei. Vezi?

Aşteptă până se convinse că ochii ei focalizaseră, apoi trase căpețelele de după nod, acolo unde existase un al doilea nod.

— E prea lung acum, spuse Alice. Înainte nu era aşa lung.

Clay încercă să-şi amintească ultima dată când văzuse pantofiorul. Îşi spuse ca era imposibil să-şi reamintească aşa ceva, ținând seama de toate cele ce se petrecuseră, dar după aceea îşi dădu seama că putea. Ba chiar foarte clar. Atunci când ea îl ajutase pe Tom să-1 ridice după explozia celei de-a doua cisterne. Pantofiorul dansase atunci la capătul şiretului său. Alice fusese acoperită cu sânge, petice de haine şi frânturi de carne, însă pantofiorul fusese încă la încheietura ei. Încercă să-şi amintească dacă mai era acolo când fata şutase trunchiul arzând de pe rampă. Nu credea. Poate că era un fel de autoconvingere ulterioară, totuşi nu credea.

— S-a dezlegat, dulceață, rosti el. S-a dezlegat şi a căzut.

— L-am *pierdut?* Ochii ei se căscară neîncrezători, după care licăriră primele lacrimi. Eşti *sigur?*

— Da, destul de sigur.

— Era norocul meu, şopti ea şi lacrimile se revărsară.

— Nu, spuse Tom şi o înconjură cu brațul. *Noi suntem* norocul tău.

Fata îl privi.

— De unde ştii?

— Pentru că mai întâi ne-ai găsit pe noi, răspunse Tom. Şi noi suntem tot aici.

Ea îi cuprinse cu brațele pe amândoi şi rămaseră aşa o vreme, toți trei, îmbrățişându-se în hol, cu puținele obiecte ale

Alicei împrăştiate în jurul picioarelor lor.

25

Incendiul se răspândi la o clădire de amfiteatre pe care Rectorul o identifică drept Corpul Hackery. Apoi, pe la patru dimineața, vântul încetă şi focul nu se mai întinse. Când răsări soarele, campusul Gaiten duhnea a propan, lemn ars şi trupuri carbonizate. Cerul senin al unei dimineți perfecte de octombrie în Noua Anglie era mânjit de o coloană înaltă de fum negru-cenuşiu. Iar Corpul Cheatham continua să fie ocupat. Până la urmă, totul fusese ca prăbuşirea în lanț a unor piese de domino: Rectorul nu putea călători decât cu automobilul, călătoria cu automobilul era imposibilă şi Jordan nu voia să meargă fără Rector. Ardai însuşi nu fusese în stare să-l convingă. Deşi resemnată cu pierderea talismanului ei, Alice refuza să plece fără Jordan. Tom nu pleca fără Alice. Şi Clay detesta să pornească fără ei doi, deşi era îngrozit să constate că aceşti nou-sosiți în viața lui păreau, cel puțin temporar, mai importanți decât propriul său fiu şi deşi continua să aibă certitudinea că dacă mai rămâneau în Gaiten, şi cu atât mai mult la locul crimei, vor plăti din plin pentru ce făcuseră pe Stadionul Tonney.

Sperase că în această ultimă privință s-ar putea simți ceva mai optimist odată cu venirea zorilor, dar nu se întâmplă aşa.

Priviră şi aşteptară la fereastra livingului, însă, desigur, nimic nu se ivi din ruinele care fumegau şi nu se auzi nici un zgomot, doar trosnetul încet al focului care pătrundea adânc în birourile şi vestiarele Departamentului Sportiv, în timp ce termina cu gradinele. Cei o mie sau cam aşa de telnebuni care arseseră acolo deveniseră, după cum spusese Alice, *crocanți.* Mirosul lor era greu şi oribil de înecăcios. Clay vomitase o dată şi ştia că şi ceilalți o făcuseră... până şi Rectorul.

Am făcut o greşeala, gândi el din nou.

— Voi ar fi trebuit să plecați, spuse Jordan. Noi ne-am fi descurcat perfect... ne-am descurcat şi înainte, nu-i aşa, domnule?

Rectorul Ardai ignoră întrebarea. Îl cerceta cu privirea pe Clay.

— Ce s-a întâmplat ieri, când tu şi Tom aţi fost în clădirea benzinăriei? Cred că s-a întâmplat ceva, pentru ca să arăţi aşa cum arăţi acum.

— Ah, da? Şi cum anume arăt?

— Ca un animal care adulmecă o cursă. V-au zărit cei doi de pe stradă?

— N-a fost exact asta, zise Clay.

Nu-i plăcea să fie numit animal, dar nu putea tăgădui că exact asta era: bagi oxigen şi mâncare, scoţi bioxid de carbon şi rahat, şi-alta-n loc.

Rectorul se masa tot mai des cu palma lui mare în stânga abdomenului şi, ca multe dintre gesturile lui, Clay credea că şi acesta avea un rol bine definit - nu era tocmai fals, dar avea intenţia de a fi văzut clar până în fundul amfiteatrului.

— Atunci ce a fost *exact?*

Şi pentru că protejarea celorlalţi nu mai părea de acum o opţiune, Clay îi povesti Rectorului exact ce anume văzuseră din biroul benzinăriei Citgo - o înfruntare fizică pentru o cutie de batoane expirate, care se transformase pe neaşteptate în altceva. Îi povesti despre hârtiile fâlfâitoare, scrumul care începuse să se rotească în scrumieră ca apa care se scurge din cadă, cheile zornăind pe avizier, ştuţul care sărise de pe pompa de benzină.

— Ştuţul l-am văzut şi eu, spuse Jordan şi Alice încuviinţă din cap.

Tom menţiona că simţise că i se tăiase răsuflarea şi Clay fu de acord. Amândoi încercară să explice senzaţia unei acumulări de forţe în atmosferă. Clay spuse că aşa simţea înaintea furtunilor. Tom spuse că aerul părea, cumva, *încărcat.* Excesiv de apăsător.

— Dup-aia, el a lăsat-o să ia două mizerii din alea şi totul a încetat, zise Tom. Scrumul nu s-a mai învârtit, cheile n-au mai zornăit, senzaţia de apăsare turbată a dispărut din aer.

Privi către Clay pentru confirmare şi el încuviinţă din cap.

— De ce nu ne-aţi spus asta până acum? întrebă Alice.

— Pentru că n-ar fi schimbat nimic, zise Clay. Dacă puteam, aveam să ardem oricum cuibul.

— Da, întări Tom. Jordan vorbi brusc:

— Credeți că telnebunii se transformă în psionici, aşa-i?

— Jordan, răspunse Tom, nu ştiu ce-nseamnă cuvântul ăsta.

— Oameni care, de pildă, pot mişca obiecte de colo-colo, doar gândindu-se la ele. Sau le pot mişca accidental, dacă emoțiile le scapă de sub control. Efectele psionice ca telechinezia şi levitația...

— *Levitația?* aproape lătră Alice.

Jordan n-o băgă în seamă.

— ...sunt doar simple produse secundare. Trunchiul arborelui psionic este telepatia şi de ea vă este frică, nu? De chestia cu telepatia.

Degetele lui Tom se ridicară spre locul de deasupra gurii sale de unde dispăruse jumătate din mustață şi atinseră pielea înroşită.

— Ei bine, ideea mi-a trecut prin minte. Făcu o pauză, cu capul lăsat pe un umăr, după care continuă: Am încercat o glumă. Nu sunt sigur c-am reuşit.

Jordan ignoră şi replica aceea.

— Să zicem că ei sunt pe cale de a deveni telepați adevărați şi nu doar morți umblători cu instinct de cârd. Şi ce dacă? Cârdul din Academia Gaiten este *mort* şi a murit fără nici un indiciu despre cei care i-au dat foc, fiindcă a murit în aşa-zisul lui somn, aşa că dacă vă îngrijorați că au transmis un fax telepatic cu numele şi descrierile noastre către alți amici de-ai lor din statele vecine cu Noua Anglie, vă puteți relaxa.

— Jordan..., începu Rectorul, apoi făcu o grimasă.

Continua să-şi maseze abdomenul.

— Nu vă simțiți bine, domnule?

— Ba da. Vrei să-mi aduci flaconul de Zantac din baia de la parter? Şi o sticlă de apă Poland Spring. Eşti un flăcău de treabă.

Jordan se grăbi să-şi îndeplinească misiunea.

— Nu-i vreun ulcer, nu? întrebă Tom.

— Nu, răspunse Rectorul. E stresul. O veche... nu-i pot spune prietenă... cunoştinţă?

— Aveţi probleme cu inima? întrebă Alice cu glas scăzut.

— Cred că nu, zise Rectorul şi-şi dezveli dinţii într-un surâs de jovialitate deconcertantă. Dacă Zantacul nu are efect, am putea reformula presupunerea... dar până acum a avut mereu efect şi parcă nu-ţi vine să mai cumperi nişte necazuri, când oferta este atât de mare. Aha, Jordan, mulţumesc!

— Cu plăcere, domnule.

Băiatul îi întinse paharul şi pilula cu surâsul lui obişnuit.

— Cred c-ar trebui să mergi cu ei, rosti Ardai după ce înghiţise Zantacul.

— Cu tot respectul, domnule, vă spun că nu există nici un *mod* prin care ei să poată şti, nici un *mod.*

Rectorul privi întrebător spre Tom şi Clay. Tom ridică mâinile. Clay se mulţumi să strângă din umeri. Ar fi putut să spună ce simţea, imediat şi cu glas tare, ar fi putut să articuleze ceea ce ei ştiau probabil cu siguranţă că simţea el - *am făcut o greşeală, iar rămânerea aici o amplifică şi mai mult* - însă nu vedea ce rost ar fi avut. Chipul lui Jordan era încordat şi încăpăţânat la suprafaţă, speriat de moarte imediat dedesubt. Nu ar fi reuşit să-l convingă. În plus, se făcuse iarăşi ziuă. Ziua era timpul *celorlalţi.*

Ciufuli părul băiatului.

— Aşa să fie, dacă o spui tu, Jordan. Mă duc să trag nişte aghioase.

Jordan păru aproape euforic de uşurat.

— Pare o idee excelentă. Cred c-o să mă culc şi eu.

— Eu o să beau mai întâi o ceaşcă din cacaua călduţă Corpul Cheatham, faimoasă în toată lumea, spuse Tom. Şi cred c-o să rad şi restul mustăţii. Bocetele şi tânguirile pe care-o să le-auziţi vor fi ale mele.

- Pot să asist şi eu? întrebă Alice. Dintotdeauna mi-am dorit să văd un adult bocind şi tânguindu-se.

Clay şi Tom împărțeau un dormitor mic la etajul al doilea, în vreme ce Alice îl căpătase pe celălalt. În timp ce Clay se descălța, la uşă se auzi o ciocănitură grăbită, după care Rectorul intră fără să aştepte răspunsul. Două pete vii de culoare îi ardeau sus pe pomeți. În rest, fața lui avea paloarea morții.

— Nu vă simțiți bine? întrebă Clay, sculându-se. Aveți totuşi probleme cu inima, nu?

— Mă bucur că m-ai întrebat asta, replică Rectorul. N-am fost complet sigur dacă am plantat sămânța, dar se pare că am reuşit. Privi peste umăr, înapoi, pe hol, apoi închise uşa cu vârful bastonului. Ascultă-mă cu atenție, domnule Riddell - Clay - şi nu pune întrebări decât dacă ți se pare că sunt absolut vitale. Voi fi găsit mort în patul meu, după-amiază sau spre seară, şi tu vei spune, desigur, că avusesem totuşi probleme cu inima, că infarctul a fost probabil declanşat de ceea ce am făcut noi azi-noapte. Înțelegi?

Clay încuviință din cap. Înțelesese şi-şi opri pe buze protestul reflex. Poate că protestul ar fi avut vreun rol în lumea cea veche, dar aici nu avea nici unul. Ştia motivul pentru care Rectorul propunea ceea ce propunea.

— Daca Jordan măcar bănuieşte că este posibil să-mi fi luat singur viața pentru a-1 elibera de ceea ce, în modul lui admirabil de băiețesc, el priveşte ca fiind o obligație sacră, este posibil să procedeze în acelaşi fel. În cazul cel mai fericit, se va prăbuşi în ceea ce bătrânii copilăriei mele numeau o „pasă neagră". Mă va jeli din tot sufletul, dar asta este permis. Nu este însă permis gândul că eu m-am sinucis pentru a-1 scoate pe el din Gaiten. Înțelegi *asta?*

— Da, spuse Clay, totuşi vă propun să mai aşteptați o zi. Lucrul la care vă gândiți... poate să nu fie necesar. S-ar putea să scăpăm

cu fața curată.

Nu-şi credea propriile cuvinte şi oricum Ardai era decis să facă ceea ce spusese; tot adevărul de care avea nevoie Clay se

zărea în chipul supt al bătrânului, în buzele strâns lipite şi în ochii lucitori. Cu toate acestea, el mai încercă o dată.

— Mai aşteptați o zi. Poate să nu vină nimeni.

— Ai auzit strigătele acelea, replică Rectorul. Aceea a fost mânie. Ei vor veni.

— Poate, dar...

Rectorul ridică bastonul, pentru a i-o lua înainte.

— Şi dacă vin, dacă ne pot citi mințile la fel de uşor cum îşi pot citi mințile lor, ce vor citi în mintea ta, dacă ea va mai exista ca să fie citită?

Clay nu răspunse, ci se mulțumi să-1 privească.

— Chiar dacă nu pot citi mințile, urmă Rectorul, ce propui? Să stăm aici, zi după zi şi săptămână după săptămână? Până începe ninsoarea? Până mă voi stinge, în cele din urmă, de bătrânețe? Tatăl meu a trăit până la nouăzeci şi şapte de ani. Iar tu ai o soție şi un copil.

— Soția şi băiatul meu fie au scăpat, fie nu. M-am împăcat deja cu gândul ăsta.

Era o minciună şi poate că Ardai o văzu pe chipul lui Clay, pentru că-i flutură surâsul lui tulburător.

— Şi crezi că fiul tău s-a împăcat cu gândul de a nu şti dacă tatăl lui este viu, mort sau nebun? După numai o săptămână?

— Asta a fost o lovitură sub centură, zise Clay. Vocea nu-i era tocmai stăpânită.

— Serios? N-am ştiut că ne luptam. În tot cazul, nu văd nici un arbitru. Nu-i nimeni aici, doar noi, laşii, cum se zice. Rectorul se uită către uşa închisă, apoi reveni la Clay. Ecuația este foarte simplă. Voi nu puteți rămâne, iar eu nu pot pleca. Este preferabil ca Jordan să meargă cu voi.

— Dar să sfârşiți ca un cal care şi-a rupt piciorul...

— Nici vorbă de aşa ceva, îl întrerupse Rectorul. Spre deosebire de cai, oamenii practică eutanasia.

Uşa se deschise, Tom păşi în dormitor şi, fără măcar o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, Rectorul continuă:

— Dar la ilustrațiile comerciale te-ai gândit vreodată, Clay? Mă refer la cele pentru cărți?

— Stilul meu este prea flamboaiant pentru majoritatea editurilor, răspunse Clay. Este *adevărat,* am făcut coperte pentru nişte edituri mici care publică fantasy, ca Grant şi Eulalia. Cărți din seria marțiană a lui Edgar Rice Burroughs.

— Barsoom! strigă Rectorul şi-şi agită bastonul cu vigoare prin aer, după care îşi masă plexul solar şi se strâmbă. Ale naibii arsuri! Scuză-mă, Tom... venisem doar să mai flecăresc nițel înainte de a mă culca şi eu.

— Nici o problemă, rosti Tom şi-1 privi ieşind.

Când sunetul bastonului Rectorului se îndepărtase binişor pe hol, Tom se întoarse către Clay şi întrebă:

— Se simte bine? Mi se pare *foarte* palid.

— Cred că n-are mai nimic. Arătă spre chipul lui Tom. Parcă ziceai că vrei să-ți razi cealaltă jumătate, nu?

— Am decis să n-o mai fac, cu Alice învârtindu-se pe lângă mine. Țin la ea, însă în anumite privințe poate fi de-a dreptul afurisită.

— Asta-i pur şi simplu paranoia.

— Mulțumesc, Clay, aveam nevoie de observația asta. N-a trecut decât o săptămână şi deja îi duceam dorul psihiatrului meu.

— Combinată cu un complex de persecuție şi iluzia grandorii.

Clay îşi sui picioarele pe unul dintre cele două paturi înguste din încăpere, îşi încrucişă mâinile la ceafă şi studie tavanul.

— Ai vrea s-o fi şters de aici, aşa-i? întrebă Tom.

— Bineînțeles, răspunse el cu glas sec şi monoton.

— O să fie-n regulă, Clay. Vorbesc serios.

— Asta o spui tu, dar tu ai un complex de persecuție şi iluzia grandorii.

— Este adevărat, încuviință Tom, însă sunt echilibrate de părerea proastă despre sine şi menstruația eului la intervale de aproximativ şase săptămâni. Şi-n tot cazul...

— ...acum e prea târziu, cel puțin pentru azi, termină Clay.

— Exact.

Confirmarea aceea transmitea chiar un fel de pace senină. Tom mai spuse ceva, însă Clay adormi auzind doar:

— Jordan crede...

27

Clay se trezi urlând, sau cel puțin aşa crezu inițial; o simplă uitătură alarmată spre celălalt pat, în care Tom continua să doarmă paşnic, cu ceva - poate un prosop - peste ochi, îl convinse că urletul fusese în interiorul minții sale. Poate că scosese şi vreun țipăt, dar în cazul acela nu fusese îndeajuns de puternic pentru a-1 trezi pe colegul său de dormitor.

Odaia nu era nici pe departe întunecată - era pe la mijlocul după-amiezii - însă Tom trăsese jaluzelele înainte de a se culca, aşa că era măcar semiîntuneric. Clay rămase locului pentru o clipă, întins pe spate, cu gura uscată ca iasca, cu bubuiturile inimii răsunând rapid în piept şi în urechi, acolo unde se auzeau ca paşii înăbuşiți în catifea a unei alergări. Clădirea era altfel cufundată într-o tăcere ca de moarte. Poate că ei nu comutaseră încă total de la existența diurnă la cea nocturnă, totuşi noaptea trecută fusese extraordinar de epuizantă şi în momentul acela nu auzea pe nimeni clintindu-se în Cheatham. O pasăre țipă afară, iar undeva destul de departe - nu în Gaiten, gândi Clay - o alarmă încăpățânată continua să zbiere răguşit.

Oare avusese vreodată un coşmar mai îngrozitor? Poate o dată. La o lună, sau cam aşa, după naşterea lui Johnny, Clay visase că-şi ridicase pruncul din leagăn pentru a-i schimba scutecele şi trupuşorul dolofan al lui Johnny i se descompusese pur şi simplu în mâini aidoma unei păpuşi prost închegate. Coşmarul acela îl putuse înțelege - fusese teama de a fi părinte, teama de a n-o da în bară. O teamă cu care continua să conviețuiască, aşa cum simțise rectorul Ardai, însă ce ar fi trebuit să înțeleagă din coşmarul prezent?

Indiferent care îi fusese înțelesul, nu dorea să-1 uite şi din experiență ştia că trebuia să acționezi rapid pentru a împiedica asta.

În dormitor exista un birou, iar un pix era îndesat în unul dintre buzunarele blugilor pe care Clay îi lăsase mototoliți la piciorul patului. Luă pixul, merse desculț la birou, se aşeză şi-i trase sertarul central. Găsi ceea ce spera, un teanc mic de coli nescrise, care purtau toate antetul ACADEMIA GAITEN şi O *minte tânără este un felinar în beznă.* Luă una dintre ele şi o puse pe birou. Lumina era slabă, dar suficientă. Apăsă butonul pixului şi se opri numai o clipă, reamintindu-şi visul pe cât de limpede putea.

El, Tom, Alice şi Jordan erau înşiruiți în mijlocul unui teren de sport. Nu era un teren pentru soccer, ca Tonney, totuşi putea să fi fost pentru fotbal american. În depărtare exista un fel de construcție scheletică, pe care clipea o lumină roşie. Habar n-avea ce putuse fi, însă ştia că terenul fusese plin de oameni care-i priveau, indivizi cu chipuri distruse şi haine sfâşiate pe care-i recunoscuse mult prea bine. El şi prietenii lui fuseseră... În cuşti? Nu, ci pe nişte platforme, dar care în acelaşi timp *erau* cuşti, deşi nu existau zăbrele. Clay nu ştia cum era posibil asta, însă aşa fusese. Deja începea să piardă detaliile visului.

Tom se aflase la o extremitate a şirului. Un bărbat se apropiase de el, un bărbat anume, şi-şi pusese mâna pe capul lui. Clay nu-şi amintea cum putuse bărbatul să facă asta, deoarece Tom - ca Alice, Jordan şi Clay însuşi - fusese pe o platformă, dar o făcuse. Şi rostise:

— *Ecce homo - alienatus.*

Iar mulțimea - mii de oameni - răcnise într-un singur glas, ca un răspuns:

-NU ATINGE!

Bărbatul trecuse la Clay şi repetase cuvintele. Când pusese mâna deasupra capului Alicei, spusese:

— *Ecce femina - alienata.*

Deasupra lui Jordan:

— *Ecce puer - alienatus.*

De fiecare dată, răspunsul fusese acelaşi:

-NU ATINGE!

Nici bărbatul - gazda? crainicul? - nici oamenii din mulțime nu deschiseseră gurile în decursul acelui ritual. Înştiințarea şi răspunsul fuseseră pur telepatice.

Lăsându-şi mâna dreaptă să gândească (mâna şi colțişorul special al creierului său care o dirija), Clay porni să schițeze o imagine pe hârtie. Întregul vis fusese teribil - caracterul lui acuzator, senzația de *captivitate* - totuşi nimic nu fusese atât de groaznic ca bărbatul care venise la fiecare dintre ei, punându-şi mâna deschisă, cu palma în jos, peste capetele lor, precum crainicul unei licitații pregătindu-se să vândă vite la oborul rural. Clay simțea că dacă ar fi putut captura imaginea bărbatului acela pe hârtie, ar fi capturat şi teroarea.

Bărbatul fusese un negru cu cap nobil şi chip de ascet deasupra trupului deşirat, aproape sfrijit. Părul era o calotă compactă de zulufi întunecați, căscată într-o parte de un gol triunghiular hâd. Umerii erau înguşti, şoldurile ca şi inexistente. Sub calota de bucle, Clay schiță iute fruntea lată şi arătoasă - de cărturar. După aceea o desfigura cu altă spintecătură şi haşură cu umbre bucata de piele ce atârna acoperind o sprânceană. Obrazul stâng al bărbatului fusese sfârtecat, posibil de o muşcătură, şi buza inferioară era de asemenea ruptă în partea aceea, astfel că atârna într-un rânjet obosit. Ochii erau o problemă. Clay nu-i putea reprezenta corect. În vis, fuseseră alerți, dar în acelaşi timp cumva morți. După două tentative, îi abandonă şi coborî la bluza de trening până nu o uita: era dintre cele cu.glugă pe care le purtau puştii (ROŞU, scrise el lângă o săgeată ce o indica), cu verzale albe pe piept. Fusese prea mare pentru trupul uscățiv şi un pliu de material acoperea jumătatea de sus a literelor, totuşi Clay era destul de sigur că formau cuvântul HARVARD. Pornise să le scrie, când începu plânsetul, încet şi înăbuşit, de undeva de jos.

28

Era Jordan, Clay o ştiu imediat. Mai privi o dată înapoi peste umăr spre Tom, când îşi trase blugii, dar Tom nu se

clintise.

Numărat la podea, gândi Clay. Deschise uşa, se strecură afară şi o închise în urma lui.

Alice, purtând drept cămaşă de noapte un tricou Academia Gaiten, stătea pe palierul de la etajul întâi şi-l ținea pe băiat în brațe. Fața lui Jordan era lipită de umărul ei. La sunetul tălpilor desculțe ale lui Clay pe trepte, ea ridică ochii şi vorbi înainte ca bărbatul să fi rostit ceva ce ar fi putut regreta mai târziu: *S-a-ntâmplat ceva cu Rectorul?*

— A avut un coşmar.

Clay spuse primul lucru care-i veni în minte. În clipa aceea îi părea de o importanță vitală.

— Şi *tu?*

Fruntea ei se încruntă. Desculță, cu părul legat la spate în coadă şi cu pielea feței arsă de soare de parcă ar fi stat toată ziua la plajă, Alice semăna cu sora de unsprezece ani a lui Jordan.

— Poftim? Nu. L-am auzit plângând pe hol. Cred că oricum eram pe punctul de a mă trezi, şi...

— O clipă, zise Clay. Să nu te mişti de aici.

Reveni în dormitorul lui de la etajul al doilea şi-şi luă schița de pe birou. De data aceasta, ochii lui Tom se deschiseră. Privi. În jur cu un amestec de spaimă şi dezorientare, după aceea îl zări pe Clay şi se destinse.

— Înapoi la realitate, spuse el apoi îşi trecu o mână peste față şi se propti într-un cot. Slavă Domnului! Iisuse... Cât e ceasul?

— Tom, ai avut un vis? Un coşmar? Tom încuviință din cap.

— Aşa cred, da. Am auzit planşete. Era Jordan?

— Da. Ce-ai visat? Mai ții minte?

— Cineva ne spunea nebuni, răspunse Tom şi Clay simți un gol în stomac. Ceea ce probabil că şi suntem. Restul l-am uitat. De ce? Tu...

Clay nu mai aşteptă. Ieşi grăbit din odaie şi coborî scara. Jordan se întoarse şi-1 privi cu un soi de sfiiciune buimăcită când se aşează.

Expertul în calculatoare nu se mai zărea pe nicăieri; dacă Alice arăta de unsprezece ani cu coada aceea de cal şi pielea arsă de soare, Jordan regresase la nouă ani.

— Jordan, vorbi Clay. Visul tău... coşmarul... Ți-1 mai aminteşti?

— În mare parte l-am cam uitat, răspunse Jordan. Ne suiseră pe nişte suporturi... Se uitau la noi ca şi cum am fi fost... nu ştiu, animale sălbatice... numai că ei ziceau...

— Că eram nebuni.

Ochii băiatului se căscară.

— Da!

Clay auzi paşi în spatele lui; Tom cobora treptele. Nu se întoarse, ci-i arătă lui Jordan schița sa.

— Ăsta era cel care conducea totul?

Jordan nu rosti nici un cuvânt. Nu fu nevoie s-o facă. Se crispa, trăgându-se din fața desenului, o prinse pe Alice şi-şi lipi iarăşi fața de pieptul ei.

— Ce este? întrebă Alice, tulburată.

Se întinse după schiță, însă Tom o apucă înaintea ei.

— Hristoase, spuse el şi i-o restitui. Aproape c-am uitat visul, dar îmi amintesc obrazul sfâşiat.

— Şi buza, zise Jordan, iar cuvintele se auziră înăbuşit în pieptul Alicei. Cum îi atârna buza de jos... El ne arăta lor. *Lor.*

Se înfiora. Alice îl frecă pe spate, apoi îşi încrucişa mâinile peste omoplații lui, ca să-1 poată strânge mai tare. Clay aşează desenul în fața ei.

— Îți aminteşte ceva? Este bărbatul viselor tale?

Ea clătină din cap şi începu să spună „nu". Înainte de a o putea face, un zăngănit puternic şi prelungit şi o serie neregulată de bufnituri se auziră din exteriorul uşii din față a Corpului Cheatham. Alice țipă. Jordan o strânse şi mai

puternic, ca şi când ar fi vrut să intre în ea, şi strigă. Tom îl apucă pe Clay de umăr.

— Hei, ce *pizda...* Încă un bubuit zăngăni dincolo de uşa, prelung şi sonor. Alice țipă din nou.

— Armele! urlă Clay. *Armele!*

Pentru o clipă, toți rămaseră paralizați acolo, pe palierul însorit, după care urmă altă serie prelungă de zăngănituri sonore, ca un zornăit de oase. Tom se repezi spre etajul al doilea şi Clay îl urmă, lunecând, deoarece era numai în ciorapi, şi prinzându-se de balustradă pentru a-şi regăsi echilibrul. Alice îl împinse pe Jordan de lângă ea şi sprintă către propria ei cameră, cu poalele tricoului fluturându-i în jurul picioarelor, lăsându-1 pe Jordan să se agate de stâlpul scării în spirală, privind în jos şi spre holul de la intrare cu ochi largi şi umezi.

29

— Uşurel, spuse Clay. S-o luăm uşurel, da?

Stăteau toți trei la piciorul scării, la nici două minute după ce primul dintre zgomotele prelungi şi zuruite răsunase dinapoia uşii din față. Tom avea automatul rusesc încă netestat, căruia începuseră să-i spună Doamna Mitralieră, Alice ținea în fiecare mână câte un pistol de 9 mm, iar Clay avea revolverul 0,45 al lui Beth Nickerson pe care izbutise cumva sa nu-1 piardă în noaptea trecută (deşi nu-şi mai amintea când îl vârâse înapoi la brâu, unde-1 găsise mai târziu). Jordan rămăsese ghemuit pe palier. De acolo, de sus, el nu putea să vadă ferestrele de la parter şi Clay gândi că asta era probabil bine. În Corpul Cheatham, lumina după-amiezii era mult mai slabă decât ar fi trebuit, iar asta nu era în nici un caz bine.

Lumina era mai slaba, fiindcă telnebunii se găseau la toate ferestrele pe care le puteau vedea, lipiți de geamuri şi holbându-se înăuntru: zeci, poate sute de chipuri straniu de inexpresive, cele mai multe însemnate de bătăliile prin care trecuseră şi de rănile pe care le suferiseră în ultima

săptămână de anarhie. Clay zări ochi şi dinţi lipsă, urechi sfâşiate, vânătăi, arsuri, piele scorojită şi crâmpeie de piele înnegrită ce atârnau. Erau tăcuţi. Degajau un soi de voracitate sinistră, iar în atmosferă revenise senzaţia aceea fără suflare a unei puteri enorme şi rotitoare, abia stăpânită. Clay se aştepta întruna să vadă cum propriile lor arme aveau să le zboare din mâini şi să înceapă să tragă singure. *În noi,* gândi el.

— Acum ştiu cum se simt homarii din acvariul restaurantului Harbor Seafood, murmură Tom cu glas stins.

— Uşurel, repetă Clay. Să-i lăsăm pe ei să facă prima mişcare.

Nu *există însă* nici o primă mişcare, ci o altă serie prelungă de bufnituri zornăite - lui Clay i se părea că ceva se descărca pe veranda din faţă - după care creaturile de la ferestre se retraseră, parcă la un semnal pe care îl puteau auzi numai ele. O făcură în rânduri disciplinate. Nu era momentul din zi în care obişnuiau să se deplaseze în cârd, dar lucrurile se schimbaseră. Asta părea evident.

Clay se îndreptă spre bovindoul din living, ţinând revolverul pe lângă coapsă, urmat de Tom şi Alice. Îi priviră pe telnebuni (care deja nu i se mai păreau deloc nebuni lui Clay, cel puţin nu în vreun fel pe care l-ar fi înţeles) retrăgându-se, mergând cu spatele cu o uşurinţă bizară, mlădioasă, fără ca vreunul dintre ei să-şi piardă vreodată spaţiul restrâns din jurul său. Se opriră între Corpul Cheatham şi resturile fumegânde ale Stadionului Tonney, aidoma unui batalion de soldaţi cu uniforme zdrenţuite pe un teren de paradă presărat cu frunze. Toţi ochii, nu tocmai goi, erau îndreptaţi către reşedinţa Rectorului.

— De ce au toţi mâinile şi picioarele mânjite? întrebă un glas sfios.

Se întoarseră. Era Jordan. Clay nici măcar nu sesizase funinginea şi negreala de pe mâinile sutelor tăcute de afară, dar înainte s-o fi putut recunoaşte, Jordan răspunse singur întrebării sale:

— S-au dus să vadă, nu-i aşa? Sigur că da. S-au dus să vadă ce le-am făcut prietenilor lor. Şi sunt furioşi. O simt. Voi o simțiți?

Clay nu dorea să spună „da", însă bineînțeles că o simțea. Apăsarea tensionată din aer, senzația declanşării unei furtuni de

tunete abia reținută într-o plasă de electricitate: aceea era furie. Se gândi la Pixie Albă agățată cu dinții de gâtul Femeii Power Suit şi la doamna în vârstă care învinsese în Bătălia de la Stația de Metrou Boylston, cea care intrase în Parcul Common cu sângele picurând din părul gri-fer tuns scurt. Bărbatul tânăr, complet gol cu excepția adidaşilor, care agita câte o antenă auto în fiecare mână în timp ce alerga. Toată furia aceea - crezuse că dispăruse pur şi simplu când ei începuseră să aibă comportamentul de cârd? Ia mai gândeşte-te o dată!

— O simt, încuviință Tom. Jordan, dacă ei au puteri psihice, de ce nu ne silesc pur şi simplu să ne sinucidem, ori să ne omoram între noi?

— Sau să ne explodeze craniile, zise Alice cu glas tremurat. Am văzut asta odată, într-un film vechi.

— Nu ştiu, răspunse Jordan şi îl privi pe Clay. Unde-i Sfârtecatul?

— Aşa-i spui?

Clay îşi coborî ochii la schița pe care continua s-o țină - pielea spintecată, mâneca spintecată a bluzei de trening, blugii bufanți. Aprecie că „Sfârtecatul" nu era deloc un nume nepotrivit pentru individul în trening cu glugă Harvard.

— Îi spun „pericol", aşa-i spun, rosti Jordan cu glas subțire. Privi din nou afară spre nou-sosiți - cel puțin trei, poate patru sute, recent sosiți din Dumnezeu-ştie-care aşezare din jur - apoi către Clay. L-ați văzut?

— Doar în coşmar.

Tom clătină din cap.

— Pentru mine nu-i decât un desen pe hârtie, spuse Alice. Eu nu l-am visat şi nu văd acolo pe nimeni în trening cu glugă. Ce-au făcut pe terenul de fotbal? Credeți că-ncercau

să-şi identifice morții? (Nu părea convinsă.) Şi nu-i încă foarte fierbinte acolo? Aşa ar trebui...

— Ce aşteaptă? întrebă Tom. Dacă nu ne atacă sau nu ne fac să băgăm cuțite unul în celălalt, ce aşteaptă?

Brusc, Clay ştiu ce aşteptau şi de asemenea unde era Sfârtecatul lui Jordan; domnul Devane, profesorul lui de algebră din liceu, ar fi zis că era un moment *evrika!* Se întoarse şi porni spre holul din față.

— Unde te duci? întrebă Tom.

— Să văd ce ne-au lăsat, zise Clay.

Se grăbiră după el. Tom îl ajunse primul, pe când mâna lui Clay era încă pe clanță.

— Nu ştiu dacă-i ideea cea mai bună, spuse Tom.

— Poate că nu-i, dar ei asta aşteaptă, răspunse Clay. Şi ştii ceva? Cred că dac-ar fi vrut să ne omoare, am fi deja morți.

— Probabil că are dreptate, murmură Jordan aproape neauzit.

Clay deschise uşa. Veranda lungă din față a Corpului Cheatham, cu mobilierul confortabil din răchită şi de pe care se vedea panorama Costişei Academiei coborând către Academy Avenue, fusese construită pentru după-amiezi însorite de toamnă ca aceasta, însă în clipa aceea ambianța era lucrul cel mai îndepărtat de mintea lui Clay. La piciorul scării se afla un triunghi alcătuit din telnebuni: unul în față, doi în spatele lui, trei în spatele lor, apoi patru, cinci şi şase. Cu totul, douăzeci şi unu. Cel din față era Sfârtecatul din visul lui, schița lui trezită la viață. Literele de pe pieptul bluzei de trening roşie zdrențuite alcătuiau într-adevăr cuvântul HARVARD. Bucata ruptă din obrazul stâng fusese ridicată şi prinsă de flancul nasului cu două copci albe grosolane, care lăsaseră urme ca de lacrimi în pielea neagră reparată cu indiferență, înainte de a prinde. În locurile unde a treia şi a patra copcă se desprinseseră, se zăreau sfâşieturi. Clay gândi că era posibil ca pentru copci să fi fost folosită guta. Buza lăsată în jos dezvelea dinți ce arătau ca şi cum fuseseră îngrijiți de un stomatolog bun nu cu mult timp în urmă, când lumea fusese un loc mai blând.

În fața uşii, îngropând ştergătorul de picioare şi lăbărțându-se în ambele direcții, se ridica un maldăr de obiecte înnegrite şi deformate, ca ideea despre o operă de artă a unui sculptor pe jumătate dement. Clay avu nevoie de numai o clipă pentru a-şi da seama că privea resturile topite ale ghetou-blasterelor cârdului de pe Stadionul Tonney.

Apoi Alice începu să țipe. Câteva bum-boxuri contorsionate de căldură căzuseră atunci când Clay deschisese uşa şi ceva care probabil se balansase în vârful grămezii se prăbuşise odată cu ele, îngropându-se pe jumătate. Fata făcu un pas în față, înainte să poată fi oprită de Clay, dădu drumul unuia dintre pistoale şi înhață obiectul pe care-1 văzuse. Era pantofiorul. Îl strânse la piept, între sâni.

Clay se uită pe lângă ea, spre Tom. Tom îi întoarse privirea. Ei doi nu erau telepați, dar în clipa aceea ar fi putut să fie. *Şi acum?* întrebau ochii lui Tom.

Clay îşi întoarse atenția spre Sfârtecat. Se întrebă daca puteai simți când cineva îți citea mintea şi dacă a lui era citită chiar atunci. Întinse mâinile către Sfârtecat. Arma îi rămăsese în una dintre ele, totuşi nici Sfârtecatul, nici altcineva din formația lui nu păreau să se simtă amenințați de ea. Clay răsuci palmele în sus: *Ce vrei?*

Sfârtecatul zâmbi. În zâmbetul acela nu exista nici pic de amuzament. Clay crezu că putea distinge furie în ochii căprui-închis, însă bănuia că era ceva superficial. Dedesubt nu exista absolut nici o scânteie, cel puțin pe care s-o poată discerne el. Era aproape ca şi când ar fi văzut o păpuşă zâmbind.

Sfârtecatul înclină capul pe un umăr şi ridică un deget - *Aşteaptă.* Iar dinapoia lor, de pe Academy Avenue, ca la un semnal, se auziră o mulțime de zbierete. Zbierete de oameni aflați în agonia morții. Le însoțeau câteva răcnete guturale, de prădători. Nu multe.

— Ce faci? țipă Alice.

Înainta, strângând convulsiv pantofiorul în palmă. Venele din antebrațul ei se reliefau îndeajuns de puternic pentru ca să proiecteze umbre prelungi şi drepte aidoma unor linii trase cu creionul.

— *Ce le faci celor de-acolo?*

De parcă, îşi spuse Clay, ar fi putut exista vreo îndoială.

Ea ridică mâna care încă ținea o armă, dar Tom o prinse şi-i smulse pistolul înainte să fi putut apăsa trăgaciul. Alice se răsuci spre el, repezindu-şi mâna liberă ca pe o gheară.

— *Fă-i şi tu la fel - tu n-auzi? Tu n-auzi?*

Clay o desprinse de Tom. În tot acest timp, Jordan privea din prag cu ochi holbați, îngroziți, iar Sfârtecatul stătea în vârful triunghiului, zâmbind cu un chip pe care furia se afla îndărătul amuzamentului şi îndărătul furiei se afla... nimic, din câte îşi putea da seama Clay. Absolut nimic.

— Oricum, piedica era pusă, rosti Tom după ce aruncă o privire iute. Slavă cerului pentru micile favoruri! Vorbi după aceea spre Alice: Vrei să fim ucişi?

— Crezi c-o să ne lase pur şi simplu *să plecăm?*

Plângea atât de tare, încât o înțelegeau tot mai greu. Secrețiile nazale îi atârnau din nări în două firicele străvezii. De la poalele colinei, de pe bulevardul mărginit de arbori care trecea pe lângă Academia Gaiten, răsunau țipete şi urlete. O femeie zbieră *Nu, vă rog, nu, vă rog, nu,* apoi cuvintele i se pierdură într-un răcnet teribil de durere.

— Nu ştiu ce vor face cu noi, spuse Tom pe un ton care se străduia să fie calm, dar dacă intenționau să ne ucidă, n-ar fi făcut asta. Uită-te la el, Alice - ceea ce se întâmplă acolo, jos, este o demonstrație care ni se adresează.

Se auziră câteva focuri de armă - oameni care încercau să se apere - totuşi nu prea multe. În general, se desluşeau doar țipete de durere şi uimire teribilă, toate dinspre zona imediat învecinată cu Academia Gaiten, unde fusese carbonizat cârdul. Cu siguranță nu durară mai mult de zece minute, însă uneori, gândi Clay, timpul realmente *era* relativ. Păruseră ore întregi.

30

Când zbieretele încetară finalmente, Alice rămase tăcută între Clay şi Tom, cu capul plecat. Pusese ambele pistoale pe

un corp de mobilier destinat servietelor şi pălăriilor, aflat imediat în spatele uşii din față. Jordan o ținea de mână şi se uita la Sfârtecat şi tovarăşii lui care stăteau în capătul aleii. Deocamdată băiatul nu remarcase absența Rectorului. Clay ştia că o va observa în curând şi atunci avea să înceapă următoarea scenă a acestei zile teribile.

Sfârtecatul înainta un pas şi făcu o plecăciune scurtă, cu mâinile de o parte şi cealaltă a trupului, ca şi cum ar fi spus *La dispoziția voastră.* După aceea se îndreptă şi întinse un braț spre Costişa Academiei şi bulevardul de la baza ei. În timp ce făcea asta, fixa cu privirea grupul mic adunat în uşa deschisă îndărătul sculpturii din bum-boxuri topite. Lui Clay înțelesul îi păru clar: *Drumul vă aparține. Puteți pleca,*

— Poate, rosti el. Până atunci, să fim clari într-o privință. Sunt convins că ne puteți rade, dacă alegeți s-o faceți - în mod evident, ne sunteți superior numeric - dar, dacă nu cumva intenționezi să rămâi în Cartierul General al Statului-Major, altcineva va fi mâine la conducere. Pentru că o să mă asigur personal că tu vei dispărea primul.

Sfârtecatul îşi duse palmele pe obraji şi căscă ochii: *Vai de mine!* Cei dinapoia lui erau la fel de inexpresivi ca nişte roboți. Clay mai privi o clipă, după care închise încet uşa.

— Îmi pare rău, rosti Alice monoton. Pur şi simplu, n-am putut sta locului auzindu-i cum țipau.

— Nu-i nimic, zise Tom. Nu s-a-ntâmplat nimic rău. Şi, ai văzut, l-au adus înapoi pe domnul Pantofior.

Fata îşi privi amuleta.

— Aşa au descoperit c-a fost mâna noastră? Ne-au adulmecat, la fel cum copoii adulmecă o urmă?

— Nu, spuse Jordan. Se aşezase într-un scaun cu spătar înalt de lângă standul pentru umbrele şi părea micuț, descompus şi la capătul puterilor. Acesta este doar modul lor de a anunța că *te* cunosc. Cel puțin aşa cred eu.

— Da, încuviință Clay. Pun prinsoare că ei ştiau că noi am fost, chiar înainte să fi ajuns aici. Au cules informația din visele noastre, aşa cum noi i-am cules chipul din visele noastre.

— Eu n-am..., începu Alice.

— Fiindcă te trezeai, zise Tom. Bănuiesc că-l vei auzi la timpul potrivit. Tăcu puțin, apoi urmă: Bineînțeles, dacă are altceva de spus. Eu nu-nțeleg asta, Clay. *Noi* am făcut-o. Noi am făcut-o, iar ei *ştiu* că noi am făcut-o, sunt sigur în privința asta.

— Da, spuse Clay.

— De ce atunci să ucidă nişte călători nevinovați, când ar fi fost la fel de uşor - mă rog, *aproape* la fel de uşor - să intre aici şi să ne omoare? Vreau să spun că înțeleg conceptul de represiune, însă nu-nțeleg ideea din...

În clipa aceea Jordan se sculă de pe scaun şi, privind în jur cu o expresie de îngrijorare ce înflorise pe neaşteptate, întrebă:

- Unde-i Rectorul?

31

Clay îl prinse din urmă, dar abia după ce băiatul ajunsese deja pe palierul de la etajul întâi.

— Stai aşa, rosti el.

— *Nu,* zise Jordan. Chipul îi era mai palid şi mai şocat ca oricând. (Părul i se ridicase vâlvoi în jurul capului şi Clay bănui că asta se datora exclusiv faptului că băiatul ar fi trebuit să se tundă, totuşi părea că părul ar fi încercat să se zbârlească complet.) Cu atâta gălăgie, el ar fi trebuit să fie cu noi! *Ar fi fost* cu noi, dacă s-ar fi simțit bine. Buzele începură să-i tremure. Mai țineți minte cum se freca pe abdomen? Dacă a fost şi altceva decât chestia lui cu regurgitarea de acid?

— Jordan...

Jordan nu-l băgă în seamă şi Clay ar fi fost gata să pună prinsoare că uitase totul despre Sfârtecat şi cohortele sale, cel puțin deocamdată. Se smulse din mâna lui Clay, eliberându-se, şi porni în fugă pe condor, țipând:

— Domnule! *Domnule!*

Din înaltul pereților, rectori a căror istorie începea în secolul al XlX-lea se încruntară spre el.

Clay se uită în jos pe scară. Alice n-avea să-i fie de nici un ajutor - stătea la piciorul treptelor, cu capul plecat, privind idioțenia de

pantofior de parcă ar fi fost țeasta lui Yorick - dar Tom porni fără tragere de inimă către etajul întâi.

— Cât de rău va fi? îl întrebă pe Clay.

— Păi... Jordan crede că Rectorul ni s-ar fi alăturat dacă ar fi fost în toate puterile şi eu tind să cred că...

Jordan începu să zbiere. Era un sunet pătrunzător de sopranã, care trecu prin capul lui Clay ca o suliță. În cele din urmă, Tom fu cel care se puse primul în mişcare; Clay încremenise în capătul dinspre scară al coridorului vreme de cel puțin trei secunde, şi poate chiar de două ori mai mult, fixat acolo de un singur gând: *Nu aşa țipă cineva când găseşte un om care pare să fi suferit un infarct. Probabil că bătrânul a greşit cumva lucrurile. Poate că a folosit pastilele care nu trebuia.* Se afla la jumătatea coridorului, când Tom răcni şocat:

— Doamne, Jordan, nu te uita!

Rostise vorbele atât de iute, încât păruseră un singur cuvânt.

— Stai! strigă Alice dinapoia lui, însă Clay nu mai stătu.

Uşa micului apartament de la etaj al Rectorului era deschisă - cabinetul cu cărțile şi reşoul devenit inutil, apoi dormitorul, cu uşa deschisă, astfel că lumina pătrundea înăuntru. Tom stătea în fața biroului, lipind capul lui Jordan de pieptul său. Rectorul stătea îndărătul biroului. Greutatea lui lăsase scaunul pivotant pe spate, astfel că părea că fixează plafonul cu unicul ochi care-i mai rămăsese. Părul alb şi încâlcit îi atârna peste spătarul scaunului. Lui Clay i se părea că seamănă cu un pianist de concert, care tocmai cântase ultimul acord al unei piese dificile.

O auzi pe Alice icnind un țipăt înăbuşit de oroare, însă abia dacă îl băgă în seamă. Simțindu-se ca un pasager în interiorul propriului său trup, Clay merse la birou şi privi foaia de hârtie sprijinită de tamponul sugativei. Deşi era pătată de sânge, putea distinge cuvintele de pe ea; caligrafia

Rectorului fusese fină şi clară. Şcoală veche până în ultima clipă, ar fi putut spune Jordan.

aliene geisteskrank
insano
elnebajos vansinnig fou
atamagaokashii gek dolzinnig
hullu
gila
meschuge nebun dement

Clay nu cunoştea altă limbă decât engleza, deşi făcuse şi puțină franceză în liceu, dar ştiu prea bine ce scria acolo şi ce însemna. Sfârtecatul dorea ca ei să plece şi, cumva, ştia că rectorul Ardai era prea bătrân şi prea artritic pentru ca să meargă cu ei. De aceea îl siliseră să se aşeze la birou şi să scrie cuvântul pentru *alienat* în paisprezece limbi diferite. Iar după ce terminase, îl siliseră să-şi înfigă penița stiloului masiv cu care scrisese în ochiul drept şi de acolo în creierul bătrân şi inteligent dinapoia lui.

- L-au împins să se sinucidă, nu-i aşa? întrebă Alice cu glas tremurat. De ce pe el şi nu pe noi? *De ce pe el şi nu pe noi? Ce vor?* Clay se gândi la gestul pe care Sfârtecatul îl făcuse spre Academy Avenue - Academy Avenue, care era de asemenea Route 102 New Hampshire. Telnebunii care nu mai erau tocmai nebuni - sau erau nebuni într-un mod complet nou - doreau ca ei să plece mai departe. Dincolo de asta el nu avea altă idee şi poate că asta era bine. Poate că era cel mai bine. Poate că era o clemență.

TRANDAFIRII SE VESTEJESC, GRĂDINA ASTA-I TERMINATĂ

1

Într-un dulap din capătul holului din spate erau vreo şase feţe de masă din olandă fină şi una dintre ele sluji ca linţoliu rectorului Ardai. Alice se oferi să-1 coasă, pentru a-1 închide, după care suferi un colaps nervos şi izbucni în lacrimi, când fie abilitatea ei de croitoreasă, fie sângele rece nu se dovediră pe măsura sarcinii. Tom prelua el iniţiativa, întinzând bine feţele de masă, suprapunând tivurile şi cosându-le cu gesturi iuţi, aproape profesioniste. Clay se gândi că era ca şi cum ar fi privit un boxer care îşi antrena dreapta cu o minge „pară" invizibilă.

— Să nu faci glume, rosti Tom fără să ridice ochii. Apreciez ce ai făcut sus... eu n-aş fi putut s-o fac niciodată... dar n-aş înghiţi nici măcar o singură glumă în clipa asta, nici chiar din genul inofensiv *Will şi Grace.* Abia mai îmi ţin cumpătul.

— Bine, încuviinţă Clay.

O glumă era lucrul cel mai îndepărtat de mintea sa, cât despre ceea ce făcuse sus... ei bine, stiloul trebuia scos din ochiul Rectorului. În nici un caz n-aveau să-1 lase acolo. De aceea, Clay se îngrijise de stilou, ferindu-şi privirea, uitându-se într-un colţ al camerei, când îl smucise afară, încercând să nu se gândească la ce făcea sau de ce dracu' era atât de înfipt acolo, şi în general izbutise să nu se gândească, totuşi stiloul scrâşnise, frecându-se de osul orbitei bătrânului, când ieşise în cele din urmă, apoi se auzise un pleoscăit vâscos, când ceva căzuse pe sugativă de pe vârful îndoit al peniţei din oţel. Clay îşi spusese că-şi va aminti sunetele acelea de-a pururi, însă izbutise să scoată porcăria de-acolo şi acela fusese lucrul important.

Vreo mie de telnebuni stăteau afară pe peluza dintre ruina rumegătoare a stadionului de fotbal şi Corpul Cheatham. Stătuseră acolo aproape toată după-amiaza, apoi, pe la ora cinci, porniseră în cârd, tăcuţi, în direcţia centrului Gaitenului. Clay şi Tom purtaseră trupul învelit în linţoliu al Rectorului pe scara din spate şi-1 lăsaseră pe veranda de acolo. Cei patru supravieţuitori se strânseseră după aceea în bucătărie şi luară masa pe care o numeau mic dejun, în vreme ce umbrele începuseră să se lungească afară.

Jordan mâncă surprinzător de bine. Culoarea îi revenise în obraji şi vorbea animat, în general despre reminiscenţe ale vieţii sale în Academia Gaiten şi despre influenţa pe care rectorul Ardai o avusese asupra inimii şi minţii unui puşti introvertit şi nesociabil, fanatic al calculatoarelor, din Madison, statul Wisconsin. Luciditatea sclipitoare a amintirilor băiatului îl făcea pe Clay să se simtă tot mai inconfortabil, iar când zări mai întâi ochii Alicei, apoi pe ai lui Tom, înţelese că şi ei simţeau la fel. Mintea lui Jordan se clătina nesigur, dar era greu de ştiut ce se putea face în privinţa asta; nu prea puteau să-1 trimită la un psihiatru.

La un moment dat, după ce întunericul se lăsase pe deplin, Tom sugeră că Jordan ar trebui să se odihnească. Jordan spuse că aşa avea să facă, însă numai după ce-1 îngropau pe Rector. Le spuse că o puteau face în grădina din spatele Corpului Cheatham. Le spuse că Rectorul numise peticul cultivat cu legume şi zarzavaturi „grădiniţa de vreme rea", deşi nu-i explicase niciodată lui Jordan numele acela.

— Ala-i locul, zise Jordan zâmbind. Obrajii îi ardeau acum de roşeaţă şi ochii, afundaţi în orbitele încercănate, sclipeau a ceva ce putea fi inspiraţie, voioşie, demenţă sau toate trei. Pământul este moale şi-n acelaşi timp e locul pe care el 1-a iubit cel mai mult... din exterior, vreau să spun. Ce ziceţi? *Ei* au plecat, tot nu umblă noaptea, asta nu s-a schimbat, şi putem săpa la lumina felinarelor cu gaz. Ce ziceţi?

După ce se gândi puţin, Tom întrebă:

— Există hârleţe?

— Normal, în şopronul pentru grădinărit. Nici măcar nu mai trebuie să ne ducem la sere.

Şi Jordan izbucni realmente în râs.

— Hai s-o facem, spuse Alice. Să-1 îngropăm şi să terminăm.

— Iar tu să te-odihneşti dup-aia, spuse Clay uitându-se la Jordan.

— Sigur, sigur! strigă Jordan nerăbdător. Se sculă din scaun şi porni să se plimbe agitat prin încăpere. Haideţi odată!

Se purta de parcă ar fi vrut să joace leapşa.

Aşa că săpară mormântul în grădina Rectorului din spatele Corpului Cheatham şi-1 îngropară printre fasole şi tomate. Tom şi Clay coborâră trupul învelit cu giulgiu în groapă, care era adâncă de vreun metru. Efortul îi încălzi şi doar când se opriră observară că noaptea devenise rece, aproape friguroasă. Stelele sclipeau puternic deasupra, însă o ceață deasă se rostogolea peste pământ, suind Costişa. Academy Avenue era deja înecat în valul acela de alb crescător; deasupra sa răsăreau doar acoperişurile cu pante abrupte ale celor mai mari dintre clădirile vechi de acolo.

— Mi-ar fi plăcut să ştim nişte versuri bune, rosti Jordan. Obrajii îi erau mai roşii ca oricând, dar ochii i se afundaseră în grote circulare şi băiatul tremura în ciuda celor două pulovere pe care le purta. Răsuflarea îi ieşea în norişori mici de aburi. Rectorului îi plăcea poezia, zicea că ea-i cea mai beton. Era... Glasul lui Jordan, care fusese straniu de vesel pe toată durata serii, se frânse în cele din urmă. Era *total* de şcoală veche.

Alice îl prinse de umeri şi-1 lipi de ea. Jordan se zbătu puțin, apoi cedă.

— Uite ce-ți propun, spuse Tom, haide să-1 acoperim bine... să-1 acoperim de frig... şi după aceea o să-i recit eu câteva versuri.

De acord?

— Chiar ştii aşa ceva?

— Chiar ştiu, răspunse Tom.

— Eşti foarte inteligent, Tom. Mulțumesc.

Şi Jordan îi surâse cu o recunoştință obosită, oribilă.

Astuparea mormântului se desfăşură repede, deşi în cele din urmă trebuiră să aducă pământ din partea de jos a grădinii, pentru a-1 putea nivela. Până ce terminară, Clay transpira şi-şi putea simți mirosul. Trecuse mult de când făcuse ultimul duş.

Alice se străduise să-1 oprească pe Jordan de a-i ajuta, dar el se smulsese din brațele fetei şi se apucase zdravăn de treabă, folosindu-se de mâinile goale pentru a arunca pământ în groapă. Până ce Clay termină de bătătorit solul cu dosul

lopeții, băiatului îi străluceau ochii de epuizare şi se clătina pe picioare ca un beţiv.

Cu toate acestea, se uită la Tom.

— Haide! Ai promis.

Clay aproape că se aştepta să-1 audă adăugând: *Şi să fie frumos, senor, altfel bag glonțu-n tine,* ca un *bandido* criminal dintr-un western regizat de Sam Peckinpah.

Tom se apropie de un capăt al mormântului - Clay credea că ar fi fost căpătâiul, dar, în oboseala lui, realmente nu-şi mai amintea. De fapt nici nu-şi mai putea aminti exact dacă pe Rector îl chemase Charles sau Robert. Fuioare de ceață se încolăciră în jurul picioarelor şi gleznelor lui Tom, învolburându-se printre aracii de fasole uscată. Tom îşi scoase şapca de baseball, iar Alice îl imită. Clay duse mâna spre cap, după care îşi aminti că el nu purta aşa ceva.

— Aşa-i! strigă Jordan şi zâmbi larg şi fericit că înțelesese. Jos pălăria! Jos pălăria înaintea Rectorului! El însuşi nu purta nimic pe cap, totuşi simula gestul scoaterii unei pălării - luarea ei şi azvârlirea în văzduh - şi Clay se pomeni temându-se din nou pentru sănătatea mentală a băiatului. Acum poezia! Haide, Tom !

— Bine, spuse Tom, dar trebuie să păstrezi tăcere. Să arăți respect.

Jordan duse un deget la buze, ca să arate că înțelesese, şi Clay văzu din ochii sfâşiați de durere de deasupra degetului acela ridicat că băiatul nu-şi pierduse încă. minţile. Îşi pierduse prietenul, însă nu şi minţile.

Clay aşteptă, curios să vadă cum avea să continue Tom. Se aştepta la ceva din Frost, poate la un fragment din Shakespeare (cu certitudine, Rectorul ar fi aprobat Shakespeare, chiar dacă ar fi fost doar *Când ne vom strânge iarăşi împreună),* poate chiar o improvizație marca Tom McCourt. În nici un caz nu se aşteptă la ce auzi din gura lui Tom în versuri precis măsurate, rostite încet:

— Iar Tu, Doamne, să nu depărtezi îndurările Tale de la noi, mila Ta şi adevărul Tău pururi să ne sprijine. Că ne-au împresurat rele fără de număr; ajunsu-ne-au fărădelegile

noastre şi n-am putut să vedem. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capetelor noastre şi inimile noastre ne-au părăsit. Binevoieşte, Doamne, ca să ne izbăveşti; Doamne, spre ajutorul nostru ia aminte.

Alice strângea în mână pantofiorul şi plângea lângă mormânt. Capul îi era plecat. Suspina repede şi înăbuşit.

Tom continuă, ridicând un braț către mormântul nou, cu palma întinsă şi degetele uşor îndoite:

— Să fie ruşinați şi înfruntați deodată cei ce caută să ia sufletele noastre. Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce ne vor nouă rele; să fie ruşinați îndată cei ce ne zic nouă: „Bine, bine." Aici zac morții, în țărâna pământului...

— Îmi pare rău, Rectore! izbucni Jordan cu glas tremurător şi nesigur. Îmi pare rău, nu-i cinstit, domnule, îmi pare tare rău că ați murit...

Ochii i se dădură peste cap şi se nărui spre mormânt. Ceața îşi repezi degetele albe şi lacome peste el.

Clay îl ridică şi-i pipăi pulsul de pe gât, puternic şi regulat.

— Doar a leşinat. Ce reciți, Tom?

Tom păru uşor agitat, stânjenit.

— O adaptare destul de liberă a Psalmului 40. Haide să-1 ducem înăuntru...

— Nu, zise Clay. Dacă nu-i prea lung, termină.

— Da, te rog, zise Alice. Termină. Este frumos. Ca un balsam pe o tăietură.

Tom se întoarse şi privi din nou mormântul. Părea să se adune sau poate că doar îşi reamintea unde rămăsese.

— Aici zac morții, în țărâna pământului, iar aici suntem noi, viii, săraci şi sărmani; Domnul se va îngriji de noi. Ajutorul nostru şi apărătorul nostru eşti Tu; Dumnezeul meu, nu zăbovi. Amin!

— Amin, spuseră Clay şi Alice împreună.

— Hai să-1 ducem pe puşti înăuntru, zise Tom. S-a făcut al dracu' de frig afară.

— Ai învățat asta de la sectantele Hannah din Prima Biserică a lui Hristos Mântuitorul din Noua Anglie? întrebă Clay.

— Ah, da, răspunse Tom. Ştiu mulți psalmi, fiindcă erau buni pentru deserturile suplimentare. Am învățat şi cum să cerşesc la colțul străzii, şi să împart pliante într-o ditamai parcare de la Sears în numai douăzeci de minute cu *Un milion de ani în iad, fără nici o gură de apă.* Hai să-1 punem pe puşti în pat. Pun prinsoare c-o să doarmă cel puțin până mâine după-amiază la patru şi-o să se trezească simțindu-se mult, mult mai bine.

— Şi dacă bărbatul cu obraz sfârtecat vine şi constată că noi suntem tot aici, după ce ne-a zis să plecăm? întrebă Alice.

Clay îşi spuse că era o întrebare bună, totuşi nu una la care el ar fi trebuit să piardă multă vreme gândindu-se. Sfârtecatul fie că avea să le mai acorde o zi în plus, fie că nu. Şi ducându-1 pe Jordan la etaj, spre patul lui, Clay descoperi că era prea obosit ca să-i mai pese de ce avea să se întâmple.

2

Pe la ora patru dimineața, Alice le mormăi noapte bună lui Tom şi Clay şi se împletici către pat. Cei doi bărbați rămaseră în bucătărie, bând ice tea şi nevorbind prea mult. Nu păreau să aibă ceva de spus. Apoi, chiar înainte de ivitul zorilor, un alt geamăt uriaş, pe care depărtarea îl făcea să sune cu adevărat fantomatic, pluti prin văzduhul începețoşat dinspre nord-est. Undui ca țipătul unui teremin, acel prim instrument electronic folosit în coloanele muzicale ale filmelor horror vechi, iar pe când începuse să se stingă, un alt strigăt, de răspuns, mult mai puternic, veni dinspre Gaiten, unde Sfârtecatul îşi dusese cârdul cel nou, mai mare.

Clay şi Tom ieşiră afară, împingând în lături bariera de bum-boxuri topite, ca să ajungă la treptele verandei. Nu putură zări nimic; totul în jur era alb. Rămaseră locului o vreme, după aceea reveniră înăuntru.

Nici țipătul de moarte şi nici răspunsul din Gaiten nu-i deşteptară pe Alice şi Jordan; măcar pentru asta trebuiau să fie recunoscători. Atlasul lor rutier, acum îndoit şi boțit la colțuri, se afla pe masa din bucătărie. Tom îl răsfoi şi spuse:

— Este posibil să fi venit dinspre Hooksett sau Suncook. Amândouă sunt aşezări destul de mari în nord-estul nostru - mari pentru New Hampshire, vreau să spun. Mă-ntreb câți au ucis? Şi cum au făcut-o.

Clay scutură din cap.

— Sper c-au fost mulți, continuă Tom cu un zâmbet crud şi lipsit de farmec. Sper c-au fost cel puțin o mie şi că i-au pârlit la foc mic. Mă trezesc gândindu-mă întruna la nu mai ştiu ce lanț de restaurante care-şi făcea reclamă la „pui la ceaunotisor". Maine noapte plecăm?

— Dacă Sfârtecatul ne lasă în viață azi, cred c-ar trebui să plecăm. Tu ce zici?

— Nu văd s-avem de ales, încuviință Tom, totuşi vreau să-ți spun ceva, Clay... mă simt ca o vită împinsă prin jgheabul de tablă galvanizată în abator. Aproape că pot simți mirosul sângelui frățiorilor mei de cireada.

Clay simțea la fel, însă în minte îi revenea întruna aceeaşi întrebare: Dacă mintea de grup a telnebunilor se gândea la măcel, de ce n-o făcuseră aici? Ar fi putut s-o facă ieri după-amiază, în loc să lase pe verandă bum-boxurile topite şi pantofiorul mascotă al Alicei.

Tom căscă.

— M-am dus. Mai rezişti două ore?

— S-ar putea, zise Clay.

De fapt, parcă niciodată nu avusese mai puțin chef de somn. Trupul îi era epuizat, dar gândurile i se roteau fără încetare. Încetineau puțintel, după care îşi reamintea sunetul stiloului când ieşise din găvanul Rectorului: scrâşnetul surd al metalului frecându-se de os.

— De ce?

— Fiindcă dacă ei decid să ne ucidă azi, aş prefera să urmez calea mea, nu pe a lor, spuse Tom. Pe a lor am văzut-o. De acord?

Clay gândi că dacă mintea colectivă pe care o reprezenta Sfârtecatul îl silise realmente pe Rector să-şi înfigă un stilou în ochi, cei

patru locatari rămaşi în viață ai Corpului Cheatham ar fi putut constata că sinuciderea nu mai făcea parte dintre opțiunile lor viabile. Nu era totuşi o idee cu care să-1 trimită pe Tom la culcare şi de aceea se mulțumi să aprobe din cap.

— *O să* duc toate armele sus. Tu ai 0,45-ul ăla mare şi vechi, da?

— Modelul special Beth Nickerson... Da.

— Atunci, noapte bună. Şi dacă-i vezi venind - sau dacă-i *simți* venind - strigă-mă. Tom tăcu câteva clipe, apoi adăugă: Bineînțeles, dacă mai ai timp. Şi dacă ei te lasă.

Clay îl privi părăsind bucătăria şi se gândi că Tom fusese mereu înaintea lui. Se gândi cât de mult îl plăcea. Se gândi că i-ar fi plăcut să-1 cunoască mai bine. Se gândi că şansele nu erau prea mari în privința asta. Cât despre Johnny şi Sharon, ei nu păruseră niciodată atât de îndepărtați.

3

La ora opt în dimineața aceea, Clay se aşeză pe o bancă la un capăt al grădiniței de refugiu a Rectorului, spunându-şi că dacă n-ar fi fost atât de obosit, s-ar fi ridicat de pe fundul amorțit şi ar fi improvizat un semn pentru mormântul bătrânului. Semnul n-ar fi rezistat mult, dar îl merita, fiindcă se îngrijise de ultimul lui elev, dacă pentru nimic altceva. Chestia era că nu ştia nici măcar dacă putea să se scoale, să se împleticească în casă şi să-1 trezească pe Tom pentru a sta de veghe.

În curând urma să înceapă o zi frumoasă şi rece de toamnă - făcută pentru a culege mere, a produce cidru şi a juca fotbal în curtea din spate. Deocamdată ceața continua să fie deasă, însă soarele dimineții strălucea puternic dinapoia ei, preschimbând într-un alb orbitor lumea micuță în care se afla Clay. Picuri fini de apă erau suspendați în aer şi sute de curcubeie minuscule se mişcau în fața ochilor lui cu pleoape îngreunate.

Ceva roşu se materializa din albul acela arzător. Pentru o clipă bluza de trening a Sfârtecatului păru să plutească de

una singură, pentru ca apoi, pe măsură ce străbătea grădina spre Clay, fața şi mâinile cafeniu-închis ale ocupantului ei să se concretizeze deasupra şi dedesubt. În dimineața aceasta, gluga era ridicată şi încadra desfigurarea zâmbitoare a feței şi ochii aceia vii-morți.

Frunte lată de profesor, ruinată de o spintecătură.

Blugi murdari, informi, rupți la buzunare şi purtați neîntrerupt de peste o săptămână de acum.

HARVARD peste pieptul îngust.

Revolverul 0,45 al lui Beth Nickerson era în tocul lateral de la brâu, dar Clay nici măcar nu-1 atinse. Sfârtecatul se opri la vreo trei metri de el. Stătea pe mormântul Rectorului şi Clay credea că nu era o întâmplare.

— Ce vrei? îl întrebă el pe Sfârtecat şi tot el îşi replică imediat:

— Sa-ți. Spun.

Rămase holbându-se la Sfârtecat, mut de surpriză. Se aşteptase ori la telepatie, ori la nimic. Sfârtecatul rânji - în măsura în care o putea face, cu buza inferioară rău sfâşiată - şi desfăcu brațele, parcă pentru a spune: *Un fleac, n-a fost mare scofală.*

— Spune atunci ce ai de spus, rosti Clay şi încercă să fie gata când glasul avea să-i fie răpit a doua oară.

Descoperi că era ceva pentru care nu te puteai pregăti. Era ca şi cum ar fi fost preschimbat într-o marionetă surâzătoare, aşezată pe genunchiul unui ventriloc.

— Plecați. Diseară.

Clay se concentra şi zise:

— Taci, termină!

Sfârtecatul aşteptă, ca o întrupare a răbdării.

— Cred că te pot ține afară, dacă mă străduiesc, zise Clay. Nu sunt sigur, totuşi cred că pot.

Sfârtecatul aşteptă şi fața lui spunea: *Ai terminat?*

— Dă-i drumul, zise Clay, apoi spuse:

— Aş fi putut aduce. Mai mulți. Am venit. Singur.

Clay se gândi la ideea voinței Sfârtecatului alăturată celei a unui cârd întreg şi cedă.

— Plecați. La noapte. Spre nord.

Clay aşteptă şi, când fu convins că Sfârtecatul terminase deocamdată cu vocea lui, întrebă:

— Unde? De ce?

De data aceasta nu primi cuvinte, ci o imagine i se ivi brusc în față. Era atât de clară, încât Clay nu ştiu dacă era în mintea sa, ori dacă Sfârtecatul o invocase pe ecranul scânteietor al ceții. Era ceea ce văzuseră mâzgălit în mijlocul lui Academy Avenue, cu cretă roz: KASHWAK=NU-TEL

— Nu-nțeleg, rosti el.

Însă Sfârtecatul se îndepărta. Clay îi văzu pentru o clipă bluza de trening roşie, părând încă o dată să plutească de una singură pe fundalul cetii sclipitoare, după care dispăru şi ea. Clay rămase doar cu consolarea superficială de a şti că ei mergeau oricum către nord şi că mai căpătaseră o zi de păsuire. Asta însemna că nu mai trebuia să stea de strajă. Decise să se ducă la culcare şi să-i lase şi pe ceilalți să doarmă liniştiți.

4

Jordan se trezi cu mințile întregi, dar surescitarea nervoasă îi pierise. Ciuguli dintr-o jumătate de covrig tare ca piatra şi-l ascultă parcă neinteresat pe Clay povestind întâlnirea cu Sfârtecatul din cursul dimineții. După ce Clay termină, Jordan luă atlasul rutier, consultă indicele de la sfârşit, apoi îl deschise la pagina cu vestul statului Maine.

— Uitați, arată el un oraş de deasupra lui Fryeburg. Ăsta-i Kashwak, spre est, iar Little Kashwak e spre vest, aproape pe granița dintre statele Maine şi New Hampshire. Ştiam că recunoscusem numele. Din cauza lacului... Ciocăni cu degetul în hartă. Este cam la fel de mare ca Sebago.

Alice se aplecă mai mult, ca să citească numele lacului.

— Kash... Kashwakamak, mi se pare.

— Se găseşte într-un teritoriu neîncorporat numit TR-90, spuse Jordan şi ciocăni din nou cu degetul în hartă. După ce

ştim asta, Kashwak Egal Nu-Tel este o ecuație ca şi rezolvată, nu?

— Este o zonă moartă, aşa-i? făcu Tom. Nu există turnuri de retransmitere a semnalului pentru telefoane mobile şi nici pentru microunde.

Jordan îi zâmbi şters.

— Eu îmi închipui că sunt mulți oameni cu antene pentru satelit, însă altfel... bingo !

— Nu-nțeleg, zise Alice. De ce ar dori să ne trimită într-o zona non-telefonie, ai cărei locuitori n-ar fi trebuit să fi pățit nimic?

— La fel de bine ne-am putea întreba de ce ne lasă în viață, îi aminti Tom.

— Poate că vor să ne transforme în bombe vii şi să ne folosească pentru a-i detona pe cei de acolo, propuse Jordan. În felul acesta, scapă de noi *şi* de ei. Doi iepuri dintr-un foc.

Tăcură, căzând pe gânduri.

— Să mergem şi să vedem, spuse Alice, dar eu nu detonez *pe nimeni.*

Jordan o privi trist.

- Ai văzut ce i-au făcut Rectorului. Dacă se ajunge la asta, crezi c-o să ai vreo şansă?

5

Pe majoritatea verandelor aflate vizavi de stâlpii din piatră ce marcau începutul drumului de acces spre Academia Gaiten continuau să se zărească pantofi, dar uşile căsuțelor cochete erau fie larg deschise, fie smulse din țâțâni. Câțiva dintre morții pe care-i văzură împrăştiați pe peluzele acelea, când îşi reluară călătoria către nord, erau telnebuni, însă cei mai mulți fuseseră pelerini inocenți, care avuseseră ghinionul de a fi în locul şi la momentul nepotrivit. Ei erau cei descălțați, deşi nu era nevoie să le vadă şi picioarele; multe dintre victimele represaliilor fuseseră realmente rupte în bucăți.

Dincolo de şcoală, unde Academy Avenue redevenea Route 102, carnajul se întindea de ambele părți cale de vreun kilometru. Alice merse cu ochii strânşi ferm, lăsându-1 pe Tom s-o conducă, ca şi cum ar fi fost oarbă. Clay se oferi să procedeze la fel pentru Jordan, dar băiatul se mulțumi să clatine din cap şi păşi indiferent pe banda din mijlocul şoselei, un puşti slăbănog cu o raniță în spinare şi o claie prea mare de păr. După câteva priviri aruncate pe furiş spre măcel, el îşi privi adidaşii.

— Sunt sute, zise Tom la un moment dat.

Era ora opt şi întunericul coborâse complet, totuşi puteau încă să vadă mai mult decât ar fi dorit. La colțul dintre Academy şi Spofford, ghemuită în jurul unui stâlp de semafor, zăcea o fetiță cu pantaloni roşii şi bluză albă de marinar. Nu părea să aibă mai mult de nouă ani şi era desculță. La douăzeci de metri mai departe se zărea uşa deschisă a casei din care fusese probabil târâtă, țipând după îndurare.

— *Sute...*

— Poate nu chiar aşa mulți, spuse Clay. Unii dintre cei ca noi erau înarmați. Au împuşcat destui nemernici. Pe alții i-au înjunghiat. Am văzut chiar pe unul c-o săgeată ieşindu-i din...

— Noi *am provocat* asta, zise Tom. Crezi că mai *exista* vreunii „ca noi"?

La întrebarea aceea i se răspunse după patru ore, pe când îşi mâncau prânzul rece într-un loc amenajat pentru picnic, lângă şosea. Ajunseseră de acum pe Route 156 şi, potrivit indicatorului, aceasta era o Belvedere, oferind către vest panorama Istoricului Deal "Flint. Clay îşi imagină că panorama ar fi fost bună dacă ai fi prânzit aici la amiază, nu la miezul nopții, cu felinare la ambele capete ale mesei de picnic, pentru ca să poți distinge ceva.

Ajunseseră la desert - biscuiți umpluți Oreos, râncezi - când pe şosea apăru un grup de şase oameni, toți vârstnici. Trei împingeau cărucioare de cumpărături pline de provizii şi toți erau înarmați. Erau primii călători pe care-i vedeau de când porniseră iar la drum.

— Hei! strigă Tom, fluturând din braț spre ei. Mai e o masă liberă aici, dacă vreți să vă trageți sufletul!

Îl priviră. Cea mai bătrână dintre cele două femei din grup, o bunicuță cu mult păr alb şi zbârlit care strălucea în lumina stelelor, ridică mâna ca să răspundă la salut. Apoi se opri.

— Aştia-s ei, rosti unul dintre bărbați şi Clay nu scăpă nici ura, nici teama din glasul său. Aştia-s gaşca din Gaiten.

Alt bărbat spuse:

— Du-te dracului, gagiule.

Continuară să meargă, ba chiar ceva mai rapid, deşi bunicuța şchiopăta, iar bărbatul de lângă ea trebui s-o ajute să treacă pe lângă un Subaru care tamponase un Saturn abandonat.

Alice tresări, aproape răsturnând unul dintre felinare. Clay o prinse de braț.

— Nu te ambala, puştoaico.

Ea îl ignoră.

— Cel puțin noi am făcut *ceva!* strigă după ei. *Voi* ce-ați făcut? *Voi* ce pizda mă-sii ați făcut?

— Îți spun ce n-am făcut, replică un bărbat.

Grupul cel mic trecuse deja de belvedere şi bărbatul trebui să privească înapoi peste umăr ca să vorbească cu ea. O putea face, deoarece şoseaua era lipsită de vehicule abandonate în zona aceea, pe o distanță de vreo două sute de metri.

— Din cauza noastră n-au fost ucişi normali. În caz că n-ai remarcat, ei sunt mai mulți decât noi...

— Căcat, nici nu ştii dacă-i adevărat! strigă Jordan şi Clay îşi dădu seama că puştiul vorbise pentru prima dată de când ieşiseră din oraşul Gaiten.

— Poate că e şi poate că nu-i, spuse bărbatul, dar ei pot face unele chestii foarte nasoale şi puternice. Iar în privința *asta* nu mă poți contrazice. Au spus c-o să ne lase-n pace, dacă-i lăsăm în pace... şi dacă vă lăsăm *pe voi* în pace. Am fost de-acord.

— Dacă crezi orice spun ei - sau orice gândesc în mintea ta - atunci eşti un *idiot,* rosti Alice.

Bărbatul reveni cu fața la direcția de mers, ridică brațul în aer, îl agită într-un semn de sictir/adio şi nu mai spuse nimic.

Cei patru se uitară după călătorii cu cărucioare de supermarket până dispărură din vedere, după care se priviră între ei peste masa de picnic în care inițiale vechi erau săpate aidoma unor gravuri.

— Deci acum ştim, vorbi Tom. Suntem proscrişi.

— Poate că nu, dacă teloamenii vor ca noi să mergem acolo unde merg şi ceilalți - cum le-a spus tipul? - „normali", spuse Clay. Poate că noi suntem altceva.

— Ce? întrebă Alice.

Clay avea o idee, însă nu-i plăcea să o formuleze în cuvinte. În nici un caz la miezul nopții.

— În clipa de față, răspunse el, sunt mai interesat de Kent Pond. Vreau ... *trebuie* să văd dacă-mi pot găsi soția şi fiul.

— Nu crezi că-i foarte improbabil ca ei să mai fie acolo? întrebă Tom cu glasul lui scăzut şi blând. Vreau să spun că, indiferent cum ar fi mers lucrurile pentru ei, normali sau telefonari, probabil că au plecat deja de-acolo.

— Dacă n-au pățit nimic, au lăsat o înştiințare, răspunse Clay. În tot cazul, este un loc spre care să mergem.

Şi până nu ajungeau acolo şi nu terminau partea asta, el nu era nevoit să se întrebe de ce Sfârtecatul i-ar fi trimis către un loc ferit, dacă oamenii de acolo îi urau şi se temeau de ei.

Sau cum putea Kashwak Nu-Tel să fie un loc sigur, dacă teloamenii ştiau de existența lui?

6

Înaintau încet spre est, în direcția lui Route 19, o autostradă care i-ar fi purtat peste granița statului şi în Maine, dar nu ajunseră până acolo în noaptea aceea. Toate drumurile din partea aceasta a statului New Hampshire păreau să treacă prin orăşelul Rochester, iar Rochester arsese din temelii. Nucleul focului continua să fie viu şi emitea o strălucire aproape radioactivă. Alice prelua conducerea, ocolind ruinele cele mai dogoritoare şi descriind un semicerc

către vest. În câteva rânduri văzură KASHWAK = NU-TEL mâzgălit pe trotuare şi o dată scris cu sprayul de vopsea pe latura unei cutii poştale.

— Asta atrage după sine o amendă de enşpe mii de dolari şi-nchisoare pe viață în Guantanamo Bay, comentă Tom cu un zâmbet şters.

Ocolul îi purtă în cele din urmă prin parcarea imensă a mallului Rochester. Cu mult înainte să fi ajuns acolo, putură auzi sunetele hiperamplificate ale unui terțet neinspirat de jazzmeni New Age, cântând genul de muzică pe care Clay o considera potrivită pentru supermarketuri. Parcarea era acoperită cu mormane de gunoaie mucegăite; automobilele rămase aici erau îngropate în resturi până deasupra capacelor roților. Briza aducea cu ea miasme grele de cadavre.

— Pe aici, pe undeva, spuse Tom, este un cârd.

Cârdul era în cimitirul de lângă mall. Traseul lor continua prin sudul şi vestul cimitirului, însă când ieşiră din parcarea mallului se apropiară îndeajuns ca să zărească ochii roşii ai bum-boxurilor printre copaci.

— Poate c-ar trebui să-i radem, propuse brusc Alice când reveniră pe strada principală a oraşului. Pe-aici pe undeva trebuie să existe vreo cisternă de propan abandonată.

— Da, fată! exclamă Jordan şi ridică pumnii de-o parte şi cealaltă a capului, scuturându-i, şi arătând cu adevărat revenit la viață pentru prima dată de când părăsise Corpul Cheatham. Pentru Rector!

— Nu cred c-ar fi bine, opină Tom.

— Ți-e teamă să le pui răbdarea la-ncercare? întrebă Clay.

Îl surprindea să constate că el însuşi era cumva în favoarea ideii nebuneşti a Alicei. Nu avea nici o îndoială că *era* o idee nebunească să incendieze alt cârd, dar...

Aş putea s-o fac pur şi simplu pentru că-i absolut cea mai oribilă versiune de „ Misty" pe care-am auzit-o-n viața mea, gândi el. *Mă scoate din minți.*

— Nu de-asta, spuse Tom, apoi tăcu, ca şi când ar fi căzut pe gânduri. Vedeți strada de-acolo?

Era o stradă care trecea printre mall şi cimitir, ticsită cu maşini blocate, aproape toate orientate cu spatele la mall. Lui Clay îi veni foarte uşor să-şi imagineze automobilele acelea pline cu oameni care încercau să ajungă acasă după Semnal. Oameni care ar fi dorit să afle ce se întâmpla, şi dacă familiile lor pățiseră ceva. Ei ar fi luat telefoanele lor auto, telefoanele lor mobile, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Ce-i cu ea? întrebă el.

— Haideți să merge nițel într-acolo, zise Tom. Cu foarte multă atenție.

— Ce-ai văzut?

— Mai bine nu spun. Poate că n-am văzut nimic. Feriți-vă de trotuare şi rămâneți sub copaci. A fost un ambuteiaj al dracu' aici. O să fie şi cadavre.

Erau zeci, putrezind şi revenind în ciclul nesfârşit al vieții, între străzile Twombley şi West Side Cemetery. Până ajunseră la marginea copacilor, „Misty" lăsă locul unei interpretări siropoase a „I Left My Heart in San Francisco" şi acum ei puteau vedea iarăşi ochii roşii ai indicatoarelor de alimentare a bum-boxurilor. După aceea, Clay zări altceva şi se opri.

— Iisuse, murmură el. Tom încuviință din cap.

— Ce-i? şopti Jordan. *Ce-i?*

Alice nu spuse nimic, dar Clay îşi dădu seama după direcția în care privea fata şi după gârbovirea înfrântă a umerilor că văzuse ce văzuse şi el. Perimetrul cimitirului era păzit de bărbați înarmați cu puşti. Clay răsuci capul lui Jordan într-acolo şi văzu cum umerii băiatului se încovoiară de asemenea.

- Haideți, şopti puştiul. Mirosul mă face să vomit.

7

În Melrose Corner, la şapte kilometri nord de Rochester (puteau să-i vadă şi acum strălucirea roşiatică, întețindu-se şi diminuându-se deasupra orizontului sudic), ajunseră în altă zonă rezervată picnicurilor, care avea şi un grătar mic de piatră lângă mese. Clay, Tom şi Jordan strânseră lemne

uscate. Alice, care susținea că făcuse parte din Cercetaşi, îşi dovedi capacitățile, aprinzând un foc nu prea mare, şi după aceea încălzi trei conserve de fasole cu afumătură. În timp ce mâncau, două grupulețe de pelerini trecură pe lângă ei. Ambele îi priviră; nici unul dintre membrii lor nu vorbi şi nici nu le făcu semn cu mâna.

Când foamea i se mai domolise, Clay întrebă:

— Tom, i-ai zărit pe tipii ăia tocmai din parcarea mall-ului? Mă gândesc să-ți schimb numele în Ochi-de-şoim.

Tom clătină din cap.

— Am avut pur şi simplu noroc. Noroc, plus lumina dinspre Rochester. Incendiile alea, ştii?

Clay încuviință din cap. Îl imitară şi ceilalți doi.

— S-a întâmplat să mă uit spre cimitir în clipa nimerită şi din unghiul nimerit şi am văzut sclipirea luminii pe două țevi de puşcă. Mi-am spus că nu putea să fie aşa ceva, că erau probabil stâlpii de fier ai gardului sau altceva, însă... Tom oftă, se uită la restul fasolei lui şi o împinse în lături. Asta a fost.

— Poate că erau telnebuni, zise Jordan, totuşi nu-şi credea propriile sale cuvinte; Clay simțise asta în vocea lui.

— Telnebunii nu fac planton de noapte, spuse Alice.

— Poate că acum au nevoie de mai puțin somn, zise Jordan. Poate că asta face parte din noua lor programare.

De.câte ori îl auzea vorbind în felul acela, ca şi cum teloamenii ar fi fost calculatoare organice aflate într-un fel de ciclu de încărcare, Clay se simțea cuprins de fiori.

— Ei nu au nici arme, Jordan, rosti Tom. N-au nevoie de ele.

— Aşadar au făcut rost de câțiva colaboraționişti care să-i păzească în timp ce ei dorm neîntorşi, comentă Alice. În glas i se auzea disprețul iritat, însă imediat sub acesta bolboroseau lacrimile. Să dea Dumnezeu să putrezească-n iad !

Clay nu spuse nimic, dar se trezi amintindu-se de oamenii cu care se întâlniseră mai devreme în noaptea aceea, la cei cu cărucioarele din supermarket - la teama şi ura din vocea celui care le spusese „gaşca din Gaiten". *La fel de bine ar fi putut să ne spună banda Dillinger,* gândi Clay. Apoi îşi spuse: *Eu nu mă mai gândesc la ei ca fiind* telnebuni; *acum mă gândesc la*

ei ca fiind teloameni. *De ce oare?* Gândul care urmă fu şi mai neliniştitor: *Când anume un colaboraționist încetează de a mai fi colaboraționist?* Răspunsul, aşa i se părea lui, era atunci când colaboraționiştii deveneau majoritatea clară. Atunci cei care *nu erau* colaboraționişti deveneau...

Cei aplecați spre romantism le-ar fi spus oamenilor acelora „mişcare clandestină". Dacă n-ai fi avut treabă cu romantismul, le-ai fi spus „în afara legii".

Sau, poate, pur şi simplu „criminali".

Se străduiră să ajungă până în aşezarea Hayes Station şi poposiră într-un motel dărăpănat numit Whispering Pines. Din motel se putea zări un indicator rutier pe care scria ROUTE 19, 10 KM SANFORD BERWICKS KENT POND. Nu-şi lăsară încălțămintea în fața uşilor căsuțelor pe care le ocupară.

De acum se părea că nu mai era nevoie de asta.

8

Clay stătea din nou pe o platformă în mijlocul blestematului ăla de teren, cumva imobilizat, privit de toți ochii. La orizont se zărea forma scheletică în vârful căreia clipea lumina roşie. Locul era mai mare decât Foxboro. Prietenii lui erau înşiruiți alături, dar nu mai erau singuri. Platforme similare se întindeau pe toată lungimea zonei deschise. În stânga lui Tom, se găsea o femeie gravidă cu un tricou Harley-Davidson cu mânecile tăiate. În dreapta lui Clay, se afla un bărbat mai în vârstă - nu de-o seamă cu Rectorul, însă pornit pe acelaşi drum - cu păr sur strâns la spate în coadă şi o încruntătură speriată pe chipul cabalin, inteligent. Dincolo de el era un bărbat mai tânăr cu o şapcă Miami Dolphins mototolită.

Printre miile de oameni, Clay zări fețe cunoscute şi asta nu-l surprinse - nu aşa se petrecea întotdeauna în vise? Acum te-nghesui cu învățătoarea din şcoala primară, iar peste un minut o pui cu toate cele trei fete din Destiny's Child pe terasa de observație a lui Empire State Building.

Destiny's Child nu figura în visul acesta, dar Clay îi văzu pe tânărul dezbrăcat care agitase antenele de maşină (îmbrăcat în salopetă şi un tricou alb, curat), pe individul cu rucsac care-i zisese Alicei „domniță" şi pe bunicuța şchioapă. Ea arătă spre Clay şi prietenii lui, aflați cam la nivelul liniei de cincizeci de metri a terenului de fotbal american, apoi vorbi cu femeia de alături... care era, Clay observă deloc surprins, nora gravidă a domnului Scottoni. *Aia-i gaşca Gaiten,* spuse bunicuța şchioapă şi nora gravidă a domnului Scottoni îşi ridică într-un rânjet buza superioară plinuță.

Ajută-mă! strigă femeia de pe platforma de lângă Tom. O striga pe nora domnului Scottoni. *Vreau să am un copil, la fel ca tine! Ajută-mă!*

Ar fi trebuit să te fi gândit la asta cât mai era încă timp, replică nora domnului Scottoni şi Clay înțelese, ca şi în celălalt vis, că de fapt nu vorbea nimeni. Era telepatie.

Sfârtecatul începu să meargă în lungul lor, punând palma deasupra capului fiecărei persoane la care ajungea. Proceda exact cum făcuse Tom la mormântul Rectorului: cu palma întinsă şi degetele uşor îndoite. Clay zări sclipirea unei brățări identificatoare pe încheietura lui, poate unul dintre gadgeturile medicale care emiteau semnale de alarmă, şi-şi dădu seama că aici exista energie electrică - instalația de nocturnă funcționa. În acelaşi timp mai observă ceva. Motivul pentru care Sfârtecatul putea să ajungă deasupra capetelor lor, deşi ei stăteau pe platforme, era faptul că Sfârtecatul nu se găsea pe sol. El umbla, însă păşea pe un metru şi jumătate de aer imaterial.

— *Ecce homo - alienatus,* spuse el. *Ecce femina - alienata.*

Şi de fiecare dată, mulțimea îi răspunse mugind:

— *NU ATINGE!* într-un singur glas, atât teloamenii, cât şi normalii.

Pentru că acum nu mai exista nici o deosebire. În visul lui Clay, ei erau totuna.

Se trezi spre sfârşitul după-amiezii, ghemuit şi strângând în braţe o pernă plată de motel. Ieşi afară şi-i văzu pe Alice şi Jordan aşezaţi pe trotuarul dintre parcare şi căsuţe. Alice îşi trecuse braţul în jurul lui Jordan. Capul lui era pe umărul fetei şi cu braţul o ţinea după mijloc. Părul îi era ciufulit la spate. Clay veni alături de ei. În faţă, autostrada care ducea la Route 19 şi Maine era pustie, cu excepţia unei dube Federal Express, care se oprise exact pe linia aibă, cu uşile din spate deschise, şi a unei motociclete avariate.

Clay se aşeză lângă ei.

— Aţi...

— *Ecce puer - alienatus,* rosti Jordan fără să-şi ridice capul de pe umărul Alicei. Ăla-s eu.

— Şi eu sunt *femina,* zise Alice. Clay, există vreun stadion atât de mare în Kashwak? Pentru că dacă există, eu nu mă apropii de locul ăla.

O uşă se închise înapoia lor. Se apropiară paşi.

— Nici eu, spuse Tom aşezându-se pe bordura trotuarului. Am multe ciudăţenii - sunt primul care s-o recunosc - dar printre ele nu s-a numărat niciodată dorinţa de moarte.

— Nu sunt sigur, totuşi nu cred că acolo ar exista altceva decât o şcoală elementară, zise Clay. Probabil că elevii de liceu se duc cu autobuzul până la Tashmore.

— Este un stadion *virtual,* vorbi Jordan.

— Poftim? făcu Tom. Vrei să zici ca-ntr-un joc de calculator?

— Vreau să zic ca-ntr-un calculator, ridică fruntea Jordan, continuând să privească şoseaua goală ce ducea la Sanford, Berwicks, Kent Pond. Nu contează asta, mie nu-mi pasă. Dacă ei n-o să ne-atingă - nici teloamenii, nici normalii - cine-o să ne-atingă? Clay nu văzuse niciodată atâta durere adultă în ochii unui copil. *Cine* o să ne-atingă?

Nu-i răspunse nimeni.

— Sfârtecatul? întrebă Jordan şi glasul lui îşi spori uşor intensitatea. O să ne-atingă Sfârtecatul? Poate că da. Fiindcă el ne priveşte şi acum, îl simt că ne supraveghează permanent.

— Jordan, te laşi purtat de val, zise Clay, dar ideea avea într-adevăr o stranie logică internă.

Dacă visul acesta le fusese trimis - visul cu platformele - atunci poate că el îi supraveghea *într-adevăr.* Doar nu trimiți o scrisoare când nu cunoşti adresa.

— Eu nu vreau să merg la Kashwak, anunță Alice. Nu-mi pasă dacă este sau nu o zonă în care telefoanele nu funcționează. Aş prefera mai degrabă să merg la... la Idaho.

— Înainte de a merge la Kashwak sau Idaho sau oriunde altundeva, eu o să merg la Kent Pond, zise Clay. Pot să ajung acolo, dacă merg două nopți. Mi-ar fi plăcut să veniți şi voi, dar dacă nu vreți - sau nu puteți - o să vă-nțeleg.

— Omul ăsta trebuie să ajungă la capătul drumului său, spuse Tom. Haide să-1 însoțim. După aceea, putem socoti ce va urma. Dacă nu cumva cineva are altă idee.

Nici unul nu avu altă idee.

10

Route 19 era complet pustie pe ambele părți, pe distanțe scurte, uneori de cinci sute de metri, iar asta îi încuraja pe sprinteri. Acela era termenul inventat de Jordan pentru automobiliştii semisinucigaşi care vuiau pe lângă ei cu viteză maxima, de obicei pe mijlocul şoselei, întotdeauna cu farurile pe faza lungă.

Clay şi ceilalți zăreau apropierea luminilor şi părăseau asfaltul în grabă, refugiindu-se pe acostament şi mergând pe câmp, dacă zăriseră în depărtare automobile avariate. Jordan le numea pe acestea „recife". Sprinterul gonea pe lângă ele, cu cei din maşină zbierând de cele mai multe ori (şi aproape cu siguranță sub influența alcoolului). Dacă nu era decât un recif mic, şoferii încercau de obicei să-1 ocolească. Dacă şoseaua era complet blocată, puteau de asemenea încerca să facă un slalom, dar de cele mai multe ori, ei şi pasagerii lor îşi abandonau pur şi simplu vehiculul şi-şi continuau pe jos drumul spre est, până găseau altceva în care părea că ar fi meritat să sprinteze - altfel spus, ceva rapid şi temporar

amuzant. Clay îşi imagină înaintarea lor ca pe o serie de masturbări iuți... şi, la urma urmelor, majoritatea sprinterilor erau nişte lăbari - încă o neplăcere într-o lume care devenise populată de neplăceri. Asta părea valabil şi pentru Gunner.

El fu al patrulea sprinter din prima lor noapte pe Autostrada 19 şi-i zări pe marginea şoselei în lumina farurilor sale. O zări pe *Alice.* Se aplecă pe geam, cu părul întunecat fâlfâindu-i îndărătul capului şi răcnise:

— *Suge-mi pula, muisto!* vâjâind pe lângă ei într-un Cadillac Escalade negru.

Pasagerii lui aclamară şi agitară brațele. Cineva urlă:

— *I-ai zis-o!*

Lui Clay îi sunase ca extazul absolut exprimat în accent sud-bostonian.

— Fermecător, fu unicul comentariu al Alicei.

— Unii n-au..., începu Tom, însă înainte de a le putea spune ce n-aveau unii, în bezna din fața lor se auzi un scrâşnet ascuțit de frâne, urmat de un bubuit răsunător şi înfundat şi de zornăit de sticlă.

— Să-mi *bag* picioarele, zise Clay şi începu să fugă. Înainte să fi parcurs douăzeci de metri, fu depăşit de Alice. Ia-o-ncet, îi strigă, pot fi periculoşi!

Alice ridică unul dintre pistoale, astfel încât Clay să-1 poată vedea, şi continuă să alerge, îndepărtându-se rapid de el.

Tom îl ajunse pe Clay, deja gâfâind din greu. Jordan, care alerga alături de el, părea mai relaxat decât dacă ar fi stat într-un balansoar.

— Ce... o să... facem... dac-au pățit... ceva rău? întrebă Tom. Chemăm ... salvarea?

— Nu ştiu, răspunse Clay, dar se gândea la felul în care Alice ridicase pistolul automat.

De fapt, ştia.

11

O ajunseră din urmă la următorul cot al autostrăzii. Fata stătea în spatele Cadillacului Escalade, care zăcea pe o parte,

cu airbagurile umflate. Istoria accidentului nu era greu de descifrat. Cadillacul intrase cu o sută de kilometri la oră în curba fără vizibilitate şi întâlnise o cisternă de lapte abandonată drept în mijlocul şoselei. Şoferul, lăbar sau nu, reacționase destul de bine pentru a evita să fie complet pulverizat. Acum ocolea SUV-ul zdrobit, clătinându-se ameţit şi îndepărtându-şi părul de pe față. Sângele îi curgea din nas şi dintr-o tăietură de pe frunte. Clay se apropie de Escalade, cu pantofii scrâşnind pe cioburile de Saf-T-Glas, şi privi înăuntru. Interiorul era gol. Plimbă raza lanternei şi văzu sânge pe volan, dar nicăieri altundeva. Pasagerii fuseseră îndeajuns de teferi pentru a părăsi maşina avariată şi, cu o excepție, fugiseră de la locul accidentului, poate pur şi simplu din reflex. Cel care rămăsese cu şoferul era un tânăr micuț, abia ieşit din adolescență, cu urme urâte de acnee, dinți strâmbi şi par roşu lung şi murdar. Bolboroseala lui permanentă îi reamintea lui Clay de cățeluşul care-l idolatriza pe Spike în desenele animate Warner Bros.

— Eşti bine, Gunnah? întrebă el şi Clay bănui că aşa se pronunța *Gunner* în accentul sudist. Să mor io, sângerezi ca dracu'. Să-mi bag pula dacă nu credeam c-ai mierlit-o. *Tu* la ce beleşti ochii? vorbi apoi către Clay.

— Gura, rosti Clay şi, ținând seama de circumstanțe, tonul lui nu era nepoliticos.

Roşcovanul îl arătă cu degetul, după care se răsuci spre prietenul lui însângerat.

— Asta-i unu' din ei, Gunnah! Asta-i o *gaşca* de-a lor!

— Gura, Harold, vorbi Gunner.

Câtuşi de puțin politicos. După aceea se uită la Clay, Tom, Alice şi Jordan.

— Dă-mi voie să-ți pansez fruntea, spuse Alice. Vârâse revolverul în toc şi-şi scosese ranița din spate, iar acum scotocea prin ea. Am plasturi cu leucoplast şi rivanol, şi fese sterile. Am şi apă oxigenată, care o să-nțepe nițel, da' mai bine o-nțepătură mică, decât o infecție, n-am dreptate?

— Ținând seama de felul în care ți s-a adresat tânărul acesta când a trecut pe lângă noi, eşti o samariteancă mai

bună decât am fost eu vreodată, comentă Tom.

O luase din spinare pe Doamna Mitralieră şi o ținea de curea, privindu-i pe Gunner şi Harold.

Gunner putea să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani. Părul lui negru şi lung de rocker era încâlcit şi năclăit de sânge. Se uită la cisterna de lapte, apoi la Escalade şi în cele din urmă la Alice, care ținea într-o mână o faşă sterilă, iar în cealaltă flaconul cu apă

oxigenată.

— Tommy şi Frito şi tipu' ăla care se scobea mereu în nas au tăiat-o, spuse mărunțelul roşcat şi-şi umflă pieptul slăbănog. Da' io-am rămas, Gunnah! Să-mi bag pula, moşule, sângerezi ca un porc.

Alice turnă apă oxigenată pe faşă sterilă şi făcu un pas spre Gunner. Tânărul se retrase instantaneu un pas.

— Pleacă de lângă mine. Eşti otravă!

— *Ei* sunt! urlă roşcatul Din vise! Ce ți-am zis?

— Nu te-atinge de mine, rosti Gunner. Gura mă-tii de paraşută! Şi voi toți.

Clay simți imboldul brusc de a-1 împuşca şi nu fu surprins. Gunner arăta şi se comporta ca un câine periculos ce fusese încolțit, cu colții dezveliți şi gata să muşte, şi nu asta trebuia să faci cu câinii periculoşi când nu exista altă cale? Nu-i împuşcai? Desigur însă ei *aveau* altă cale şi dacă Alice putea să joace rolul bunei samaritence față de nenorocitul care mai devreme îi spusese puştoaică muistă, bănuia că şi el s-ar fi putut abține să-1 execute. Exista totuşi ceva ce ar fi dorit să afle înainte de a-i lăsa pe aceşti doi țipi fermecători să-şi vadă de drum.

— În visele astea, întrebă el, aveți un... nu ştiu ... un fel de spirit care vă călăuzeşte? Să zicem un tip în bluză de trening roşie?

Gunner strânse din umeri. Îşi rupse o bucată de cămaşă şi o folosi pentru a se şterge de sângele de pe față. Îşi mai revenise puțin

şi părea ceva mai conştient de ceea ce se petrecuse.

— Harvard. Da. Este, Harold?

Roşcovanul micuț aprobă din cap.

— Da. Harvard. Negru'. Da' alea nu-s vise. Dacă nu ştii, n-are nici un rost să-ți spun, în pula mea. Alea-s *transmisiuni.* Transmisiuni în somnul nostru. Voi nu le receptați, fiindcă voi sunteți otravă. Este, Gunnah?

— Voi ați belit-o-n stil mare, spuse Gunner cu glas gânditor şi-şi tampona fruntea. Să nu m-atingi!

— Noi o s-avem locu' nostru, zise Harold. Este, Gunnah? Sus prin Maine, să-mi bag pula. Toți care n-au auzit Semnalu' merg acolo şi-o să fim lăsați în pace. O să vânăm, o să pescuim, o să trăim din ce ne dă pământu' de-acolo. Aşa zice Harvard.

— Şi voi îl credeți? întrebă Alice cu glas fascinat.

Gunner ridică un deget care tremura uşor.

— Tu să taci, paraşuto.

— Ar fi mai bine să taci tu, spuse Jordan. Noi avem armele.

— Eu zic nici să nu-ți *treacă prin cap* să ne-mpuşti! vorbi Harold cu glas ascuțit. Ce crezi c-o să-ți facă Harvard dacă ne-mpuşti, băi pitic labagiu?

— Nimic, răspunse Clay.

— Nu..., începu Gunner, dar înainte de a putea continua, Clay făcu un pas în față şi-1 lovi peste falcă cu pistolul 0,45 al lui Beth Nickerson.

Cătarea de la capătul țevii crestă o tăietură nouă pe maxilarul lui Gunner, însă Clay spera că acesta avea să fie un leac mai bun decât apa oxigenată pe care o refuzase tânărul. În privința asta se dovedi că se înşelase.

Gunner se împletici îndărăt, lovindu-se de cisterna de lapte abandonată, şi-1 privi pe Clay cu ochi şocați. Harold schiță un pas impulsiv înainte. Tom o îndreptă pe Doamna Mitralieră spre el şi clătină o singură dată din cap, în semn de interdicție. Harold se retrase şi începu să-şi roadă unghiile degetelor murdare. Deasupra lor, ochii lui erau uriaşi şi umezi.

— Acum plecăm, vorbi Clay. Vă recomand să rămâneți aici cel puțin o oră, pentru că realmente n-ați dori să ne revedeți. Vă lăsăm viețile drept cadou. Dacă vă mai vedem vreodată, o să ne luăm cadoul înapoi.

Porni cu spatele la Tom şi ceilalți, continuând să privească fața aceea însângerată şi fioroasă căreia nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Se simțea puțin cam ca bătrânul şi faimosul îmblânzitor de lei Frank Buck, încercând să rezolve totul prin pura forță a voinței.

— Încă ceva. Nu ştiu de ce teloamenii doresc ca toți „normalii" să fie în Kashwak, dar ştiu ce înseamnă de obicei adunarea laolaltă a vitelor. Poate c-ar trebui să vă gândiți la asta data viitoare când mai recepționați una dintre transmisiunile voastre nocturne.

294

— Du-te-n pizda mă-tii, zise Gunner însă îşi desprinse ochii din ai lui Clay şi-şi privi pantofii.

— Haide, Clay, spuse Tom. Să-i dăm drumul.

- Nu ne lăsa să vă revedem, Gunner, repetă Clay, dar ei nu-1 ascultară.

12

Probabil că Gunner şi Harold le-o luaseră cumva înainte, poate riscând şi călătorind zece-cincisprezece kilometri la lumina zilei, în timp ce Clay, Tom, Alice şi Jordan dormeau în State Line Motel, care se găsea la două sute de metri după granița statului Maine. Poate că cei doi se opriseră în zona Salmon Falls şi Gunner îşi ascunsese noua maşină printre cele şase automobile care fuseseră abandonate acolo. De fapt, toate astea nu contau. Conta doar faptul că le-o luaseră înainte, că-i aşteptaseră să-i depăşească şi că apoi se năpustiseră.

Clay abia înregistra sunetul de motor care se apropia sau comentariul lui Jordan:

— Hai că vine un sprinter.

Aceasta era regiunea natală a lui Clay şi, pe măsură ce treceau de fiecare punct de referință familiar - Freneau Lobster Pound la trei kilometri est de State Line Motel, Shaky's Tastee Freeze vizavi de el, statuia generalului Joshua

Chamberlain în piața orăşelului Turnbull - el se simțea într-o măsură tot mai mare ca un om care avea un vis foarte plin de viață. Nu-şi dădu seama cât de puțin se aşteptase să mai ajungă vreodată acasă, până nu văzu turnul conic mare din plastic moale de deasupra lui Shaky's - părea simultan prozaic şi exotic, ca desprins din coşmarul unui lunatic, cu vârful curbat conturat pe fundalul stelelor.

— Şoseaua-i destul de aglomerată pentru un sprinter, comentă Alice.

Mergeau pe marginea drumului, când farurile străluciră pe dealul din urma lor. O camionetă de remorcare zăcea răsturnată pe linia albă şi Clay gândi că exista o şansă destul de mare ca sprinterul ce se apropia să se izbească de ea, însă farurile virară spre stânga la numai o clipă după ce trecuseră de creasta dealului; maşina evitase camioneta cu uşurință, mergând pe acostament pentru câteva secunde, după care revenise pe şosea. Ulterior, Clay bănui că Gunner şi Harold parcurseseră zona aceea, observând cu atenție recifele.

Rămaseră locului, privind; Clay era cel mai apropiat de luminile ce veneau, cu Alice lângă el, în stânga. În stânga fetei erau Tom şi Jordan. Tom ținea un braț, relaxat, peste umerii lui Jordan.

— Băi, băiete, da' o calcă, nu glumă, spuse Jordan.

În vocea lui nu era nici urmă de îngrijorare, ci pur şi simplu făcuse o remarcă. Nici Clay nu simțea vreo temere. Nu avea nici o premoniție despre ceea ce avea să se întâmple. Uitase complet de Gunner şi Harold.

Un automobil model sport, poate un MG, se găsea jumătate pe şosea, jumătate pe acostament, la cincisprezece metri vest de locul unde se opriseră ei. Harold, care şofa sprinterul, vira pentru a-l evita. O mişcare minoră, dar poate că-l făcu pe Gunner să-şi rateze ținta. Sau poate că nu. Poate că ținta lui nu fusese nici o clipă Clay. Poate că pe Alice o ochise din capul locului.

În noaptea asta, cei doi se aflau într-un Chevrolet berlină absolut banal. Gunner stătea în genunchi pe bancheta din spate, ieşit până la brâu pe fereastră şi ținând în mână o

bucată neregulată de asfalt. Emise un zbieret nearticulat care ar fi putut proveni direct din balonaşul unui album de comicsuri pe care Clay le desenase ca liber-profesionist - *Iahhhhhh!* - şi azvârli bolovanul. Acesta parcurse un drum scurt şi letal prin beznă şi o lovi pe Alice în tâmplă. Clay nu uită niciodată zgomotul pe care-1 făcuse. Lanterna pe care o ținea fata - şi făcuse din ea o țintă perfectă, deşi ei toți aveau lanterne - se rostogoli din mâna ei lipsită de vlagă şi împroşcă un con de lumina peste macadam, dezvăluind pietricele şi o bucată de sticlă dintr-un stop, care scânteie ca un rubin fals.

Clay căzu în genunchi lângă Alice, strigându-i numele, dar nu-şi putu auzi vocea în mugetul brusc al Doamnei Mitralieră, care era în sfârşit pusă la încercare. Flăcările de la gura țevii pâlpâiri în întuneric ca un stroboscop şi, la lumina lor, văzu sângele revărsându-se peste partea stângă a feței Alicei - oh, Dumnezeule, *ce* față! - într-un şuvoi.

Apoi focurile de armă se opriră. Tom zbiera:

— *S-a ridicat țeava, n-am putut s-o țin în jos, cred c-am tras tot încărcătoru-n cer, în pizda mă-sii!*

Jordan zbiera:

— *E rănită, a lovit-o?*

Iar Clay îşi aminti cum fata se oferise să pună apă oxigenată pe fruntea lui Gunner şi după aceea să-1 bandajeze. *Mai bine o-nțepătură mică, decât o infecție, n-am dreptate?* spusese ea, iar el trebuia să oprească sângerarea. Trebuia s-o oprească *imediat.* Scoase jacheta pe care o purta, apoi puloverul de dedesubt. Avea să folosească puloverul, să-1 înfăşoare în jurul capului ei ca pe un căcat de turban.

Raza rătăcitoare a lanternei lui Tom ajunse la bucata de asfalt şi se opri. Era mânjită de sânge şi năclăită de fire de păr. Jordan o văzu şi începu să urle. Gâfâind şi transpirând nebuneşte în ciuda aerului friguros al nopții, Clay înfăşură puloverul în jurul capului Alicei. Puloverul se îmbibă instantaneu de sânge. Clay îşi simțea mâinile ca şi cum ar fi purtat mănuşi calde şi umede. Lumina lui Tom o găsi acum pe Alice, cu capul învelit până la nas în pulover, astfel că semăna cu prizoniera unor extremişti islamişti într-o

fotografie pe Internet, cu obrazul *(resturile* obrazului) şi gâtul scăldate în sânge, şi Tom începu de asemenea să urle.

Ajutați-mă, dorea Clay să spună. *Terminați, amândoi, şi dați-mi o mână de ajutor cu ea.* Însă glasul nu voia să-i iasă din gât şi tot ce putea face era să apese puloverul îmbibat pe tâmpla ei pe care o simțea spongioasă, amintindu-şi că fata sângerase şi prima dată când o întâlniseră, gândindu-se că ea nu avusese nici o rană atunci, nu avusese nimic de data aceea.

Mâinile Alicei se mişcau la întâmplare, cu degetele ridicând în aer țărâna de pe marginea şoselei. *Să-i dea cineva pantofiorul,* gândi Clay, dar pantofiorul era în ranița fetei şi ea zăcea pe raniță. Zăcea acolo cu capul zdrobit de cineva care avusese o mică datorie de plătit. Văzu că şi picioarele îi zvâcneau şi putea simți cum sângele se revărsa în continuare din ea, prin pulover şi peste mâinile lui.

Iată-ne ajunşi la sfârşitul lumii, gândi el. Ridică ochii spre cer şi văzu luceafărul.

13

Alice nu-şi pierdu niciodată cunoştința pe deplin, dar nici nu şi-o recapătă complet vreodată. Tom îşi regăsi stăpânirea de sine şi ajută s-o transporte în sus pe panta care se înălța lângă şosea. Aici erau arbori... Clay îşi reamintea că fusese o livadă de meri. El şi Sharon veniseră o dată aici să culeagă mere, pe vremea când Johnny era încă micuț. Pe când lucrurile stăteau bine între ei şi nu existau discuții despre bani şi ambiții şi viitor.

— Nu ar trebui să deplasezi persoanele care au suferit răni grave la cap, se frământă Jordan care-i urma şi ducea ranița Alicei.

— Nu mai avem grija asta, Jordan, rosti Clay. Ea nu poate supraviețui. În nici un caz în starea în care este. Cred că nici chiar într-un spital nu ar fi putut face mare lucru.

Zări chipul lui Jordan începând să se boțească. Lumina era suficientă pentru aşa ceva.

— Îmi pare rău...

O aşezară pe iarbă. Tom încercă să-i dea să bea dintr-o sticlă Poland Spring cu dop-tetină şi Alice chiar înghiți puțină apă.

Jordan îi dădu pantofiorul Baby Nike, şi ea îl luă, strângându-1, pătându-1 de sânge. Apoi o aşteptară să moară. Aşteptară toată noaptea aceea.

14

Ea spuse:

— Tati mi-a zis că mă pot odihni, aşa că nu dați *vina pe mine*.

Asta era în jurul orei unsprezece seara. Stătea cu capul pe ranița lui Tom, în care bărbatul îndesase o pătură de motel luată din Sweet Valley Inn. Motelul acela fusese la periferia Methuen, cândva de mult, în ceea ce acum părea o altă viață. De fapt, o viață mai bună. Ranița era deja îmbibată de sânge. Unicul ochi ce-i mai rămăsese Alicei privea în sus, spre stele. Mâna ei stângă zăcea deschisă pe iarbă. Nu se clintise de mai bine de o oră. Mâna ei dreaptă strângea întruna pantofiorul. Strângere... şi destindere. Strângere... şi destindere.

— Alice, întrebă Clay, ți-e sete? Mai vrei apă?

Ea nu răspunse.

15

Mai târziu - la unu fără un sfert după ceasul lui Clay - ea întrebă pe cineva dacă se putea duce să înoate. După zece minute,

Alice rosti:

— Nu vreau tampoanele alea, tampoanele alea sunt murdare.

Şi râse. Sunetul râsului ei era şocant de natural şi-1 trezi pe Jordan, care moțăia. Băiatul o văzu şi începu să plângă. Plecă departe de ei, ca s-o facă. Când Tom încercă să se aşeze lângă el şi sa-1 aline, Jordan îi răcni să plece.

La două fără un sfert, un grup mare de normali trecu pe şosea, pe sub ei, cu multe lanterne legănându-se în beznă. Clay se apropie de marginea pantei şi-i strigă.

— Aveți cumva un medic cu voi? întrebă el fără multe speranțe. Lanternele se opriră. Formele întunecate se consultară, murmurând, apoi glasul unei femei, un glas destul de melodios, strigă:

— Lăsați-ne în pace! Sunteți interzişi!

Tom veni lângă Clay pe marginea taluzului.

— „Şi un levit a trecut pe alături" ! răcni Tom. Asta-i din Biblie, în pizda mă-tii, cucoană!

În spatele lor, Alice vorbi brusc cu glas puternic:

— Se va avea grijă de cei din automobil. Nu ca o favoare pentru voi, ci ca avertisment pentru alții. Să înțelegeți asta.

Tom prinse încheietura lui Clay cu o mână rece.

— Iisuse Hristoase, vorbeşte ca şi cum ar fi conştientă!

Clay îi apucă mâna şi o ținu între palmele sale.

— Asta n-a fost ea. A fost tipul în trening roşu, care a folosit-o ca pe... ca pe un megafon.

În beznă, ochii lui Tom erau uriaşi.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, răspunse Clay.

Sub ei, lanternele se îndepărtau. În curând dispărură şi Clay fu mulțumit. Asta era treaba lor, era ceva personal.

16

La trei şi jumătate, în toiul nopții, Alice spuse:

— Mami, mami, ce păcat! Trandafirii se vestejesc, grădina asta-i terminată. După aceea, tonul ei se înveseli: O să ningă? O să facem o cetate, o să facem o frunză, o să facem o pasăre, o să facem o pasăre, o să facem o mână, o să facem una albastră, o să...

Amuți, privind în sus la stelele care roteau noaptea ca un ceas. Noaptea era geroasă. Ei o înfofoliseră bine. Fiecare expirație a fetei ieşea sub formă de vapori albi. Sângerarea se oprise în cele din urmă. Jordan stătea lângă ea, mângâindu-i

mâna stângă, cea care murise deja şi aştepta ca restul Alicei s-o ajungă din urmă.

- Pune-o pe aia lentă care-mi place, spuse ea. Aia de Hali şi Oates.

17

La cinci fără douăzeci, Alice spuse:

— E cea mai frumoasă rochie care poate să existe.

Toți se strânseseră în jurul ei. Clay spusese că bănuia că era pe ducă.

— Ce culoare, Alice? întrebă el fără să se aştepte la un răspuns ... dar fata *răspunse.*

— Verde.

— Unde o s-o porți?

— Vin cucoanele la masă, zise ea.

Mâna continua să strângă spasmodic pantofiorul, însă mai lent acum. Sângele de pe față se uscase şi lucea ca emailul.

— Vin cucoanele la masă, vin cucoanele la masă. Domnul Ricardi rămâne la postul lui şi vin cucoanele la masă.

— Da, scumpo, vorbi încet Tom. Domnul Ricardi a rămas la postul lui, nu-i aşa?

— Vin cucoanele la masă.

Singurul ochi care-i mai rămăsese se întoarse spre Clay şi pentru a doua oară ea vorbi cu celălalt glas. Unul pe care el îl auzise venind din propria lui gură. De data aceasta, numai cinci cuvinte:

— Fiul tău este cu noi.

— Minți, şopti Clay. Degetele îi erau încleştate şi trebui să se abțină ca să nu lovească fata aflată pe moarte. Minți, ticălosule!

- Vin cucoanele la masă şi-o să bem toți ceai, spuse Alice.

18

Prima dungă de lumină începuse să se zărească în est. Tom stătea lângă Clay şi puse uşor o mână pe braţul lui.

— Dacă ei citesc minţile, rosti el, ar fi putut afla că ai un fiu şi că eşti îngrijorat de moarte de soarta lui, la fel de uşor cum ai căuta tu ceva pe Google. Individul acela putea să se fi folosit de Alice ca să te manipuleze.

— Ştiu asta, încuviinţă Clay, dar el mai ştia ceva - cuvintele pe care fata le rostise cu glasul lui Harvard erau perfect plauzibile.

Îmi vine mereu în minte o amintire...

Tom încuviinţă din cap, încurajându-1 să continue.

— Pe când era micuţ, pe când avea trei sau patru ani - pe vremea când eu şi Sharon încă ne înţelegeam bine şi-i spuneam Johnny-Gee - el venea în fuga mare, ori de câte ori suna telefonul. Şi ţipa: „Pen-pent'u mine?" Muream de râs. Dacă sunase cumva bunică-sa sau tataie, îi ziceam „Pen-pent'u tine" şi-i dădeam receptorul. Încă ţin minte cât de mare era receptorul ăla în mânuţele lui... şi pe obrazul lui...

— Clay, termină!

— Iar acum... acum...

Nu putea să continue. Şi nu fu nevoit s-o facă.

— Veniţi repede! strigă Jordan cu glas agonic. Repede!

Reveniră la locul unde zăcea Alice. Fata se ridicase de pe sol într-o convulsie prelungită, cu spinarea transformată într-un arc rigid, tremurător. Ochiul rămas se bulbucase în orbită şi buzele i se alungiseră în colţuri. Apoi, brusc, totul se destinse. Alice rosti un nume care nu avea nici un înţeles pentru ei - Henry - şi strânse pantofiorul pentru ultima oară. După aceea, degetele se relaxară şi pantofiorul se rostogoli dintre ele. Un suspin şi un ultim norişor alb, foarte rarefiat, se ridicară dintre buzele ei întredeschise.

Jordan se uită de la Clay la Tom şi înapoi la Clay.

— A...

— Da, zise Clay.

Jordan izbucni în plâns. Clay o lasă pe Alice alte câteva secunde să privească stelele care păleau, după care se folosi de

podul palmei pentru a-i închide ochiul

19

Nu departe de livadă era o fermă. Într-un şopron găsiră hârlețe şi o îngropară sub un măr, cu pantofiorul în mână. Era, fuseseră de acord, aşa cum şi-ar fi dorit ea. La solicitarea lui Jordan, Tom mai recită o dată Psalmul 40, deşi de data aceasta avu greutăți să termine. Fiecare spuse un lucru pe care şi-1 reamintea despre Alice. În partea aceasta a slujbei improvizate, un cârd de teloameni - unul mic - trecu la nord de ei, îi văzură, dar îi lăsară în pace. Asta nu-l surprinse defel pe Clay. Ei erau nebuni şi nu trebuiau atinşi... aşa cum era încredințat că Gunner şi Harold aveau s-o afle pe propria lor piele.

Dormiră aproape toată ziua în fermă, după care porniră spre Kent Pond. De acum, Clay nu se mai aştepta să-şi găsească fiul acolo, dar nu renunțase la speranța de a afla o veste despre Johnny sau poate despre Sharon. Simpla ştiință a faptului că ea era în viață ar fi putut înlătura puțin din tristețea pe care o simțea, un sentiment atât de împovărător, încât simțea că-1 apasă ca o mantie căptuşită cu plumb.

KENT POND

1

Vechea lui casă - cea în care Johnny şi Sharon locuiseră în momentul Semnalului - se afla pe Livery Lane, la două cvartale nord de semaforul mort care anunța centrul Kent Pond. Era genul de locuință pe care unele înştiințări ale agențiilor imobiliare o etichetau „sub prețul pieței, necesită îmbunătățiri", iar altele îi spuneau „ideală pentru început de drum". Gluma lui Sharon şi Clay - înainte de a se separa - fusese că locuința lor „pentru început de drum" avea probabil

să fie şi pentru „sfârşitul drumului". Iar când ea rămăsese însărcinată, căzuseră de acord să boteze copilul Olivia, dacă avea să fie, aşa cum spunea Sharon, „din spița feminină". În felul acela, adăugase ea, aveau s-o aibă pe singura Liwie de pe Livery Lane. Doamne, ce mai râseseră!

Clay, Tom şi Jordan - un Jordan palid, un Jordan tăcut şi gânditor care acum răspundea la întrebări doar dacă era întrebat pentru a doua sau chiar a treia oară - ajunseră la intersecția străzilor Main şi Livery imediat după miezul nopții, într-o noapte vântoasă din a doua săptămână a lunii octombrie. Clay se holbă la indicatorul Stop din colțul vechii sale străzi, unde în ultimele patru luni el venise doar ca vizitator. *ENERGIEI NUCLEARE* continua să fie scris acolo cu vopsea pulverizată din spray, aşa cum fusese înainte ca el să fi plecat către Boston. STOP... *ENERGIEI NUCLEARE.* STOP... *ENERGIEI NUCLEARE.* Se părea că nu reuşea să priceapă sensul lozincii aceleia. Nu era o chestiune de *înțeles,* înțelesul era destul de limpede, pur şi simplu mica şi inteligenta declarație politică a cuiva (dacă ar fi căutat, probabil că ar fi găsit acelaşi lucru pe indicatoarele de stop din tot oraşul, poate chiar şi în Springvale şi Acton), dar nu înțelegea cum asta putea să fie la fel când întreaga lume se schimbase. Clay simțea cumva că dacă s-ar fi uitat la STOP... *ENERGIEI NUCLEARE* cu suficientă intensitate disperată, se va deschide o gaură-de-vierme, un fel de tunel al timpului ştiințifico-fantastic, iar el va plonja în trecut şi tot ceea ce-l înconjura acum va dispărea. Toată bezna aceea.

— Clay? întrebă Tom. S-a-ntâmplat ceva?

— Asta-i strada mea, rosti Clay de parcă asta ar fi explicat totul, apoi, fără să ştie ce avea să facă, începu să alerge.

Livery Lane era o fundătură - toate străzile din partea aceasta a oraşului se înfundau în versantul Dealului Kent, care era de fapt un munte erodat. Ramurile stejarilor atârnau peste ea şi strada era plină de frunze moarte ce-i trosneau sub tălpi. Existau de asemenea multe automobile împietrite, iar două se opriseră radiator în radiator, ca într-un apăsat sărut mecanic.

— Unde merge? întrebă Jordan în urma lui.

Clay detestă frica pe care o auzi în glasul băiatului, însă nu se putea opri.

— E-n regulă, spuse Tom. Lasă-1 să se ducă.

Clay se strecură printre maşini, cu raza lanternei sale legănându-se şi străpungând întunericul din față. Una dintre străpungeri lumină chipul domnului Kretsky. Domnul Kretsky obişnuia să aibă mereu o acadea Tootsie Pop pentru Johnny în ziua când se tundea, pe când Johnny era Johnny-Gee, un omuleț care țipa *pen-pent'u mine* dacă suna telefonul. Domnul Kretsky zăcea pe trotuar în fața casei sale, pe jumătate îngropat în frunzele de stejar căzute, iar nasul lui părea că dispăruse.

Nu trebuie să-i găsesc morți. Gândul îi răpăia în minte, mereu şi mereu. *Nu după Alice. Nu trebuie să-i găsesc morți.* Iar apoi, detestând gândul (dar în clipele de stres, mintea spunea aproape întotdeauna adevărul): *Şi dacă este să-l găsesc mort pe unul dintre el.. să fie ea.*

Casa lor era ultima pe stânga (aşa cum obişnuia să-i reamintească întruna lui Sharon, cu un râset adecvat de lugubru... chiar şi mult timp după ce gluma se tocise considerabil) şi aleea de acces suia spre magazia micuță şi refăcută, îndeajuns de mare pentru a adăposti o singură maşină. Clay îşi pierduse deja răsuflarea, dar nu încetini. Sprintă în sus pe alee, ridicând frunzele din fața sa, simțind junghiul începând să-i urce tot mai mult în dreapta şi simțind gust de cocleală în fundul gurii, acolo unde respirația lui părea că zgârie. Ridică lanterna şi lumină interiorul garajului.

Era gol. Întrebarea era dacă asta era bine sau rău.

Se întoarse, văzu lanternele lui Tom şi Jordan legănându-se şi venind către el, jos, la începutul aleii, şi-şi întoarse raza de lumină spre uşa din spate. Inima îi sări până în fundul gâtului, când văzu ce era acolo. Sări peste cele trei trepte ale verandei, se împiedică şi fu cât pe aici să spargă oblonul uşii când smulse biletul de pe geam. Se ținea doar printr-un colțişor de bandă adezivă; dacă ar fi venit cu o oră mai târziu,

poate numai cu o jumătate de oră mai târziu, vântul neobosit al nopții l-ar fi purtat peste dealuri şi hăt departe. Ar fi fost în stare s-o omoare, pentru că nu se străduise mai mult, atâta neglijență era realmente caracteristică pentru *Sbaron,* însă cel puțin...

Biletul nu era de la soția lui.

2

Jordan sui aleea de acces şi se opri la piciorul treptelor, cu lumina lanternei îndreptată asupra lui Clay. Tom apăru în urma lui, gâfâind şi trosnind sonor, târşâindu-şi picioarele prin frunze. Rămase lângă Jordan şi aținti propria sa lanternă pe bucata de hârtie despăturită din mâna lui Clay. Ridică apoi lent raza spre chipul înlemnit al bărbatului.

— Uitasem de nenorocitul de diabet al maică-sii, rosti Clay şi întinse biletul care fusese lipit cu bandă adezivă de uşă.

Tom şi Jordan îl citiră împreună.

Tati,

S-a întâmplat ceva rău aşa cum probabil şti, sper că nai pățit nimic & găseşti asta. Mitch Steinman şi George Gendron sunt cu mine, oamenii au înnebunit &. noi credem căi de la telefoanele mobile. Tati, partea proastă e că noi am venit aici fiindcă mia fost frică. Voiam să-l sparg pe al meu dacă greşeam da n-am greşit, nu mai era. L-a luat mama fiindcă şti că bunica-i bolnavă şi ea voia s-o verifice. Trebuie să plec, Doamne, ce frică mie, cineva l-a omorât pe dl Kretsky. Tot felu de oameni sunt morți & nebuni can filmele horror da am auzit că oamenii se strâng (oamenii NORMALI) la Primărie şi ne ducem acolo. Poate căi şi mama acolo numai că, Doamne, ea are TELEFONU meu.

Tati, dacă ajungi aici cu bine, TE ROG, VINO ŞI IA-MĂ.

Fiul tău, John Gavin Riddell

Tom termină, după care vorbi pe un ton de precauție prudentă ce-1 îngrozi pe Clay mai mult decât ar fi putut s-o

facă avertismentul cel mai îngrozitor:

— Ştii, nu-i aşa, că orice oameni care s-ar fi strâns la Primărie au plecat deja în toate părțile? Au trecut zece zile şi lumea a trecut printr-o convulsie teribilă.

— Ştiu, încuviință Clay. Ochii îl înțepau şi simțea cum glasul începea să-i tremure. Şi mai ştiu că mama lui este probabil... Strânse din umeri şi îndreptă un braț nesigur spre lumea întunecată ce cobora uşor îndepărtându-se dincolo de aleea acoperită de frunze. însă, Tom, trebuie să mă duc la Primărie şi să văd. Poate că ei au lăsat ceva scris. Poate că *el* a lăsat ceva scris.

— Da, spuse Tom, sigur că trebuie să te duci. Iar după ce ajungem acolo, putem decide ce să facem în continuare.

Vorbea cu acelaşi ton de blândețe oribilă. Clay aproape că-şi dorea ca Tom să fi râs şi să fi spus ceva de felul: *Haide, haide, amărâtule - tu chiar crezi c-o să-l mai revezi vreodată, da? Trezeşte-te dracului!*

Jordan citise biletul de două ori, poate chiar de trei sau patru ori. Până şi în starea lui curentă de oroare şi durere, Clay simțea ca şi cum ar fi trebuit să se scuze față de el pentru greşelile de ortografie ale lui Johnny şi pentru lipsa oricăror talente compoziționale - reamintindu-i lui Jordan că fiul său scrisese probabil biletul în condiții teribile de stres, ghemuit pe verandă, mâzgălind repede în timp ce prietenii lui priveau haosul care se învolbura dedesubt.

Jordan coborî biletul şi rosti:

— Cum arată băiatul tău?

Clay fu cât pe-aici să întrebe „de ce?", apoi decise că nu dorea să ştie. Cel puțin nu deocamdată.

— Este cu vreo treizeci de centimetri mai scund ca tine. Îndesat. Are părul castaniu-închis.

— Deci nu-i slăbuț. Nu-i blond.

— Nu, cam aşa e prietenul lui, George.

Jordan şi Tom schimbară o privire. Era o privire gravă, însă lui Clay i se păru că întrevede şi uşurare în ea.

— Ce-i? întrebă el. *Ce-i?* Spuneți-mi!

— Pe cealaltă parte a străzii, zise Tom. Nu l-ai văzut, fiindcă alergai. La vreo trei case mai jos este un băiat mort. Slăbuț, blond, cu rucsac roşu...

— Ăsta-i George Gendron, spuse Clay. Cunoştea rucsacul roşu al lui George la fel de bine ca pe cel albastru al lui Johnny, cu benzi reflectorizante aplicate. Pentru proiectul de istorie din clasa a patra, el şi Johnny au făcut un sat puritan. Au primit A-plus. Nu se poate ca George să fi murit...

Dar murise aproape cu siguranță. Clay se aşează pe verandă, care scârțâi familiar sub greutatea lui, şi-şi lăsă fața în palme.

3

Primăria se afla la intersecția străzilor Pond şi Mill, în fața magazinului general şi a heleşteului de la care îşi trăgea numele aşezarea. Parcarea era ca şi pustie, cu excepția spațiilor rezervate pentru angajați, deoarece ambele străzi ce duceau spre clădirea victoriană mare şi albă erau blocate de maşini. Oamenii se apropiaseră cât putuseră de mult, apoi merseseră pe jos restul drumului. Pentru întârziații ca Tom, Clay şi Jordan, înaintarea era lentă şi anevoioasă. La două intersecții de Primărie, până şi peluzele erau acoperite de automobile. Vreo şase case arseseră. Unele încă fumegau.

Clay acoperise corpul băiatului de pe Livery Lane - fusese într-adevăr George, prietenul lui Johnny - însă nu putură face nimic pentru nenumărații morți umflați şi intrați în putrefacție pe care-i întâlniră, pe când mergeau încetişor către Primăria Kent Pond. Erau sute, dar pe întuneric Clay nu-1 recunoscu pe nici unul. Acelaşi lucru s-ar fi putut întâmpla chiar şi pe lumină. Ciorile fuseseră foarte ocupate timp de o săptămână şi jumătate.

Mintea lui revenea mereu la George Gendron, care zăcuse cu fața în jos într-un morman de frunze însângerate. În biletul său, Johnny spusese că îl însoțiseră George şi Mitch, celălalt bun prieten al lui de anul acesta, în clasa a şaptea. Prin urmare, ceea ce i se întâmplase lui George avusese loc după ce Johnny lipise biletul pe oblonul uşii, iar ei trei părăsiseră

reşedința Riddell. Şi pentru că numai George fusese în frunzele acelea însângerate, Clay putea presupune că Johnny şi Mitch scăpaseră teferi de pe Livery Lane.

Desigur, presupune te prosteşte pe tine şi *pe mine,* gândi el. *Evanghelia după Alice Maxwell, odihnească-se-n pace.*

Şi era adevărat. Era posibil ca ucigaşul lui George să-i fi urmărit şi să-i fi omorât altundeva. Pe Main sau pe Dugway, poate pe strada vecină, Laurel Way. Să-i fi înjunghiat cu un cuțit de măcelărie suedez sau cu două antene de maşină...

Ajunseră la marginea parcării Primăriei. În stânga lor era o camionetă care încercase să ajungă acolo mergând pe pământul gol şi sfârşise prin a se împotmoli într-un şanț mlăştinos, la nici cinci metri de asfaltul civilizat (şi în mare parte pustiu). În dreapta lor era o femeie cu beregata sfâşiată şi fața ciugulită de păsări şi transformată într-un vălmăşag de găuri negre şi zdrențe însângerate. Continua să-şi poarte şapca de baseball Portland Sea Dogs, iar poşeta îi rămăsese pe umăr.

De acum, ucigaşii nu mai erau interesați de bani.

Tom puse o mână pe umărul lui Clay, făcându-1 să tresară.

— Nu te mai gândi la ce se poate să se fi întâmplat.

— De unde-ai ştiut...

— Nu-i nevoie de un cititor de gânduri. Dacă-ți găseşti fiul - probabil că n-o să-1 găseşti, dar dacă-1 găseşti - sunt convins că el îți va spune toată povestea. În caz contrar... mai contează?

— Nu. Sigur că nu. Însă Tom... eu *l-am cunoscut* pe George Gendron. Uneori puştii îi spuneau „Connecticut", fiindcă de acolo venise familia lui. A mâncat hotdogi şi hamburgeri în curtea noastră din spate. Taică-său obişnuia să vină la mine şi ne uitam împreună la meciurile lui Patriots.

— Ştiu, încuviință Tom. Ştiu. După aceea vorbi aspru spre Jordan: Nu te mai holba la ea, Jordan, n-o să se scoale ca să umble.

Jordan îl ignoră şi continuă să fixeze cu privirea cadavrul ciugulit de ciori, cu şapcă Sea Dogs.

— Telefonarii au început să încerce să se ocupe de ai lor imediat ce au recăpătat o programare la nivelul de bază, rosti el. Chiar dacă a fost vorba numai de scoaterea lor de sub gradene şi aruncarea în mlaştină, ei au încercat să facă *ceva.* Nu se ocupă însă şi de ai noştri. Pe ai noştri îi lasă să putrezească acolo unde au căzut. Se întoarse către Clay şi Tom. Indiferent ce ar spune sau ce ar promite, nu ne putem încrede în ei, rosti el apăsat. *Nu putem,* de acord?

— Sunt cu totul de acord în privința asta, anunță Tom. Clay încuviință din cap.

— Şi eu.

Tom arătă din bărbie spre clădirea Primăriei, unde câteva lămpi de avarie, cu baterii cu durată mare de funcționare, continuau să strălucească, proiectând o lumină galbenă bolnavă peste maşinile angajaților, care acum stăteau printre mormane de frunze.

— Hai să intrăm şi să vedem ce au lăsat.

— Da, haide, spuse Clay.

Johnny plecase, nu avea nici o îndoială în privința asta, dar o părticică din el, o părticică infimă, copilăroasă, nu-spune-nicio-dată-moarte, continua să spere că va auzi strigătul *Tati!* şi că fiul lui avea să-i sară în brațe, o ființă vie, o greutate reală în mijlocul acestui coşmar.

4

Ştiură în mod sigur că Primăria era pustie când văzuseră ce fusese scris cu vopsea peste uşile duble. În lumina slabă a lămpilor de avarie alimentate de baterii, tuşele mari şi stângace de vopsea roşie semănau tot cu sângele uscat: KASHWAK = NU-TEL

— Cât de departe este Kashwak ăsta? întrebă Tom.

Clay căzu pe gânduri.

— Aş zice că-s vreo sută treizeci de kilometri, în linie dreaptă spre nord. Ar trebui mers în majoritate pe Route 160, dar după ce ajungi în TR nu mai ştiu.

Jordan întrebă:

— De fapt, ce-i un TR?

— TR-90 este un teritoriu neîncorporat: vreo două sătucuri, nişte cariere de piatră şi o rezervaţie mică a indienilor Micmac, mult în nord, însă în general sunt numai păduri, urşi şi căprioare. Clay încercă uşa şi ea se deschise sub apăsarea mâinii sale. Intru să mă uit. Dacă nu vreţi, puteţi să nu veniţi... vă înţeleg.

— Ba nu, intrăm şi noi, zise Tom. Nu, Jordan?

- Bineînţeles, oftă Jordan ca un băiat confruntat cu ceva ce putea fi o corvoadă dificilă, apoi surâse. Ia uite, becuri electrice! Cine ştie când o să mai vedem *aşa ceva.*

5

Johnny Riddell nu apăru dintr-o sală întunecată, pentru a se repezi în braţele tatălui său, dar în Primărie continua să miroasă pătrunzător a mâncare, ce fusese pregătită pe grătare cu butelii de gaz sau cu mangal de către oamenii care se adunaseră aici după Semnal. În exteriorul sălii principale, pe avizierul lung pe care de obicei erau afişate anunţurile despre evenimentele apropiate din viaţa oraşului, fuseseră prinse poate două sute de hârtii. Atât de încordat, încât aproape că gâfâia, Clay începu să le studieze cu intensitatea unui cărturar care crede că-i posibil să fi găsit ultima Evanghelie după Măria Magdalena. Se temea de ceea ce ar fi putut să găsească şi-1 îngrozea ceea ce ar fi putut să nu găsească. Tom şi Jordan se retraseră, plini de tact, în sala principală de şedinţe, încă presărată de resturile lăsate de refugiaţii care se părea că petrecuseră câteva nopţi aici, aşteptând o salvare ce nu se mai ivise.

Din biletele de pe avizier, Clay înţelese că supravieţuitorii ajunseseră să creadă că puteau să spere la ceva mai mult decât la o simplă salvare. Ei credeau că mântuirea îi aştepta în Kashwak. De ce tocmai orăşelul acela, când probabil că tot TR-90 (în tot cazul, cvadrantele sale nordic şi vestic) era mort ca acoperire pentru telefoanele mobile? în privinţa aceasta,

notițele de pe avizier nu erau clare. Majoritatea păreau să presupună că oricine le va citi va înțelege asta fără a mai fi nevoie să i se explice; era ceva de felul „toți ştim, toți pornim". Şi până şi cel mai clar dintre corespondenți se străduise în mod evident să păstreze teroarea şi exaltarea echilibrate şi sub control; în general, mesajele depăşeau doar cu puțin nivelul de *urmați cât puteți mai repede cărarea de cărămizi galbene spre Kashwak şi salvare.*

După trei sferturi din avizier, pe jumătate ascunsă de o însemnare de la Iris Noian, o doamnă pe care Clay o cunoştea destul de bine (era voluntară la micuța librărie a oraşului), zări o foaie cu scrisul familiar, cu bucle, al fiului său şi-şi spuse: *Mulțumescu-ți ție, Doamne Dumnezeule. Îți mulțumesc din inimă.* O desprinse de pe avizier, având grijă să n-o rupă.

Biletul era datat *3 oct.* Clay încercă să-şi reamintească unde fusese el în noaptea de 3 octombrie şi nu izbuti. În hambarul din North Reading, sau în Sweet Valley Inn, lângă Methuen? Credea că ar fi fost hambarul, însă nu putea fi absolut sigur - toate amintirile se contopeau şi se suprapuneau şi, dacă se gândea prea mult, începea să i se pară că bărbatul cu lanternele prinse de o parte şi cealaltă a capului fusese acelaşi cu tânărul care lovea cu antenele de maşină, că dl Ricardi se sinucisese mestecând cioburi de sticlă în loc să se spânzure şi că Alice mâncase castraveți şi roşii în grădina lui Tom.

- Termină, îşi şopti şi se concentră asupra biletului.

Avea o ortografie mai bună şi era ceva mai bine compus, dar agonia din el era palpabilă.

3 oct.

Dragă tată,

Sper că eşti bine & găseşti asta. Eu & Mitch am scăpat, dar Hughie Darden l-a prins pe George, cred că l-a omorât. Eu & Mitch am fugit pur şi simplu mai repede. Eu am simțit ca şi cum ar fi fost vina mea, dar Mitch a zis de unde să fi ştiut că era un Telefonar ca ceilalți n-a fost vina ta.

Tati, altceva e mai rău. Mami e una dintre ei, am văzut-o azi cu un „cârd". (Aşa le spun ei, cârduri.) Nu arăta aşa rău ca unii dar ştiu că dacă aş ieşi afară nu m-ar recunoaşte şi m-ar omorî de cum m-ar vedea. DACĂ O VEZI NU TE LĂSA PĂCĂLIT, ÎMI PARE RĂU DAR IE ADEVĂRAT.

Mâine sau poimâine plecăm spre Kashwak (asta-i mai în nord), mama lui Mitch e aici şi îmi vine să-l omor aşa-s de invidios pe el. Tati ştiu că tu n-ai mobil şi toți ştiu că Kashwak i-un loc sigur. Dacă găseşti biletul ăsta, TE ROG, VINO ŞI IA-MĂ.

Te iubesc cu toată Inima mea,
Fiul tău, John Gavin Riddell

Chiar şi după vestea despre Sharon, Clay se descurcă bine, până ajunse la *Te iubesc cu toată Inima mea.* Chiar şi atunci ar fi putut face față, dacă n-ar fi fost majuscula aceea, *I.* Sărută semnătura fiului său de doisprezece ani, se uită la avizier cu ochi ce nu mai prezentau încredere - anunțurile se dublau, se triplau, apoi se destrămau complet - şi lăsă să-i scape un strigăt răguşit de durere. Tom şi Jordan se apropiară în goană.

— Ce-i, Clay? întrebă Tom. Ce-i?

Văzu foaia de hârtie - o coală galbenă ruptă dintr-un blocnotes - şi o luă din mâna lui Clay. El şi Jordan o parcurseră rapid.

— Plec la Kashwak, rosti Clay cu glas spart.

— Nu ştiu dacă-i cea mai grozavă idee, spuse Jordan prudent. Ținând seama... ştii şi tu, de ceea ce am făcut la Academia Gaiten...

- Nu-mi pasă. Plec la Kashwak. O să-mi găsesc băiatul.

6

Refugiații care se adăpostiseră în Primăria Kent Pond lăsaseră în urmă o sumedenie de provizii când ridicaseră tabăra, probabil în grup, către TR-90 şi Kashwak. Clay, Tom şi

Jordan îşi încropiră o masă din conserve de salată de pui pe pâine veche, cu conserve de compot de fructe ca desert.

După ce terminară, Tom se aplecă spre Jordan şi-i murmură ceva. Băiatul încuviinţă din cap. Amândoi se ridicară.

— Ne scuzi câteva minute, Clay? Jordan şi eu trebuie să stăm de vorbă.

Clay aprobă în tăcere. Cât timp lipsiră ei, desfăcu altă conservă de compot şi reciti scrisoarea lui Johnny pentru a noua şi a zecea oară. De acum nu mai avea mult până s-o memoreze. Îşi putea aminti cu aceeaşi limpezime moartea Alicei, însă ea părea să se fi petrecut în altă existenţă şi să fi afectat altă versiune a lui Clayton Riddell. O primă ciornă, ca să spună aşa.

Termină de mâncat şi ascunse scrisoarea, când Tom şi Jordan reveniră din sala mare, unde ţinuseră echivalentul .unei discuţii confidenţiale între judecător şi avocat, pe vremea când mai *existau* judecători şi avocaţi. Tom ţinea din nou braţul după umerii înguşti ai lui Jordan. Nici unul dintre ei nu avea o expresie fericită pe chip, dar amândoi păreau calmi.

— Clay, începu Tom, noi am discutat şi...

— Nu vreţi să veniţi cu mine. Vă înţeleg perfect.

— Ştim că-i fiul tău şi toate astea, spuse Jordan, dar...

— Şi mai ştiţi că-i tot ce mi-a rămas. Maică-sa... Clay hohoti o singură dată, fără veselie. Maică-sa... *Sharon...* Ce ironie a sorţii ! După toate grijile pe care mi le-am făcut ca nu cumva *Johnny* să fi fost muşcat de blestematul ăla de şarpe roşu... Dacă ar fi trebuit să sacrific pe unul dintre ei, aş fi sacrificat-o pe ea. (Gata, o spusesese! Fusese ca un dumicat ce i se oprise în gât şi ameninţa să-i blocheze traheea.) Şi ştiţi cum mă simt din cauza asta? Mă simt ca şi cum m-aş fi oferit să fac un pact cu diavolul şi diavolul m-ar fi ajutat realmente.

Tom îi ignoră cuvintele. Când vorbi, o făcu precaut, de parcă s-ar fi temut să nu-1 declanşeze pe Clay ca pe o mină de sol rămasă neexplodată.

— Ei ne urăsc. Au început prin a-i urî pe toţi şi au evoluat, ajungând să ne urască doar pe noi. Indiferent ce s-ar petrece

acolo, în Kashwak, dacă-i ideea lor, nu poate fi ceva bun.

— Dacă ei reinițializează la un nivel superior, s-ar putea să ajungă la un nivel de tipul trăieşte-şi-lasă-i-să-trăiască, spuse Clay.

Toata vorbăria asta era inutilă, cu siguranță că amândoi îşi dădeau seama. El *trebuia* să plece.

— Mă-ndoiesc, clătină din cap Jordan. Mai ții minte chestia aia cu jgheabul de tablă galvanizată spre abator?

— Clay, zise Tom, noi suntem normali şi ăsta-i primul nostru păcat. Am carbonizat unul dintre cârdurile lor, iar alea-s păcatele doi şi trei combinate. Trăieşte şi lasă-i să trăiască nu se va aplica în cazul nostru.

— Şi de ce ar trebui să se aplice? întrebă Jordan. Sfârtecatul spune ca noi suntem nebuni.

— Şi nu trebuie să fim atinşi, completă Clay. Aşa că n-ar trebui să am probleme, este?

După asta, nu părea că ar mai fi fost ceva de adăugat.

7

Tom şi Jordan deciseseră să pornească spre vest, străbătând statele New Hampshire şi Vermont, lăsând KASHWAK = NU-TEL în spate - şi îndărătul orizontului - cât mai iute cu putința. Clay spuse că Route 11, care făcea un cot ascuțit la Kent Pond, putea să fie punctul de start pentru ei toți.

— Pe mine mă va duce spre nord, către 160, zise el, iar voi o puteți urma până la Laconia, în mijlocul New Hampshire. Nu-i tocmai un traseu direct, da' ce dracu' - nici voi n-aveți un avion de prins, nu?

Jordan îşi vârî podurile palmelor în ochi, frecându-i apăsat, apoi îşi îndepărtă părul de pe frunte, un gest pe care Clay ajunsese să-1 cunoască bine - semnala oboseală şi neatenție. Avea să ducă dorul gestului acela. Avea să-i ducă dorul lui Jordan. Şi lui Tom, chiar mai mult.

— Îmi pare rău că Alice nu-i aici, spuse Jordan. Ea te-ar fi convins să n-o faci.

— N-ar fi putut, răspunse Clay.

În acelaşi timp îşi dorea din toată inima ca Alice să fi putut avea şansa aceea. Îşi dorea din toată inima ca Alice să fi putut avea şansa de a face multe lucruri. Cincisprezece ani nu era o vârstă la care să mori.

— Planurile tale actuale îmi reamintesc de actul al patrulea din *Iuliu Cezar*, zise Tom. În actul al cincilea, toți se sinucid.

Ocoleau acum automobilele (şi uneori săreau peste ele) ce ticsiseră strada Pond. Luminile de avarie ale Primăriei se micşorau

treptat în urma lor. În față se zărea semaforul stins care anunța centrul oraşului, legănându-se în briza slabă.

— Nu mai fi un pesimist atât de căcăcios, spuse Clay.

Îşi promisese să nu devină iritat - pe cât posibil, nu dorea să se despartă de prietenii săi într-o asemenea stare - însă hotărârea pe care o luase era pusă la încercare.

— Îmi pare rău, da-s prea obosit ca să-ți fac galerie, rosti Tom. Se opri lângă un indicator rutier pe care scria JNCȚ RT 11 3 KM. Şi - pot să fiu sincer? - mi se rupe inima că te pierd.

— Îmi pare rău, Tom.

— Dacă aş fi crezut că ai avea douăzeci la sută şanse ca să te aştepte un final fericit - ce dracu', *doi* la sută! - în sfârşit, nu mai contează... Tom îşi întoarse lanterna spre Jordan. Şi tu? Ai vreun argument final împotriva nebuniei ăsteia?

Jordan căzu pe gânduri, apoi clătină lent din cap.

— Cândva, Rectorul mi-a spus o chestie, vorbi el Vreți s-o auziți?

Tom schiță un salut ironic cu lanterna. Raza lunecă peste marchiza de la Ioka, care prezenta ultimul film cu Tom Hanks, şi peste farmacia de alături.

— Dă-i drumul.

— El a spus că mintea poate calcula, dar sufletul tânjeşte, şi inima ştie ce ştie numai ea.

— Amin, zise Clay foarte încet.

Merseră către est pe strada Market, care era totuna cu Route 19A, cale de trei kilometri. După vreun kilometru şi jumătate, trotuarele dispărură şi începură terenurile agricole.

După alt kilometru şi jumătate, se iviră un semafor mort şi un indicator ce anunța joncțiunea cu Route 11. La răspântie, trei oameni stăteau înfofoliți până la gât în saci de dormit. Clay îl recunoscu pe unul dintre ei de cum îl lumină cu lanterna: un bărbat vârstnic cu chip prelung şi inteligent şi par sur strâns la spate în coadă. Şapca Miami Dolphins pe care o purta celălalt bărbat părea de asemenea familiară. După aceea, Tom îşi aținti raza pe femeia de lângă Domnul Codiță şi spuse:

- Tu...

Clay nu putea preciza dacă ea purta un tricou Harley-Davidson cu mânecile tăiate, fiindcă sacul de dormit era ridicat prea sus, dar ştiu cu certitudine că dacă nu-1 purta, atunci se afla în grămada mică de bagaje de lângă indicatorul Route 11. Tot aşa cum ştia că femeia era gravidă. Îi visase pe cei doi în Motelul Whispering Pins, cu două nopți înainte ca Alice să fie omorâtă. Îi visase pe terenul lung, sub reflectoare, stând pe platforme.

Bărbatul cu păr sur se sculă şi lăsă sacul de dormit să-i lunece în jos pe corp. Printre bagaje erau şi arme, însă el ridică mâinile pentru a arăta că erau goale. Femeia procedă la fel, iar când sacul de dormit îi căzu la picioare, nu mai încăpu nici o îndoială că era însărcinată. Cel cu şapca Dolphins era înalt şi avea vreo patruzeci de ani. Şi el ridică brațele. Cei trei rămaseră câteva secunde nemişcați sub razele lanternelor, după care bărbatul cu păr sur scoase o pereche de ochelari cu ramă neagră din buzunarul de la piept al cămăşii sale boțite şi-i puse la ochi. Respirația lui ieşea în vălătuci albi în aerul rece al nopții, ce se ridicau către indicatorul Route 11, unde săgețile arătau spre vest şi nord.

— Da, da, rosti el. Preşedintele lui Harvard a spus că probabil veți trece pe-aici, şi iată-vă! Isteț, preşedintele lui Harvard, deşi nițel cam tânăr pentru funcția asta şi, după părerea mea, ar putea recurge la chirurgie plastică înainte de a merge să se întâlnească cu nişte sponsori potențiali.

— Cine eşti? întrebă Clay.

— Ia lumina din ochii mei, tinere, şi voi fi încântat să-ți spun.

Tom şi Jordan coborâră lanternele. Clay o coborî şi el, dar rămase cu o mână pe patul revolverului 0,45 al lui Beth Nickerson.

— Mă numesc Daniel Hartwick şi sunt din Haverhill, statul Massachusetts, rosti bărbatul cu păr sur. Tânăra doamnă este Denise Link, tot din Haverhill. Domnul din dreapta ei este Ray Huizenga, din Groveland, un oraş din apropiere.

— Salve, spuse Ray Huizenga.

Schiță o mică reverență, care era amuzantă, fermecătoare şi stângace. Clay lăsă mâna să-i coboare de pe patul revolverului.

- Dar de fapt numele noastre nu mai contează, urmă Daniel Hartwick. Contează ceea ce *suntem* noi, cel puțin din punctul de vedere al telefonarilor. Îi privi cu gravitate. Noi suntem nebuni. La fel ca voi.

8

Denise şi Ray pregătiră de mâncare pe un aragaz de voiaj cu propan („Cârnații ăştia la conservă n-au gust prea rău, dacă-i fierbi mai dinainte", spuse Ray), în timp ce vorbeau - în timp ce Dan vorbea, în principal. Începu prin a le spune că era ora două şi douăzeci şi că la ora trei el intenționa să revină pe drum cu micul său „grup curajos". Mai spuse că dorea să meargă cât mai mult cu putință înainte de zori, când telefonarii intrau în acțiune.

— Fiindcă ei *nu* ies noaptea, le spuse. Măcar asta-i în favoarea noastră. Mai târziu, când programarea le va fi completă, sau *aproape* completă, poate că vor putea s-o facă, dar...

— Sunteți de acord că asta se-ntâmplă? întrebă Jordan, părând interesat de ceva pentru prima dată după moartea Alicei, si-1 prinse

pe Dan de braț. Sunteți de acord că ei reinițializează, ca nişte calculatoare ale căror hard discuri au fost...

— .. .şterse, da, da, spuse Dan, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai elementar din lume.

— Eşti... ai fost... om de ştiinţă? întrebă Tom.

Dan îi oferi un zâmbet.

— Am fost întregul Departament de sociologie al Colegiului Haverhill Arts and Technical, răspunse el. Dacă preşedintele lui Harvard are un coşmar pe care-1 urăşte cel mai tare, acela sunt eu.

Dan Hartwick, Denise Link şi Ray Huizenga distruseseră nu numai un cârd, ci două. Peste primul, cuibărit în curtea din spate a unui atelier de dezmembrări auto, nimeriseră din întâmplare, pe când din grupul lor făceau parte şase persoane şi încercau să găsească o cale de ieşire din oraş. Asta se întâmplase la două zile după declanşarea Semnalului, când teloamenii erau încă telnebuni, confuzi şi gata să se ucidă atât între ei, cât şi pe orice normali pe care-i întâlneau. Acel prim cârd fusese micuţ, de numai şaptezeci şi cinci de indivizi, iar ei folosiseră benzină.

— A doua oară, în Nashua, am folosit dinamită luată din depozitele unui şantier, povesti Denise. Până atunci îi pierdusem deja pe Charles, Ralph şi Arthur. Ralph şi Arthur plecaseră pe cont propriu, iar Charles... bietul şi bătrânul Charles suferise un infarct. Oricum, Ray ştia cum se detonează dinamita, pentru că în trecut lucrase ca drumar.

Ghemuit peste aragazul lui de voiaj şi amestecând fasolea de lângă cârnaţi, Ray ridică braţul liber şi-i salută scurt.

— După aceea, zise Dan Hartwick, am început să vedem anunţurile Kashwak Nu-Tel. Ni s-au părut excelente, nu, Denni?

— Aşa-i, încuviinţă Denise. Ole-olâ-asta-este-chiar-mokâ! Mergeam spre nord, exact ca voi, şi când am văzut indicatoarele alea, am iuţit pasul. Eu am fost singura căreia nu i-a plăcut absolut deloc ideea, deoarece mi-am pierdut soţul în timpul Semnalului. Nenorociţii ăia sunt motivul pentru care copilul meu o să crească fără să-şi cunoască tatăl. Îl văzu pe Clay făcând o grimasă şi adăugă: Scuză-mă. Ştim că băiatul tău a plecat în Kashwak.

Clay rămase cu gura căscată.

— Ah, da, făcu Dan şi luă o farfurie de la Ray care începuse să le distribuie. Preşedintele lui Harvard ştie tot, vede tot, are dosare despre toate... sau cel puțin aşa vrea să credem.

Îi făcu lui Jordan cu ochiul şi băiatul zâmbi în mod neaşteptat.

— În cele din urmă, Dan m-a convins, spuse Denise. O grupare teroristă - sau poate numai doi țăcăniți inspirați care lucrau într-un atelier improvizat dintr-un garaj - a declanşat asta, însă nimeni n-a avut habar că va duce la aşa ceva. Telefonarii îşi joacă pur şi simplu rolul - nu-i vina lor c-au înnebunit şi practic nu sunt responsabili nici acum, fiindcă...

— Fiindcă sunt siliți de o imperativă de grup, interveni Tom. La fel ca migrația păsărilor.

— Este o imperativă de grup, dar nu-i migrație, rosti Ray aşezându-se cu propria sa farfurie. Dan zice că-i vorba despre supraviețuire pură şi eu cred că are dreptate. Indiferent ce ar fi, noi trebuie să găsim însă un loc în care să fim feriți de ploaie. înțelegeți?

— Visele au început după ce am ars primul cârd, zise Dan. Vise puternice. *Ecce bomo - alienatus...* Harvard solid! După aceea, după ce am detonat cârdul din Nashua, preşedintele lui Harvard a apărut personal cu vreo cinci sute de amici apropiați.

Începu să mănânce cu îmbucături iuți, egale.

— Şi v-au lăsat un maldăr de bum-boxuri topite în prag, spuse Clay.

— Unele erau topite, preciza Denise. În cea mai mare parte, noi n-am primit decât bucățele şi fragmente. Zâmbi, dar era un zâmbet subțire ca o linie. N-a fost însă nimic rău în asta. Gusturile lor muzicale sunt de căcat.

— Voi îi spuneți preşedintele lui Harvard, iar noi îi spunem Sfârtecatul, zise Tom.

Îşi pusese farfuria de o parte şi-şi deschise ranița. Scotoci prin ea şi scoase desenul pe care-1 făcuse Clay în ziua când Rectorul fusese împins să se sinucidă. Ochii Denisei se holbară. Trecu hârtia lui Ray Huizenga, care fluieră încetişor.

Dan o luă cel din urmă şi-1 privi pe Tom cu respect.

— Tu ai desenat-o?

Tom îl arătă pe Clay.

— Eşti foarte talentat, spuse Dan.

— Am urmat cândva un curs, făcu Clay. „învățați să desenați." Se întoarse către Tom, care avea în raniță şi hărțile lor. Ce distanță este între Gaiten şi Nashua?

— Cel mult cincizeci de kilometri.

Clay încuviință din cap şi reveni spre Dan Hartwick.

— Şi a vorbit cu voi? Tipul cu treningul roşu?

Dan se uită la Denise care-şi feri ochii. Ray se întoarse la micul lui aragaz de voiaj - probabil ca să-1 închidă şi să-1 strângă - şi Clay înțelese.

— *Prin care* dintre voi a vorbit?

— Prin mine, răspunse Dan. A fost oribil. Ai avut şi tu parte de asta?

— Da. Poți să-1 opreşti, dar nu şi dacă vrei să ştii ce are de gând. Crezi că o face pentru a arăta cât este de puternic?

— Probabil, aprobă Dan, dar nu cred că asta-i totul. Nu cred că ei pot vorbi. Pot să *vocalizeze* şi sunt convins că gândesc – deşi nu aşa cum au făcut-o până acum şi ar fi o greşeală teribilă să considerăm că ei au gânduri omeneşti - totuşi nu cred că pot realmente să pronunțe cuvinte.

— Încă, precizăJordan.

— Încă, fu de acord Dan.

Îşi privi ceasul şi asta îl determină pe Clay să facă acelaşi lucru. Era aproape trei fără un sfert.

— El ne-a spus să mergem spre nord, zise Ray. Ne-a spus Kashwak Nu-Tel. A spus că s-a terminat cu arderile de cârduri, întrucât îşi puneau paznici...

— Da, spuse Tom, am văzut câțiva în Rochester.

— Şi ați văzut o mulțime de indicatoare Kashwak Nu-Tel.

Ei dădură din capete.

— Vorbind exclusiv ca sociolog, zise Dan, eu încep să pun sub semnul întrebării indicatoarele acelea. Nu felul în care au apărut - sunt sigur că primele indicatoare Nu-Tel au fost scrise la scurt timp după Semnal, de către supraviețuitori care

deciseseră că o asemenea zonă, unde nu exista acoperire pentru telefoanele mobile, ar fi fost locul cel mai bun de pe Pământ unde să se ducă. Eu pun sub semnul întrebării felul în care ideea - şi grafia - s-a putut răspândi atât de repede într-o societate fragmentată în mod catastrofal, în care toate formele de comunicare - evident, cu excepția buzelor mele lipite de urechea ta - s-au dezintegrat. Răspunsul pare clar, dacă se admite apariția pe scenă a unei *noi* forme de comunicare, disponibilă unui singur grup.

— Telepatie, şopti Jordan. *Ei...* Telefonarii... Ei *doresc* ca noi să mergem spre nord, la Kashwak. Îşi întoarse ochii speriați către Clay. Este *într-adevăr* un jgheab spre abator. Clay, *nu te poți* duce acolo! Asta-i numai ideea Sfârtecatului!

Clay nu apucă să răspundă, fiindcă Dan Hartwick vorbi iarăşi, cu aerul firesc al unui profesor care ştia că explicațiile erau responsabilitatea, iar întreruperile privilegiul său.

— Îmi cer scuze, dar mă tem că trebuie să zoresc realmente dezbaterea. Trebuie să vă arătăm ceva... de fapt, ceva ce preşedintele

lui Harvard *ne-a cerut* să vă arătăm...

— În visele voastre, sau personal? întrebă Tom.

— În vise, răspunse Denise încetişor. Personal, nu l-am văzut pe el decât o dată, după ce am ars cârdul din Nashua, şi atunci de la depărtare.

— Ne supraveghea, adăugă Ray. Eu aşa cred.

Dan aşteptă sfârşitul schimbului de cuvinte cu o expresie de răbdare exasperată. După aceea, spuse:

— Am fost de acord să o facem, deoarece era în drumul nostru...

— Mergeți aşadar spre nord? îl întrerupse de data aceasta Clay.

Părând şi mai exasperat, Dan aruncă altă privire rapidă la ceas.

— Dacă vă uitați cu atenție la indicatorul rutier, veți vedea că oferă o opțiune. Noi intenționăm să mergem spre vest, nu spre nord.

— Ce mama dracu', mormăi Ray. Oi fi prost, da' nu-s nebun.

— Ceea ce vă voi arăta va fi mai degrabă pentru ţelurile noastre, decât pentru ale lor, zise Dan. Şi, apropo, mi se pare o eroare, poate chiar una importantă, să vorbim despre apariţia în persoană a preşedintelui lui Harvard - sau a Sfârtecatului, dacă aşa preferaţi. În realitate, el nu este nimic altceva decât un pseudopod pe care mintea grupului, supracârdul, îl scoate în prim-plan ca să comunice cu normalii obişnuiţi şi cu normalii speciali, nebuni, ca noi. Teoria mea este că în prezent există supracârduri în toată lumea şi este posibil ca toate să aibă asemenea pseudopode împinse în prim-plan. Poate că unele au chiar mai multe... Nu faceţi totuşi greşeala de a crede că atunci când vorbiţi cu Sfârtecatul, staţi de vorbă cu un om *adevărat.* Vorbiţi cu cârdul.

— De ce nu ne arăţi ce vrea el să vedem? întrebă Clay.

Trebuia să se străduiască pentru a-şi păstra calm tonul glasului. Mintea îi vuia. Singurul ei gând limpede era că dacă ar fi putut ajunge la fiul lui înainte ca Johnny să sosească la Kashwak - şi la ceea ce se petrecea acolo - poate că ar mai fi avut o şansă să-1 salveze. Raţiunea îi spunea că Johnny era deja în Kashwak, însă alt glas (şi nu pe de-a întregul irațional) susţinea că ar fi fost posibil ca Johnny şi grupul cu care călătorea el să fi fost întârziaţi de ceva. Sau să se fi temut. Era posibil. Era chiar posibil ca în TR-90 să nu se petreacă nimic mai sinistru decât o segregare, ca teloamenii să creeze pur şi simplu o rezervaţie pentru normali. În cele din urmă, bănuia el, totul se rezuma la cuvintele lui Jordan, care-1 citase pe rectorul Ardai: mintea poate calcula, dar sufletul tânjeşte.

— Haideţi pe-aici, zise Dan, nu-i departe.

Scoase o lanternă şi porni pe acostamentul Route 11 - Nord cu raza îndreptată către picioarele sale.

— Scuzaţi-mă dacă nu vin, spuse Denise. Eu am văzut. O dată mi-a fost suficient.

— Cred că asta intenţiona să vă facă plăcere, cumva, vorbi Dan. Bineînţeles, în acelaşi timp trebuia să sublinieze ideea - atât pentru micul meu grup, cât şi pentru al vostru - că acum

telefonarii sunt cei care deţin puterea şi că trebuie ascultaţi. Se opri. Am ajuns - în somnograma aceasta, preşedintele lui Harvard s-a asigurat perfect că vedem toţi câinele, ca să nu greşim casa. Fasciculul lanternei pironi o cutie poştală de pe marginea drumului, pe a cărei latură era pictat un collie. Îmi pare rău că Jordan trebuie să vadă aşa ceva, dar probabil că-i mai bine să ştiţi cu ce aveţi de-a face.

Înălţă şi mai mult lanterna. Ray îşi contopi raza cu a lui Dan şi amândoi luminară faţada unei case modeste din lemn, doar cu parter, care se ridica elegant pe o peluză cât o marcă poştală.

Gunner fusese crucificat între fereastra livingului şi uşa din faţă. Era gol, cu excepţia unei perechi de boxeri marca Joe pătaţi de sânge. Piroane îndeajuns de mari ca să poată fi utilizate ca tirfoane îi ieşeau din mâini, labele picioarelor, antebraţe şi genunchi. Poate că erau *într-adevăr* tirfoane, gândi Clay. Aşezat în capul oaselor şi rezemat de picioarele lui se afla Harold. La fel ca Alice atunci când o întâlniseră, Harold etala o bavetă de sânge, însă sângele acela nu-i cursese din nas. Ciobul de sticlă cu care-şi retezase gâtul după ce-şi crucificase amicul amator de curse îi scânteia într-o mână.

De gâtul lui Gunner atârna prinsă cu sfoară o bucată de carton pe care fuseseră mâzgălite cu majuscule negre trei cuvinte: JUSTIŢIA EST COMMODATUM.

9

— În cazul în care nu ştiţi latina..., începu Dan Hartwick.

— Îmi amintesc destulă din liceu pentru ca să citesc asta, răspunse Tom. „S-a făcut dreptate." Asta-i pentru uciderea Alicei.

Pentru cutezanţa de a-1 fi atins pe unul dintre cei ce nu pot fi atinşi.

— Exact, încuviinţă Dan şi-şi stinse lanterna, iar Ray îl imită. Simultan, slujeşte ca avertisment pentru alţii. Şi nu i-au ucis *ei,* deşi este clar că ar fi putut s-o facă.

— Ştim, zise Clay. După ce le-am ars cârdul, au întreprins represalii în Gaiten.

— La fel au făcut şi în Nashua, rosti sumbru Ray. N-o să uit ţipetele nici până-n clipa morţii. Au fost groaznice. Şi căcatul ăsta mi se pare la fel. Indică forma întunecată a casei. L-au pus pe cel mic să-1 crucifice pe cel mare, iar pe cel mare să stea perfect nemişcat în timpu' ăsta. Şi după ce-a terminat, l-au pus pe cel mic să-şi ia singur gâtu'.

— La fel cum s-a-ntâmplat cu Rectorul, spuse Jordan şi-1 prinse pe Clay de mână.

— Asta-i puterea minţilor lor, vorbi Ray, şi Dan crede că asta face parte din ceea ce-i trimite pe toţi în nord, la Kashwak - poate că face parte din ceea ce ne-a împins *pe noi* să mergem spre nord, deşi ne spuneam că venim aici numai ca să vă arătăm asta şi să vă convingem să veniţi cu noi. Pricepeţi?

— Sfârtecatul v-a spus despre fiul meu? întrebă Clay.

— Nu, dar dacă ar fi făcut-o sunt sigur că ar fi zis că-i cu ceilalţi normali şi că voi doi vă veţi reîntâlni fericiţi în Kashwak, zise Dan. Eu cred că puteţi da uitării visele acelea în care stăteaţi pe o platformă în timp ce Preşedintele spunea mulţimii care ovaţiona că sunteţi nebuni - finalul acela nu este pentru voi, nu poate să fie pentru voi. De acum sunt convins că v-aţi gândit la toate scenariile de happy-end posibile, iar cel principal este acela în care Kashwak şi cine-ştie-câte alte zone moarte pentru telefonia mobilă sunt echivalentele normalilor pentru rezervaţiile de natură sălbatică, locuri în care cei care n-au încasat salva în ziua Semnalului vor fi lăsaţi în pace. Cred că paralela tânărului vostru prieten cu jgheabul spre abator este mult mai probabilă, însă, chiar şi presupunând că normalii *vor fi* lăsaţi în pace acolo, credeţi că telefonarii îi vor uita pe cei ca noi? Pe ucigaşii de cârduri?

Clay nu avu răspuns la întrebarea aceea. În beznă, Dan îşi privi din nou ceasul.

— A trecut de ora trei, anunţă el. Să ne-ntoarcem. Cred că Denise ne-a strâns deja lucrurile. A sosit timpul când fie ne vom despărţi, fie vom decide să continuăm împreună.

Dar când te referi la a continua împreună, îmi ceri să mă despart de fiul meu, gândi Clay. Iar asta n-avea s-o facă niciodată, decât dacă ar fi descoperit că Johnny-Gee era mort.

Ori transformat.

10

— Cum puteți spera s-ajungeți în vest? întrebă Clay, pe când reveneau spre indicatorul de joncțiune. S-ar putea ca nopțile să mai rămână pentru o vreme ale noastre, dar zilele le aparțin lor şi ați văzut ce pot să facă.

— Sunt aproape sigur că-i putem alunga din mințile noastre când suntem treji, zise Dan. Nu-i tocmai uşor, dar se poate face.

Vom dormi în schimburi, cel puțin un timp. Foarte multe depind de a ne ține departe de cârduri.

— Asta-nseamnă să trecem în vestul New Hampshire, spuse Ray, şi apoi în Vermont cât putem de repede, ocolind zonele populate. Îşi îndreptă lanterna către Denise, care se rezemase de sacii de dormit. Gata, scumpo?

— Gata, răspunse ea. Atât doar că aş vrea să mă lăsați şi pe mine să duc câte ceva.

— Tu-ți duci copilul, zise Ray cu dragoste. Asta-i îndeajuns. Şi putem renunța la sacii de dormit.

— Există locuri, vorbi Dan, prin care se poate merge realmente cu maşina. Ray crede că unele drumuri lăturalnice pot fi libere chiar pe distanțe de douăzeci de kilometri. Avem hărți bune. Se lăsă într-un genunchi şi-şi puse rucsacul în spate, uitându-se la Clay cu un surâs şters şi pe jumătate amar. Ştiu că şansele nu sunt grozave; nu sunt un prost, în caz că te-ntrebi. Noi însă am distrus două din cârdurile lor, am ucis sute dintre ei, şi nu vreau să sfârşesc pe una din platformele alea.

— Noi mai deținem un atu, spuse Tom.

Clay se întrebă dacă Tom îşi dădea seama că tocmai se înrolase în tabăra Hartwick. Probabil că da. Era departe de a fi prost.

— Ei ne doresc vii, urmă Tom.

— Corect, încuviință Dan. S-ar putea să reuşim realmente. Este încă devreme pentru ei, Clay, ei încă abia îşi țes plasa şi pun prinsoare că plasa aia are destule găuri în ea.

— Ce dracu', încă nici măcar nu şi-au schimbat hainele, zise Denise.

Clay o admira. Părea însărcinată în şase luni, poate mai mult, dar era o femeiuşcă dură. Îi părea rău că Alice nu apucase s-o întâlnească.

— *Am putea* să ne strecurăm, rosti Dan. Să trecem în Canada din Vermont, sau poate din statul New York. Cinci oameni e

oricum mai bine decât trei, însă şase ar fi mai bine decât cinci - trei să doarmă şi trei să stea de veghe în timpul zilei, pentru a alunga eventualele impulsuri telepatice. Am fi noi înşine un cârd micuț. Ce zici?

Clay scutură încet din cap.

— Eu merg după băiatul meu.

— Mai gândeşte-te, Clay, spuse Tom. *Te rog.*

— Lăsați-1 în pace, interveni Jordan. El s-a decis. Îl îmbrățişă pe Clay şi-1 strânse cu putere. Sper să-1 găseşti. Dar chiar dac-o să-1 găseşti, cred că n-o să ne mai regăseşti pe noi.

— Ba da, zise Clay. Îl sărută pe Jordan pe obraz, după care se retrase un pas. O să-mi fac rost de un telepat şi-o să-1 folosesc ca busolă. Poate chiar pe Sfârtecat.

Se întoarse către Tom şi întinse mâna.

Tom o ignoră şi-1 strânse în brațe. Îl sărută mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

— Mi-ai salvat viața, îi şopti în ureche. Răsuflarea îi era fierbinte şi gâdilătoare, iar tuleiele de pe obraz hârşâiră pe obrazul lui Clay. Lasă-mă s-o salvez şi eu pe-a ta. Vino cu noi.

— Nu pot, Tom. Trebuie să fac asta.

Tom se dădu un pas îndărăt şi-1 privi.

- Ştiu, rosti el. Ştiu că trebuie s-o faci. Îşi şterse ochii. Să dea dracu', sunt *de rahat* la despărțiri. N-am putut să-mi

iau rămas-bun nici de la amărâta mea de *pisică.*

11

Clay stătu lângă indicatorul de joncțiune şi privi luminile lor micşorându-se. Rămase cu ochii fixați pe lanterna lui Jordan şi ea dispăru ultima. Pentru o clipă sau două, fu singură pe coama primului deal spre vest, o unică scânteie minusculă în beznă, ca şi cum Jordan s-ar fi oprit acolo ca să privească în urmă. Păru s-o fluture în semn de rămas-bun. Apoi pieri şi ea, iar întunericul fu absolut Clay suspină - un sunet tremurător, de mâhnire - după care îşi luă ranița şi porni către nord, pe acostamentul de pământ al Route 11. Pe la ora patru fără un sfert, trecu de limita oraşului North Berwick şi lăsă Kent Pond în spate.

BINGO-TELEFON

1

Nu exista nici un motiv pentru care să nu reia o existență mai normală şi să înceapă să călătorească în timpul zilei; Clay ştia că teloamenii n-aveau sa-i facă rău. El era un proscris, iar ei chiar *doreau* să-1 vadă ajuns în Kashwak. Atât doar că se obişnuise cu existența nocturnă. *Nu-mi mai trebuie decât un sicriu şi mantia în care sa mă-nfăşor când mă-ntind în el,* îşi spuse.

Când zorile se arătară friguroase şi roşiatice în dimineața ulterioară despărțirii de Tom şi Jordan, bărbatul ajunse la periferia lui Springvale. Lângă Muzeul Springvale Logging, se afla o căsuță, probabil pentru uzul custodelui. Părea intimă. Clay sparse încuietoarea uşii laterale şi intră. Fu încântat să găsească în bucătărie o plită cu lemne şi o pompă de apă acționată manual. Exista şi o cămară mică, de forma unei corăbii, bine garnisită şi neatinsă de spărgători. Îşi sărbători

descoperirea cu un castron mare cu fulgi de ovăz, folosind lapte praf, peste care puse mult zahăr şi presără stafide.

Tot în cămară găsi concentrate de şuncă şi ouă în pachete ambalate în staniol, orânduite pe polița lor aidoma unor cărțulii broşate. Prepară unul dintre ele şi-şi ticsi ranița cu restul. Fusese o masă mult mai bună decât se aşteptase şi când ajunse în dormitorul din spate, Clay adormi aproape imediat.

2

De ambele părți ale autostrăzii se înşirau corturi lungi. Aceasta nu era Route 11, cu fermele, oraşele şi ogoarele ei deschise, cu magazinele generale non-stop la fiecare vreo douăzeci şi cinci de kilometri, totuşi era o autostradă undeva în ținutul rural. Păduri dese acopereau solul complet până la şanțurile ce mărgineau şoseaua. Oamenii stăteau în şiruri lungi de ambele părți ale dungii albe din mijlocul drumului.

La stânga şi la dreapta! striga o voce amplificată. *La stânga şi la dreapta, formați două cozi!*

Aducea puțin cu glasul amplificat al crainicului de bingo de la Expoziția Statală Akron, dar pe măsură ce se apropia, mergând pe dunga albă de pe mijlocul şoselei, Clay îşi dădu seama că amplificarea exista numai în mintea lui. Era vocea Sfârtecatului. Atât doar că Sfârtecatul nu era decât un - cum îi spusese Dan? - un pseudopod. Iar ceea ce auzea Clay era glasul cârdului.

La stânga şi la dreapta, două cozi, aşa! Aşa se procedează!

Unde mă aflu? De ce nu se uită nimeni la mine, de ce nu-mi zice nimeni: „Alo, amice, nu te băga-n față, aşteaptă-ți rândul. "

În depărtare, cele două cozi se curbau aidoma unor bretele de ieşire de pe autostradă - una pătrundea în cortul din partea stângă a şoselei, iar cealaltă în cortul din dreapta. Erau genul de corturi lungi pe care companiile de catering le instalau pentru a asigura umbră bufetelor ținute în aer liber în după-amiezile fierbinți. Clay putea să vadă că, imediat înainte de corturi, cozile se desfăceau în zece sau

douăsprezece ramificații mai scurte. Oamenii de acolo semănau cu spectatorii ce aşteptau să le fie controlate biletele, pentru a intra la un concert.

Stând în mijlocul drumului, în locul unde coada dublă se desfăcea şi se curba spre dreapta şi spre stânga, se găsea însuşi Sfârtecatul care purta aceeaşi bluză de trening roşie tocită.

La stânga şi la dreapta, doamnelor şi domnilor! Gura nu i se mişca. Telepatie sporită, amplificată de puterea cârdului. *Nu staționați! Toți aveți şansa de a-i telefona unei persoane dragi înainte de a intra în zona nu-tel.*

Asta îl şoca pe Clay, dar era un şoc de recunoaştere - ca poanta unei glume bune pe care-ai auzit-o prima dată acum zece sau douăzeci de ani.

— Unde-i asta? îl întrebă pe Sfârtecat. Ce faci? Ce dracu' se-ntâmplă?

Însă Sfârtecatul nu-1 privi şi, desigur, Clay ştia motivul. Acesta era locul unde Route 160 intra în Kashwak şi-1 vizita într-un vis. Cât despre ceea ce se întâmpla...

Este bingo-telefon, gândi el. *Este bingo-telefon, iar acelea sunt corturile unde se joacă jocul.*

Nu staționați doamnelor şi domnilor! emise Sfârtecatul. *Avem două ore până la apus şi dorim să procesăm cât mai mulți dintre voi, înainte de a trebui să ne oprim peste noapte.*

Să procesăm...

Acesta era *un vis?*

Clay urmă coada care se curba către cortul ca un pavilion din stânga şoselei, ştiind ce avea să vadă chiar înainte să fi văzut. În capătul fiecărei ramificații mai scurte era un telom, experții aceia în Lawrence Welk, Dean Martin şi Debby Boone. Pe măsură ce fiecare persoană din coadă ajungea în față, plasatorul care aştepta acolo - în haine murdare şi adesea mult mai oribil desfigurat decât Sfârtecatul de strădaniile pentru supraviețuire din ultimele unsprezece zile - îi întindea un telefon mobil.

Sub ochii lui Clay, bărbatul cel mai apropiat de el luă telefonul oferit, tastă trei cifre, apoi îl lipi nerăbdător de

ureche.

— Alo? spuse el. Alo, mamă? *Mamă?* Eşti a...

După aceea, amuți. Ochii i se goliră şi trăsăturile feței i se destinseră, lăsând loc unui chip inexpresiv. Telefonul i se îndepărtă uşor de ureche. Intermediarul - era termenul cel mai potrivit la care se putea gândi Clay - îşi luă telefonul înapoi, îl împinse pe bărbat pentru a-1 pune în mişcare şi făcu semn următoarei persoane de la coadă să înainteze.

La stânga şi la dreapta,! striga Sfârtecatul. *Nu staționați!*

Cel care încercase să-i telefoneze mamei sale ieşi cu paşi înceți de sub pavilion. Dincolo de el, văzu Clay, se înghesuiau alte sute de persoane. Uneori cineva se băga în calea cuiva şi urma o palmă slabă. Nimic însă ca înainte. Pentru că...

Pentru că semnalul a fost modificat.

La stânga şi la dreapta,, doamnelor şi domnilor, nu staționați, avem mulți de dus la bun sfârşit înainte să se lase întunericul!

Clay îl zări pe Johnny. Purta blugi, şapca Little League şi tricoul favorit Red Sox, cel care avea pe spate numele şi numărul lui Tim Wakefield. Tocmai ajunsese în capul celeilalte cozi, hăt departe de locul unde era Clay.

Clay porni în fugă spre el, dar la început calea îi fu blocată.

— La o parte! răcni el, însă, desigur, cel care-i stătea în drum, şi care se foia nervos de pe un picior pe celălalt, ca şi cum ar fi trebuit să meargă la toaletă, nu-1 putu auzi.

Acesta era un vis şi, în plus, Clay era un normal - el nu deținea capacități telepatice.

Se năpusti printre bărbatul agitat şi femeia care-i urma. Se împinse după aceea şi prin coada următoare, prea concentrat să ajungă la Johnny pentru a şti dacă aceia pe care-i îmbrâncea aveau sau nu materialitate. Sosi la Johnny exact în clipa în care o femeie - cu oroare crescândă, văzu că era nora domnului Scottoni, tot gravidă, dar acum fără un ochi - îi întinse băiatului un telefon mobil Motorola.

Ajunge să formezi 911, zise ea fără să mişte buzele. *Toate apelurile trec prin 911.*

— *Nu, Johnny, nu!* urlă Clay şi dădu să înhaţe telefonul în momentul când Johnny-Gee începu să tasteze numărul, cu certitudine unul pe care fusese învăţat de mult să-1 apeleze dacă avea vreodată probleme. *Nu face asta!*

Johnny se răsuci către stânga, parcă pentru a se feri de unicul ochi ce privea inexpresiv al intermediarei însărcinate, şi Clay rată telefonul. Probabil că oricum nu l-ar fi putut opri pe Johnny. La urma urmelor, acesta era un vis.

Johnny termină (nu dura mult să apeşi trei taste), apăsă butonul APELARE şi duse telefonul la ureche.

— Alo? Tată? Tată, eşti acolo? M-auzi? Dacă m-auzi, *te rog, vino şi ia...*

Aşa răsucit într-o parte cum era, Clay nu putea să vadă decât unul dintre ochii fiului său, dar şi unul este suficient atunci când vezi cum i se stinge lumina. Umerii lui Johnny se gârboviră. Telefonul i se îndepărtă de ureche. Nora domnului Scottoni îi smulse telefonul cu o mână murdară, apoi îl împinse pe Johnny-Gee în ceafă cu un gest lipsit de dragoste, pentru a-1 trimite în Kashwak, alături de toţi ceilalţi care veniseră aici pentru a fi în siguranţă. Ii făcu semn următoarei persoane de la coadă să înainteze şi să-şi facă apelul.

La stânga şi la dreapta, formaţi două cozii tună Sfârtecatul în centrul minţii lui Clay şi el se trezi, răcnind numele fiului său în căsuţa custodelui, sub razele după-amiezii târzii care pătrundeau pe ferestre.

3

La miezul nopţii, Clay ajunse în orăşelul North Shapleigh. Începuse deja o ploaie rece şi afurisită care era aproape zloată - Sharon o numea „fleşcăială". Auzi zgomot de motoare apropiindu-se şi ieşi de pe şosea (era tot buna şi bătrâna Route 11; nici vorbă despre o autostradă de vis aici), pe asfaltul parcării unui magazin 7-Eleven. Când farurile apărură, transformând burniţa în linii de argint, văzu o pereche de sprinteri gonind unul lângă altul, practic întrecându-se în beznă. Nebunie... Clay rămase în spatele unei

pompe de benzină, nu tocmai ascunzându-se, dar nici fără să se chinuiască din cale afară să fie zărit. Îi privi trecând fulgerător ca o imagine a lumii dispărute şi ridicând jeturi subțiri de apă. Unul dintre automobile părea un Corvette clasic, deşi era imposibil de precizat, fiindcă nu exista decât lumina unei singure lămpi de avarie, muribunde, în colțul magazinului. Cele două maşini țâşniră pe sub sistemul de control al traficului (un semnal clipitor intermitent) din North Shapleigh, se zăriră pentru o secundă aidoma unor vişine de neon, după care dispărură.

Nebunie, gândi iarăşi Clay, iar când reveni pe acostamentul şoselei urmă: *Tu chiar că eşti potrivit să vorbeşti despre nebunie.*

Adevărat. Deoarece visul lui bingo-telefon *nu fusese* un vis, sau nu pe de-a întregul un vis. Era convins în privința asta. Telefonarii îşi foloseau capacitățile telepatice tot mai puternice pentru a supraveghea cât mai mulți ucigaşi de cârduri. Asta era logic. Puteau să aibă probleme cu grupuri ca al lui Dan Hartwick, dintre cele care încercau realmente să li se împotrivească, dar se îndoia că ar fi avut necazuri cu el. Problema era că telepatia aducea în mod straniu cu un telefon - părea să funcționeze în ambele sensuri. Şi atunci el... ce devenea? Fantoma din maşină? Aşa ceva. Ei stăteau cu ochii pe Clay, însă şi Clay putea să stea cu ochii *pe ei.* Cel puțin în somn. În visele lui.

Oare existau într-adevăr corturi la hotarul lui Kashwak, cu normali înşiruiți pentru a-şi detona creierii? Clay credea că da, atât în Kashwak, cât şi în locuri *similare* lui Kashwak, în toată țara şi în toată lumea. Ritmul lor încetinise probabil de acum, dar punctele de verificare - punctele de *transformare* - puteau încă să mai existe acolo.

Telefonarii foloseau telepatia vorbirii grupului pentru a-i convinge pe normali să vină. Să-i *atragă prin vise* să vină. Asta însemna că telefonarii erau inteligenți, calculați? Nu, decât dacă erai de acord că un păianjen era inteligent fiindcă putea să țească o plasă, ori că un aligator era calculat pentru că putea sta nemişcat şi să imite un buştean. Mergând spre nord

pe Route 11 către Route 160, drumul care avea să-l ducă la Kashwak, Clay gândi că semnalul telepatic pe care telefonarii îl emiteau spre exterior ca o sirenă de ceață (sau un impuls electromagnetic) trebuia să conțină cel puțin trei mesaje separate.

Veniți şi veți fi în siguranță - lupta voastră pentru supraviețuire poate înceta.

Veniți şi veți fi cu ai voştri, în teritoriul vostru. Veniți şi veți putea vorbi cu cei dragi vouă.

Veniți... Da... Ideea finală. Şi odată ce te apropiai îndeajuns, posibilitatea de opțiune înceta. Telepatia şi visul teritoriului adăpostit puneau pur şi simplu stăpânire pe tine. Te aşezai la coadă. Îl ascultai pe Sfârtecat spunându-ți să nu staționezi, toți au şansa de a-i telefona unei persoane dragi, dar trebuie să procesăm cât mai mulți dintre voi, înainte ca soarele să apună şi noi să-ncepem s-o auzim pe Bette Midler cântând „The Wind Beneath My Wings".

Totuşi cum puteau ei continua să o facă, în ciuda faptului că luminile nu mai ardeau, că oraşele arseseră şi că civilizația lunecase într-un puț cu sânge? Cum puteau ei continua, înlocuind milioanele de telefonari pierduți în convulsia originală şi în distrugerea cârdurilor care urmase? Puteau continua, întrucât Semnalul nu se terminase. Undeva - în laboratorul clandestin sau în atelierul improvizat într-un garaj - un gadget continua să funcționeze cu baterii, un modem continua să-şi emită țiuitul scârțâit şi dement. Să-l trimită spre sateliții ce zburau în jurul globului, ori spre turnurile de retransmitere cu microunde care-l încingeau ca un brâu de oțel. Şi unde puteai să telefonezi şi să fii sigur că apelul tău va ajunge la destinație, chiar dacă glasul ce răspundea era doar al unui robot telefonic alimentat de baterii?

Aparent, la 911.

Iar asta se întâmplase, aproape cu siguranță, cu Johnny-Gee.

Clay *ştia* că se întâmplase. Era deja mult prea târziu.

Atunci de ce insista să meargă către nord prin întunericul ploios? În față era Newfield, nu departe, după care avea să comute de pe Route 11 pe Route 160 şi Clay avea ideea că după un drum nu foarte lung pe Route 160, zilele lui de citire a indicatoarelor rutiere (sau a orice altceva) aveau să ia sfârşit, aşa că *de ce?*

Ştia însă de ce, tot aşa cum ştia că bubuitura îndepărtată şi claxonul scurt şi slab pe care le auzise în fața lui prin burnița întunecată însemnau că unul dintre sprinterii care se întrecuseră sfârşise rău. El insista din cauza biletului de pe oblon, ținut locului de nici cinci milimetri de bandă adezivă, atunci când îl recuperase; restul fusese dezlipit. El insista din cauza celui de-al doilea bilet pe care-1 găsise pe avizierul din Primărie, pe jumătate ascuns de scrisoarea plină de speranțe adresată de Iris Noian surorii ei. Fiul său scrisese acelaşi lucru în ambele rânduri, cu majuscule: *TE ROG, VINO ŞI IA-MĂ.*

Dacă el întârziase prea mult pentru a-1 mai lua pe Johnny, poate că nu era totuşi prea târziu pentru a-1 vedea şi a-i spune că încercase. Poate că ar fi reuşit să-şi controleze o parte îndeajuns de mare din sine, timp suficient pentru a face asta, chiar dacă ei aveau să-1 silească să utilizeze un telefon mobil.

Cât despre platforme şi miile de spectatori...

— În Kashwak nu există stadion de fotbal, rosti el.

În mintea lui, Jordan şopti: *Este un stadion* virtual.

Clay îl împinse în lături. Îl împinse departe. El luase decizia. Era nebunie, bineînțeles, dar lumea de acum era nebună şi asta îl aducea în perfectă sincronizare.

4

La trei fără un sfert în noaptea aceea, cu picioarele obosite şi ud leoarcă, în ciuda canadienei cu glugă pe care şi-o însuşise din căsuța custodelui din Springvale, Clay ajunse la intersecția dintre Route 11 şi 160. La joncțiunea celor două fusese un ambuteiaj de proporții şi Corvette care trecuse în

goană pe lângă el în North Shapleigh făcea acum parte din morman. Şoferul atârna pe geamul teribil de comprimat din partea stângă, cu capul şi brațele spânzurând în jos, iar când Clay încercă să-i ridice capul, pentru a vedea dacă mai trăia, jumătatea superioară a trupului acestuia căzu pe şosea, trăgând după ea un şirag substanțial de intestine şi măruntaie. Clay se împletici până la un stâlp telefonic, îşi lipi de lemn fruntea pe care o simțea brusc fierbinte şi vomită până icni doar fiere.

De cealaltă parte a intersecției, acolo unde 160 pornea spre ținuturile nordului, se afla Magazinul Universal Newfield. În vitrină, un anunț promitea BOMBOANE SIROP INDIAN ORIGINAL ARTIZANAT „BIBELOURI". Se părea că fusese nu doar jefuit, ci şi vandalizat, dar însemna adăpost de ploaie şi era departe de oroarea neaşteptată şi indiferentă pe care tocmai o întâlnise. Clay intră şi se aşează, cu capul plecat, până ce nu se mai simți gata să leşine. Şi aici existau cadavre, le simțea mirosul, dar cineva aruncase o prelată peste ele, mai puțin două, şi cel puțin acelea două nu erau făcute bucăți. Frigiderul pentru bere al magazinului fusese spart şi era gol, însă automatul de Coca-Cola era doar spart. Clay scoase un suc de ghimber şi-1 bău cu înghițituri prelungi, încete, oprindu-se să eructeze. După o vreme, începu să se simtă mai bine.

Simțea un dor disperat de prietenii săi. Nefericitul de pe autostradă şi cel cu care se întrecuse fuseseră singurii sprinteri pe care-i văzuse toată noaptea şi nu întâlnise absolut nici un grup de refugiați. Îşi petrecuse tot timpul doar cu gândurile ca tovarăşi. Poate că vremea îi ținea pe drumeți la interior sau poate că de acum călătoreau în cursul zilei. Nu aveau nici un motiv să n-o facă, dacă telefonarii trecuseră de la omoruri la convertiri.

Îşi dădu seama că în noaptea aceasta nu auzise *muzica-de-cârd,* aşa cum o denumise Alice. Poate că toate cârdurile se aflau mai la sud, cu excepția celui mare (Clay presupunea că trebuia să fie unul mare) care administra Konvertirile Kashwak. Nu-i păsa cine ştie ce; deşi era singur, absența unor

melodii ca „I Hope You Dance" şi „The Theme from *A Summer Place"* tot avea să fie o mică răsplată.

Hotărî să mai meargă cel mult o oră, după care să-şi găsească un adăpost în care să se cuibărească. Ploaia înghețată îl omora. Ieşi din Magazinul Universal Newfield, întorcând capul ferm în direcția opusă automobilului Corvette zdrobit şi a resturilor îmbibate de ploaie ce zăceau lângă el.

5

Sfârşi prin a umbla până aproape că se lumină de ziuă, pe de o parte fiindcă ploaia încetase, dar în principal pentru că pe Route 160 nu existau adăposturi, ci doar pădure. Apoi, pe la patru şi jumătate, trecu pe lângă un indicator ciuruit de gloanțe ce anunța: INTRAȚI ÎN GURLEYVILLE, TERITORIU NEÎNCORPORAT. După alte zece minute, depăşise probabilul *raison d'etre* al lui Gurleyville - Cariera Gurleyville, o gigantică exploatare de suprafață cu câteva barăci, basculante grele şi un garaj la baza pereților săi de granit sfredeliți. Clay se gândi o clipă la posibilitatea de a petrece noaptea într-o magazie de scule şi echipamente, după care decise că putea să găsească şi ceva mai bun şi-şi continuă drumul. Nici până acum nu văzuse vreun pelerin şi nu auzise muzică-de-cârd, nici chiar în depărtare. Putea foarte bine să fi fost ultimul supraviețuitor de pe Pământ.

Nu era. La alte zece minute după ce lăsase cariera în spate, ajunse pe coama unui deal şi zări la poalele lui un sătuc. Prima clădire la care ajunse era Departamentul Pompierilor Voluntari Gurleyville (NU UITAȚI SETEA DE SÂNGE DE HALOWEEN anunța avizierul din față; se părea că la nord de Springvale nimeni nu ştia să scrie fără greşeli ortografice) şi în parcarea ei doi teloameni se înfruntau în fața unei maşini de pompieri vechi şi amărâte care fusese fabricată probabil la sfârşitul războiului din Coreea.

Ei se întoarseră lent spre Clay, când îi lumină cu lanterna, dar după aceea îl ignorară şi reveniră la pozițiile inițiale, fixându-se din priviri. Amândoi erau bărbați, unul de vreo

douăzeci şi cinci de ani, iar celălalt probabil de două ori mai vârstnic. Nu încăpea nici o îndoială că ambii erau telefonari. Hainele le erau mizerabile şi complet zdrenţuite. Feţele le erau crestate şi julite. Cel mai tânăr părea că suferise o arsură serioasă care-i afectase complet un braţ. Ochiul stâng al bătrânului scânteia dinapoia unor pliuri de carne urât inflamată şi probabil infectată. Felul cum arătau ei nu era însă cel mai important lucru. Cel mai important lucru era ce *simţea* Clay: aceeaşi sufocare stranie de care el şi Tom avuseseră parte în biroul din Gaiten Citgo, unde intraseră pentru a căuta cheile cisternei cu pro-pan. Senzaţia de acumulare a unei forţe puternice.

Şi era *noapte.* Din cauza plafonului gros de nori, revărsatul zilei rămânea încă la stadiul de zvon. Ce făceau tipii ăştia *noaptea?*

Clay stinse lanterna, scoase revolverul 0,45 Nickerson şi rămase privind dacă se va întâmpla ceva. Vreme de câteva secunde crezu că nu se va petrece nimic, că nu va fi decât senzaţia aceea bizară de tăiere a răsuflării, sentimentul că ceva era pe *punctul* să se declanşeze. După aceea auzi un ţiuit ascuţit, ca şi cum cineva ar fi vibrat o lamă de ferestrău. Clay ridică ochii şi văzu că firele electrice care treceau prin faţa postului de pompieri se deplasau rapid înainte şi înapoi, prea iute ca să poată fi văzute.

— Pleci!

Fusese tânărul şi el păruse să arunce silabele în spasme, cu un efort uriaş. Clay tresări. Dacă degetul lui ar fi fost pe trăgaciul revolverului, aproape cu siguranţă ar fi tras. Nu mai fusese vorba acum despre *Au* şi *Iiin,* ci fusese un cuvânt real. I se păruse că-1 auzise şi în minte, dar slab, foarte slab. Doar un ecou muribund.

— *Tu!...* Pleci! replică bătrânul.

Purta bermude bufante, cu turul murdar de o uriaşă pată cafenie, care putea să fi fost noroi sau excremente. Vorbea cu tot atâta efort, însă de data aceasta Clay nu mai auzi nici un ecou în minte. În mod paradoxal, asta îl făcu să fie şi mai sigur că-1 auzise pe primul.

Uitaseră *de el* complet. Măcar de atâta putea fi sigur.

— *Meu!* rosti tânărul, aruncând din nou spasmodic cuvântul.

Şi se convulsiona *realmente. Î*ntregul său trup păru că unduieşte de efort. Îndărătul lui, câteva ferestruici de la uşa mare a garajului postului de pompieri se sparseră şi revărsară cioburi în exterior.

Urmă o pauză prelungă. Clay privi, fascinat, uitând complet de Johnny pentru prima dată de când părăsise Kent Pond. Bătrânul părea că se gândeşte cu furie, că se *străduieşte* cu furie, şi Clay bănuia că se străduia să se exprime aşa cum făcuse înainte ca Semnalul să-1 lipsească de vorbire.

Deasupra postului de pompieri voluntari, care nu era decât un garaj înfrumusețat, sirena porni cu un *UUUP* scurt, parcă străbătută de un zvâcnet fantomatic de electricitate. Iar luminile vechii maşini de pompieri - farurile şi girofarurile roşii - se aprinseră o clipă, iluminându-i pe cei doi bărbați şi trasându-le brusc umbrele.

— *Dracu'!* Zici tu! reuşi bătrânul.

Scuipase cuvintele ca pe un dumicat care-i stătuse în gât.

— *Inamea !* răcni tânărul şi, în mintea lui Clay, acelaşi glas şopti *Maşina mea.*

Era simplu, realmente. În loc de batoane Twinkie, se luptau pentru maşina veche de pompieri. Numai că asta se petrecea *noaptea* - de acord, la sfârşitul nopții, dar era încă întuneric total - şi ei aproape că vorbeau iarăşi. Ce dracu', chiar *vorbeau!*

Se părea însă că vorbirea se terminase. Tânărul îşi plecă fruntea, sprintă spre bătrân şi-1 izbi cu capul în piept. Bătrânul se prăbuşi răşchirat pe spate. Tânărul se împiedică de picioarele lui şi căzu în genunchi.

— *Dracu'!* urlă el.

— *Fula!* zbieră celălalt.

Fusese cât se putea de clar. Nu puteai să confunzi *pula.*

Cei doi se ridicară şi se îndepărtară, astfel că între ei erau vreo cinci metri. Clay le putea percepe ura. Era în capul lui; îi apăsa globii oculari, străduindu-se să iasă.

Tânărul rosti:

— Aiai... *inamea!*

Şi în capul lui Clay, glasul îndepărtat al tânărului şopti: *Aia este maşina mea.*

Bătrânul inspiră adânc. Convulsiv, ridică un braț acoperit de crustele cicatricelor şi-i arătă tânărului degetul mijlociu.

— Stai. Aici! rosti el cu limpezime perfectă.

Cei doi plecară capetele şi se repeziră unul spre celălalt. Capetele li se ciocniră cu un pocnet răsunător, care-1 făcu pe Clay să tresară. De data aceasta, explodară toate ferestrele garajului. Sirena de pe acoperiş emise un lung țipăt de război, înainte să moară definitiv. Tuburile fluorescente din postul de pompieri se aprinseră şi funcționară poate trei secunde, pur şi simplu numai pe bază de energie dementă. Răbufni o rafală scurtă de muzică: Britney Spears cântând „Oops!... I Did It Again". Două cabluri de electricitate se rupseră cu sunet fluid de vibrații şi căzură în fața lui Clay, care se retrase grăbit dinaintea lor. Poate că erau morți, *ar fi trebuit* să fie morți, dar...

Bătrânul căzu în genunchi cu sângele curgându-i pe ambele părți ale capului.

— *Maşina mea!* spuse el perfect distinct, apoi se prăbuşi cu fața în jos.

Tânărul se întoarse către Clay, parcă pentru a-1 lua ca martor la victoria lui. Din părul murdar şi încâlcit, sângele îi curgea printre ochi în firicele duble, în jurul nasului şi peste gură. Ochii lui, văzu Clay, nu erau deloc inexpresivi. Erau nebuni. Clay pricepu -brusc, complet şi incontestabil - că dacă aici era locul unde ducea ciclul, atunci fiul lui nu mai putea fi salvat.

— *Inamea!* zbieră tânărul. *Inamea, inamea!*

Sirena maşinii de pompieri emise un mârâit scurt şi sinuos, ca o încuviințare.

— *INAM...*

Clay îl împuşcă, după care puse revolverul 0,45 înapoi în toc. *Ce dracu,* îşi spuse, *mă pot sui doar o singură dată pe piedestal.*

Cu toate acestea, tremura rău şi când pătrunse în singurul motel din Gurleyville, aflat în partea opusă a oraşului, avu nevoie de mult timp până reuşi să adoarmă. În locul Sfârtecatului, în vise îl vizită fiul său, un copil murdar, cu ochi goi, care răspunse *'Tedracu' inamea,* când Clay îi strigă numele.

6

Se trezi din visul acela cu mult înainte de lăsarea întunericului, dar somnul se terminase pentru el şi decise să pornească din nou la drum. Iar după ce va ieşi din Gurleyville - puținul cât mai avea de ieşit din Gurleyville - va şofa. Nu avea nici un motiv să n-o facă; Route 160 părea complet pustie şi probabil că rămăsese aşa după ambuteiajul urât de la joncțiunea cu Route 11. Atât doar că el nu observase asta, în beznă şi ploaie.

Sfârtecatul şi prietenii lui au curățat drumul, îşi spuse. *Bineînțeles că ei au făcut-o, este nenorocitul de jgheab al vitelor. Pentru mine este probabil jgheabul care duce la abator. Fiindcă eu sunt un caz vechi. Le-ar plăcea să mă ştampileze ACHITAT şi să mă bage în biblioraftul din fişet, cât mai repede cu putință. Păcat de Tom şi Jordan, şi de ceilalți trei Mă-ntreb dac-au găsit suficiente drumuri lăturalnice pentru a-i duce în centrul New Hampshire şi..*

Ajunse în culmea unei măguri şi gândul i se întrerupse ca retezat. Oprit în mijlocul şoselei, dedesubt, era un microbuz şcolar galben având vopsite pe o latură cuvintele ŞCOALA MAINE DISTRICTUL 38 NEWFIELD. De el erau rezemați un bărbat şi un băiat. Bărbatul ținea brațul după umerii băiatului într-un gest relaxat de prietenie pe care Clay l-ar fi recunoscut oriunde. Pe când stătea locului, înlemnit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, alt bărbat apăru dinapoia botului bont al microbuzului. Avea păr lung şi sur, strâns în coadă la spate. Îl urmă o femeie gravidă în tricou.

Tricoul era albastru-purpuriu, nu negru Harley-Davidson, însă femeia era într-adevăr Denise.

Jordan îl zări pe Clay şi-i strigă numele. Se eliberă de sub braţul lui Tom şi porni în fugă. Clay alergă spre el. Se întâlniră cam la treizeci de metri în faţa microbuzului şcolar.

— Clay! strigă Jordan aproape isteric de fericire. Eşti chiar tu!

— Chiar eu, încuviinţă Clay.

Îl ridică pe băiat în aer, apoi îl sărută. Nu era Johnny, dar avea să meargă şi Jordan, cel puţin deocamdată. Îl strânse tare în braţe, după aceea îl lăsă jos şi-i studie faţa trasă, neputând să nu observe cearcănele cafenii de oboseală de sub ochi.

— Cum Dumnezeu aţi ajuns aici?

Jordan se înnegura la chip.

— N-am putut... adică, doar am visat...

Tom se apropie de ei, mergând cu paşi mari. Ignoră şi de data aceasta braţul întins al lui Clay şi-1 strânse în braţe.

— Ce faci, van Gogh? întrebă el.

— Perfect. Sunt în culmea fericirii să vă văd, băieţi, da' nu-nţeleg...

Tom îi oferi un zâmbet. Era în acelaşi timp obosit şi dulce, un surâs ca un steag alb.

— Expertul nostru în calculatoare încearcă să-ţi spună că, în cele din urmă, pur şi simplu n-am avut de ales. Haide jos la micul autobuz galben. Ray spune că dacă şoseaua rămâne liberă - şi sunt sigur că aşa va fi - până la apus putem ajunge în Kashwak, chiar mergând cu cincizeci de kilometri pe oră. Ai citit *Castelul bântuit*[4] *?*

Clay scutură din cap, derutat.

— Am văzut filmul.

— Există acolo o replică perfectă pentru situaţia actuală - „Călătoriile se sfârşesc prin întâlnirea îndrăgostiţilor." Se pare că în cele din urmă aş putea ajunge să-1 întâlnesc pe puştiul tău.

Coborâră către microbuzul şcolar. Dan Hartwick îi oferi lui Clay o cutiuţă de tablă Altoids, cu o mână nu tocmai fermă. Ca şi Jordan şi Tom, părea epuizat. Simţindu-se ca într-un

vis, Clay luă o pastilă. O fi fost sau nu sfârşitul lumii, dar izul de mentă era neaşteptat de puternic.

— Salut, omule, rosti Ray.

Stătea la volanul microbuzului, cu şapca Dolphins lăsată pe ceafă şi o ţigară aprinsă într-o mână. Arăta palid şi supt la faţă. Privea afară prin parbriz, însă nu la Clay.

— Hai, Ray, ce mai stai? spuse Clay.

Ray surâse scurt.

— Am auzit de câteva ori poanta asta.

— Sunt convins c-ai auzit-o de sute de ori. Ţi-aş fi spus că mă bucur să te văd, dar, ţinând seama de circumstanţe, nu sunt încredinţat că ai dori să auzi asta.

Continuând să privească prin parbriz, Ray replică:

— Acolo-i cineva pe care în *mod clar* n-ai fi încântat să-1 vezi.

Clay se uită. Toţi se uitară. La cinci sute de metri mai la nord, Route 160 suia alt deal, iar acolo, cu treningul HARVARD mai murdar ca oricând, totuşi încă viu colorat pe fundalul cerului sur de după-amiază, se afla Sfârtecatul. Îl înconjurau poate alţi cincizeci de telefonari. El îi văzu privindu-1 şi ridică braţul, fluturându-1 de două ori spre ei, dintr-o parte în cealaltă, aidoma unui om care şterge un parbriz. După aceea se întoarse şi se îndepărtă, cu alaiul lui *(cârduleţul lui*, gândi Clay) urmându-1 de o parte şi cealaltă ca un siaj în V. În scurt timp, dispărură din vedere.

VIERMELE

1

Se opriră la o zonă pentru picnic, ceva mai sus pe şosea. Nici unul nu era prea flămând, dar pentru Clay era o ocazie de a-şi pune întrebările. Ray nu mancă deloc, ci doar stătu pe buza unui grătar din piatră, astfel ca vântul să nu bată către el, şi fuma, ascultând. Nu contribuise cu nimic la conversaţie şi lui Clay i se păru complet demoralizat.

— Noi *credem* că ne-am oprit aici, vorbi Dan arătând zona micuță de picnic, mărginită de brazi şi foioase în culorile toamnei, cu pârâul care clipocea şi poteca de drumeție cu indicatorul din capăt pe care scria *DACĂ MERGEȚI LUAȚI O HARTĂ!* Probabil că *ne-am oprit* aici, fiindcă... Se uită la Jordan. *Tu* crezi că ne-am oprit aici, Jordan? Tu pari să ai percepția cea mai clară.

— Da, zise Jordan. Asta este ceva real.

— Mda, spuse Ray fără să ridice ochii. Suntem cu adevărat aici. Lovi cu palma în piatra grătarului şi verigheta lui scoase un sunet slab *cling-cling-cling.* Asta-i o cioacă reală. Suntem iarăşi laolaltă, asta-i tot ce doreau ei.

— Nu-nțeleg, rosti Clay.

— Nici noi, cel puțin nu complet, făcu Dan.

— Ei sunt mult mai puternici decât aş fi bănuit vreodată, zise Tom. Măcar atât înțeleg.

Îşi scoase ochelarii şi-i lustrui pe cămaşă. Era un gest obosit, distrat. Părea cu zece ani mai bătrân decât bărbatul pe care Clay îl întâlnise în Boston.

— Şi ne-au manipulat minților. *Rău.* N-am avut nici cea mai mică şansă.

— Îmi păreți obosiți, toți, observă Clay.

Denise izbucni în râs.

— Da? Ei bine, am ajuns la oboseala asta în mod cinstit. Ne-am despărțit de tine şi am pornit pe Route 11 spre vest. Am mers, până am văzut zorile începând să se ivească în est. Nu părea să aibă rost să luăm vreo maşină, pentru ca şoseaua era un dezastru. Poate că prindeai cinci sute de metri liberi, apoi...

— Recifele de autostradă, ştiu, încuviință Clay.

— Ray zicea că va fi mai bine după ce ajungeam la vest de intrarea cu taxă de la Spaulding, dar am decis să rămânem peste zi în Motelul Twilight.

— Am auzit de locul ăsta, zise Clay. Este la marginea Pădurii Vaughan. Are o anume notorietate în colțul meu de lume.

— Da? Mă rog, strânse femeia din umeri. Am ajuns deci acolo şi puştiul - Jordan - a zis: „O să vă prepar cel mai grozav mic dejun pe care l-aţi mâncat vreodată." Noi i-am răspuns: Visezi, puştiule - ceea ce s-a dovedit a fi o ironie, întrucât exact asta şi era, într-un fel - însă curentul electric *mergea* acolo şi el s-a apucat de treabă. A pregătit un mic dejun uriaş, pe cuvântul meu ! Am contribuit de fapt toţi. Era tatăl tuturor mic dejunurilor. Povestesc corect?

Da, aprobară tăcuţi Tom şi Jordan. Aşezat pe marginea grătarului, Ray se mulţumi să-şi mai aprindă o ţigară.

Potrivit spuselor Denisei, mâncaseră toţi în sala de mese, ceea ce lui Clay i se păru interesant, deoarece era sigur că Twilight *nu avea* o sală de mese; era un motel simplu, fără mofturi, aşezat de o parte şi cealaltă a graniţei dintre statele Maine şi New Hampshire. Se zvonea că singurele comodităţi erau duşurile cu apă rece şi filmele XXX fierbinţi din camerele cât cutiile de pantofi.

Povestea deveni mai stranie. În motel exista un tonomat, dar nici vorbă de Lawrence Welk şi Debby Boone, ci fusese ticsit cu chestii fierbinţi (inclusiv cu „Hot Stuff" al Donnei Summer) şi, în loc să meargă direct în pat, ei dansaseră - energic! - timp de două-trei ore. Apoi, înainte de culcare, consumaseră altă masă gigantică, de data aceasta cu Denise în rolul maestrului bucătar. După care, în sfârşit, se prăbuşiseră.

— Şi am visat că mergeam, spuse Dan.

Vorbea cu o amărăciune de om înfrânt care era tulburătoare. Nu mai era acelaşi bărbat pe care Clay îl întâlnise cu două nopţi în urmă, cel care spusese: *Sunt aproape sigur că-i putem alunga din minţile noastre când suntem treji* şi *S-ar putea să reuşim realmente, este încă devreme pentru ei.* Acum râse scurt cu un sunet lipsit de orice veselie.

— Omule, de fapt *am visat* toate alea, fiindcă *în realitate* am mers toată ziua.

— Nu chiar toată, interveni Tom. Eu am visat că şofam...

— Da, tu ai şofat, zise Jordan încetişor. Numai o oră, sau cam aşa, dar ai şofat. Asta a fost când am visat că dormeam în Motelul Twilight... Şi eu am visat că şofam. Era ca un vis în interiorul unui vis. Numai că acela era real.

— Vezi? surâse Tom spre Clay şi ciufuli chica deasă a lui Jordan. La un anumit nivel, Jordan a ştiut-o permanent.

— Realitate virtuală, rosti Jordan, asta a fost. Aproape ca şi cum ai fi în interiorul unui joc video. Şi nici măcar nu era prea bine realizată. Se uită către nord, în direcția în care dispăruse Sfârtecatul. În direcția Kashwak. Va deveni mai bună, dacă *ei* devin mai buni.

— Ticăloşii n-o pot face deloc după căderea nopții, spuse Ray. Trebuie să facă nani-n pizda mă-sii.

— Iar la sfârşitul zilei, asta făceam şi noi, zise Dan. Acela era scopul lor. Să ne obosească în asemenea hal, încât să nu ne putem da seama ce se-ntâmpla nici chiar când sosea noaptea, iar ei pierdeau controlul. În timpul zilei, preşedintele lui Harvard era mereu pe-aproape, împreună cu un cârd măricel, emițând câmpul lor de forță mentală, creând realitatea virtuală despre care vorbeşte Jordan.

— Probabil c-asta a fost, încuviință Denise. Da.

Toate acestea se petrecuseră, socoti Clay, pe când el dormise în căsuța custodelui.

— Ei însă nu voiau doar să ne obosească, spuse Tom. Nu voiau nici doar să ne întoarcem spre nord. De fapt, voiau să fim toți împreună.

Ei cinci reveniseră la realitate într-un motel dărăpănat de pe Route 47 - Route 47 din statul *Maine,* la sud şi nu prea departe de râul Great Works. Sentimentul de dislocare, povesti Tom, fusese colosal. Sunetul muzicii-de-cârd, nu foarte îndepărtată, nu-i ajutase cu nimic. Toți bănuiau ce se petrecuse în realitate, însă Jordan transpusese faptele în cuvinte şi tot el atrăsese atenția asupra evidenței: tentativa lor de evadare eşuase. Da, probabil că o puteau şterge din motelul în care se treziseră, pentru a porni iarăşi către vest, dar cât de departe aveau să ajungă de data asta? Erau epuizați. Mai rău încă, erau demoralizați. Acelaşi Jordan atrăsese atenția că era

posibil ca telefonarii să fi aranjat chiar ca nişte normali sa le spioneze mişcările nocturne.

— Am mâncat, zise Denise, deoarece eram înfometați, nu numai obosiți. După aceea ne-am culcat de-adevăratelea şi am dormit până a doua zi dimineață.

— Eu m-am trezit primul, rosti Tom. În curte stătea Sfârtecatul însuşi. Mi-a făcut o plecăciune scurtă şi a arătat cu brațul spre drum.

Clay îşi reamintea bine gestul. *Drumul va aparține. Puteți pleca.*

— Cred că l-aş fi putut împuşca - o aveam la mine pe Doamna Mitralieră - dar ce am fi obținut prin asta?

Clay clătină din cap. Absolut nimic.

Reveniseră pe drum, mergând mai întâi pe Route 47. Apoi, povesti Tom, se simțiseră înghiontiți mental pe un drum forestier nemarcat, care părea să şerpuiască spre sud-est.

— Şi-n dimineața asta n-ați avut nici o viziune? întrebă Clay. Nici un vis?

— Nu, răspunse Tom. Ei ştiu c-am priceput ideea. La urma urmelor, pot citi mințile.

— Ne-au auzit țipând „cedăm!", spuse Dan pe acelaşi ton înfrânt, amar. Ray, nu cumva mai ai vreo țigară-n plus? Mă lăsasem, dar poate c-o să m-apuc din nou de fumat.

Ray îi aruncă pachetul, fără un cuvânt.

— Este ca şi cum ai fi înghiontit de o mână, atât doar că asta se întâmplă în interiorul creierului tău, zise Tom. Deloc plăcut. Indiscret într-un mod pe care nici măcar nu ştiu cum sa-l descriu. Şi-n tot acest timp, exista senzația că suntem însoțiți de Sfârtecat şi de cârdul său. De câteva ori i-am zărit pe unii printre copaci; de cele mai multe ori n-am văzut pe nimeni.

— Aşadar, spuse Clay, acum nu se mai adună în cârd doar la începutul şi la sfârşitul zilei.

— Nu, comportamentul acela se schimbă, răspunse Dan. Jordan are o teorie... interesantă şi cu unele observații care o susțin. În plus, noi reprezentăm o ocazie specială.

Îşi aprinse țigara. Inhala. Tuşi.

— Băga-mi-aş..., ştiam eu că aveam un motiv pentru care am renunțat la ele! Continuă apoi, aproape fără pauză: Ştii, ei pot pluti. Este un fel de levitație şi probabil un mod al naibii de util pentru deplasare, ținând seama de faptul că şoselele sunt blocate De parcă ar avea un covor fermecat.

După ce merseseră un kilometru şi jumătate pe drumul forestier, aparent fără destinație, cei cinci descoperiseră o cabană în fața căreia era parcata o camionetă. Cheile erau în cabină. Ray şofase, iar Tom şi Jordan stătuseră pe platforma din spate. Nici unul dintre ei nu fusese surprins când, în cele din urmă, drumul forestier revenise către nord. Chiar înainte de a se sfârşi, balizele de navigație din capetele lor îi trimiseseră pe alt drum, apoi pe al treilea, care fusese doar cu puțin mai mult decât o pereche de făgaşe între care creşteau buruieni. Până la urmă şi drumul acela se înecase într-un smârc, unde camioneta se împotmolise, dar după o oră de înaintare cu greu ajunseseră pe Route 11, la sud de joncțiunea cu 160.

— Acolo erau doi telefonari morți recent, zise Tom. Linii de înaltă tensiune doborâte şi stâlpi rupți. Ciorile aveau un festin.

Clay se gândi dacă să le spună ce văzuse la Departamentul Pompierilor Voluntari Gurleyville, însă renunță. Dacă avea vreo legătură cu situația prezentă, el n-o vedea. În plus, erau destui telefonarii care nu se luptau între ei şi aceia îi siliseră pe cei cinci să continue drumul.

Totuşi nu forța lor îi adusese la microbuzul galben, ci Ray îl descoperise pe când explora Magazinul Universal Newfield, iar ceilalți scotoceau după băuturi răcoritoare în acelaşi automat pe care-1 cercetase şi Clay. Ray văzuse microbuzul printr-o fereastră din spate.

De atunci opriseră numai o singură dată, să facă un foc pe podeaua de granit a Carierei Gurleyville şi să mănânce o masă caldă. Tot din Magazinul Universal Newfield îşi luaseră şi încălțări noi - mersul prin smârc îi înnoroise până la genunchi - şi se odihniseră o oră. Probabil că trecuseră pe lângă Clay, aflat în Motelul Gurleyville, cam pe când se deşteptase el,

fiindcă la scurt timp după aceea fuseseră înghiontiți să se oprească.

— Şi iată-ne acum, rosti Tom. Cazul este ca şi închis. Roti larg un braț, spre cer, pământ şi copaci. Cândva, fiule, toate acestea îți vor aparține.

— „Ghiontii" aceia mi-au dispărut din cap, cel puțin deocamdată, spuse Denise. Pentru asta, sunt recunoscătoare, pentru că în prima zi a fost cel mai oribil. Vreau să spun că Jordan a avut cel mai clar ideea că ceva nu era în regulă, dar cred că noi toți ştiam că nu era... Înțelegi, tocmai real.

— Da, încuviință Ray şi-şi frecă ceafa. Parc-am fi fost într-un basm pentru copii, în care păsările şi şerpii vorbesc. Ei zic chestii de felul: „Totul e bine, n-ai nimic, nu contează că te dor picioarele, eşti băiat-de-băiat." „Băiat-de-băiat", aşa spuneam noi în Lynn, acolo unde am crescut eu.

— „Lynn, Lynn, oraş adulterin, în Rai nu intri, te previn", intona Tom.

— Tu ai crescut cu sectanții, aşa-i, încuviință Ray. Oricum, puştiul a ştiut mai bine, eu am ştiut mai bine, cred că noi *toți* am ştiut mai bine-n pizda mă-sii. Să fi avut jumătate de creier şi tot nu puteai să crezi c-o să scapi...

— Am crezut pe cât de mult am putut, întrucât doream să cred, spuse Dan, dar de fapt n-am avut nici o clipă vreo şansă. Poate că alți normali ar fi avut, însă nu noi, nu ucigaşii de cârduri. Ei vor să pună mâna pe noi, indiferent ce li s-ar întâmpla.

— Ce credeți că au de gând pentru noi? întrebă Clay.

— Ah, să ne omoare, răspunse Tom aproape fără interes. Cel puțin mă voi putea alege cu un somn decent.

În sfârşit, mintea lui Clay pricepu două lucruri. Ceva mai devreme în decursul conversației, Dan spusese despre comportamentul lor normal ca se schimba, iar Jordan avea o teorie în privința aceea. Cu o clipă în urmă, el spusese *indiferent ce li s-ar întâmpla.*

— Am văzut doi telefonari atacându-se unul pe celălalt nu departe de aici, le spuse Clay în cele din urmă.

— I-auzi, făcu Dan fără prea mare interes.

— *Noaptea,* adăugă el şi acum toţi îl priviră. Se luptau pentru o maşină de pompieri ca doi copii pentru o jucărie. Am receptat ceva din telepatia aceea de la unul dintre ei, dar amândoi vorbeau.

— Vorbeau? repetă Denise sceptic. Adică pronunţau cuvinte?

— Da, cuvinte. Claritatea nu era întotdeauna perfectă, însă erau neîndoios cuvinte. Câţi morţi recenţi aţi văzut voi? Numai cei doi despre care a spus Tom?

— Probabil că am văzut o duzină de când ne-am trezit la realitate, răspunse Dan.

Îi privi pe ceilalţi. Tom, Denise şi Jordan aprobară în tăcere. Ray ridică din umeri şi-şi aprinse altă ţigară.

— Este totuşi greu de precizat cauza morţii. *S-ar putea* ca ei să-şi revină - asta s-ar potrivi cu teoria lui Jordan, deşi nu şi partea cu vorbitul. Este posibil să fi fost pur şi simplu nişte cadavre pe care cârdurile n-au ajuns încă să le ridice. Strângerea trupurilor nu pare a fi prioritatea lor în clipa de faţă.

— *Noi suntem* prioritatea lor şi ne vor înghionti să plecăm în scurt timp, rosti Tom. Nu cred că până mâine vom căpăta... ştiţi voi, marele tratament pe stadion, dar sunt sigur că ei doresc să ajungem în Kashwak azi, înainte de a se întuneca.

— Jordan, întrebă Clay, care-i teoria ta?

- Cred, răspunse Jordan, că în programul original exista un vierme.

2

— Nu-nţeleg, zise Clay, dar asta n-ar trebui să vă surprindă. Când era vorba de calculatoare, puteam folosi Word, Adobe Illustrator şi serviciile de e-mail în rest, eram mai degrabă analfabet. Johnny a trebuit să mă-nveţe jocul Solitaire, care era preinstalat.

Îl durea să vorbească despre asta. Îl durea şi mai mult, amintindu-şi mâna lui Johnny închizându-se peste a sa, pe

mouse.

— Ştii totuşi ce-i un vierme de calculator, nu?

— Ceva care-ți intră în calculator şi-ți distruge toate programele, nu?

Jordan dădu ochii peste cap, dar răspunse calm:

— Pe-aproape. Viermele poate să sape în profunzime şi să-ți altereze fişierele şi hard discul. Dacă intră în ceea ce partajezi şi în chestiile pe care le expediezi altora, chiar în ataşamentele de e-mail - şi o poate face - se poate răspândi la fel ca o boală. Uneori viermii au progenituri. Viermii în sine sunt mutanți şi uneori progeniturile suferă la rândul lor alte mutații. Până aici e clar?

— Da.

— Semnalul a fost un program de calculator expediat prin modem - este unicul mod în care ar fi putut funcționa. Şi *continuă* să fie expediat prin modem. Atât doar că în el exista un vierme, iar viermele acela modifică programul, care se transformă pe zi ce trece. GBGS... Ştii ce-i GBGS?

— Habar n-am.

— Este prescurtarea de la „gunoi bagi, gunoi scoți". Noi credem că există puncte de convertire, în care telefonarii îi schimbă pe normali în...

Clay îşi reaminti visul său.

— În privința asta, v-am luat-o mult înainte.

— Dar acum ei capătă un program necorespunzător. Înțelegi? Iar asta are sens, fiindcă se pare că telefonarii cei mai recenți o iau razna primii. Se bat între ei, au accese necontrolate sau mor pur şi simplu.

— Nu deții suficiente date ca să afirmi aşa ceva, replică imediat Clay.

Se gândea la Johnny.

Ochii lui Jordan fuseseră strălucitori. Acum îşi mai pierdură din însuflețire.

— Este adevărat. Apoi însă bărbia i se ridică. Dar e logic! Dacă premisa este corectă - dacă există un vierme, ceva activ care pătrunde tot mai adânc în programul original - atunci este la fel de logic ca şi latina pe care o folosesc ei. Noii

telefonari reiniţializează, dar este o reiniţializare nebună, neregulată. Ei capătă telepatia, însă continuă să poată vorbi. Ei...

— Jordan, *nu poţi* trage concluzia asta, bazându-te doar pe cei doi văzuţi de *mine...*

Jordan nu mai era atent la el. De fapt vorbea de unul singur, cu propria-i persoană.

— Ei nu deţin comportamentul de cârd al celorlalţi, nu la fel de *complet,* deoarece imperativul adunării în cârd este imperfect instalat. În loc de aşa ceva, ei... se culcă târziu şi se scoală devreme.

Revin la agresiune faţă de cei asemenea lor. Şi dacă se va înrăutăţi ... nu-nţelegeţi? Cei *mai recenţi* telefonari vor fi primii care o vor lua razna!

— Este ca-n *Războiul lumilor,* spuse Tom visător.

— Cum? făcu Denise. N-am văzut filmul ăla. Mi s-a părut prea îngrozitor.

— Invadatorii erau ucişi de microbi pe care corpurile *noastre* îi tolerau cu uşurinţă, explică Tom. N-ar fi o ironie a sorţii ca toţi telefonebunii să moară din cauza unui virus de calculator?

— Eu aş prefera agresiunea, zise Dan. Să se ucidă toţi, unul pe celălalt, într-o bătălie uriaşă şi finală.

Clay continua să se gândească la Johnny. Şi la Sharon, totuşi mai ales la Johnny. Johnny care scrisese *TE ROG VINO ŞI IA-MĂ,* cu majuscule, apoi semnase cu toate cele trei nume ale lui, ca şi cum ar fi adăugat, într-un fel, greutate rugăminţii sale.

— Pe noi nu ne-ar ajuta cu nimic, decât dacă se-ntâmplă chiar în noaptea asta, rosti Ray Huizenga, se sculă şi se întinse. În scurt timp, o să ne-nghiontească. O să iau o pauză ca să urmez chemarea naturii, cât mai am vreme. Nu plecaţi fără mine.

— Cu autobuzul în nici un caz n-o să plecăm, spuse Tom când Ray porni pe poteca, afundându-se în pădure. Cheile-s în buzunarul tău.

— Sper că totul o să iasă cu bine, Ray, strigă Denise după el cu glas dulce.

— Nimeni nu se dă-n vânt după şmecheraşi, scumpo, replică Ray şi dispăru din vedere.

— *Ce* ne vor face? întrebă Clay. Aveți vreo idee-n privința asta?

Jordan strânse din umeri.

— Poate să fie ca o transmisiune TV cu circuit închis, dar la care să participe multe regiuni din țară. Poate chiar toată lumea. Mărimea stadionului mă face să mă gândesc la asta...

— Şi latina, bineînțeles, adăugă Dan. Este un fel de *lingua franca.*

— De ce-ar avea nevoie de aşa ceva? întrebă Clay. Ei sunt telepați.

— Sunt telepați, dar continuă să gândească în principal în cuvinte, zise Tom. Cel puțin deocamdată. În tot cazul, ei *vor* să ne execute, Clay - Jordan o crede, Dan o crede şi o cred şi eu.

— Şi eu, şopti Denise cu glas mohorât şi-şi mângâie curba pântecelui.

— Latina, spuse Tom, este mai mult decât o *lingua franca.* Este limba justiției şi noi am văzut-o folosită de ei şi înainte.

Gunner şi Harold... Da... Clay încuviință din cap.

— Jordan are altă idee, rosti Tom, şi cred c-ar trebui s-o auzi, Clay. Pentru orice eventualitate. Jordan?

Jordan scutură din cap.

— Nu pot.

Tom şi Dan Hartwick schimbară priviri.

— Haide, *unul* dintre voi poate să-mi spună, zise Clay. Ce naiba, Iisuse!

Până la urmă o făcu tot Jordan.

— Întrucât sunt telepați, rosti băiatul, ei ştiu cine sunt persoanele pe care le iubim.

Clay căută un înțeles sinistru în afirmația aceea, dar nu-1 găsi. - Şi?

— Eu am un frate în Providence, spuse Tom. Dacă se numără printre *ei,* el va fi călăul meu. Desigur, dacă Jordan are dreptate.

— Sora mea, vorbi Dan Hartwick.

— Şeful meu de palier, zise Jordan şi era foarte palid. Cel cu telefonul Nokia de megapixeli care arăta clipuri video descărcate.

— Soțul meu, murmură Denise şi izbucni în lacrimi. Dacă nu cumva este mort. Mă rog la Dumnezeu să fi murit!

Pentru o clipă, Clay tot nu pricepu. Apoi gândi: *John? Johnny al meu?* îl văzu pe Sfârtecat ținând o mână deasupra capului său, îl auzi pe Sfârtecat pronunțând sentința: *Ecce homo - alienatus.* Şi-şi văzu fiul îndreptându-se către el, purtând şapca Little League întoarsă cu cozorocul la spate şi tricoul favorit Red Sox, cel cu numele şi numărul lui Tim Wakefield. Johnny, micuț sub ochii milioanelor care urmăreau grație miracolului circuitului închis, al telepatiei amplificate de cârd.

Micul Johnny-Gee zâmbind. Cu mâinile goale.

Complet neînarmat, cu excepția dinților săi.

3

Ray fu cel care rupse tăcerea, deşi el nici măcar nu era acolo.

— Ah, *Iisuse!* Se auzise de pe potecă, nu departe. *Futu-ți...* Apoi: Hei, Clay!

— Ce-i? strigă Clay.

— Tu ai trăit toată viața pe-aici, nu-i aşa?

Glasul lui nu suna ca al unui excursionist vesel. Clay se uită spre ceilalți, care-i întoarseră doar priviri inexpresive. Jordan înălță din umeri şi-şi ridică palmele, devenind, pentru o sfâşietoare bătaie de inimă, un băiat în pragul adolescenței, nu alt refugiat din Războiul Telefoniei.

— De fapt... mai la sud, dar aşa-i. Clay se ridică în picioare. Care-i problema?

— Deci ştii cum arată urzicile, nu?

Denise îşi puse ambele palme peste gură, ca să nu izbucnească în râs.

— Da, răspunse Clay.

Nu se putu abține să nu zâmbească, însă ştia cum arătau, sigur că da, la vremea lui îi avertizase de multe ori în privința lor pe Johnny şi prietenii săi.

— Atunci, scoală-te şi-aruncă o privire, urmă Ray, da' vino singur. După aceea, aproape fără pauză: Denise, n-am nevoie de telepatie ca să ştiu că râzi. Ciocul mic, fato!

Clay părăsi zona pentru picnic şi trecu pe lângă indicatorul pe care scria *DACĂ MERGEȚI, LUAȚI O HARTĂ!,* apoi pe lângă pârâiaşul frumos. Totul în pădure era minunat acum, un evantai de culori de toamnă, amestecate cu verdele ferm, neschimbător, al brazilor, şi el se gândi (nici asta pentru prima dată) că dacă oamenii îi erau datori cu o moarte lui Dumnezeu, atunci existau şi anotimpuri mai urâte în care să-şi achite datoria.

Se aşteptase să dea peste Ray cu pantalonii desfăcuți, sau chiar în jurul gleznelor, însă bărbatul stătea în picioare pe un covor de ace de pini şi brazi, iar pantalonii îi erau încătărămați. În jurul lui nu existau nici un fel de desişuri ori buruieni, nici urzici, nici altceva. Era la fel de palid cum fusese Alice când se repezise în livingul Nickerson-ilor ca să vomite, cu pielea atât de albă, încât părea de mort. Doar ochii lui mai aveau viață. Îi ardeau pe chip.

— Vino, şuieră el aidoma unui deținut în curtea închisorii şi Clay abia îl putu auzi peste clipocitul zgomotos al pârâiaşului.

Repede! N-avem mult timp.

— Ray, ce dracu'...

— Casca urechile aici. Dan şi-amicu' tău, Tom, sunt prea deştepți. Jordy, la fel. Uneori gândirea te-ncurcă. Denise e mai bună, da' e-nsărcinată. Nu te poți încrede-ntr-o femeie-nsărcinată. Aşa c-ai rămas tu, domnule Artist. Nu-mi place că te mai agăți de pustiu' tău, da' pustiu' tău e terminat. În inima ta, o ştii şi tu. Pustiu' tău e halit.

— E-n regulă acolo, băieți? strigă Denise şi, cu toate că se simțea ca amorțit, Clay percepu surâsul din glasul femeii.

— Ray, nu ştiu *ce...*

— Nu ştii, şi-aşa va rămâne. Taci *şi-ascultă.* Ce vrea căcatu' ăla-n trening roşu n-o să se-ntâmple, dac-o să te opui tu.

Asta-i tot ce trebuie să ştii.

Ray vârî mâna în buzunarul salopetei şi scoase un telefon mobil şi un petic de hârtie. Telefonul era cenuşiu de murdărie, ca şi cum ar fi fost utilizat aproape exclusiv pe un şantier.

— Bagă-1 în buzunar. Când va veni clipa, sună la numărul de pe bilet. O să ştii tu când e cazul. Trebuie să sper c-o să ştii.

Clay luă telefonul. Putea ori să accepte, ori să refuze. Hârtiuța îi scăpă dintre degete.

— *Ridic-o!* şuieră sălbatic Ray.

Clay se aplecă şi o ridică. Pe ea erau mâzgălite zece cifre. Primele trei erau prefixul statului Maine.

— Ray, ei citesc gândurile! Dacă am astea...

Gura lui Ray se extinse în parodia oribilă a unui surâs mulțumit.

— Aşa-i! şopti el. Ei trag cu ochiu-n capu' tău şi află că te gândeşti la un căcat de telefon mobil! La ce altceva se gândeşte toată lumea, începând cu 1 octombrie? Vreau să zic ăia dintre noi care mai pot încă gândi, în pizda mă-sii!

Clay se uită la telefonul mobil murdar şi zgâriat. Pe carcasă erau două benzi autoadezive. Pe cea de sus scria DL FOGARTY. Pe cea de jos scria PROP. CARIERA GURLEYVILLE NU DEZLIPIȚI.

— Bagă-1 în pula mea-n buzunar!

Nu disperarea tonului îl făcu să-1 asculte, ci disperarea din ochii aceia înfrigurați. Clay începu să îndese telefonul şi bucata de hârtie în buzunar. El purta blugi, ceea ce făcea ca buzunarul să fie mai strâmt decât al salopetei lui Ray. Privea în jos şi se gândea să tragă de buzunar pentru a-1 lărgi, când Ray se întinse şi-i smulse revolverul 0,45 din toc. Când Clay ridică ochii, Ray avea deja țeava lipită sub bărbie.

— O să-i faci puştiului tău o favoare, Clay. Crede-mă. Asta nu-i viață-n pula mea.

— *Ray, nu!*

Ray apăsă trăgaciul. Glonțul American Defender cu vârful rotunjit îi spulberă toată jumătatea superioară a capului. O mulțime de ciori se ridicară din copaci. Clay nici măcar nu

ştiuse că erau acolo, dar acum sfârtecau văzduhul toamnei cu țipetele lor.

Pentru scurt timp, el le acoperi cu propriul său urlet.

4

Abia începuseră să-i sape mormântul în pământul moale şi întunecat de sub brazi, când telefonarii le pătrunseră în minți. Clay simțea pentru prima oară puterea aceea combinată. Era aşa cum spusese Tom, de parcă ar fi fost înghiontit în spate de o mână puternică. Dacă, bineînțeles, atât mâna, cât şi spatele ar fi fost în interiorul capului tău. Nici un cuvânt, doar o apăsare.

— Haideți să terminăm! strigă el şi imediat îşi răspunse pe un ton ceva mai acut, pe care-1 identifică imediat.

— Nu. Plecați. Acum.

— Cinci minute! spuse el.

De data aceasta, vocea cârdului o folosi pe Denise:

— Plecați. Acum.

Tom rostogoli în groapă trupul lui Ray - cu capul distrus învelit într-o tetieră luată din autobuz - şi împinse cu piciorul nişte pământ peste el. După aceea se prinse cu palmele de tâmple şi se strâmbă.

— Bine, bine, rosti el şi-şi răspunse imediat:

— Plecați. Acum.

Reveniră pe poteca din pădure la zona pentru picnic, conduşi de Jordan. Băiatul era foarte palid, însă Clay nu credea că era la fel de palid pe cât fusese Ray în ultimul minut al vieții sale. Nici măcar pe departe. *Asta nu-i viață-n pula mea:* ultimele sale cuvinte.

În poziție de repaus dincolo de drum, într-un şir care se întindea până la ambele linii ale orizontului, poate vreo opt sute de metri cu totul, aşteptau telefonari. Erau probabil vreo patru sute, dar Clay nu-1 zări pe Sfârtecat. Bănui că Sfârtecatul plecase să pregătească lucrurile, fiindcă în reşedința lui erau multe săli.

Cu prize telefonice în toate, gândi Clay.

Mergând spre microbuz, văzu că trei telefonari ieşiră din şir. Doi dintre ei începură să se muşte, să se lupte şi să-şi sfâşie hainele unul celuilalt, mârâind ceea ce ar fi putut să fie cuvinte - Clay avu impresia că auzise *cauciuc,* dar presupunea că putea fi vorba despre o înşiruire întâmplătoare de silabe. Al treilea se întoarse pur şi simplu şi se îndepărtă, mergând în lungul liniei albe către Newfield.

— Aşa, uşcheala, soldaţi! zbieră Denise isteric. Uşcheala, *toţi!*

Ei însă n-o ascultară şi înainte ca dezertorul - dacă asta era - să fi ajuns la curba unde Route 160 cotea spre sud, pierzându-se din vedere, un telefonar vârstnic, dar cu o constituţie solidă, întinse brusc braţele, îi prinse capul şi-1 răsuci într-o parte. Dezertorul se prăbuşi pe asfalt.

— Ray avea cheile, rosti Dan cu glas obosit. În mare parte, coada lui de cal se desfăcuse şi părul i se revărsa pe umeri. Trebuie să se-ntoarcă cineva şi să...

— Le-am luat eu, anunţă Clay. Şi-o să şofez tot eu.

Deschise portiera microbuzului, simţind în cap permanentul puls-puls-puls împins-împins-împins. Pe mâini avea sânge şi noroi. Telefonul mobil îi atârna greu în buzunar şi avu o idee amuzantă: poate că Adam şi Eva şterpeliseră câteva mere înainte să fi fost alungaţi din Paradis. Ceva ce să ronţăie pe drumul lung şi prăfuit care ducea la şapte sute de canale de televiziune şi ranite cu bombe din sistemul metroului londonez.

— Îmbarcarea, toată lumea!

Tom îi aruncă o privire.

— Nu trebuie să fii atât de-al dracu' de voios, van Gogh.

— De ce nu? zâmbi Clay şi se întrebă dacă zâmbetul lui semăna cu al lui Ray - rictusul acela oribil de sfârşit al vieţii. Cel puţin nu va mai trebui *să-ţi* ascult mult timp rahaturile. Haide sus. Următoarea oprire: Kashwak - Nu-Tel.

Dar înainte ca vreunul să se fi suit în autobuz, fură siliţi să-şi arunce armele.

Nu primiră nici o comandă mentală şi nici controlul motric nu le fu preluat de vreo forţă superioară; Clay nu fu nevoit să

privească felul în care ceva silea mâna lui să coboare şi să scoată revolverul 0,45 din toc. Nu credea că telefonarii ar fi putut face asta, cel puțin nu deocamdată; ei nu puteau face nici măcar şmecheria ventrilocă, decât dacă li se îngăduia. În loc de aşa ceva, simți o mâncărime teribilă, aproape insuportabilă în interiorul capului.

— Maică Precistă! strigă înăbuşit Denise şi azvârli cât putu de departe pistoletul calibrul 0,22 pe care-1 avea la brâu.

Dan îşi aruncă propriul pistol, apoi cuțitul de vânătoare. Cuțitul zbură cu lama înainte până aproape de cealaltă parte a Route 160, însă nici unul dintre telefonarii care stăteau acolo nici măcar nu clipi.

Jordan dădu drumul pistolului său pe pământ, lângă autobuz. După aceea, scâncind şi contorsionându-se, scotoci prin raniță şi aruncă şi arma pe care o avusese Alice. Tom o adăugă pe Doamna Mitralieră.

Clay contribui cu revolverul 0,45 la armele de lângă vehicul. Revolverul purtase ghinion la doi oameni, după Semnal, şi lui nu-i părea teribil de rău să-1 vadă dispărând.

— Gata, rosti el. Vorbise către ochii şi fețele murdare ce-i priveau - multe mutilate - de pe marginea drumului, dar îl vizualizase pe Sfârtecat. Astea-s toate. Eşti mulțumit?

Şi-şi răspunse aproape imediat:

— De ce. A făcut-o. El?

Clay înghiți un nod. Nu numai telefonarii doreau să afle răspunsul; Dan şi ceilalți îl urmăreau de asemenea. Îl văzu pe Jordan ținându-se de centura lui Tom, de parcă s-ar fi temut de răspunsul lui Clay, tot aşa cum un țânc care abia a învățat să meargă s-ar putea teme de o stradă animată. Una plină de camioane ce goneau.

— A spus că nu merita să trăiască felul vostru de viață, spuse Clay. Mi-a luat arma şi şi-a zburat creierii înainte să-1 fi putut opri.

Tăcere, cu excepția croncănitului de ciori. Apoi Jordan vorbi, sec şi declamator:

— Felul nostru. Este singurul fel.

Următorul fu Dan. La fel de sec. *Dacă nu simt furie, ei nu simt nimic,* gândi Clay.

— Suiți. În autobuz.

Suiră în autobuz. Clay trecu la volan şi răsuci cheia în contact. Porni spre nord, pe Route 160. Nu mersese nici un minut, când conştientiza o mişcare în stânga sa. Erau telefonarii. Ei mergeau către nord pe acostament - *deasupra* acostamentului - într-o linie dreaptă, ca şi când ar fi stat pe o bandă rulantă invizibilă, aflată la douăzeci de centimetri deasupra solului. După aceea, în față, acolo unde şoseaua urca, ei se înălțau mult, poate până la vreo cinci metri, alcătuind un arc uman pe fundalul cerului mohorât, în majoritate înnorat. Privindu-i pe telefonari cum dispăreau peste culmea dealului era ca şi cum s-ar fi uitat la nişte oameni care treceau peste ridicătura lină a unui *montaigne russe* nevăzut.

Iar apoi simetria grațioasă fu distrusă. Una dintre siluetele aflate în ascensiune căzu precum un taler doborât pe un poligon de tir, prăbuşindu-se pe marginea şoselei de la cel puțin doi metri înălțime. Era un bărbat în resturile zdrențuite ale unui costum de jogging. Se răsuci cu furie în noroi, zvâcnind dintr-un picior şi târându-1 pe celălalt. Când autobuzul trecu pe lângă el cu viteza constantă de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, Clay văzu că fața bărbatului era contorsionată într-o grimasă de furie şi gura i se mişca în timp ce-şi scuipa declarația pe patul morții.

— Aşadar, acum ştim, vorbi Tom cu glas spart. Stătea alături de Jordan pe bancheta din spatele autobuzului, în fața zonei pentru bagaje, unde le erau stivuite lucrurile. Din primate evoluează omul, din om evoluează telefonarii, din telefonari evoluează telepații capabili de levitație cu sindromul lui Tourette. Ciclul evoluției este complet.

— Ce este sindromul lui Tourette? întrebă Jordan.

— Să-mi bag pula dacă ştiu, fiule, răspunse Tom şi, în mod incredibil, toți izbucniră în râs.

În curând hohoteau, ținându-se cu mâinile de burtă - până şi Jordan, care nu ştia *de ce* râdea - în timp ce microbuzul

galben mergea încet spre nord, cu telefonarii depăşindu-1 şi după aceea ridicându-se, ridicându-se într-un alai parcă nesfârşit.

KASHWAK

1

La o oră după ce părăsiseră zona pentru picnic unde Ray se împuşcase cu revolverul lui Clay, trecură pe lângă un indicator pe care scria:

EXPO DISTRICTE NORDICE 5-15 OCTOMBRIE
VENIȚI, VENIȚI CU TOȚII!!!
VIZITAȚI PAVILIONUL KASHWAKAMAK
ŞI NU UITAȚI „CAPĂTUL NORDIC" UNIC
AUTOMATE DE JOCURI (INCLUSIV TEXAS HOLD'EM)
„INDIAN BINGO"
VEȚI SPUNE: „UAU!!!"

— Dumnezeule, rosti Clay. Expo... Pavilionul Kashwakamak... Nici că se putea un loc mai perfect pentru un cârd.

— Ce-i aia „expo"? întrebă Denise.

— În esență un iarmaroc rural, răspunse Clay, dar mult mai mare decât majoritatea lor şi mult mai libertin, fiindcă este pe TR, care-i neîncorporat. În plus, e chestia aia cu Capătul Nordic. Toți locuitorii statului Maine ştiu despre Capătul Nordic de la Expo

Districte Nordice. În felul lui, este la fel de faimoasă ca Motelul Twilight.

Tom dorea să ştie ce era Capătul Nordic, însă Clay nu apucă să-i explice, deoarece Denise interveni:

— Mai sunt doi. Maică Precistă şi Iisuse Hristoase, ştiu că-s telefonari, dar mi se face rău...

Un bărbat şi o femeie zăceau în praful de pe marginea şoselei. Muriseră fie într-o îmbrățişare, fie într-o bătălie

sălbatică, iar îmbrățișarea nu părea să caracterizeze stilul de viață al telefonarilor. În drumul spre nord, microbuzul trecuse pe lângă o jumătate de duzină de alte trupuri, aproape cu certitudine victime provenite din cârdul care venise să-i ia pe ei, şi de două ori văzuseră mai mulți telefonari rătăcind fără țintă către sud, uneori singuri, alteori în perechi. Una dintre perechi, evident confuză în privința locului unde dorea să ajungă, încercase chiar să oprească microbuzul, într-o tentativă de autostop.

— N-ar fi grozav dacă toți s-ar prăbuşi sau ar muri înainte de ceea ce ne-au plănuit pentru mâine? întrebă Tom.

— Nu te baza pe asta, replică Dan. Pentru fiecare mort sau dezertor pe care l-am văzut, există alți douăzeci-treizeci, care respectă programul. Şi Dumnezeu ştie câți ne aşteaptă în Kashwakaki ăla.

— Nu te baza nici pe asta, zise Jordan de la locul său, de lângă Tom. Vorbea uşor tăios. O hibă în program - un vierme - nu-i un fleac. Poate începe ca o iritare minoră şi apoi - bum! - se duce totul naibii. Există un joc, Star-Mag, pe care-l joc eu... mă rog... înțelegeți... - obişnuiam să-l joc - şi un tip din California s-a enervat aşa de rău fiindcă pierdea tot timpul, încât a introdus un vierme în sistem şi într-o săptămână a infectat toate serverele. Din cauza tâmpitului ăla, o jumătate de milion de jucători au revenit la Solitaire pe calculator.

— Jordan, noi nu dispunem de o săptămână, spuse Denise.

— Ştiu, zise el. Şi mai ştiu că nu toți vor rămâne cu roțile-n sus peste noapte... dar *este posibil.* Şi eu nu voi înceta să sper. Nu vreau să sfârşesc ca Ray. El a încetat... ştiți şi voi, să spere.

O singură lacrimă se rostogoli pe obrazul băiatului. Tom îl strânse puternic în brațe.

— Tu nu vei sfârşi ca Ray, zise el. Tu vei creşte şi vei ajunge ca Bill Gates.

— Nu vreau să cresc şi să ajung ca Bill Gates, făcu Jordan posac. Pun prinsoare că Bill Gates avea telefon mobil. Ba chiar pun prinsoare că avea o duzină. Îşi îndreptă brusc spatele gârbovit. Aş da oricât să ştiu câte turnuri de retransmisie pentru telefoanele mobile mai pot funcționa, acum când a căzut curentul electric.

— AFMC, rosti Dan sec.

Tom şi Jordan se răsuciră să-l privească, Tom cu un surâs nesigur pe buze. Până şi Clay ridică ochii în oglinda retrovizoare.

— Credeți ca glumesc, urmă Dan, dar din păcate nu-i deloc aşa. Am citit un articol despre asta într-o revistă, în anticamera doctorului meu, aşteptând examinarea aia dezgustătoare în care-şi pune o mănuşă, după care-ncepe să palpeze...

— Te rog! îl opri Denise. Lucrurile sunt şi aşa destul de nasoale. Poți sări peste partea aia. Ce scria în articol?

— Că după 11 septembrie, Agenția Federală pentru Managementul Crizelor a solicitat Congresului, şi a obținut, o sumă - nu mai țin minte cât de mare, însă oricum de ordinul zecilor de milioane - pentru a echipa turnurile de retransmisie pentru telefonie mobilă din toată țara cu generatoare cu durată mare de funcționare, pentru a se asigura că posibilitatea națiunii de comunicare nu se va duce dracului în cazul unor atacuri teroriste coordonate. Dan tăcu puțin, apoi adăugă: Cred c-a ținut.

— AFMC, repetă Tom. Nici nu ştiu dacă să râd sau să plâng...

— Ți-aş răspunde să te adresezi congresmanului tău, dar probabil c-a înnebunit, spuse Denise.

— El era nebun cu mult înainte de Semnal, răspunse Tom pe un ton absent. Îşi frecă ceafa şi privi afară, pe geam. AFMC..., spuse el. Ştiți... cumva pare logic. Futu-i neamu-n cur de AFMC!

— Eu aş da oricât, zise Dan, doar ca să ştiu de ce s-au chinuit în halul ăsta să ne adune şi să ne aducă aici.

— Şi să se asigure că noi nu vom urma exemplul lui Ray, aminti Denise. Nu uita de asta! Făcu o pauză, după care continuă: Eu oricum nu voi uita. Sinuciderea este un păcat. Pe lumea asta, ei îmi pot face orice, însă eu voi ajunge în rai cu pruncul meu. Cred asta cu toată convingerea.

— Partea cu latina mă îngrozeşte cel mai tare, spuse Dan. Jordan, este posibil ca telefonarii să fi putut prelua chestii vechi - mă refer la cele de dinainte de Semnal - şi să le fi înglobat în noua lor programare? În cazul în care ar fi fost potrivite pentru... hm, nu ştiu ... pentru obiectivele lor pe termen lung?

— Cred că da, răspunse băiatul. Nu sunt sigur în privința asta, deoarece noi nu ştim ce fel de comenzi este posibil să fi fost codificate în Semnal. Oricum, nu-i ca o programare obişnuită de calculator, ci se autogenerează. Este ceva organic, ca învățatul. Cred chiar că *este* o formă de învățat.

„Satisface definiția", ar fi spus Rectorul. Atât doar că ei învață toți împreună, din cauza...

— Din cauza telepatiei, rosti Tom.

— Exact, aprobă Jordan.

Părea tulburat.

— De ce te îngrozeşte latina? întrebă Clay, privindu-1 pe Dan în oglinda retrovizoare.

— Tom spunea că latina este limba justiției şi bănuiesc că-i adevărat, dar asta mi se pare mai degrabă răzbunare. Se aplecă în față şi, îndărătul ochelarilor, ochii îi erau obosiți şi neliniştiți. Pentru că, cu sau fără latină, *de fapt ei nu pot gândi.* Sunt convins de asta. Cel puțin, nu deocamdată. În loc de gândire rațională, ei depind de un soi de minte de roi, născută din furie pură.

— Obiectez, Onorată Curte, astea-s speculații freudiene! rosti Tom, aproape vesel.

— Poate că-i Freud, sau poate că-i Lorenz, zise Dan, însă în ambele cazuri dați-mi voie să am reținerile mele. Ar fi oare surprinzător ca o asemenea entitate - o asemenea entitate mânată de furie - să confunde justiția cu răzbunarea?

— Şi ar avea vreo importanță? întrebă Tom.

- Pentru noi ar avea, spuse Dan. Ca individ care, cândva, am predat un curs despre organizațiile paramilitare rasiste din America, vă pot spune că de obicei răzbunarea sfârşeşte prin a cauza şi mai multă durere.

2

La scurt timp după conversația aceea, ajunseră la un loc pe care Clay îl recunoscu. Iar asta era alarmant, întrucât până atunci el nu mai fusese niciodată în partea aceasta din Maine. Decât o dată, în visul său despre convertirile pe bandă rulantă.

De-a latul drumului, cu tuşe groase de vopsea verde-strălucitor, scria KASHWAK = NU-TEL. Microbuzul trecu peste

cuvinte cu viteza constantă de cincizeci de kilometri pe oră, în vreme ce telefonarii continuau să defileze prin stânga, în procesiunea lor măreață şi cu aer magic.

Acela nu a fost un vis, gândi Clay privind gunoaiele purtate de vânt şi oprite în tufişurile de pe ambele părți ale şoselei, cutiile de bere şi suc din şanțuri. Pungi care conținuseră chipsuri de cartofi, Dorito şi Cheez Doodles trosniră sub anvelopele microbuzului. *Normalii stăteau acolo în două cozi, mâncând snackuri şi bând din cutii, simțind mâncărimea aceea stranie în capete, senzația ciudată a unei mâini mentale care-i înghiontea în spate, aşteptându-şi rândul pentru a suna o persoană iubită care se pierduse după Semnal. Stăteau acolo şi-l ascultau pe Sfârtecat rostind; „ La stânga şi la dreapta, două cozi, aşa-i corect, aşa se face, nu staționați, avem de procesat mulți dintre voi, înainte de a se face noapte. "*

Undeva în față, copacii se îndepărtau de şosea, pe ambele laturi. Ceea ce, cândva, fusese o păşune, pe care un fermier o câştigase cu greu ca izlaz pentru vaci sau oi, era acum călcată, turtită şi tocită până la solul gol de nenumăratele picioare ce trecuseră peste ea. Era aproape ca şi cum acolo s-ar fi ținut un concert rock. Unul dintre corturi dispăruse - fusese smuls şi purtat de vânt - dar celălalt se agățase în copaci şi flutura în lumina mohorâtă a începutului serii aidoma unei limbi lungi şi maronii.

— Eu am visat locul ăsta, rosti Jordan cu glas încordat.

— Da? făcu Clay. Şi eu.

— Normalii au urmat semnele Kashwak egal Nu-Tel şi au ajuns aici, zise Jordan. Semănau cu cabinele de taxare la intrarea pe autostradă, nu-i aşa, Clay?

— Cumva, încuviință Clay. Da, cumva aduceau cu ele.

— Aveau cutii mari de carton pline cu telefoane mobile, continuă Jordan. (Era un detaliu pe care Clay nu şi-1 reamintea din propriul său vis, dar nu-1 contesta.) Mormane şi mormane... Şi fiecare normal avea dreptul să dea un telefon. Ce tipi băftoşi!

— Când ai visat asta, Jordy? întrebă Denise.

— Azi-noapte. Ochii lui Jordan se întâlniră cu ai lui Clay în oglinda retrovizoare. Ei ştiau că nu vor vorbi cu persoanele cu care doreau să vorbească. În adâncul sufletelor, toți o ştiau, însă oricum o făceau. Luau oricum telefoanele. Le luau şi ascultau. Cei mai mulți nici măcar nu se împotriveau. De ce, Clay?

— Bănuiesc că obosiseră să mai lupte, rosti Clay. Obosiseră să fie diferiți. Doreau să audă „Mersul puiului de elefant" cu urechi noi.

Trecuseră de câmpurile călcate în picioare unde fuseseră corturile. În față, un drum secundar asfaltat se desprindea din autostradă. Era mai lat şi mai neted decât şoseaua statală. Telefonarii curgeau în lungul lui şi dispăreau în locul în care drumul pătrundea în pădure. Ridicându-se mult deasupra copacilor, la vreo opt sute de metri depărtare, se zărea o structură de oțel similară unei macarale, pe care Clay o recunoscu imediat din visele sale. Se gândi că trebuia să fie un soi de atracție pentru divertisment, poate un turn pentru sărituri cu paraşuta. La joncțiunea autostrăzii cu drumul secundar se afla un panou publicitar care prezenta o familie cu zâmbete întipărite pe fețe - tata, mama, fiul şi surioara mezină - intrând într-o lume de basm a jocurilor, aventurilor şi exponatelor agricole.

EXPO DISTRICTE NORDICE
SPECTACOLUL DE GALĂ CU ARTIFICII 5 OCTOMBRIE
VIZITAȚI PAVILIONUL KASHWAKAMAK
„CAPĂTUL NORDIC" DESCHIS NON-STOP
5-15 OCTOMBRIE
VEȚI SPUNE: „UAU!!!"

Sub panoul acela publicitar stătea Sfârtecatul. El ridică un braț şi-1 ținu aşa în gestul de *stop.*

Iisuse, gândi Clay şi opri microbuzul lângă el. Ochii Sfârtecatului, pe care Clay nu izbutise să-i reproducă corect în desenul din Gaiten, păreau simultan buimaci şi plini de interes răutăcios. Clay îşi spuse că era imposibil ca ochii să

pară simultan în ambele feluri, dar aşa era. Uneori predomina inexpresivitatea bulversată, iar în clipa următoare părea să existe doar lăcomia aceea straniu de neplăcută.

Doar nu vrea să se suie cu noi...

Se părea însă că exact asta voia Sfârtecatul. El ridică spre portieră mâinile cu palmele lipite, apoi le desfăcu. Gestul era destul de frumos - ca un om care arăta *mi-a dat papucii* - însă mâinile în sine era negre de murdărie, iar degetul mic stâng fusese rupt rău, aparent în două locuri.

Ăştia sunt noii oameni, gândi Clay. *Telepați nespălați.*

— Nu-1 lăsa să intre, zise Denise.

Vocea îi tremura.

Clay, care putea să vadă că mişcarea permanentă a benzii rulante de telefonari din stânga microbuzului încetase, clătină din cap.

— N-am de ales.

Ei trag cu ochiu-n capu' tău şi află că te gândeşti la un căcat de telefon mobil, spusese Ray - aproape pufnind. *La ce altceva se gândeşte toată lumea, începând cu 1 octombrie?*

Sper c-ai avut dreptate, Ray, gândi el, *fiindcă mai este încă o oră şi jumătate până se întunecă. Cel puțin o oră şi jumătate.*

Trase de maneta care deschidea portiera şi Sfârtecatul, cu buza inferioară sfâşiată şi atârnând în rânjetul ei constant, se urcă. Era dureros de slab; bluza roşie de trening atârna pe el ca un sac. Nici unul dintre normalii din microbuz nu era foarte curat - igiena nu mai reprezentase o prioritate după 1 octombrie - dar Sfârtecatul degaja o miasmă grea şi pătrunzătoare, care îl făcu pe Clay să lăcrimeze. Era duhoarea de brânză puturoasă, lăsată să fermenteze într-o incintă călduroasă.

Sfârtecatul se aşează pe scaunul de lângă portieră, cel cu fața la şofer, şi se uită la Clay. Pentru o clipă, pe fața lui nu existară decât greutatea obosită a ochilor şi curiozitatea aceea stranie şi rânjitoare.

După aceea Tom vorbi cu glas subțire şi scandalizat, un glas pe care Clay îl mai auzise o singură dată de la el, când

spusese *Asta-i, ieşiţi imediat toţi din piscină* femeii durdulii cu Biblie, care începuse să-i ţină Alicei predica ei apocaliptică.

— Ce vreţi de la noi? Aveţi lumea, aşa cum este... ce vreţi de la *noi?*

Gura distrusă a Sfârtecatului formă cuvântul chiar în clipa în care Jordan îl rosti. Un singur cuvânt, sec şi lipsit de emoţie.

— Justiţie.

— Dacă se ajunge la justiţie, spuse Dan, nu cred că voi ştiţi despre ce-i vorba.

Sfârtecatul replică printr-un gest, ridicând o mână spre şoseaua secundară, cu palma în sus şi degetul arătător indicând: *Dă-i drumul.*

Când autobuzul se puse în mişcare, majoritatea telefonarilor îşi reîncepură şi ei înaintarea. Câţiva se luaseră la harţă şi, în oglinda retrovizoare exterioară, Clay îi zări pe alţii întorcându-se pe drumul secundar, către autostradă.

— Îţi pierzi trupele, zise el.

Sfârtecatul nu răspunse nimic în numele cârdului. Ochii lui, când inexpresivi, când curioşi, când amândouă simultan, rămaseră fixaţi asupra lui Clay, care-şi imagină că putea simţi uitătura aceea deplasându-se uşor peste pielea lui. Degetele strâmbe ale Sfârtecatului, negre de murdărie, stăteau în poala blugilor săi albaştri ponosiţi. După acea, el zâmbi. Poate că acela era un răspuns suficient. La urma urmelor, Dan avea dreptate. Pentru fiecare telefonar care abandona - care rămânea cu roţile-n sus, în exprimarea lui Jordan - existau încă mulţi alţii. Clay însă nu avu idee ce putea să însemne *mulţi alţii* decât după o jumătate de oră, când pădurile se deschiseră pe ambele laturi ale drumului şi ei trecură pe sub arcada din lemn pe care scria: BUN VENIT LA EXPO DISTRICTE NORDICE.

3

— Doamne, Dumnezeule, spuse Dan.

Denise formulă mai bine propriile sentimente ale lui Clay; țipă înăbuşit.

De cealaltă parte a culoarului îngust din microbuz, în primul loc pentru pasageri, Sfârtecatul rămase nemişcat şi-1 fixă pe Clay cu răutatea pe jumătate absentă a unui copil handicapat psihic care se pregăteşte să rupă aripile unor muşte. *Îți place!* părea să spună

rânjetul lui. *E impresionant, nu-i aşa? Toata trupa-i aici!* Bineînțeles, un rânjet ca acela putea să însemne asta, sau orice altceva. Putea să însemne chiar, *Ştiu ce ai în buzunar.*

Dincolo de arcadă se întindeau zona distracțiilor şi o serie de obiective, care se găseau în construcție în momentul Semnalului, după cum se vedea că stau lucrurile. Clay nu ştia câte dintre corturile țuguiate ca de carnaval fuseseră ridicate, însă unele fuseseră smulse de vânt, aşa cum se întâmplase cu pavilioanele de la punctul de intrare, aflate cu zece-cincisprezece kilometri în spate, şi în picioare mai rămăsese doar vreo jumătate de duzină, cu laturile părând să răsufle în briza serii. „Ceştile Nebune" fuseseră pe jumătate montate, ca şi „Casa Fantomelor" situată peste drum (AVEȚI CURAJ? scria pe singura bucată de fațadă ce fusese înălțată; deasupra cuvintelor, dansau schelete). Păreau complete numai Roata Mare şi Turnul de Paraşutism din capătul îndepărtat a zonei distracțiior şi, neexistând lumini electrice care să le înveselească, lui Clay i se păreau macabre, nu atât mijloace de amuzament, cât gigantice echipamente de tortură. Văzu totuşi că *o* lumină clipea: o baliză roşie şi micuță, cu certitudine alimentată de baterii, chiar în vârful Turnului de Paraşutism.

Mult dincolo de Turn era o clădire albă cu borduri roşii, lungă cât zece hambare. De jur împrejurul ei fuseseră ridicate maldăre neregulate de fân. La fiecare vreo trei metri, în materialul acesta ieftin şi rural de izolație fuseseră înfipte drapele ale Americii, care fluturau în briza serii. Clădirea era drapată cu ghirlande de pavilioane patriotice şi purta inscripția: EXPO DISTRICTE NORDICE - PAVILIONUL KASHWAKAMAK, cu vopsea albastru-strălucitor.

Totuşi nimic din toate astea nu le atrăsese atenţia. Între Turnul de Paraşutism şi Pavilionul Kashwakamak se întindea un hectar de teren deschis şi Clay bănui că acolo se adunau mulţimile mari de spectatori pentru expoziţiile de vite, concursurile de tractoare, concertele de la sfârşitul zilei şi - desigur - artificiile care aveau să deschidă şi să închidă Expo. Întinderea acoperită de iarbă era încercuită de stâlpi standard pentru reflectoare şi megafoane, însă acum era ticsită de telefonari. Stăteau umăr lângă umăr şi şold lângă şold, cu feţele întoarse pentru a urmări sosirea microbuzului galben.

Orice speranţă nutrise Clay de a-1 vedea pe Johnny - sau pe Sharon - dispăru într-o clipă. Primul lui gând fu că acolo erau vreo cinci mii de oameni înghesuiţi sub reflectoarele moarte. După aceea văzu că ei se revărsaseră şi în parcările năpădite de iarbă şi-şi revizui estimarea. Opt... Opt mii, cel puţin.

Sfârtecatul stătea pe scaunul care ar fi trebuit să fie ocupat de un elev din clasa a treia de la şcoala elementară Newfield şi rânjea spre Clay, cu dinţii răsărindu-i prin spintecătura din buză. *Îţi place?* părea că întreba rânjetul acela şi Clay trebui să-şi readucă aminte că într-o grimasă ca aceea puteai desluşi orice.

— Şi cine cântă-n seara asta? Vince Gill? Sau aţi spart puşculiţa şi l-aţi adus pe Alan Jackson?

Era Tom. Încerca sa fie amuzant şi Clay îi dădu nota zece pentru asta, însă vocea lui sunase doar speriată.

Sfârtecatul continua să se uite la Clay şi o cută verticală mică îi apăruse în mijlocul frunţii, ca şi cum ceva l-ar fi nedumerit.

Clay şofa microbuzul încet prin centrul zonei deschise, către Turnul de Paraşutism şi mulţimea tăcută dindărătul acestuia. Aici se zăreau mai multe cadavre; îi reaminteau lui Clay de felul în care câteodată, după un val brusc de ger, găseşti grămăjoare de insecte şi muşte moarte pe pervazul dintre ferestre. Se concentra pentru a-şi relaxa mâinile. Nu dorea ca Sfârtecatul să-i vadă încheieturile degetelor albindu-se pe volan.

Şi mergi încet. Încet şi frumuşel, asta-i tot. El doar te priveşte. Cât despre telefoanele mobile, la ce altceva se gândeşte toată lumea, începând cu 1 octombrie?

Sfârtecatul ridică o mână şi îndreptă spre Clay un deget strâmb şi netratat.

— Nu-Tel, tu, vorbi Clay cu celălalt glas al său. *Alienatus.*

— Da, nu-tel-eu şi nu-tel-noi, în autobuz sunt numai țărănoi, făcu Clay. Însă tu o s-aranjezi chestia asta, aşa-i?

Sfârtecatul rânji, de parcă ar fi încuviințat că avea *dreptate...* Dar cuta mică şi verticală nu dispăruse. Părea că exista ceva care continua să-1 nedumerească. Poate ceva care se rostogolea şi făcea tumbe în mintea lui Clay Riddell.

Când se apropiară de capătul zonei deschise, Clay ridică ochii în oglinda retrovizoare.

— Tom, spuse el, m-ai întrebat ce era Capătul Nordic.

— Iartă-mă, Clay, dar interesul meu pare să fi apus, zise Tom. Poate că de vină este comitetul de primire.

— Este totuşi interesant, insistă Clay oarecum înfrigurat.

— Bun - ce este? întrebă Jordan.

Dumnezeu să-1 binecuvânteze pe Jordan! Plin de curiozitate până în ultima clipă.

— În secolul XX, răspunse Clay, Expo Districte Nordice n-a fost niciodată mare lucru. Era un bâlci rural tipic, cu artizanate, produse şi animale, ținut acolo, în Pavilionul Kashwakamak, unde se pare că ne vor instala şi pe noi.

Îl privi pe Sfârtecat, dar acesta nici nu confirmă, nici nu neagă. Sfârtecatul se mulțumi să rânjească. Liniuța verticală îi dispăruse de pe frunte.

— Clay, atenție, rosti Denise cu glas reținut, controlat.

El se uită iar prin parbriz şi calcă frâna. O femeie vârstnică, cu lacerații infectate pe ambele picioare, ieşi clătinându-se din mulțimea tăcută. Ocoli marginea Turnului de Paraşutism, se împiedică de câteva bucăți de prefabricate ale „Casei Fantomelor", care fuseseră aduse, dar nu şi montate la momentul Semnalului, apoi porni într-o alergare împleticită direct spre microbuzul şcolar. Când ajunse la el, începu să izbească lent în parbriz cu mâini murdare, strâmbate de

artrită. Pe chipul femeii aceleia, Clay nu văzu inexpresivitatea totală pe care ajunsese s-o asocieze cu telefonarii, ci dezorientare îngrozită. Şi familiară pentru el. *Cine eşti tu?* întrebase Pixie Neagră. Pixie Neagră, care nu încasase rafala directă a Semnalului. *Cine sunt eu?*

Nouă telefonari dispuşi într-un pătrat care se deplasa perfect la unison veniră după femeia în vârstă, care se afla la nici un metru şi jumătate de Clay. Buzele ei se mişcară şi el auzi patru cuvinte:

— *Luați-mă cu voi.*

Nu mergem într-un loc unde ți-ai dori tu, madam, gândi Clay.

După aceea telefonarii o înhățară şi o duseră înapoi către mulțimea de pe tăpşanul ierbos. Femeia se zbătu ca să scape, însă ei erau nemiloşi. Clay întrezări ochii ei şi se gândi că erau ochii unei persoane care era în purgatoriu numai dacă avea noroc. Mult mai probabil, era vorba despre iad.

Din nou, Sfârtecatul întinse mâna, cu palma în sus şi degetul arătător indicând: *Dă-i drumul.*

Femeia vârstnică lăsase o amprentă palmară, spectrală, dar vizibilă, pe parbriz. Clay privi prin ea şi porni motorul.

4

— Oricum, spuse el, până în 1999, Expo n-a fost cine ştie ce mare şmecherie. Dacă trăiai în partea asta a lumii şi doreai jocuri şi surescitare - chestii de bâlci - trebuia să te duci la Iarmarocul Fryeburg.

Îşi auzea propriul glas vorbind ca o bandă de magnetofon în buclă. Vorbesc de dragul de-a vorbi. Îl făcea să se gândească la şoferii din tururile Duck Boats prin Boston, care indicau atracțiile turistice.

— Apoi însă, înainte de noul mileniu, Biroul Statal al Problemelor Indienilor a efectuat o cartografiere. Toți ştiau că terenul pentru Expo se găsea imediat lângă Rezervația Sockabasin; potrivit cartografierii, capătul nordic al Pavilionului Kashwakamak se afla de fapt pe pământul

rezervației. Din punct de vedere tehnic, era în teritoriul indienilor Micmac. Oamenii care conduceau

Expo nu erau idioți, dar nici cei din consiliul tribal Micmac. Ei au căzut de acord să elimine buticurile din capătul nordic al pavilionului şi să pună în locul lor automate pentru jocuri. Brusc, Expo Districte Nordice a devenit cel mai important târg de toamnă din Maine.

Ajunseseră la Turnul de Paraşutism. Clay începu să vireze spre stânga şi strecură microbuzul între construcție şi „Casa Fantomelor" pe jumătate înălțată, însă Sfârtecatul apăsă în aer cu palmele în jos. Clay opri. Sfârtecatul se ridică şi se întoarse către portieră. Clay acționa maneta şi Sfârtecatul paşi afară. După aceea, se răsuci spre Clay şi schiță un fel de reverență largă.

— Ce face acum? întrebă Denise.

Nu putea să-1 vadă din locul în care se găsea. Nici unul dintre ei nu putea să-1 vadă.

— Vrea să coborâm, spuse Clay.

Se sculă în picioare şi simți telefonul mobil primit de la Ray, apăsându-1 în partea de sus a coapsei. Dacă ar fi coborât privirea, iar fi zărit conturul prin materialul albastru al blugilor. Îşi trase mai jos poalele tricoului, încercând să-1 acopere. *Un telefon mobil, şi ce dacă, la ce altceva se gândeşte toata lumea?*

— Mergem? întrebă Jordan.

Părea speriat.

- Nu prea avem de ales, răspunse Clay. Haideți, băieți, să mergem la iarmaroc!

5

Sfârtecatul îi conduse către mulțimea tăcută, care se deschise pentru ei, lăsând o alee îngustă - un defileu, i-ar fi putut spune - din spatele Turnului de Paraşutism până la uşile duble ale Pavilionului Kashwakamak. Clay şi ceilalți trecură pe lângă o parcare plină de furgonete (COMP.

AMUZAMENTE NOUA ANGLIE scria pe ambele lor laturi, alături de logoul unui *montagne russe).* Apoi gloata îi înghiți.

Drumul acela i se păru nesfârşit lui Clay. Mirosul era aproape insuportabil, sălbatic şi feroce, în ciuda brizei înviorătoare care-i îndepărta pătura superioară. Era conştient de picioarele sale care se mişcau, era conştient de bluza roşie de trening a Sfârtecatului în fața lui, dar uşile duble ale pavilionului cu ghirlandele de steguleţe roşii, albe şi albastre nu păreau să se apropie. Simțea miros de murdărie şi sânge, de urină şi fecale. Simțea miros de infecții fermentate, carne arsă şi miasma de albuş stricat a puroiului care supura. Simțea miros de haine ce putrezeau pe corpurile pe care le acopereau. În acelaşi timp simțea şi un miros diferit, de altceva - ceva nou. Ar fi fost prea simplu să-i spună „nebunie".

Cred că-i mirosul de telepatie. Şi dacă aşa este, nu suntem pregătiți pentru ea. Este prea puternică pentru noi. Ne arde cumva creierul, la fel cum prea mult curent va arde instalația electrică a unui automobil sau un...

— Ajutor! strigă Jordan dinapoia lui. Ajutor ... leşină!

Se întoarse şi văzu că Denise căzuse în patru labe. Jordan se lăsase în genunchi lângă ea şi-i trecuse un braț pe după gâtul său, dar femeia era prea grea pentru el. Tom şi Dan nu puteau înainta destul de mult pentru a-1 ajuta, întrucât coridorul deschis prin masa de telefonari era prea îngust. Denise ridică fruntea şi, pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Clay. Privirea era de neînțelegere buimacă, ochii unei vite amețite de izbitura maiului. Ea vomită o zeamă subțire pe iarbă şi capul îi coborî iarăşi. Părul îi căzuse în jurul feței ca o cortină.

— Ajutor! strigă Jordan din nou şi izbucni în plâns.

Clay se întoarse şi începu să-i îmbrâncească pe telefonari, pentru a ajunge de cealaltă parte a Denisei.

— Dați-vă la o parte! răcni el. Dați-vă la o parte, e gravidă, nu vedeți, idioților, că-i gra...

Bluza fu cea dintâi pe care o recunoscu. Bluza din mătase cu guler înalt, căreia el îi spusese întotdeauna „cămaşa de doctoriță a lui Sharon". O considera articolul de îmbrăcăminte

cel mai sexy pe care-l deținea ea, pe de o parte din cauza gulerului acela înalt şi afectat. O plăcea pe Sharon în pielea goală, dar îi plăcea şi mai mult să-i atingă şi să-i strângă uşor sânii prin bluza de mătase albă cu guler înalt. Îi plăcea să-i excite sfârcurile, până le putea vedea împungând țesătura.

Cămaşa de doctoriță a lui Sharon era acum neagră de murdărie în unele locuri şi cafenie de sânge uscat în altele. Era sfâşiată sub braț. *Nu arată aşa rău ca unii,* scrisese Johnny, însă nu arăta bine; nu era în nici un caz Sharon Riddell care plecase spre şcoală în cămaşa de doctoriță şi fusta roşu-închis, în vreme ce soțul de care se separase se afla în Boston, pe punctul de a semna un contract care să pună capăt grijilor lor financiare şi s-o facă să înțeleagă că toate reproşurile ei referitoare la „hobby-ul lui costisitor" nu fuseseră decât temeri şi lipsă de încredere (oricum, acesta fusese visul lui pe jumătate jignit). Părul ei blond-închis atârna în şuvițe țepene. Pe față avea o mulțime de tăieturi şi o ureche părea pe jumătate ruptă; în locul respectiv, în cap i se deschidea o gaură în care sângele se închegase. Ceva ce mâncase, ceva închis la culoare, îi atârna coagulat de colțurile gurii pe care Clay o sărutase zilnic aproape cincisprezece ani. Sharon se holba la el, prin el, cu semirânjetul acela idiot pe care-l aveau uneori telefonarii.

— *Clay, ajută-mă!* hohoti Jordan.

Clay îşi reveni brusc. Sharon nu mai exista acolo, asta trebuia el să-şi reamintească. Sharon nu mai fusese acolo de două săptămâni. Din clipa în care încercase să sune de pe micul telefon mobil roşu al lui Johnny în ziua Semnalului.

— Fă-mi loc, jigodie, rosti el şi o îmbrânci pe femeia care-i fusese soție. Înainte ca ea să poată reveni, îi ocupă locul. Femeia asta-i gravidă, aşa că fă-mi loc, în pula mea!

Apoi se apleca, trecu celălalt braț al Denisei după gâtul lui şi o ridică.

— Ia-o-nainte, se adresă Tom lui Jordan. Lasă-mă pe mine... am prins-o.

Jordan ținu ridicat brațul Denisei timp suficient pentru ca Tom să-l treacă la rândul său după gâtul lui. El şi Clay o

purtară aşa pe ultimii optzeci de metri până la uşile Pavilionului Kashwakamak, unde aştepta Sfârtecatul. Până ajunseră, Denise începuse deja să mormăie că-i puteau da drumul, că putea să meargă singură, nu păţise nimic, însă Tom nici nu vru s-audă. Nici Clay. Dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi putut întoarce să privească după Sharon şi nu dorea să facă asta.

Sfârtecatul rânji spre Clay, iar de data aceasta rânjetul lui păru să fie mult mai focalizat. Părea realmente ca şi cum ar fi împărţit o glumă ştiută numai de ei doi. *Sharon?* se întrebă el. *Sharon este gluma?*

Se părea că nu, pentru că Sfârtecatul făcu un gest care i-ar fi fost extrem de familiar lui Clay în lumea cea veche, dar care păru în mod straniu nelalocul său aici: mâna dreaptă ridicată lângă obrazul drept, cu degetul mare la ureche şi cel mic la gură. Simularea unei convorbiri telefonice.

— Nu-tel-pen-pent'u-tine, rosti Denise după care continuă cu propria ei voce:

— Nu mai face asta, înnebunesc când faci asta!

Sfârtecatul n-o băgă în seamă. Rămase cu mâna dreaptă în gestul telefonării, cu degetul mare la ureche şi cel mic la buze, fixându-1 cu privirea pe Clay pentru o clipă. Clay fu convins că se uita şi în jos, la buzunarul în care era ascuns telefonul mobil. Apoi Denise repetă parodia aceea oribilă a vechii lui replici pentru Johnny-Gee:

— Nu-tel-pen-pent'u-tine.

Sfârtecatul mimă râsul şi gura sa distrusă îl făcu să pară oribil. Înapoia lui, Clay simţi ochii cârdului ca pe o apăsare materială.

Uşile Pavilionului Kashwakamak se deschiseră după aceea de la sine şi mirosurile combinate ce răzbătură dinăuntru, deşi slabe - fantome olfactive ale altor ani - fură un analgezic faţă de duhoarea cârdului: mirodenii, marmeladă, fân şi vite. Nu era nici complet beznă; lămpile de avarie alimentate de baterii luminau slab, dar încă nu se consumaseră complet. Clay se gândi că era aproape incredibil, dacă nu cumva fuseseră cruţate în mod special pentru sosirea lor, iar în

această privință se îndoia serios. Sfârtecatul nu-i spuse. Se mulțumi să zâmbească şi le făcu semn din mâini să intre.

— Cu plăcere, monstrule, mormăi Tom. Denise, eşti sigură că poți să mergi singură?

— Da. Mai am însă o chestie mică de rezolvat. Inspiră adânc, apoi scuipă în fața Sfârtecatului. Ia! Du-o cu tine la Ha'va'd, în morții mă-tii!

Sfârtecatul nu rosti nimic. Rânji doar către Clay. Pur şi simplu, doi amici care împărțeau o glumă ştiută numai de ei.

6

Nimeni nu le aduse de mâncare, însă existau multe automate cu snackuri şi Dan găsi o rangă în debaraua de serviciu din capătul sudic al clădirii. Ceilalți stăteau în jurul lui şi-1 priveau forțând automatul cu dulciuri - *Bineînțeles că suntem nebuni,* gândi Clay, *mâncăm la cină batoane de ciocolată cu nuga Baby Ruth, iar mâine la micul dejun vom avea batoane cu caramel şi alune PayDay* - când începu muzica. Iar din difuzoarele uriaşe ce înconjurau tăpşanul ierbos de afară nu răsunau „You Light Up My Life" sau „Mersul puiului de elefant", nu de data aceasta, ci ceva lent şi maiestuos ce Clay mai auzise, deşi de atunci trecuseră destui ani. Îl umplea de tristețe şi simți cum pielea i se face ca de găină pe părțile interioare, moi, ale brațelor.

— Dumnezeule, rosti Dan încetişor. Cred că-i Albinoni.

— Nu, spuse Tom. Este Pachelbel, *Canonul* în Re major.

— Ah, da, sigur că da, zise Dan părând stânjenit.

— Este de parcă..., începu Denise apoi se opri. Îşi coborî privirea spre vârfurile pantofilor.

— Ce-i? făcu Clay. Haide, spune. Eşti printre prieteni.

— Parcă ar fi sunetul amintirilor, zise ea. Ca şi cum ar fi tot ce au ei.

— Da, încuviință Dan. Cred că...

— Hei! strigă Jordan. Se ridicase în vârful picioarelor şi privea afară pe una dintre ferestruicile care erau amplasate destul de sus. Ia veniți să vedeți!

Se înşiruiră la ferestre şi se uitară afară, la terenul deschis. Era aproape complet întuneric. Stâlpii cu difuzoare şi proiectoare se înălțau mult, santinele negre pe fundalul cerului mort. Dincolo de ele se distingea silueta de macara a Turnului de Paraşutism cu singura sa luminiță clipitoare. Iar în față, drept în față, mii de telefonari se lăsaseră în genunchi, aidoma unor musulmani pregătindu-se de rugăciune, în vreme ce Johann Pachelbel umplea văzduhul cu ceea ce putea să fie un substituent pentru amintiri. Iar când se întinseră pe iarbă, se întinseră ca unul, producând un şuier uriaş, dar lin, şi un curent brusc, ce ridică în aer pungi goale şi cutii turtite de Coca-Cola.

— Ora culcării pentru întreaga oştire cu creiere afectate, rosti Clay. Dacă este să-ncercăm ceva, trebuie s-o facem în noaptea asta.

— Să-ncercăm? Ce să-ncercăm? întrebă Tom. Ambele uşi pe care le-am încercat sunt încuiate şi sunt sigur că asta-i valabil şi pentru celelalte.

Dan ridică ranga.

— Nu cred, clătină Clay din cap. Chestia aia poate să meargă la nişte automate, dar nu uita că aici a fost un cazinou. Arătă către capătul nordic al pavilionului, care era amenajat cu mochetă groasă şi acoperit cu şiruri de maşini cu un singur braț, ale căror ornamente cromate străluceau slab sub lumina lămpilor de avarie aflate pe moarte. Cred că vei descoperi că uşile nu cedează în fața răngilor.

— Ferestrele? întrebă Dan, apoi le examina mai atent şi răspunse tot el: Poate Jordan...

— Haideți să mâncăm ceva, propuse Clay. După aceea sa ne aşezăm pur şi simplu şi să stăm liniştiți un timp. N-am mai avut parte de aşa ceva.

— Şi ce să facem? întrebă Denise.

— Voi puteți face ce vreți, răspunse Clay. Eu unul n-am mai desenat de două săptămâni şi-i duc dorul. Cred c-o să desenez.

— N-ai hârtie, obiectă Jordan.

Clay surâse.

— Când n-am hârtie, eu desenez în minte.

Jordan îl privi nesigur; încercând să decidă dacă era luat peste picior. Când hotărî că nu era cazul, spuse:

— Nu poate fi totuşi la fel de bine ca desenatul pe hârtie, nu?

— Din unele puncte de vedere, să ştii că este mai bine. În loc să şterg, regândesc pur şi simplu totul.

Se auzi un zăngănit puternic şi uşița automatului de dulciuri se deschise larg.

— Bingo! strigă Dan şi ridică ranga deasupra capului. Cine-a zis că profesorii de colegiu nu-s buni de nimic în lumea reală?

— Ia uite, făcu Denise cu lăcomie, ignorându-1. Un raft întreg de bomboane cu cremă Junior Mints !

Îşi înfundă mâinile în cutii.

— Clay? făcu Tom.

— Mda?

— Nu cred că ți-ai văzut băiețelul, aşa-i? Sau soția? Pe Sandra...

— Sharon, spuse Clay. Nu l-am văzut pe nici unul dintre ei. Privi pe lângă şoldul masiv al Denisei. Alea-s batoane Butterfinger?

7

După o jumătate de oră, se umpluseră de dulciuri şi forțaseră şi automatul cu băuturi răcoritoare. Testaseră celelalte uşi şi le găsiseră pe toate încuiate. Dan îşi încercase ranga şi nu putuse s-o vâre pe nicăieri, nici chiar pe dedesubt. Tom era de părere că deşi uşile păreau din lemn, erau probabil prevăzute cu miez de oțel.

— Cred că sunt cuplate şi la sisteme de alarmă, zise Clay. Ia bagă-ți tu nasul prea mult prin ele, să vezi cum vine poliția rezervației şi te arestează.

Acum ceilalți patru stăteau într-un cerc mic, pe mocheta moale a cazinoului, printre automatele de jocuri. Clay stătea pe ciment, cu spatele rezemat de uşile duble prin care

Sfârtecatul îi împinsese cu gestul acela batjocoritor - *După voi, ne vedem dimineață.*

Gândurile lui Clay doreau să revină la celălalt gest batjocoritor - simularea unei convorbiri telefonice făcută cu degetul mare şi cel mic - dar el nu le îngăduia asta, cel puțin nu în mod direct. Dintr-o lungă experiență, ştia că modul cel mai bun de abordare a unei asemenea situații era pe ocolite. De aceea, lăsă capul pe spate, proptindu-1 de lemnul cu miez de oțel şi închise ochii, vizualizând pagina de început a unei benzi desenate. Nu o pagină din *Pribeagul Negru - Pribeagul Negru* era *kaput* şi nimeni n-o ştia mai bine decât el - ci dintr-o bandă desenată nouă. Îi putea spune *Mobilul,* în lipsa unui titlu mai bun, o poveste palpitantă cu sfârşitul lumii, în care hoardele de telefonari se confruntau cu ultimii normali...

Atât doar că asta nu putea fi adevărat. *Părea* adevărat, dacă priveai în treacăt, la fel cum uşile de aici păreau din lemn, dar nu erau din lemn. Numărul telefonarilor trebuia să se fi împuținat în mod serios - *trebuia.* Câți dintre ei muriseră în violențele ce urmaseră imediat Semnalului? Jumătate? îşi reaminti furia violențelor acelora şi gândi: *Poate mai mulți. Poate şaizeci sau chiar şaptezeci la sută.* Apoi pierderile cauzate de răni serioase, infecții, condiții meteo, alte lupte, sau pur şi simplu de stupiditate. La care se adăugau, desigur, ucigaşii de cârduri; câți nimiciseră *ei?* Câte cârduri mari ca acesta rămăseseră de fapt?

Clay gândi că era posibil să afle mâine răspunsul la întrebarea aceasta, dacă toți supraviețuitorii se conectau laolaltă pentru mărețul spectacol de executare a nebunilor. La ce avea i-ar fi ajutat cunoaşterea respectivă?

Nu contează! Sintetizează! Dacă pe pagina de început doreai să prezinți informații de fundal, atunci situația trebuia sintetizată îndeajuns de mult pentru a încăpea într-o singură casetă narativă. Asta era o regulă nescrisă. Situația telefonarilor putea fi rezumată în două cuvinte: pierderi masive. Păreau că sunt mulți - ce dracu', păreau o *droaie* - dar probabil că şi porumbeii călători păruseră mulți până-n ultima clipă. Fiindcă ei călătoriseră în cârduri ce întunecau

cerul până-n ultima clipă. Nimeni însă nu observase că erau tot mai puține şi mai puține cârduri gigantice. Mai exact, nimeni nu observase, până nu dispăruseră toți. Extincție. Finito. Pa-pa!

În plus, gândi el, *ei au acum cealaltă problema, chestia de programare. Viermele. Ce-i cu el? Una peste alta, este posibil ca indivizii ăştia să aibă o existență mai scurtă decât a dinozaurilor, în ciuda telepatiei, a levitației şi a altor şmecherii.*

Bun, bun, ajunge cu informațiile de fundal. Care-i ilustrația ta? Care-i nenorocitul tău de *desen,* cel care va atrage şi va ispiti cumpărătorul? Păi e clar - Clay Riddell şi Ray Huizenga, nu? Ei doi stau în pădure. Ray şi-a proptit sub bărbie țeava revolverului 0,45 al lui Beth Nickerson şi Clay ține...

Un telefon mobil, bineînțeles. Cel pe care Ray 1-a luat din cariera Gurleyville.

CLAY (îngrozit): Ray, STAI! Este inutil! Ai uitat? Kashwak este o ZONĂ FĂRĂ TELEFOA...

Zadarnic! KA-POW! cu verzale galbene şi zimțate pe tot fundalul paginii de deschidere, iar asta-i o ditamai explozia, pentru că Arnie Nickerson a avut grijă să-i facă rost soției de gloanțe dintre cele cu vârful moale care se vând pe Internet pe site-urile American Paranoia şi creştetul capului lui Ray este un gheizer roşu. Undeva în spate - una dintre tuşele acelea de detaliu pentru care Clay Riddell ar fi putut ajunge faimos într-o lume în care Semnalul n-ar fi avut loc vreodată - o singură cioară speriată îşi ia zborul de pe o ramură de pin.

O pagină de deschidere a naibii de bună, gândi Clay. Sângeroasă, de acord - n-ar fi fost niciodată acceptată în bunele şi vechile zile ale Codului Comicsurilor - dar cu implicare instantanee. Şi deşi Clay nu rostise nicicând fraza aceea, că telefoanele mobile nu funcționau dincolo de punctul de convertire, el ar fi făcut-o dacă s-ar fi gândit la timp. Atât doar că nu mai avusese timp. Ray se sinucisese pentru ca Sfârtecatul şi amicii lui telefonari să nu-i zărească telefonul din minte, iar asta era realmente o ironie amară a sorții. Sfârtecatul ştia totul despre telefonul pentru care Ray murise,

ca să-i protejeze existența. El ştia că se afla în buzunarul lui Clay... şi nu-i păsa.

Stătuse în fața uşilor duble ale Pavilionului Kashwakamak şi făcuse gestul acela - cu degetul mare în dreptul urechii, următoarele trei degete îndoite lângă obrazul sfâşiat şi neras, şi degetul mic în fața gurii. Se folosise de Denise pentru a i-o repeta, pentru a i-o sublinia: *Nu-tel-pen-pent'u-tine.*

Aşa-i. Deoarece Kashwak = Nu-Tel.

Ray murise inutil... Î*nsi* atunci de ce nu-1 tulbura inutilitatea morții sale?

Clay îşi dădu seama că moțăia, aşa cum făcea de multe ori când desena în minte. Se decupla de corp, iar asta era foarte bine, fiindcă se simțea aşa cum se simțise de fiecare dată înainte ca desenul şi povestea să se contopească - fericit, ca oamenii înaintea unei anticipate reveniri acasă. Înaintea călătoriilor care se sfârşesc prin întâlnirea îndrăgostiților. Nu avea absolut nici un motiv să simtă aşa, dar o simțea.

Ray Huizenga murise pentru un telefon mobil lipsit de orice utilitate.

Sau era vorba despre mai multe telefoane? Clay văzu acum altă casetă, una de flashback, aşa cum îți puteai da seama după marginile ei festonate.

PP pe mâna lui RAY, care ține telefonul mobil murdar şi un bilet cu un număr de telefon mâzgălit pe el. Degetul cel mare al lui RAY acoperă totul, mai puțin prefixul telefonic al statului Maine.

RAY (O.S.): Când va veni clipa, sună la numărul de pe bilet.

O să ştii tu când e cazul. Trebuie să sper c-o sa ştii.

Ray, eu nu pot suna pe nimeni de pe un telefon mobil din Kasbwak, deoarece Kasbwak = Nu-Tel. Ia-ntreabă-l pe preşedintele Ha 'va' d.

Şi ca să sublinieze clar cum stau lucrurile, uite altă casetă flashback cu margini festonate. Route 160. În prim-plan este microbuzul galben pe care scrie ŞCOALA MAINE DISTRICTUL 38 NEWFIELD. În plan mijlociu, indicatorul scris pe drum: KASHWAK = NU-TEL. Din nou, detaliile desenului sunt impresionante: cutii goale de sucuri zăcând în şanțuri, un

tricou abandonat, agățat într-un tufiş, iar în depărtare un cort care flutură dintr-un copac aidoma unei limbi lungi şi cafenii. Deasupra microbuzului se văd patru balonaşe pentru voci din off-screen. Nu erau fraze pe care ei le spuseseră realmente (asta o ştia până şi mintea lui moțăitoare), însă nu asta era important. Nu *scenariul* era important, nu acum.

Clay gândi că era posibil să recunoască ce era important, atunci când ajungea la el.

DENISE (O.S.): Aici au făcut?...

TOM (O.S.): Exact, aici au făcut convertirile. Te aşezi la coadă ca fiind normal, faci apelul şi când porneşti spre cârdul de la Expo, eşti unul dintre EI. Bună afacere, nu?

DAN (O.S.): De ce aici? De ce nu pe terenul Expo?

CLAY (O.S.): Nu ții minte? Kashwak = Nu-Tel. I-au înşiruit la marginea cea mai îndepărtata a acoperirii telefonice.

Dincolo de locul ăsta nu mai există nimic. Nada. Ioc.

Zero barat.

Altă casetă. Prim-plan pe Sfârtecat în toată gloria lui pestilențială. Rânjind cu gura mutilată şi rezumând totul printr-un singur gest. *Ray a avut o idee sclipitoare ce depindea de efectuarea unui apel telefonie Era atât de sclipitoare, încât a uitat complet că aici nu există acoperire. Probabil că ar trebui sa merg până la Quebec, ca să-mi apară o bară pe telefonul ăla pe care mi l-a dat. Amuzant, dar ştii ce-i şi mai amuzant? Eu* l-am luat! *Ce idiot!*

Aşadar, lucrul pentru care Ray murise era inutil? Poate că da, însă alt desen începuse să se formeze. Afară, Pachelbel lăsase loc lui Faure, iar Faure lăsase loc lui Vivaldi, care se revărsa din difuzoare, nu din bum-boxuri. Difuzoare negre pe fundalul unui cer mort, având în spate construcțiile pe jumătate demarate ale locurilor de divertisment; în prim-plan, Pavilionul Kashwakamak cu ghirlandele şi izolația ieftină din fân. Şi ca tuşă finală, amănuntul acela redat grijuliu pentru care Clay Riddell devenea deja cunoscut...

Deschise ochii şi se ridică în picioare. Ceilalți erau tot în cercul lor, pe mochetă, în capătul nordic. Clay nu ştia cât timp

stătuse rezemat de uşă, dar fusese îndeajuns ca să-i amorţească fundul.

Băieţi, încercă el să rostească, însă nu putu să emită nici un sunet. Gura îi era uscată. Inima îi bubuia puternic. Îşi drese glasul şi încercă iarăşi.

— Băieţi! spuse el şi ei se întoarseră.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Jordan să se scoale grăbit şi Tom îl urmă îndeaproape.

Clay porni spre ei pe picioare care parcă nu-i aparţineau - îi înţepeniseră pe jumătate. Pe când ce mergea, scoase telefonul mobil din buzunar. Cel pentru care murise Ray, pentru că în agitaţia momentului uitase detaliul cel mai cunoscut despre Kashwakamak: aici, în Expo Districte Nordice, dispozitivele astea nu funcţionau.

8

— Şi dacă n-o să funcţioneze, atunci la ce-i bun? întrebă Dan.

Fusese incitat de incitarea lui Clay, dar se dezumflase rapid când văzuse că obiectul din mâna lui nu era o carte de joc Ai Fost Eliberat Din Închisoare, ci doar altă porcărie de telefon mobil. Un Motorola vechi şi murdar, cu carcasa crăpată. Ceilalţi îl priveau cu un amestec de teamă şi curiozitate.

— Mai suportă-mă niţel, zise Clay. Eşti de acord?

— Avem toată noaptea la dispoziţie, replică Dan, apoi îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască. Într-un fel sau altul, trebuie s-o ajutăm să treacă mai repede.

— V-aţi oprit la Magazinul Universal Newfield ca să mâncaţi şi să beţi câte ceva, spuse Clay, şi aţi găsit microbuzul şcolar galben.

— Mi se pare c-a fost acum enşpe mii de ani, rosti Denise.

Împinse în afară buza inferioară şi-şi suflă părul de pe frunte.

— *Ray* a găsit microbuzul, urmă Clay. Cu vreo douăsprezece scaune...

— Mai precis, şaisprezece, îl întrerupse Dan. Scrie pe tabloul de bord. Doamne, ce şcoli micuțe trebuie să fi avut pe-aici!

— Şaisprezece scaune, plus spațiu în spatele lor pentru ghiozdane sau poate chiar pentru nişte bagaje mici în cazul unor excursii. După aceea, ați pornit la drum. Şi când ați ajuns la cariera Gurleyville, pun prinsoare c-a fost ideea lui Ray să poposiți acolo.

— Să ştii c-aşa a fost, încuviință Tom. A zis că ne-ar prinde bine o masă caldă şi nițică odihnă. De unde-ai ştiut, Clay?

— Am ştiut fiindcă am desenat-o, răspunse Clay şi asta era foarte aproape de adevăr- o înțelese chiar în clipa când vorbi. Dan, tu, Denise şi Ray ați distrus două cârduri. Primul cu benzină, însă la al doilea ați folosit dinamită. Ray ştia cum s-o facă, pentru că lucrase cu ea când fusese drumar.

— Băga-mi-aş! şuieră Tom. A luat dinamită din carieră, aşa-i? În timp ce noi dormeam. *Şi putea* s-o facă - am dormit ca bolovanii.

— Ray a fost cel care ne-a trezit, spuse Denise.

— Nu ştiu dacă-i dinamită sau alt exploziv, vorbi Clay, dar sunt convins că în timp ce voi dormeați, el a transformat microbuzul galben într-o bombă pe roți.

— Este în spatele scaunelor, zise Jordan. În spațiul pentru bagaje.

Clay aprobă tăcut.

Mâinile lui Jordan erau încleştate în pumni.

— Cât de mult explozibil crezi că este?

— N-am cum să ştiu până nu explodează, răspunse Clay.

— Dă-mi voie să văd dac-am înțeles, rosti Tom, iar afară, Vivaldi fu înlocuit de Mozart - *Eine Kleine Nacbt Musik;* în mod limpede, telefonarii evoluaseră de la Debby Boone. Ray a ascuns o bombă în spatele scaunelor din microbuz... şi după aceea a aranjat, nu ştiu cum, un telefon mobil ca să funcționeze ca detonator?

— Aşa cred, dădu Clay din cap. Cred c-a găsit două telefoane în birourile de la carieră. Este foarte posibil ca acolo să fi existat o jumătate de duzină, pentru a fi utilizate de

lucrători - sunt destul de ieftine în ziua de azi. Oricum, a fixat unul ca detonator pe explozivi. Aşa făceau şi insurgenții din Iraq, ca să detoneze bombele de pe marginea şoselelor.

— A făcut toate astea în vreme ce noi dormeam? întrebă Denise. Şi nu ne-a spus nimic?

— S-a ascuns de voi, răspunse Clay, pentru ca adevărul să nu poată fi găsit în minţile voastre.

— Şi s-a sinucis, ca să nu fie găsit nici în mintea lui, zise Dan şi izbucni apoi într-un râs amar. Perfect, i-un erou, oameni buni! Singurul lucru pe care 1-a uitat a fost că telefoanele mobile nu funcționează mai departe de locul în care-şi instalaseră nenorocitele de corturi de convertire! Pun prinsoare că şi-acolo abia mergeau!

— Exact, zise Clay şi zâmbi larg. De aceea Sfârtecatul mi-a îngăduit să păstrez telefonul ăsta. Nu ştia pentru ce-1 doream... oricum, nu sunt sigur că ei gândesc realmente...

— Nu ca noi, în tot cazul, spuse Jordan. Şi n-o să gândească niciodată ca noi.

— ...dar nu-i păsa, fiindcă el ştia că n-o să funcționeze. N-aş putea nici măcar să mă expun eu însumi Semnalului, deoarece Kashwak egal nu-tel. Nu-tel-pen-pent'u-mine.

— Atunci de ce zâmbeşti? întrebă Denise.

— Pentru că eu ştiu ceva ce el nu ştie, răspunse Clay. Ceva ce *ei* nu ştiu. Se întoarse către Jordan. Poți să şofezi?

Jordan păru surprins.

— Păi... am doisprezece ani. Ce naiba, ai uitat?

— N-ai condus niciodată un cart? Un ATV? Un snowmobil?

— Ah, ba da... lângă Nashua exista o pista pentru minicarturi şi am fost o dată sau de două ori...

— E suficient. Nu va trebui să şofezi pe o distanță mare. Evident, presupunând că ei au lăsat microbuzul la Turnul de Paraşutism. Şi fac pariu că l-au lăsat. Nu cred că ei mai ştiu să şofeze, tot aşa cum nu mai ştiu să gândească.

— Clay, ai înnebunit? rosti Tom.

- Nu, zise el. N-au decât să-şi țină mâine execuțiile ucigaşilor de cârduri în stadionul lor virtual, însă *noi nu*

vom figura în program. Evadăm de aici.

9

Geamul ferestruicilor era gros, dar ranga lui Dan le făcea față. El, Tom şi Clay lucrară pe rând, până înlăturată toate cioburile.

După aceea Denise îşi scosese puloverul şi-l întinse peste rama inferioară.

— Ai vreo problemă, Jordan? întrebă Tom.

Jordan clătină din cap. Îi era frică - buzele i se decoloraseră complet - totuşi părea stăpân pe sine. Afară, cântecele de leagăn ale telefonarilor reveniseră la *Canonul* de Pachelbel - cel pe care Denise îl numise sunetul amintirilor.

— Nu, n-am nici una, spuse el. N-o să am... oricum, aşa cred. După ce-o să-i dau drumul.

— S-ar putea ca Tom să reuşească, zise Clay, să se strecoare...

Înapoia umărului lui Jordan, Tom privi ferestruica lată de nici jumătate de metru şi clătină din cap.

— N-o să am nici o problemă, rosti Jordan.

— Bine. Repetă-mi ce-o să faci.

— Mă duc şi caut în spatele scaunelor din microbuz. Mă asigur că acolo sunt explozivi, dar nu m-ating de ei. Caut celălalt telefon mobil.

— Perfect. Verifici dacă este deschis. Şi dacă nu-i...

— Ştiu, *îl deschid.* Jordan îi aruncă lui Clay o privire de tipul nu-sunt-idiot. După aceea, pornesc motorul...

— Nu, nu te grăbi...

— Trag în față scaunul, ca să pot ajunge la pedale, *apoi* pornesc motorul.

— Aşa!

— Conduc între Turnul de Paraşutism şi „Casa Fantomelor”. Merg superîncet. O sa trec peste câteva bucăți din „Casa Fantomelor" şi s-ar putea să cedeze - să se rupă sub roți - dar să nu mă sperii.

— Exact, mergi mai departe.

— Mă apropii cât pot de mult de ei.

— Bun. După aceea te întorci tot la fereastra asta, astfel încât pavilionul să fie între tine şi explozie.

— Ceea ce noi sperăm că va fi o explozie, completă Dan.

Clay ar fi preferat să n-audă aşa ceva, însă nu comentă. Se aplecă şi-1 sărută pe Jordan pe obraz.

— Să ştii că te iubesc, zise el.

Jordan îl strânse în braţe, scurt şi impetuos. După aceea pe Tom. După aceea pe Denise. Dan întinse mâna, apoi spuse:

— Hai, ce dracu', şi-1 cuprinse pe Jordan într-o îmbrăţişare de urs.

Clay, care nu se dăduse niciodată în vânt după Dan Hartwick, îl plăcu mai mult pentru gestul acela.

10

Clay îşi încrucişă degetele, improvizând o scăriţă pentru Jordan, şi-1 ridică.

— Nu uita, îi spuse, o să fie ca un fel de plonjon, atât doar că va fi în fân, nu în apă. Mâinile deasupra capului şi în faţă.

Jordan ridică braţele deasupra capului şi le întinse prin fereastra spartă, în noapte. Sub claia lui deasă de păr, faţa îi era mai palidă ca oricând; primele semne epidermice ale adolescenţei săreau în ochi ca nişte arsuri minuscule. Era speriat şi Clay nu-1 învinuia pentru asta. Îl aştepta o cădere de trei metri şi, în ciuda fânului, şocul aterizării avea să fie dur. Clay speră că Jordan nu va uita să ţină mâinile întinse în faţă şi capul tras între umeri; n-avea să fie de ajutor nimănui, dacă ar fi zăcut lângă Pavilionul Kashwakamak cu gâtul frânt.

— Vrei să număr până la trei, Jordan? îl întrebă.

— Rahat, nu! Fă-o, până nu mă scap pe mine!

— Atunci, ţine braţele-ntinse, acum! strigă Clay şi-şi împinse brusc în sus mâinile încrucişate.

Jordan ţâşni prin fereastră şi dispăru. Clay nu-1 auzi aterizând; muzica răsuna prea puternic.

Ceilalți se strânseră sub fereastră, care era imediat deasupra capetelor lor.

— Jordan? strigă Tom. Jordan, m-auzi?

Pentru o secundă nu-i răspunse nimeni şi Clay fu convins că Jordan îşi rupsese într-adevăr gâtul. După aceea însă se auzi glasul tremurat al băiatului:

— Aici sunt... Doamne, ce m-am mai lovit! Mi-am belit cotu'.Cot u' stâng. Parcă nu-1 mai simt. Staţi aşa...

Aşteptară. Denise îl prinse pe Clay de mână şi-1 strânse puternic.

— Se mişcă, anunță Jordan. Cred că n-am pățit nimic, totuşi ar trebui să mă vadă medicul şcolii.

Toți râseră exagerat de zgomotos.

Tom legase cheia de contact a autobuzului de o ață dublă ruptă din cămaşa lui, iar ața de catarama curelei. Clay îşi încrucişa din nou degetele şi Tom se cocoță pe scărița aceea vie.

— O să-ți cobor cheia, Jordan. Gata?

— Da. ’

Tom prinse pervazul ferestrei, se uită în jos şi apoi coborî cureaua.

— Gata, ai prins-o, rosti el. Acum, ascultă-mă. Nu-ți cerem s-o faci, decât dacă poți. Dacă nu poți, nu te penalizează nimeni. Ai înțeles?

— Da.

- Dă-i drumul, atunci. Privi o secundă, după care spuse: A pornit. Doamne-ajută-i, că-i un puşti curajos. Lasă-mă jos.

11

Jordan o luase în lungul laturii Pavilionului, îndepărtându-se de cârdul care se culcase. Clay, Tom, Denise şi Dan traversară sala, către latura clădirii dinspre zona deschisă. Cei trei bărbați răsturnară pe o parte automatul de snackuri pe care-1 jefuiseră şi-1 împinseră, lipindu-1 de perete. Dacă se

suiau pe el, Clay şi Dan puteau să vadă cu uşurință afară prin ferestrele înalte, iar Tom îi imită, ridicându-se în vârful picioarelor. Clay adăugă şi o ladă deasupra, pentru Denise, rugându-se cerului ca femeia să nu cadă şi să avorteze.

Îl văzură pe Jordan traversând spre marginea gloatei care dormea, stând locului un minut, parcă adâncit în gânduri, apoi pornind către stânga. Lui Clay i se păru că mai vede mişcare multă vreme după ce rațiunea îi spuse că Jordan trebuia să fi dispărut din vedere, ocolind cârdul masiv.

— În cât timp crezi că se va-ntoarce? întrebă Tom.

Clay scutură din cap. Nu ştia. Depindea de o sumedenie de variabile - dimensiunea cârdului era numai una dintre ele.

— Şi dacă ei s-au uitat în microbuz? întrebă Denise.

— Şi dacă *Jordy* se uită în microbuz şi-acolo nu-i nimic? întrebă Dan şi Clay fu nevoit să se abțină de a-i spune bărbatului să-şi păstreze pentru el sentimentele negativiste.

Timpul se târî încetişor, centimetru cu centimetru. Luminița roşie din vârful Turnului de Paraşutism clipi. Pachelbel lasă din nou locul lui Faure şi Faure lui Vivaldi. Clay se pomeni amintindu-şi de puştiul adormit care căzuse din căruciorul de cumpărături şi de felul cum bărbatul care-1 însoțea - şi care probabil nu era tatăl lui - se aşezase lângă el pe marginea şoselei şi spusese: *Pupă Gregory şi trece. Î*şi aminti de bărbatul cu raniță care ascultase „Mersul puiului de elefant" şi spusese: *Si Dodge se distra mişto.* Îşi aminti cum, în corturile pentru bingo din copilăria sa, bărbatul de la microfon exclama în mod invariabil *Vitamina soarelui!* când scotea B-12 din cutia în care dansau mingile de ping-pong. Chiar dacă vitamina soarelui era D.

Timpul se țâra acum parcă în milimetri şi Clay începu să-şi piardă speranța. Dacă ar fi fost să audă zgomotul motorului autobuzului, trebuiau să-1 fi auzit deja.

— S-a-ntâmplat ceva, rosti Tom cu voce scăzută.

— Poate că nu, replică Clay.

Se strădui să-şi alunge din glas apăsarea de pe suflet.

— Nu, Tommy are dreptate, spuse Denise. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. O să-I iubesc până la moarte şi-a fost

mai curajos decât Lucifer în prima noapte după prăbuşirea sa, dar dacă venea, ar fi trebuit să fi pornit de-acum.

Atitudinea lui Dan fu surprinzător de pozitivă.

— Nu ştim ce probleme poate să fi întâlnit. Inspiraţi adânc şi-ncercaţi să vă înfrânaţi imaginaţia.

Clay se străduí s-o facă şi dădu greş. Secundele *abia. picurau. Ave Maria* de Schubert bubui prin uriaşele difuzoare de concert şi Clay gând: *Aş fi în stare sd-mi vând sufletul pentru un rock-and-roll cinstit - Chuck Berry, cântând „Oh, Carol", U2 cu „Wben Love Comes to Town"...*

Afară nu se zărea nimic, doar beznă, stele şi micuţa luminiţă roşie alimentată de baterii.

— Ia ridică-mă pân-acolo, zise Tom sărind jos de pe automatul pentru snackuri. O să mă strecor cumva prin fereastra aia şi-o să mă duc după el.

— Tom, spuse Clay, dacă m-am înşelat despre posibilitatea ca în microbuz să fie explozivi...

— Mă fut în el de microbuz şi mă fut în ei de explozivi! replică Tom, pe jumătate neatent. Nu vreau decât sa-1 găsesc pe Jor...

— Hei! strigă Dan, apoi: *Asta-i! AŞA, BĂIETE!*

Lovi cu pumnul în perete, lângă fereastră. Clay se întoarse şi văzu că în întuneric înfloriseră faruri. De pe pătura de trupuri comatoase întinse pe hectarul de tăpşan se înălţa o pâcla şi farurile autobuzului păreau că strălucesc prin fum. Clipiră luminos, păliră, străluciră iarăşi şi Clay îl putu vedea pe Jordan cu limpezime perfectă, stând la volanul microbuzului şi încercând să priceapă rolul fiecărei comenzi.

Farurile începură să înainteze. Faza lungă.

— Da, iubitule! gâfâi Denise. *Fă-o,* scumpule! Stând pe lada ei, prinse mâna lui Dan de o parte şi pe a lui Clay de cealaltă parte. Eşti super, numai să nu te-opreşti.

Farurile se îndepărtară de ei şi luminară acum copacii aflaţi hăt departe în stânga zonei deschise cu covorul ei de telefonari.

— Ce face? aproape că gemu Tom.

— Acolo coteşte peretele „Casei Fantomelor", spuse Clay. Nu-i nici o problemă. Şovăi. Cred că nu-i nici o problemă...

Dacă nu-i alunecă piciorul. Dacă nu încurcă între ele frâna şi accelerația şi intră cu microbuzul în peretele nenorocitei ăleia de construcții şi-l blochează acolo.

Aşteptară, iar farurile se rotiră înapoi, străpungând latura Pavilionului Kashwakamak perfect orizontal Iar în lumina puternică a fazei lungi, Clay văzu de ce Jordan întârziase aşa mult. Nu toți telefonarii zăceau întinşi. Zeci dintre ei - cei cu programarea greşită, bănui el - erau treji şi umblau. Mergeau fără țel în toate direcțiile, siluete negre deplasându-se către exterior ca nişte unde circulare ce se extindeau, străduindu-se sa-şi croiască drum peste corpurile celor adormiți, împiedicându-se, căzând, ridicându-se şi continuând, pe când *Ave* de Schubert umplea noaptea. Unul dintre ei, un bărbat tânăr cu o tăietură lungă şi roşie ce-i brăzda mijlocul frunții ca o cută de îngrijorare, ajunse la Pavilion şi-i pipăi zidul, înaintând ca un orb.

— Ajunge, Jordan, murmură Clay când farurile se apropiară de stâlpii cu difuzoare de pe latura opusă a zonei deschise. Opreşte-1 şi mişcă-ți fundul imediat încoace!

Păru ca şi când Jordan îl auzise. Farurile se opriră. Pentru o secundă, singurele forme ce se mişcau acolo erau siluetele agitate ale telefonarilor treji şi ceața care se înălța din trupurile calde ale celorlalți. Apoi însă auziră motorul ambalând - îl auziră în ciuda muzicii răsunătoare - şi farurile zvâcniră înainte.

— Nu, Jordan, ce faci?! urlă Tom.

Denise tresări şi ar fi căzut de pe ladă, decât n-ar fi prins-o Clay de talie.

Microbuzul înainta, zdruncinându-se, în cârdul care dormea. *Peste* cârdul care dormea. Farurile țopăiră în sus şi în jos, când ațintindu-se asupra lor, când ridicându-se pentru o clipă în sus, când revenind la orizontală. Se clătină spre stânga, reveni, apoi se clătină spre dreapta. Pentru o secundă, un plimbăreț nocturn fu iluminat de cele patru faruri puternice puse pe faza lungă, atât de clar, încât păru o siluetă

decupată de un copil din hârtie neagră. Clay văzu brațele telefonarului ridicându-se, de parcă ar fi salutat înscrierea unui gol pe terenul de fotbal, după care dispăru sub masca implacabilă a radiatorului maşinii.

Jordan conduse microbuzul până în mijlocul lor şi acolo opri, cu farurile strălucind şi masca radiatorului picurând. Ridicând o palmă ca pavăză pentru a bloca lumina puternică, Clay putu să distingă o formă micuță şi întunecată - o putu distinge de restul prin agilitatea şi determinarea ei - care ieşi prin portiera microbuzului şi începu să-şi croiască drum către Pavilionul Kashwakamak. Apoi Jordan căzu şi Clay crezu că se terminase cu el. După o clipă, Dan icni:

— Uite-1, acolo! şi Clay îl desluşi din nou, cu zece metri mai aproape şi considerabil spre stânga locului unde-1 pierduse din vedere. Probabil că Jordan se târâse o distanță peste trupurile adormite, înainte de a se ridica iarăşi.

Când Jordan reveni în conul nefocalizat de lumină proiectată de farurile microbuzului, ataşat de capătul unei umbre lungi de treisprezece metri, îl putură vedea limpede pentru prima dată. Nu chipul său, întrucât era luminat din spate, ci modul grațios şi simultan dement în care alerga peste corpurile telefonarilor. Cei întinşi continuau să fie inerți pentru restul lumii. Cei treji, dar care nu erau apropiați de Jordan, nu-1 băgară în seamă, dar câțiva întinseră brațele către el. Jordan îi evită pe doi, însă al treilea, o femeie, îl înhață de claia lui de păr încâlcit.

— Lasă-l în pace ! urlă Clay. Nu putea s-o desluşească, dar avu convingerea dementă că era femeia care-i fusese cândva soție. Dă-i drumul!

Ea nu-i dădu drumul, însă Jordan o prinse de încheietură, o răsuci, se lăsă într-un genunchi şi se furişă mai departe. Femeia mai încercă o dată să-1 înşface, îi ratăspinarea cămăşii, apoi îşi văzu de drumul ei fără țintă.

Mulți dintre telefonarii infectați, văzu Clay, se adunau în jurul microbuzului. Părea ca şi cum ar fi fost atraşi de faruri.

Clay sări de pe automatul de snackuri (de data asta Dan Hartwick fu cel care o salvă pe Denise de la cădere) şi apucă

ranga. Sui iute înapoi şi sparse fereastra prin care privise până atunci.

— Jordan! răcni el. În spate! Ocoleşte în spate!

Jordan ridică ochii la auzul vocii lui şi se împiedică de ceva - un picior, un braț, poate un gât. Pe când se ridica, o mână țâşni din bezna răsuflătoare şi se încleşta de gâtul puştiului.

— Nu, Doamne, te rog..., şopti Tom.

Jordan se propulsa înainte ca un jucător de rugbi care încearcă să culce balonul în eseu, pistonând din picioare, şi se desprinse din strânsoarea mâinii. Se împletici mai departe. Clay îi văzu ochii care se holbau şi felul în care i se dilata şi contracta pieptul. Pe măsură ce se apropia de Pavilion, îl putea auzi gâfâind sufocat în căutarea aerului.

N-o să reuşească, gândi el. *N-o sa poată. Şi este atât de aproape, atât de aproape...*

Dar băiatul reuşi. Cei doi telefonari care se bălăbăneau acum în lungul zidului clădirii nu dovediră nici cel mai mic interes față de el, când îi depăşi în fugă şi trecu după colț. Ei patru săriră simultan de pe automatul de snackuri şi traversară în fugă sala ca o echipă de ştafetă, conduşi de Denise şi de pântecele ei.

— Jordan! țipă ea, țopăind de zor pe vârfurile picioarelor. Jordan, Jordy, ai ajuns? Pentru Dumnezeu, puştiule, zi-ne că ai ajuns!

— Am... - horcăi băiatul, trăgând o gură imensă de aer - ...ajuns.

— Alt gâfâit cutremurător. Clay fu vag conştient că Tom hohotea şi-1 pocnea pe spate cu palma.

— N-am crezut vreodată... - *hăăăă-hăă !* - ...că poate fi atât de... greu să treci peste oameni.

— Ce naiba voiai să faci? strigă Clay.

Îi venea să moară de ciudă că nu putea să-1 prindă pe puşti, mai întâi ca să-1 îmbrățişeze, apoi să-1 zgâlțâie şi după aceea să-1 sărute pe toată fața lui stupid de curajoasă. Îi venea să moară de ciudă că nu putea nici măcar să-1 vadă.

— Am zis să te *apropii* de ei, nu să intri dracului *în* ei!

— Am făcut-o... - *hăăă-hă!* - .. .pentru Rector. Pe lângă pierderea răsuflării, în vocea lui Jordan se simțea acum şi sfidare. Ei l-au omorât pe Rector. Ei şi Sfârtecatul lor. Ei şi idiotul lor de Preşedinte Harvard. Am vrut să-i fac să plătească. Vreau ca *el* să plătească.

— De ce-a durat aşa mult până ai pornit? întrebă Denise. Am aşteptat de ni s-au lungit urechile!

— Erau zeci în jurul microbuzului, spuse Jordan. Poate chiar sute. Chestia care-i în neregulă cu ei... sau poate că-i în regulă... poate că nu-i decât efectul unei schimbări... se răspândeşte acum foarte rapid. Merg în toate direcțiile, de parcă ar fi complet rătăciți. A trebuit să schimb întruna drumul. În cele în urmă, am sfârşit prin a mă apropia de microbuz, venind dinspre mijlocul zonei deschise. Dup-aia... Izbucni în râs şi-şi pierdu răsuflarea. *Nu pornea!* Vă vine să credeți? Am întors cheia o dată, am mai întors-o o dată şi nimic, doar *clic* de fiecare dată. Eram gata să-nnebunesc, dar m-am stăpânit. Ştiam că Rectorul ar fi fost dezamăgit dacă-mi pierdeam cumpătul.

— Ah, Jordy..., icni Tom.

— Ştiți ce era? Trebuia să-mi închei idioata de centură de siguranță! La scaunele pentru pasageri nu-i nevoie de-aşa ceva, însă microbuzul nu porneşte decât dacă şoferul şi-o închide-o pe-a lui. Oricum, îmi pare rău c-a durat atât, dar iată-mă!

— Putem presupune că portbagajul nu era gol? întrebă Dan.

— Poți presupune exact asta. E plin cu nişte chestii care seamănă cu nişte cărămizi roşii. Sunt maldăre-ntregi. Jordan începuse să-şi recapete suflul. Sunt sub o pătură şi peste ele i-un telefon mobil. Ray 1-a conectat la două cărămizi din alea c-o bandă elastică... seamănă c-o coardă de bungee-jumping. Telefonul este deschis şi-i modelul ăla cu un port, ca pentru un fax sau aşa ceva, ca să poți face schimb de date cu un calculator. Firul de alimentare coboară în cărămizi. N-am văzut detonatorul, dar pun prinsoare că-i în mijloc. Trase

iarăşi aer adânc în piept. Iar telefonul are semnal. Avea trei bare pe ecran.

Clay încuviinţă tăcut. Kashwakamak era o zonă moartă pentru telefonia mobilă, odată ce treceai de drumul secundar care ducea la Expo Districte Nordice. Telefonarii extrăseseră informaţia aceea din capetele unor normali şi o folosiseră. Graffiti Kashwak = Nu-Tel se răspândise ca vărsatul de vânt. Dar vreun telefonar încercase realmente să sune de pe terenul Expo? Bineînţeles că nu. De ce ar fi făcut-o? Când eşti telepat, telefoanele devin perimate. Iar când eşti membru al cârdului - o parte din întreg - devin de două ori mai perimate, dacă aşa ceva era posibil.

Totuşi telefoanele mobile *funcţionau* în această zonă mică... şi de ce? Pentru că aici lucrau constructorii structurilor ce făceau parte din Expo şi din carnavalul său - muncitorii companiei Amuzamente Noua Anglie. Iar în secolul al XXI-lea, constructorii - ca şi cei care ridicau scene pentru concertele de rock, echipele de filmare în diverse locuri şi trupele de teatru aflate în turneu - depindeau de telefoanele mobile, mai ales în locurile izolate unde liniile terestre erau rare. Nu existau turnuri-relee care să retransmită semnalele telefoanelor mobile mai departe? Nici o problemă, ei piratau software-ul necesar şi instalau propriul lor releu. Dacă era ilegal? Sigur că era, însă, judecând după cele trei bare anunţate de Jordan, funcţionase şi, întrucât era alimentat de baterie, *continua* să funcţioneze. Ei îl instalaseră în punctul cel mai înalt din Expo.

Îl instalaseră pe extremitatea Turnului de Paraşutism.

12

Dan traversă iar sala, sui pe automatul de snackuri şi privi afară.

— Sunt pe trei rânduri în jurul microbuzului, anunţă el. Pe patru rânduri în faţa farurilor. E ca şi cum ar crede că-năuntru se ascunde vreo vedetă pop. Probabil că i-au strivit pe cei pe care s-au suit. Se răsuci spre Clay şi indică din cap telefonul Motorola murdar pe care îl ţinea în mână. Dacă ai de

gând să-l încerci, îți sugerez s-o faci acum, înainte ca vreunul dintre ei să decidă să intre şi să încerce să plece dracului de-acolo.

— Ar fi trebuit să opresc motorul, spuse Jordan, dar m-am gândit că atunci se vor stinge şi farurile. Şi voiam să fie aprinse, ca să văd pe unde calc.

— E-n regulă, Jordan, zise Clay. N-ai greşit cu nimic. Acum o să...

Însă nu mai găsi nimic în buzunarul din care scosese telefonul mobil. Bucata de hârtie cu numărul de telefon dispăruse.

13

Clay şi Tom o căutau pe podea - o căutau *cu disperare* pe podea - şi Dan raporta cu jale de pe automatul de snackuri că primul telefonar tocmai reuşise să se împleticească în microbuz, când Denise urlă:

— Termină! TACI!

Toți se opriră şi o priviră. Clay îşi simți inima zbătându-i-se sus, aproape în gât. Nu-i venea să-şi creadă propria neglijență. *Ray a murit pentru asta, căcat cu ochi ce eşti!* continua să zbiere o parte din el spre restul său. *A murit pentru asta şi tu ai pierdut-o !*

Denise închise ochii şi-şi aşeză palmele împreunate peste capul plecat. Apoi, foarte rapid, psalmodie:

— Toni, Toni, vino iute - ceva este rătăcit şi nu mai e de găsit.

— Ce căcat mai e şi *ăsta?* întrebă Dan.

— Părea uluit.

— O rugăciune către Sfântul Anton, răspunse ea calm. Am învățat-o în şcoala parohială. Dă rezultat de fiecare dată.

— Mă laşi? aproape că gemu Tom.

Femeia îl ignoră şi-şi focaliză toată atenția asupra lui Clay.

— Nu este pe podea, aşa-i?

— Nu cred, nu.

— Alți doi au intrat în microbuz, anunță Dan. Şi s-au aprins avariile. Aşadar unul dintre ei trebuie să se fi aşezat la...

— Dan, vrei, te rog, să taci? spuse Denise. Continua să-1 privească pe Clay. Continua să fie calmă. Iar dacă ai pierdut-o în autobuz sau undeva afară, este pierdută pe vecie, aşa-i?

— Da, încuviință el resemnat.

— Deci ştim că nu-i în nici unul dintre locurile acelea.

— De ce ştim asta?

— Fiindcă Dumnezeu n-ar îngădui.

— Cred... c-o să-mi explodeze capul, vorbi Tom cu glas straniu de calm.

Ea îl ignoră iarăşi.

— Deci în ce buzunar n-ai căutat?

— Am căutat în toate..., începu Clay, apoi se opri.

Fără să-şi ia ochii de la Denise, scotoci în buzunărelul mic pentru ceas, cusut în interiorul buzunarului frontal mare din dreapta al blugilor. Iar bucățica de hârtie era acolo. El nu-şi amintea s-o fi pus acolo, dar acolo era. O scoase. Cu literele atent caligrafiate ale bărbatului mort, pe ea scria numărul 207-919-9811.

— Mulțumeşte-i Sfântului Anton din partea mea, zise el.

— Dacă asta o să meargă, spuse Denise, o să-1 rog pe Sfântul Anton să-i mulțumească Domnului.

— Deni? vorbi Tom.

Femeia se răsuci către el.

— Mulțumeşte-i şi din partea mea, zise Tom.

14

Toți patru se aşezară lângă uşile duble prin care intraseră, bizuindu-se pe miezul de oțel al acestora să-i protejeze. Jordan se ghemuise în spatele clădirii, sub fereastra sparta prin care ieşise.

— Ce ne facem dacă explozia nu găureşte peretele ăsta al clădirii? întrebă Tom.

— O sa ne gândim la ceva, răspunse Clay.

— Şi dacă bomba lui Ray nu explodează? întrebă Dan

— Încercăm altă schemă, zise Denise. Haide, Clay! Nu mai aştepta melodia de-nceput.

El deschise telefonul mobil, se uita la ecranul întunecat şi-şi dădu seama că ar fi trebuit să-i fi verificat barele înainte să-1 fi trimis pe Jordan. Nu se gândise la asta. Nici unul dintre ei nu se gândise la asta. Stupid... Aproape tot atât de stupid pe cât fusese să uite că pusese bucata de hârtie cu numărul de telefon în buzunărelul pentru ceas. Apăsă butonul de activare. Telefonul piui. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi trei bare apărură, luminoase şi clare. Tastă numărul, după care rămase cu degetul mare pe butonul APELARE.

— Jordan, eşti gata acolo-n spate?

— Da!

— Şi voi? întrebă Clay.

— Fă-o până nu mă-mbolnăveşti de inimă, zise Tom,

O imagine apăru în mintea lui Clay, ca un coşmar în limpezimea ei: Johnny-Gee zăcând direct sub microbuzul încărcat cu explozivi. Întins pe spate, cu ochii deschişi şi mâinile încleştate pe pieptul tricoului Red Sox, ascultând muzica în vreme ce mintea lui se autoreconstruia într-un mod straniu şi nou.

Alungă imaginea aceea.

— Toni, Toni, vino iute, zise el fără nici un motiv anume şi după aceea apăsă butonul ce apela telefonul mobil din portbagajul microbuzului.

Avu timp să numere *Mississippi UNU* şi *Mississippi DOI,* înainte ca întreaga lume din exteriorul Pavilionului Kashwakamak să pară că explodează, cu vuietul înghiţind *Adagio* de Tomaso Albinoni într-o rafală flămândă. Toate ferestruicile înşiruite pe partea dinspre cârd a clădirii făcură implozie. O lumină stacojie intensă străluci prin găurile rămase în locul lor, după care întregul capăt sudic al clădirii se dizolvă într-o grindină de scânduri, cioburi şi fân învolburat. Uşile de care se rezemau ei părură că se curbează spre înapoi. Denise îşi cuprinse pântecele cu braţe protectoare. De afară începu un urlet teribil de rănire, care pentru o clipă

pătrunse prin țeasta lui Clay ca lama unei drujbe. Apoi dispăru. Urletul din urechile sale continuă. Era urletul unor oameni care ardeau în infern.

Ceva căzu pe acoperiş. Fusese îndeajuns de greu ca să facă toată clădirea să vibreze. Clay o ridică pe Denise în picioare şi femeia îl privi sălbatic, ca şi cum n-ar mai fi fost sigură cine era el.

— Haide! Clay urla, însă abia îşi putea auzi propria voce, care părea să răzbată prin straturi de vată. *Haide, sa ieşim!*

Tom se sculase. Dan se ridică pe jumătate, căzu înapoi, încercă din nou şi a doua oară izbuti. Se prinse de mâna lui Tom, iar Tom se prinse de mâna Denisei. În felul acela, legați toți trei în rând, se clătinară către gaura ce se căsca în capătul Pavilionului, unde îl găsiră pe Jordan lângă un maldăr de fân care ardea, holbându-se la efectul unui singur apel telefonic.

15

Talpa gigantului care păruse că strivise acoperişul Pavilionului Kashwakamak fusese o bucată mare din microbuzul şcolar. Țiglele ardeau. Drept în fața lor, dincolo de mormanul de fân aprins, se aflau două scaune răsturnate ce luaseră foc de asemenea. Cadrele lor din oțel fuseseră făcute spaghete. Haine pluteau din cer precum fulgi mari: cămăşi, şepci, pantaloni, şorturi, un suspensor, un sutien în flăcări. Clay văzu că izolația de fân adunată împrejurul bazei clădirii avea să se transforme în scurtă vreme într-un şanț de apărare plin cu flăcări; ieşiseră la timp.

Petice de foc presărau tăpşanul unde se ținuseră concerte, dansuri în aer liber şi o sumedenie de concursuri, însă fragmentele.din microbuzul explodat ajunseseră şi mai departe, Clay zări vâlvătăi sus în copaci care se găseau probabil la minimum trei sute de metri depărtare. Exact la sud față de poziția lor, „Casa Fantomelor" începuse să ardă şi el desluşi ceva - bănui că ar fi fost un tors uman - arzând pe

grinzile cu zăbrele, cam la jumătatea înălțimii Turnului de Paraşutism.

Cârdul în sine devenise o tocătură de telefonari morți şi muribunzi. Telepatia le fusese sfărâmată (deşi curenți slabi din forța aceea psihică stranie îl atingeau ocazional pe Clay, zbârlindu-i părul şi furnicându-i pielea), dar supraviețuitorii mai puteau sa urle şi ei umpleau noaptea cu țipetele lor. Clay ar fi detonat dinamita, chiar daca ar fi fost în stare să-şi imagineze cât de groaznic va fi - după primele secunde, el nu făcu nici un efort de a se amăgi în această privință - dar asta depăşea orice imaginație.

Lumina incendiilor era suficientă pentru a le arăta mai mult decât ar fi dorit să vadă. Mutilările şi decapitările erau îndeajuns de oribile - băltoace de sânge şi membre împrăştiate peste tot - însă hainele şi încălțămintea goale, risipite la tot pasul, erau cumva mai teribile, de parcă explozia fusese atât de violentă, încât vaporizase realmente o parte din cârd. Un bărbat veni spre ei cu mâinile ridicate la gât, în efortul de a stăvili sângele care i se revărsa peste şi printre degete - avea culoarea portocalie în lumina tot mai puternică dinspre acoperişul incendiat al Pavilionului - în timp ce intestinele i se legănau înainte şi înapoi între picioare. Alți colaci umezi îi lunecară din abdomen când trecu pe lângă ei, cu ochi căscați şi orbi.

Jordan spunea ceva. Clay nu-1 putea auzi din cauza zbieretelor, gemetelor şi pârâitului crescător al focului dinapoia sa, aşa că se aplecă mai aproape.

— A trebuit s-o facem, era tot ce puteam face, zise Jordan.

Se uita la o femeie decapitată, la un bărbat fără picioare, la ceva atât de despicat, încât devenise o canoe de carne plină cu sânge. Mai departe, alte două scaune din microbuz zăceau peste o pereche de femei care ardeau, moarte una în brațele celeilalte.

— A trebuit s-o facem, era tot ce puteam face. A trebuit s-o facem, era tot ce puteam face.

— Aşa-i scumpule, lipeşte-ți fața de mine şi o să mergem, aşa, împreună, rosti Clay şi Jordan îşi îngropa imediat chipul

în cămaşa lui.

Era destul de inconfortabil să înainteze în felul acela, dar o putea face.

Ocoliră marginea locului unde campase cârdul, înaintând către ceea ce ar fi trebuit să fie spatele zonei deschise şi clădirea cu jocuri video, dacă n-ar fi intervenit Semnalul. Pavilionul Kashwakamak ardea şi mai puternic, proiectând mai multă lumină pe tăpşan. Forme întunecate.- multe goale sau cvasigoale, cu hainele smulse realmente de pe ele - se împleticeau şi şchiopătau. Clay nu avea idee câte erau. Puținele care trecură aproape de grupul lor mic nu dovediră nici un interes față de ei; continuau fie spre zona deschisă, fie se afundau în pădurea aflată la vest de Expo, acolo unde Clay era convins că vor muri din cauza vremii friguroase, dacă nu puteau restabili un fel de conştiință de cârd. El unul nu credea că aveau s-o facă. Pe de o parte din cauza virusului, dar în principal grație deciziei lui Jordan de a duce autobuzul drept în mijlocul lor, obținând astfel o zonă letală maximă, aşa cum făcuseră cu cisternele de propan.

Dac-ar fi ştiut ei vreodată că uciderea unui bătrân poate duce la aşa ceva..., gândi Clay, apoi îşi spuse: *însă cum ar fi putut şti?*

Ajunseră în zona de pământ bătătorit în care muncitorii constructori îşi parcaseră camioanele şi rulotele de locuit. Aici solul era acoperit practic cu cabluri electrice şerpuitoare, iar spațiile dintre rulote erau ticsite cu accesoriile familiilor ce duceau vieți nomade: grătare cu mangal şi cu gaz, scaune pliante, un hamac, o morişcă pentru agățarea rufelor la uscat care probabil că atârnau acolo de două săptămâni.

— Ia să găsim ceva care să aibă cheia în contact şi s-o ştergem dracu' de aici, spuse Dan. Ei au curățat drumul secundar şi dacă suntem grijulii, pun prinsoare că putem merge pe 160 cât de departe dorim către nord. Arătă cu brațul: Pe-acolo i-aproape *complet* nu-tel.

Clay zărise o dubă pe spatele căreia scria LEM: INSTALAȚII ŞI ZUGRĂVELI. Încercă uşile şi erau deschise. Interiorul era plin cu lăzi de carton în care cândva fusese lapte, iar acum

conțineau piese pentru instalații, dar în una găsi ceea ce căuta: sprayuri de vopsea. Luă patru tuburi, după ce verifică dacă erau pline.

— Pentru ce sunt? se interesă Tom.

— O să-ți spun mai târziu, răspunse Clay.

— Haideți să plecăm de aici, *vă rog,* spuse Denise. Nu mai pot suporta. Pantalonii îmi sunt îmbibați de sânge.

Începu să plângă.

Ieşiră pe tăpşanul central între „Ceştile Nebune" şi un trenuleț pentru copii nici pe jumătate terminat, pe care scria „Charlie Choo-Choo". ’

— Ia uitați-vă acolo, rosti Tom şi ridică brațul.

— Doamne... *Dumnezeule,* şopti Dan.

Peste acoperişul casei de bilete a trenulețului atârnau resturile unei bluze de trening roşii carbonizate şi fumegând, dintre cele cu glugă. O pată mare de sânge îi acoperea pieptul în jurul unei găuri care fusese făcută probabil de un fragment din microbuzul şcolar zburător. Înainte ca sângele să se prelingă mai jos, acoperind restul, Clay putu citi trei litere, ultimul hohot de râs al Sfârtecatului: HAR.

16

— E goală şi, judecând după mărimea găurii, a suferit operație pe cord deschis fără anestezie, zise Denise, aşa că după ce vă plictisiți să vă mai uitați...

— În capătul sudic al tăpşanului central mai este o parcare, mai mică, spuse Tom. Am văzut nişte maşini drăguțe acolo. Din cele pentru şefi. Am putea avea noroc.

Avură noroc, însă nu cu o maşină drăguță. O furgonetă micuță care anunța, TYCO: EXPERȚI ÎN PURIFICAREA APEI, era parcată în spatele mai multor maşini drăguțe, practic blocându-le. Tipul de la Tyco îşi lăsase grijuliu cheia în contact, probabil tocmai din motivul acesta, şi Clay îi îndepărtă de incendii, de carnagiu şi de țipete, avansând încet şi precaut pe drumul secundar, până la joncțiunea marcată de panoul publicitar ce prezenta genul de familie fericită care

nu mai exista (dacă existase vreodată). Acolo bărbatul opri şi trase frâna de mâna.

— Unul dintre voi trebuie să treacă acum la volan, rosti el.

— De ce? întrebă Jordan, dar din glasul băiatului Clay ştiu că el cunoştea deja răspunsul.

— Fiindcă aici cobor eu.

— Nu!

— Ba da. Mă duc să-mi caut fiul.

— În mod aproape sigur, spuse Tom, a murit acolo. Nu vreau să fiu tracasant, ci doar realist.

— Ştiu asta, Tom. Mai ştiu de asemenea că există şansa ca el să nu fi murit, şi o ştii şi tu. Jordan a spus că mergeau în toate părțile, ca şi cum ar fi fost complet rătăciți.

— Clay... scumpule..., zise Denise, chiar dacă-i viu, este posibil să fi intrat prin păduri cu jumătate de cap făcut varză. Detest s-o spun, însă ştii că-i adevărat.

Clay încuviință.

— Mai ştiu şi că este posibil ca el să fi plecat mai devreme, când noi eram încuiați în Pavilion, şi să fi pornit pe şoseaua spre Gurleyville. Vreo doi au ajuns până acolo; i-am văzut. Pe drum, am mai văzut şi alții. Ca şi voi de altfel.

— Nu poți argumenta cu mintea unui artist, aşa-i? întrebă Tom cu tristețe.

— Nu, răspunse Clay, dar te întreb pe tine şi pe Jordan dacă puteți coborî cu mine pentru un minut?

Tom suspină.

- De ce nu?

17

Câțiva telefonari cu aspect buimac şi pierdut trecură pe lângă ei, când stăteau lângă mica furgonetă pentru purificarea apei. Clay, Tom şi Jordan nu-i băgară în seamă, iar telefonarii le plătiră cu aceeaşi monedă. Spre nord-vest, orizontul era roşu-portocaliu strălucitor, fiindcă Pavilionul Kasrrwakamak îşi împărțise focul cu pădurea din spatele lui.

— Fără despărțiri dramatice de data asta, spuse Clay prefăcându-se că nu zărea lacrimile din ochii lui Jordan. Mă aştept să vă revăd. Ia, Tom! Ține!

Îi întinse telefonul mobil cu care declanşase explozia. Tom îl luă.

— De aici, mergeți către nord. Verificați mereu numărul de bare de pe telefon. Dacă întâlniți recife de şosea, abandonați vehiculul în care vă aflați, mergeți pe jos până ce drumul redevine liber, apoi luați altă maşină sau camion şi continuați. Probabil că veți vedea bare pe telefon în jurul zonei Rangeley - vara se naviga acolo,toamna se vâna şi iarna se schia - dar după aceea ar trebui să ajungeți într-o regiune curată şi zilele să vă fie sigure.

— Pun prinsoare că-s sigure şi-acum, zise Jordan ştergându-şi ochii.

— S-ar putea să ai dreptate, aprobă Clay. În tot cazul, folosiți-vă judecata. Când ajungeți la vreo sută cincizeci de kilometri nord de Rangeley, căutați o cabană sau o casă, sau orice, umpleți-o cu alimente şi pregăti ți-vă de iarnă. Ştiți ce le va face iarna creaturilor ăstora, nu?

— Dacă mintea cârdului nu mai există şi ei nu migrează, vor muri aproape toți, răspunse Tom. Cel puțin, cei aflați la nord de linia Mason-Dixon.

— Aşa cred şi eu. Am pus sprayurile alea cu vopsea în consola centrală. La fiecare treizeci de kilometri, scrieți T-J-D pe şosea. Ați înțeles?

— T-J-D, repetă Jordan. De la Tom, Jordan, Dan şi Denise.

— Exact. Aveți grijă să scrieți suficient de mare şi cu o săgeată, dacă schimbați şoseaua. Dacă mergeți pe un drum neasfaltat, dați cu vopsea pe copaci, întotdeauna pe partea dreaptă a drumului. Acolo o să mă uit eu. Ați reținut şi asta?

— Întotdeauna pe partea dreaptă, spuse Tom. Vino cu noi, Clay. Te rog.

— Nu. Nu faceți să-mi fie mai greu decât este deja. De fiecare dată când trebuie să abandonați un vehicul, lăsați-1 în mijlocul şoselei şi scrieți pe el T-J-D. Clar?

— Clar, zise Jordan. Ar fi bine să ne găseşti.

— O să vă găsesc. Pentru o vreme, va fi o lume periculoasă, dar nu la fel de periculoasă pe cât a fost. Jordan, trebuie să te întreb ceva.

— Da.

— Dacă-1 găsesc pe Johnny şi lucrul cel mai rău care i s-a întâmplat a fost trecerea prin punctul lor de convertire, ce ar trebui să fac?

Jordan rămase cu gura căscată.

— De unde să ştiu *eu?* Iisuse, Clay! Vreau să zic... *Iisuse!*

— Tu ai ştiut că ei reinițializau, spuse Clay.

— Am emis o ipoteză!

Clay ştia că fusese mai mult decât atât. Mai *bine* decât atât. Ştia de asemenea că Jordan era epuizat şi îngrozit. Se lăsă într-un

genunchi în fața băiatului şi-1 luă de mână.

— Nu te teme. Pentru el nu poate să fie mai rău decât este deja. Dumnezeu ştie că nu poate fi.

— Clay, eu... Jordan se uită spre Tom. Oamenii nu sunt precum calculatoarele, Tom! Spune-i!

- Dar calculatoarele sunt precum oamenii, nu? făcu Tom. Fiindcă noi construim ceea ce ştim să construim. Tu ai ştiut de reinițializare şi ai ştiut de vierme. De aceea, spune-i ce crezi tu. Oricum probabil n-o să-şi găsească puştiul Dacă-1 găseşte... Tom strânse din umeri. Aşa cum a zis chiar el... Cu cât poate să fie mai rău?

Jordan căzu pe gânduri, muşcându-şi buza. Arăta teribil de obosit şi cămaşa îi era pătată de sânge.

— Mai stați mult? strigă Dan.

— Mai lasă-ne un minut, răspunse Tom, după care adăugă pe un ton mai blând: Jordan?

Băiatul tăcu încă o clipă. După aceea se uită la Clay şi vorbi:

- O să mai ai nevoie de un telefon mobil. Şi va trebui să-1 duci într-un loc unde să ai acoperire...

SALVARE ÎN SISTEM

1

Clay stătu în mijlocul lui Route 160, în ceea ce ar fi fost umbra panoului publicitar într-o zi însorită şi privi luminile de poziție până ce dispărură din vedere. Nu-şi putea alunga ideea că n-avea să-i mai revadă niciodată pe Tom şi Jordan *(trandafirii se vestejesc,* şopti mintea lui), dar refuză s-o lase să crească până la nivelul unei premoniții. La urma urmelor se reuniseră de două ori şi nu se zicea că „niciodată două fără trei"?

Un telefonar îl izbi, trecând pe şosea. Era un bărbat căruia sângele i se închegase pe o parte a feței - primul rănit refugiat de la Expo Districte Nordice pe care-1 văzuse. Avea să vadă mai mulți, dacă nu se menținea înaintea lor, aşa că porni pe Route 160, îndreptându-se iarăşi spre sud. Nu avea nici un motiv real pentru a crede că fiul lui plecase într-acolo, însă spera că un vestigiu al minții lui Johnny - vechea lui minte - îi spunea că în direcția aceea era casa. Şi cel puțin era o direcție pe care Clay o cunoştea.

La un kilometru sud de drumul secundar, întâlni alt telefonar, de data aceasta o femeie, care traversa rapid autostrada dintr-o parte în cealaltă şi înapoi, ca un căpitan pe puntea corăbiei sale. Ea întoarse capul şi-1 privi pe Clay cu atâta atenție, încât el ridică brațele, gata să se lupte cu ea dacă îl ataca.

Nu-l atacă.

— Cine că-Ta? întrebă ea şi în mintea lui, destul de limpede, Clay auzi: *Cine-a căzut? Tată, cine-a căzut?*

— Nu ştiu, răspunse trecând pe lângă ea. N-am văzut.

— Unde cum? întrebă femeia, plimbându-se mai energic ca oricând, iar el auzi în minte: *Unde sunt acum?*

De data aceasta nu mai încercă să-i răspundă, dar se gândi la Pixie Neagră întrebând *Cine eşti tu? Cine sunt eu?*

Clay iuți pasul, dar nu îndeajuns de mult. Femeia care traversa autostrada strigă după el, înghețându-1:

— Cine Pi' Ne'? ’

Şi în mintea lui, el auzi întrebarea care răsună cu limpezime înfiorătoare: *Cine-i Pixie Neagră?*

2

Nu găsi nici o armă în prima casă în care pătrunse, dar descoperi o lanternă cu tub lung şi aținti raza ei pe toți telefonarii răzleți pe care-i întâlni, punând mereu aceeaşi întrebare şi încercând simultan s-o expedieze şi cu mintea, ca un proiector de diapozitive pe ecran: *Ai văzut un băiat?* Nu căpătă nici un răspuns şi auzi în minte doar fragmente de gânduri ce se destrămau.

Pe aleea celei de-a doua case se afla un Dodge Ram frumos, dar Clay nu cutează să-1 ia. Dacă Johnny se găsea pe şosea, el ar fi umblat pe jos. Dacă Clay ar fi şofat, s-ar fi putut să nu-şi vadă fiul, chiar dacă ar fi mers încet. În cămară, găsi o conservă de şuncă Daisy, pe care o deschise cu cheia ataşată şi mânca în timp ce mergea. Tocmai se pregătea să arunce cutia în buruieni, după ce se săturase, când văzu un telefonar vârstnic stând lângă o cutie poştală şi privindu-1 cu ochi trişti şi flămânzi. Clay întinse şunca şi bătrânul o luă. După aceea, vorbind lent şi distinct, străduindu-se să şi-1 imagineze pe Johnny în minte, Clay spuse:

— Ai văzut un băiat?

Bătrânul mestecă şuncă. Înghiți. Păru să reflecteze. Rosti:

— Nu-i putere.

— Putere, rosti Clay. Aşa-i. Mulțumesc.

Porni mai departe.

În a treia casă, la vreun kilometru şi jumătate mai spre sud, găsi o puşcă Winchester 0,30-30 în subsol, alături de trei cutii de cartuşe. Pe masa din bucătărie dădu peste un telefon mobil în încărcătorul lui. Încărcătorul era mort - bineînțeles - dar când apăsă butonul telefonului, acesta piui şi se activă imediat. Căpătă doar o bară, însă asta nu-1 surprinse. Punctul de convertire al telefonarilor fusese la marginea grilei de acoperire.

Se îndreptă către uşă cu puşca încărcată într-o mână, cu lanterna în mâna cealaltă şi cu telefonul mobil prins la centură, când epuizarea îl copleşi pur şi simplu. Se clătină într-o parte, ca şi cum ar fi fost lovit de un baros. Dorea să continue, dar puțina rațiune pe care mintea lui obosită o mai putea mobiliza îi spunea că acum trebuia să doarmă şi poate că somnul era cu adevărat o opțiune logică. Dacă Johnny era pe undeva pe-aici, existau şanse însemnate ca şi *el* să doarmă.

— Treci pe schimbul de zi, Clayton, murmură el. În toiul nopții n-o să găseşti naibii nimic c-o lanternă.

Era o casă mică - căsuța unui cuplu în vârstă, aprecie el după fotografiile din living, unicul dormitor şi balustrada ce înconjura toaleta din singura cameră de baie. Patul fusese făcut cu atenție. Se întinse pe el fără să dea cuvertura la o parte, ci doar scoțându-şi pantofii. Şi odată ce fu întins, sfârşeala păru să coboare peste el ca o povară. Nu se putea imagina sculându-se, absolut pentru nimic în lume. În odaie simțea o aromă, probabil punguța cu ierburi parfumate a vreunei bătrâne, îşi spuse. O aromă de bunicuță. I se părea aproape la fel de vlăguită ca şi trupul său. Zăcând acolo în liniştea aceea totală, carnajul de la Expo părea distant şi ireal, ca ideea pentru o bandă desenată pe care n-avea s-o realizeze niciodată. Prea macabră. *Rămâi cu* Pribeagul Negru, ar fi putut spune Sharon - vechea şi dulcea lui Sharon. *Rămâi cu cowboy-ii tăi de Apocalipsă.*

Mintea lui păru ca se înalță şi că pluteşte deasupra trupului. Reveni- - leneş, fără zor - la ei trei stând lângă furgoneta Tyco Purificarea Apei, în clipa dinainte ca Tom şi Jordan să se îmbarce pentru plecare. Jordan repetase tot ce spusese şi la Gaiten, despre felul în care creierele oamenilor nu erau de fapt decât hard discuri mari şi vechi, pe care Semnalul le şterse complet. Jordan spusese că Semnalul acționase asupra creierelor umane ca un EMP.

N-a mai rămas decât nucleul, spusese Jordan. *Iar nucleul era omorul însă deoarece creierele sunt hard discuri organice, ele au început să se reconstruiască. Să reinițializeze. Atât doar că în codul semnalului exista o perturbare. Nu am nici o*

dovadă, dar sunt convins că telepatia, levitația, comportamentul de cârd... toate au provenit din perturbare. Perturbarea a existat acolo din capul locului, aşa că a devenit parte din reinițializare. Ai înțeles până aici?

Clay încuviințase din cap. La fel făcuse şi Tom. Băiatul îi privise, iar fața lui mânjită de sânge era ostenită şi onestă.

Dar între timp Semnalul a continuat să fie emis, nu-i aşa? Fiindcă undeva există un calculator care funcționează alimentat la baterie şi care rulează întruna programul. Programul este afectat, aşa că perturbarea din el continuă să sufere mutații în cele din urmă este posibil ca emisia să înceteze ori ca programul să se deterioreze în asemenea măsură, încât să se oprească în mod automat. Între timp însă... ai putea fi capabil să-l foloseşti. Am zis ai putea, *ai înțeles? Totul depinde de întrebarea dacă creierele noastre procedează sau nu aidoma calculatoarelor serios protejate, atunci când sunt lovite de un EMP.*

Tom întrebase cum procedau calculatoarele, iar Jordan îi surâsese şters.

Ele salvează în sistem. Toate datele. Dacă la fel se întâmplă şi cu oamenii, şi dacă poți şterge programul telefonar, este posibil ca, în cele din urmă, să reinițializeze vechea programare.

— Se referea la programarea umană, murmură Clay în dormitorul întunecat, inspirând aroma dulce şi slabă a punguței cu ierburi. *Sistemul de operare original, salvat într-o adâncitură a creierului. Într-o singură bucată.* Aproape adormea. Dacă ar fi trebuit să viseze, el spera să nu fie măcelul de la Expo. Ultimul său gând înainte de somn a fost că, probabil, odată cu trecerea timpului, telefonarii s-ar fi schimbat. *Da, ei s-au născut în violență şi de groază, dar naşterea este de obicei dificilă, de multe ori violentă, şi câteodată oribilă. Când au început să se adune în turme şi să fuzioneze gânduri individuale într-o minte colectivă, violența a scăzut. Din câte ştia, nu erau ei cei care au declarat război normalilor, ci a fost un act de convertire forțată; represaliile ce au urmat, ce au dus la exterminarea turmele lor, fuseseră*

înfiorătoare, dar perfect de înțeles. În cazul în care nimeni nu i-ar fi deranjat, poate s-ar fi dovedit a fi administratori mai buni ai planetei, a aşa zişilor normali. Cu siguranță ei nu ar fi concurat pentru a cumpăra maşini mai mari, însetate de combustibil, din moment ce ei au puteau să leviteze (şi că, în calitate de consumatori erau ghidați de pofte foarte primitive). La naiba, chiar şi gustul lor în muzică a fost îmbunătățit spre final. Dar ce alegere am avut noi? se întrebă el. *Instinctul de supraviețuire este cum ar fi dragostea. E la fel de orb.* A adormit şi nu a visat masacrul de Expo. A visat că era în cortul de Bingo în timp ce crupierul striga B12 - este vitamina soarelui – apoi se simți tras încet de pantaloni. Se uită sub masă. Acolo era Johnny, care se uita la el zâmbind. Şi undeva, departe, suna un telefon.

3

Nu toată furia dispăruse din telefonarii refugiați şi nici aptitudinile nestrunite nu dispăruseră complet. În jurul amiezii din a doua zi, o zi rece şi umedă, cu gust incipient de noiembrie în aer, Clay se opri să-i privească pe doi luptându-se furios pe acostamentul şoselei. Schimbară pumni, se zgâriară şi în cele din urmă trecură la lupta corp la corp, izbindu-se reciproc cu capul şi muşcându-şi obrajii şi gâturile. În timp ce se luptau, începură să se ridice lent de pe sol. Clay se uită, cu gura realmente căscată, cum ajunseră la aproape trei metri înălțime, continuând să se bată, cu picioarele depărtate şi încordate, de parcă s-ar fi rezemat pe o podea invizibilă. După aceea unul dintre ei îşi încleşta dinții în nasul adversarului său, care purta un tricou zdrențuit şi pătat de sânge pe pieptul căruia scria HEAVY FUEL. Muşcătorul-de-nas îl îmbrânci pe HEAVY FUEL îndărăt. HEAVY FUEL se clătină, apoi căzu aidoma unei pietre într-un puț. Sângele se ridică în sus ca un jet din nasul său sfârtecat, când se prăbuşi. Muşcătorul-de-nas se uită în jos, păru să-şi dea seama abia atunci că se găsea la înălțimea etajului întâi deasupra şoselei şi căzu de asemenea. *Ca Dumbo după ce şi-a*

pierdut pana fermecata, gândi Clay. Muşcătorul-de-nas îşi luxă genunchiul şi rămase în ţărână, cu buzele trase îndărăt, dezvelindu-i dinţii însângeraţi, mârâind la Clay când trecu pe lângă el.

Totuşi cei doi fuseseră o excepţie. Cei mai mulţi telefonari întâlniţi de Clay (nu zări nici un normal în ziua aceea şi nici în săptămâna următoare) păreau pierduţi şi derutaţi în absenţa unei minţi de cârd care să-i susţină. Clay se gândi din nou şi din nou la ceva ce Jordan spusese înainte de a sui în furgonetă şi a porni spre pădurile Nordului, unde nu exista acoperire pentru telefonia mobilă: *Dacă viermele continua sa sufere mutaţii, cei mai recenţi convertiţi ai lor nu vor mai fi de fapt nici telefonari,* nici *normali.*

Clay gândi că asta însemna că erau cam la fel ca Pixie Neagră, dar un pas mai departe. *Cine eşti tu? Cine sunt* eu? Putea zări întrebările acelea în ochii lor şi bănuia - ba nu, *ştia* - că ei încercau să le pună când îşi bolboroseau mormăiturile.

Continuă să întrebe: *Aţi văzut un băiat* şi să încerce să emită imaginea lui Johnny, însă acum nu mai avea nici o speranţă într-un răspuns care să aibă *sens.* În majoritatea cazurilor, nu căpăta nici un fel de răspuns. Petrecu noaptea următoare într-un trailer la opt kilometri nord de Gurleyville, iar în dimineaţa următoare, puţin după ora nouă întrezări o siluetă micuţă aşezată pe bordura din faţa lui Gurleyville Cafe, în mijlocul zonei comerciale de numai un cvartal a oraşului.

Nu se poate, gândi el, dar iuţi pasul şi când se mai apropie niţel - destul de mult ca să fie sigur că era vorba despre un copil, nu despre un adult scund - o luă la fugă. Noua lui raniţă îi sălta în sus şi-n jos pe spate. Tălpile sale găsiră locul în care începea scurta bucată de trotuar din Gurleyville şi porniră să răpăie pe asfalt.

Era un băiat.

Un băiat foarte slab, cu păr lung aproape până pe umerii tricoului Red Sox.

— Johnny! strigă Clay. Johnny! Johnny-Gee!

Băiatul se întoarse către sursa strigătului, speriat. Falca îi atârna deschisă, căscată inexpresiv. În ochii lui nu se citea nimic, numai o alarmă vagă. Părea ca şi cum se gândea să fugă, dar înainte de a fi putut măcar să-şi pună picioarele în mişcare, Clay îl ridicase în braţe şi-i acoperea cu sărutări chipul murdar, placid, şi gura întredeschisă.

— Johnny, spuse Clay. Johnny, am venit să te iau. Am venit. Am venit să te iau. Am venit să te iau.

Şi la un moment dat - poate doar pentru că bărbatul care-l ţinea începuse să-l rotească în cerc - copilul îşi trecu braţele în jurul gâtului lui Clay şi se ţinu strâns. De asemenea, spuse ceva. Clay refuză să creadă că era vocalizare goală, la fel de lipsită de sens, ca vântul care sufla prin gâtul unei sticle goale de bere. Era un *cuvânt.* Ar fi putut să fi fost *daii,* ca şi când băiatul încerca să spună *doare.*

Sau ar fi putut să fi fost *taii,* aşa cum, la vârsta de şaisprezece luni, îi spusese prima dată tatălui său.

Clay alese să se agaţe de ultima variantă. Să creadă că băiatul palid, murdar şi subnutrit care se ţinea de gâtul lui îi spusese tati.

4

Fusese foarte puţin de care să se agate, gândi el după o săptămână. Un sunet care putea să fi fost un cuvânt, un cuvânt care putea să fi fost *tati.*

Băiatul dormea acum pe un pat pliant într-o debara dintr-un dormitor, deoarece Johnny se cuibărea acolo şi deoarece Clay obosise să-l tragă afară de sub pat. Spaţiul strâmt, aproape de sicriu al debaralei, părea să-l liniştească. Poate că făcea parte din convertirea prin care trecuseră el şi ceilalţi. Ce mai convertire! Telefonarii de la Kashwak îi transformaseră fiul într-un cretin bântuit de spaime, care nu avea nici măcar un cârd pentru alinare.

Afară, sub cerul sur al serii, ningea şi vântul rece trimitea fulgii în şerpi unduitori pe strada principală din Springvale. Părea cam devreme pentru zăpadă, dar desigur nu era aşa,

mai ales atât de departe în nord. Când ningea înainte de Ziua Recunoştinței, bombăneai întotdeauna, iar când ningea înainte de Halloween, bombăneai de două ori mai tare, pentru ca apoi cineva să-ți reamintească faptul că locuiai în statul Maine, nu pe Insula Capri.

Clay se întrebă unde erau în seara asta Tom, Jordan, Dan şi Denise. Se întrebă cum se va descurca Denise când va trebui să nască. Credea că probabil nu va avea probleme - era o tipă dură şi trecută prin multe. Se întrebă dacă Tom şi Jordan se gândeau la el pe cât de frecvent o făcea el şi dacă îi simțeau lipsa pe cât le-o simțea el - ochii solemni ai lui Jordan, surâsul ironic al lui Tom. Clay nu văzuse nici jumătate din valoarea surâsului acela; lucrurile prin care trecuseră ei nu fuseseră chiar atât de amuzante.

Se întrebă dacă această ultimă săptămână petrecută cu fiul lui ruinat fusese cea mai singuratică din viața sa. Bănuia că răspunsul la întrebarea aceea ar fi fost afirmativ.

Clay coborî ochii spre telefonul mobil din mâna sa. Mai mult decât la orice altceva, se gândea la el. Dacă să mai facă sau nu un apel. Când îl activa, pe afişajul lui apăreau bare, trei bare bune, însă încărcătura n-avea să țină o veşnicie şi el ştia asta. De asemenea, nu se putea baza pe continuarea eternă a Semnalului. Acumulatorii ce-1 expediau către sateliții de comunicații (dacă aşa se întâmplase şi dacă *încă* se mai întâmpla) puteau să se termine. Sau Semnalul putea să sufere mutații şi să se transforme într-o simplă undă purtătoare, un zumzet idiot sau un țiuit metalic pătrunzător de genul pe care-1 auzeai când sunai din greşeală pe un număr de fax.

Zăpadă. Zăpadă pe 21 octombrie. Era oare 21? Pierduse şirul zilelor. Un lucru pe care-1 ştia absolut cert era că telefonarii aveau să moară afară, tot mai mulți în fiecare noapte. Johnny ar fi fost unul dintre ei, dacă Clay nu l-ar fi căutat şi nu l-ar fi găsit.

Întrebarea era: Ce găsise el?

Ce salvase?

Taii.

Tati?

Poate.

În tot cazul, de atunci puştiul nu spusese nimic care să fi adus măcar pe departe cu un cuvânt. Acceptase să meargă împreună cu Clay... dar avea în acelaşi timp tendința de a se îndepărta în propria lui direcție. Când făcea asta, Clay trebuia să-1 înhațe din nou, la fel cum înhați un pici care încearcă să se piardă în parcarea unui supermarket. De fiecare dată când proceda aşa, lui Clay îi era imposibil să nu se gândească la un robot cu cheiță pe care-1 avusese în copilărie şi la felul în care jucăria reuşea cu regularitate să ajungă într-un colț, unde rămânea tropăind inutil din picioare, până îl întorceai iarăşi către centrul camerei.

Johnny opusese o rezistență scurtă şi panicată când Clay găsise o maşină cu cheia în contact, însă după ce-1 instalase pe scaun, îi fixase centura de siguranță şi pornise automobilul, băiatul se liniştise din nou şi păruse aproape hipnotizat. Găsise până şi butonul care cobora geamul şi lăsase vântul să-i sufle în față, închizând ochii şi ridicând uşor capul. Clay privise curentul de aer care flutura spre înapoi părul lung şi murdar al fiului său şi gândise *Doamne, iartă-mă, parcă aş călători alături de un câine.*

Când ajunseră la un recif de şosea pe care nu-1 puteau ocoli şi Clay îl ajută pe Johnny să coboare din maşină, el descoperi că fiul său îşi udase pantalonii. *A pierdut ştiința controlului sfincterelor odată cu vorbirea,* gândi el mohorât. *Iisuse Hristoase!* Se dovedi a fi adevărat, dar consecințele nu fură pe atât de complicate sau dezastruoase pe cât crezuse Clay. Johnny nu mai ştia să-şi controleze sfincterele, dar dacă te opreai şi-1 conduceai pe câmp, el urina, dacă avea nevoie. Sau dacă trebuia să defecheze, o făcea, privind visător în sus spre cer, pe când îşi golea intestinele. Poate că urmărea păsările care zburau acolo. Sau poate că nu.

Nu mai ştia să-şi controleze sfincterele, însă era domesticit. O dată în plus, lui Clay îi fu imposibil să nu se gândească la câinii pe care-i avusese.

Atât doar că nici unul dintre câini nu se trezea şi nu urla timp de cincisprezece minute în miezul fiecărei nopți.

5

În prima noapte, poposiseră într-o casă nu departe de Magazinul Universal Newfield, iar când începuse zbieretul, Clay crezuse că Johnny murea. Şi în ciuda faptului că băiatul îi adormise în brațe, el dispăruse când Clay se deşteptase brusc. Johnny nu mai era în pat, ci sub pat. Clay se târâse dedesubt, într-o caverna sufocantă de vălătuci de praf, cu fundul cutiei arcurilor la numai doi centimetri deasupra capului şi înşfăcase un corp subțire, tare ca o şină de cale ferată. Țipetele băiatului depăşeau posibilitățile unor plămâni aşa mici şi Clay înțelese că le auzea amplificate în capul său. Toate firele lui de păr, până şi cele pubiene, părură că se zbârlesc şi devin perfect rigide.

Johnny urlase cincisprezece minute acolo, sub pat, după care se oprise tot atât de brusc pe cât începuse. Trupul i se înmuiase. Clay fusese nevoit să-şi lipească apăsat capul de corpul lui (cumva, unul dintre brațele băiatului îl cuprinsese după gât în spațiul imposibil de mic), pentru a se convinge ca mai răsufla.

Îl târâse afară, inert ca un sac de cartofi, şi suise corpul prăfuit şi murdar înapoi pe pat. Se întinsese lângă el şi rămăsese treaz o oră, înainte de a adormi el însuşi buştean. Dimineață, patul fusese iarăşi numai al său. Johnny se târâse din nou dedesubt. Aidoma unui câine bătut, căutând adăpostul cel mai mic pe care-l putea găsi. Părea un comportament total opus față de cel anterior al telefonarilor... dar, bineînțeles, Johnny nu era ca ei. Johnny era o creatură nouă, aşa să-i ajute Dumnezeu.

6

Se aflau în căsuța intimă a custodelui de lângă Muzeul Spring-vale Logging. Aveau destulă mâncare, o plită

alimentată cu lemne şi apă proaspătă de la pompa manuală. Exista până şi o toaletă ecologică (deşi Johnny nu voia s-o folosească; Johnny folosea curtea din spate). Toate - facilități menajere din jurul anului 1908.

Fusese o perioadă liniştită, cu excepția crizelor nocturne de zbierete ale lui Johnny. Clay avusese timp să se gândească, iar acum, stând aici, lângă fereastra livingului şi privind zăpada viscolită în vreme ce fiul lui dormea în mica lui vizuină-debara, era momentul să înțeleagă că se terminase timpul pentru gândire. Nimic n-avea să se schimbe, dacă nu întreprindea el însuşi schimbarea.

O să mai ai nevoie de un telefon mobil, spusese Jordan. *Şi va trebui să-l duci într-un loc unde sa ai acoperire.*

Aici exista acoperire. Încă mai exista. I-o dovedeau barele de pe telefonul mobil.

Cu cât poate sa fie mai rău? întrebase Tom. Şi ridicase din umeri. Dar, desigur, el *putea* să ridice din umeri, nu? Johnny nu era copilul lui, Tom avea acum propriul lui copil.

Totul depinde de întrebarea dacă creierele noastre procedează sau nu aidoma calculatoarelor serios protejate, atunci când sunt lovite de un EMP, spusese Jordan. *Ele salvează în sistem.*

Salvare în sistem. O expresie care deținea puterea ei.

Mai întâi însă trebuia să şterg programul telefonar, ca să faci loc unei asemenea reinițializări secundare foarte ipotetice, iar ideea lui Jordan - de a-l lovi pe Johnny cu Semnalul *încă o dată,* ca şi cum ar fi aprins un foc în calea incendiului - părea atât de tulburătoare, atât de neobişnuit de periculoasă, ținând seama de faptul că Clay nu avea cum să ştie în ce fel de program se transformase Semnalul... presupunând (te prosteşte pe tine *şi* pe mine, da, da, da) că mai era încă emis...

— Salvare în sistem, murmură Clay.

Afară lumina dispăruse aproape complet şi zăpada viscolită părea mai fantomatică decât oricând.

Semnalul era diferit acum, în privința asta el era convins. Şi-i aminti pe primii telefonari care nu dormeau noaptea pe care-i întâlnise, cei de la Departamentul Pompierilor Voluntari

Gurleyville. Ei se luptaseră pentru vechea maşină de pompieri, dar făcuseră mai mult decât atât - vorbiseră. Nu simple vocalizări spectrale ce ar fi putut să fie cuvinte, ci *vorbiseră.* Nu fusese mare lucru, nu schimburi de replici scânteietoare la un cocktail, totuşi vorbire clară, fără doar şi poate. *Pleci. Tu. pleci Dracu' zici tu.* Şi veşnic popularul *Inamea.* Cei doi diferiseră de telefonarii originali - telefonarii din Epoca Sfârtecatului - şi Johnny diferea la rândul său de cei doi. De ce? Pentru că viermele continua să ronțăie, pentru că programul Semnalului continua să sufere mutații? Probabil.

Ultimul lucru pe care Jordan îl spusese înainte de a-1 săruta de ramas-bun şi de a porni spre nord fusese: *Dacă setezi o nouă versiune a programului împotriva celui pe care Johnny şi ceilalți l-au căpătat în punctul de convertire, cele două s-ar putea mânca reciproc. Fiindcă asta fac viermii. Ei mănâncă.*

Şi apoi, dacă programarea veche mai exista... dacă fusese salvată în sistem...

Clay constată că mintea lui neliniştită se întoarse către Alice - Alice care-şi pierduse mama, Alice care găsise o cale de a fi curajoasă transferându-şi temerile spre un pantofior de copil. La patru ore depărtare de Gaiten, pe Route 156, Tom întrebase alt grup de normali dacă nu doreau să împartă cu ei zona pentru picnic de pe marginea şoselei. *Ăştia-s ei,* rostise unul dintre bărbați. *Ăştia-s gaşca din Gaiten.* Altul îi spusese lui Tom să se ducă dracului. Iar Alice tresărise. Tresărise şi spusese...

— A spus că cel puțin noi am făcut ceva, rosti Clay privind afară, pe strada tot mai întunecată. Dup-aia i-a-ntrebat: *„Voi ce pizda mă-sii ați făcut?"*

Acesta era aşadar răspunsul lui, căpătat prin amabilitatea unei fete moarte. Starea lui Johnny-Gee nu se îmbunătățea. Opțiunile lui Clay se rezumau la două: să se mulțumească cu ce avea ori să încerce să facă o schimbare, cât mai era încă timp. Dacă mai era încă timp.

Clay folosi o lanternă ca să-şi lumineze drumul prin dormitor. Uşa debaralei era întredeschisă şi putea zări chipul

lui Johnny. În somn, cu obrazul pe o mână şi cu părul răvăşit pe frunte, el semăna destul de mult cu băiatul pe care Clay îl sărutase la despărțire, înainte de a porni spre Boston cu portofoliul cu *Pribeagul Negru,* acum o mie de ani. Ceva mai slab; altfel aproape exact la fel. Doar atunci când se trezea, vedeai diferențele. Gura care atârna moale şi ochii pustii. Umerii gârboviți şi mâinile bălăngănindu-se.

Clay deschise complet uşa debaralei şi îngenunche în fața patului pliant. Johnny se foi un pic, când lumina lanternei îi atinse fața, după care se linişti. Clay nu era un individ credincios şi evenimentele din ultimele câteva săptămâni nu-i sporiseră cu mult credința în Dumnezeu, totuşi *îşi găsise* fiul, asta era adevărat, aşa că rosti o rugăciune către oricine l-ar fi putut asculta. Era scurtă şi la obiect: *Toni, Toni, vino iute - ceva este rătăcit şi nu mai e de găsit.*

Deschise telefonul mobil şi apăsă tasta de activare. Telefonul piui încet. Lumina chihlimbarie a afişajului se aprinse. Trei bare. Clay şovăi o clipă, dar, când trebui să aleagă unde să sune, nu exista decât un număr sigur: cel sugerat de Sfârtecat şi de prietenii săi.

După ce tastă cele trei cifre, întinse mâna şi-1 scutură pe Johnny de umăr. Băiatul nu dorea să se trezească. Gemu şi încercă să se ferească. După aceea încercă să se întoarcă cu spatele. Clay nu-i îngădui să facă nici una.

— Johnny! Johnny-Gee! Scularea!

Îl zgâlțâi şi mai tare şi continuă să-1 zgâlțâie până ce băiatul deschise în cele din urmă ochii săi goi şi-1 privi cu băgare de seamă, dar nu cu o curiozitate omenească. Era genul de privire pe care o capeți din partea unui câine tratat cu cruzime şi-i sfâşia inima lui Clay de câte ori o vedea.

Ultima şansă, gândi el. *Vrei cu adevărat s-o faci? Probabilitatea nu poate fi nici de zece la sută.*

Însă dacă era pe-aşa, care fusese probabilitatea ca el să-1 găsească pe Johnny? Sau ca Johnny să plece de la cârdul Kashwakamak înaintea exploziei? Unu la mie? Unu la zece mii? Dorea sa trăiască cu privirea aceea bănuitoare şi simultan indiferentă, în vreme ce Johnny împlinea

treisprezece, apoi cincisprezece, apoi douăzeci şi unu de ani? În vreme ce fiul lui dormea în debara şi se caca în curtea din spate?

Cel puțin noi am făcut ceva, spusese Alice Maxwell.

Privi ecranul de deasupra tastelor. Numărul 911 era scris acolo, negru şi perfect distinct, ca un destin declarat.

Pleoapele lui Johnny îi coborau încet peste ochi. Clay îl scutură încă o dată, tare, ca să-1 împiedice să readoarmă. Făcu asta cu mâna stângă. Cu degetul mare al mâinii drepte, apăsă tasta APELARE a telefonului. Avu timp să numere *Mississippi UNU* şi *Mississippi DOI,* înainte ca în micuța ferestruică luminată a telefonului APELARE să se schimbe în CONECTARE. Iar când se întâmplă asta, Clayton Riddell nu-şi îngădui să gândească.

— Hei, Johnny-Gee, spuse el. Pen-pent'u tine.

Şi apăsă telefonul mobil de urechea fiului său.

30 decembrie 2004-17 octombrie 2005
Centex Lovell, Maine

{1} În original, *Nigbt ofthe Living Dead* (n. tr.).

{2} Jerry L. Falwell (n 1933), pastor baptist american, faimos prin predicile televizate şi transmise la radio (n tr.).

{3} În original, „Baby Elephant Walk" (n. tr.).

{4} *The Haunting of HUI House* (1959), roman de Shirley Jackson (1919-1965), ecranizat de două ori, în 1963 şi 1999 (n. tr.)